

A woman's silhouette is shown in profile, facing right. She is wearing a multi-strand pearl necklace. The background is a gradient of colors, from purple on the left to red on the right. The text is overlaid on the image.

ДЖУДИТ КРАНИЦ

БИЖУТАТА НА ТЕСА КЕНТ

ЗЛАТОРОГЪ

ДЖУДИТ КРАНЦ БИЖУТАТА НА ТЕСА КЕНТ

Превод: Весела Прошкова

chitanka.info

„Бижутата на Теса Кент“ е най-новият роман на Джудит Кранц. В него тя описва една разтърсваща история за отношенията на отчуждени докрай майка и дъщеря. В среда на пищно богатство и бляскав разкош в душите на две преуспяващи жени се разиграва болезнена драма. Теса Кент, момиче от религиозно католическо семейство, е едва на четиринайсет години, когато ражда неомъжена. На шестнайсет години Холивуд я открива, а на деветнайсет е вече световноизвестна звезда. Дъщеря ѝ Маги, на която са казали, че звездата Теса е нейна сестра, неочаквано научава истината. С болезнено наранена душа, тя скъсва всякакви отношения със своята майка. Минават пет години и се случва нещо, което като вихър разтърсва живота и на двете...

ПРОЛОГ

Теса Кент излезе от банката и забърза към лимузината, чиято врата шофьорът вече бе отворил. Отпусна се на задната седалка и мислено се поздрави, задето предвидливо си беше взела палто. Когато сутринта бе влязла в банката, времето беше типично за ранната есен, ала сега слънцето се беше скрило зад черни облаци, предвещаващи проливен дъжд преди края на този септемврийски ден през 1993 година.

— Къде желаете да ви закарам, госпожице Кент? — попита шофьорът.

— Почакай малко, Ралф, искам да видя нещо — изненадващо за самата себе си отвърна тя и наметна палтото.

Беше издържала дългите часове в банката, като си обещаваеше, че щом приключи с неприятните си задължения, незабавно ще се прибере в апартамента си в „Карлайл“, ще вземе вана, като хвърли във водата цяла шепа ароматни соли, сетне ще облече най-удобния си халат, ще накара да запалят камината (за пръв път през тази година) в спалнята ѝ и ще се излегне върху възглавниците, нахвърляни върху килима. Възнамеряваше да прогони спомена за случилото се през последните три дни, като си приготви силна алкохолна напитка и се визира в пламъците, докато почувства благословено замайване и съзнанието ѝ се замъгли.

Но щом се настани в лимузината, Теса Кент осъзна, че още не може да избяга от действителността и да потърси спокойствие в апартамента си. Нещо ѝ подсказваше, че трябва да остане докрай, за да види онова, което ще я накара напълно да осъзнае реалността на изминалите три дни, когато бе принудена да присъства на описа на всичките си бижута.

Трябва да види как изнасят скъпоценностите от банката. Трябва да наблюдава как шестима куриери, охранявани от дванайсетина цивилни полицаи, изнасят бижута, струващи милиони долари, в

обикновени куфари и пазарски чанти и се качват в три таксита и три автомобила, стараяйки се да не привличат вниманието на минувачите.

Ако не присъства на последната сцена от драмата, ще може да си въобразява, че скъпоценностите ѝ в луксозните кутии още са в банковия сейф и че само да пожелае, ще избере бижу, което да носи на театрална премиера, на официален прием или на вечеря в любим ресторант. Нещо ѝ подсказваше, че ако види как скъпоценностите ѝ напускат банката, ще осъзнае, че вече не ѝ принадлежат, че завинаги ги е загубила.

Откакто преди осемнайсет години се беше омъжила, Теса Кент — американската филмова звезда с най-голяма международна слава — никога не се появяваше в обществото без някой от великолепните си накити. Дори когато беше по бикини, носеше наниз от раковини, инкрустирани със скъпоценни камъни. Човек би си казал, че да се кичиш с бижута посред бял ден или когато си на плажа, е доста неуместно, ала при Теса Кент се получаваше точно обратното. Накитите ѝ бяха задължителен елемент от образа ѝ пред публиката, нейна „запазена марка“, като гласа ѝ, формата на устните ѝ и цвета на очите ѝ.

Ето че първият куриер, който носеше три чанти, се появи на входа на банката. От двете му страни, привидно увлечени в разговор, вървяха двама въоръжени охранители, издокарани в елегантни сиви костюми, каквито носят bankerите. Таксиметрова кола, която от часове обикаляше около сградата, спря за момент пред лимузината на Теса, тримата мъже се качиха, сетне автомобилът продължи по Медисън авеню.

Предишните два дни Теса не беше наблюдавала изнасянето на бижутата. Едва днес, когато и последната кутия бе запечатана, нещо я накара да остане пред банката. Докато наблюдаваше как нови куриери и охранители изпълняваха грижливо подготовения план, тя изпитваше смесени чувства: на загуба, радост, облекчение, очакване и носталгия. Ала най-вече бе обнадеждана.

— Вече можеш да караш обратно към хотела, Ралф — обърна се към шофьора, когато разбра, че и последният куриер е напуснал банката. Движението беше натоварено и преди лимузината да измине две пресечки, завая проливен дъжд.

— Прекрасно! — възкликна Теса. — Спри на първото удобно място.

Шофьорът знаеше, че дъждът е неин „приятел“. Скрила се под голям черен чадър, тя можеше да броди из нийоркските улици, без никой да я познае. При хубаво време ѝ бе невъзможно да си позволи подобна свобода: дори когато носеше тъмни очила и шал на главата, неуморните търсачи на автографи безпогрешно я разпознаваха.

След като беше прекарала дълги часове в снабденото с климатична инсталация подземие на банката, Теса копнееше за разходка на чист въздух повече, отколкото за гореща вана или алкохолна напитка.

Благославяйки лошото време, тя нахлузи баретата си чак до веждите, свали обувките си и сложи ботушите, които предвидливо бе взела сутринта. Облече шлифера си и вдигна яката чак до брадичката си, сетне грабна чадъра и нареди на шофьора:

— Спри на ъгъла, Ралф. Ще отида пеш до хотела.

Щом лимузината спря, Теса пъргаво слезе, побърза да отвори чадъра и с отривиста походка се запъти към Пето авеню. Обичаше да се разхожда край Сентръл парк през всеки сезон, ала сега, когато светлините на града по-ярко проблясваха на фона на притъмнялото небе, изпитваше още по-голямо удоволствие.

Когато стигна до пресечката на Пето авеню с Четирийсет и седма улица, бързо закрачи към жилищната част на града, като дълбоко вдишваше влажния въздух. Усещането за свобода бе неповторимо: не бе привлякла вниманието на нито един от минавачите, натоварени с покупки, или чиновниците, които след края на работното време отчаяно махаха на преминаващите таксита.

Чувстваше се като волна птичка, което много рядко ѝ се случваше. Продължи по Пето авеню и отмина катедралата „Сейнт Патрик“, но внезапно спря и тръгна обратно. Вече бе на трийсет и осем, а от години не беше стъпвала в църква... Не ѝ се пресмяташе от колко време бе загърбила религията, но след случилото се днес изпита странна необходимост да влезе в катедралата. По навик потопи пръсти в купела със светена вода, прекръсти се, за миг коленичи, сетне седна на скамейката в дъното. Казваше си, че ще остане само няколко секунди, сетне отново ще броди по мокрите улици, където се чувстваше толкова свободна.

Заслуша се в напевното бучене, разнасящо се в огромната катедрала — тишината сякаш бе материална и притежаваше толкова специфичен цвят и миризма, та дори с превръзка на очите Теса моментално би разбрала къде се намира.

Внезапно осъзна, че се е отпуснала на колене и е свела глава, отправяйки молитва към Бога. Молеше се, макар да не вярваше в молитвите, молеше се ревностно, както бе правила в детството си, макар да не проронваше нито дума.

Отново, по-силно от всякога, се почувства обнадеждена и на сърцето ѝ олекна. Като в просъница си помисли: „Тук съм в безопасност“ и сълзите, които беше сдържала толкова дълго, закапаха върху преплетените ѝ пръсти.

1

В три през нощта Агнес Патриша Райли Хорват, чиято дъщеря Тереза щеше да стане прочутата филмова актриса Теса Кент, неспокойно се мяташе в леглото. Гневните мисли, неизменно свързани с деспотичния ѝ съпруг, не ѝ даваха покой и бяха причина за безсънието ѝ. Шандор упорито настояваше сам да се грижи за възпитанието на единственото им дете, което сега — през август 1967 — беше навършило дванайсет.

Спомняше си как преди тринайсет години родителите ѝ се бяха опълчили против брака ѝ с Шандор Хорват и с горчивина си казваше, че са били прави. Чувстваше се унижена до мозъка на костите си, докато размишляваше за глупавата си постъпка през безсънните нощи, когато, легнала до съпруга си, не успяваше да контролира съзнанието си.

Не можеше да се примири с мисълта, че ако не бяха пуританските нрави на Шандор, Тереза отдавна щеше да е напреднала в кариерата си. Агнес не изпитваше дори капчица съмнение, че дъщеря ѝ ще достигне върховете на славата — за нея това бе напълно естествено, като например въртенето на Земята.

Тереза бе родена за звезда — точно така, звезда! — защото бе надарена с изключителна красота и с актьорски талант, който проявяваше още в детството си. Трепереща от безсилен гняв, Агнес знаеше, че не е заслепена от майчинска гордост, тъй като всеки, който видеше момичето, се съгласяваше с нея. Тереза вече можеше да участва във филми или поне в рекламни клипове — очакваше я блестящо бъдеще. Ала Шандор Хорват, упорито придържайки се към строгите и старомодни принципи на европейското възпитание, бе забранил на съпругата си да отведе дъщеря им в Ню Йорк и да я представи на влиятелни хора, които ще оценят забележителната красота и таланта на Тереза.

Всяка нощ Агнес Хорват се питаше какво я бе накарало едва осемнайсетгодишна и все още неспособна да разсъждава трезво, да се

омъжи за човек, напълно чужд на задръжния, изпълнен с обич живот в семейството на ирландски католици, където тя заемаше завидното положение на най-малката от петте чернокоси и синеоки дъщери. Защо се бе влюбила в бежанец, напуснал Унгария по време на антикомунистическата революция, най-обикновен трийсет и петгодишен музикален педагог?

Всеки път, когато си задаваше този въпрос, отново и отново си блъскаше главата, сякаш можеше да открие отговор, който досега ѝ е убягвал. Припомняше си миналото с надеждата, че ще се натъкне на отдавна забравен факт, способен внезапно да промени бъдещето.

Шандор беше изключително красив мъж, очарователен и романтичен чужденец, който бе омагьосал нея — неопитната осемнайсетгодишна девойка — и тя напълно си беше загубила ума по него. Изисканият кавалер, който говореше английски много по-правилно от всеки американски младеж, бе неотразим в очите на простодушната, чувствителна Агнес Райли. Тя често с гняв си напомняше, че решението ѝ е било повлияно и от филма „Отнесени от вихъра“, който беше гледала многократно. По онова време (както и сега, когато вече бе на четирийсет и осем) Шандор си приличаше като две капки вода с Лесли Хауърд. Ала Агнес беше прекалено наивна и неопитна да осъзнае, че много скоро деспотичният характер на съпруга ѝ ще я накара да намрази аристократичната му чувствена красота.

Беше омъжена от тринайсет години, но след първите шест беше разбрала, че е допуснала най-голямата грешка, която може да направи дълбоко религиозна католичка. Защото колкото и да ненавиждаше съпруга си, вярата ѝ забраняваше да го напусне. Понякога я осеняваше греховната мисъл за развод, сетне се досещаше, че не умее да върши нищо и няма да може да издържа нито себе си, нито дъщеричката си. Като всички жени от нейното поколение, Агнес Райли бе подготвена само за ролята на закриляна съпруга и предана майка.

Шандор получаваше добра заплата като завеждащ музикалното обучение в престижен девически колеж в Стамфорд, Кънектикът, намиращ се недалеч от дома им в покрайнините на богатия район Гринич, където живееше, за да бъдат по-близо до училището на дъщеря си. Тереза посещаваше занятията в манастира „Сакре Кьор“ — аристократична институция, на която държаха и двамата ѝ родители.

През безкрайните нощи, докато неспокойно се мятеше в леглото, Агнес бе принудена да признае, че Шандор полагаше големи усилия да завоюва място в обществото на страната, която го беше приютила. Сестрите ѝ се бяха омъжили за местни момчета, които не можеха да стъпят и на малкия пръст на професора по музика. Тези момчета (повечето с ирландски произход) бяха обикновени работници и изкарваха много повече от Шандор, но цялото семейство уважаваше именно нейния елегантен и образован съпруг.

Всяка от сестрите на Агнес беше народила куп дечица — обикновени, незабележителни, почти невзрачни хлапета, ала по време на честите семейни празненства само нейната дъщеря беше център на вниманието. Всички се гордееха с Тереза и необикновената ѝ красота не предизвикваше завист или зловни подмятания. Още като невръстно дете тя притежаваше някакво неуловимо и безценно качество, което караше всички да се събират около нея и да ѝ се възхищават. Агнес знаеше, че сестрите ѝ боготворят момиченцето, което грееше като звезда в техния скучен, ограничен свят. Братовчедите се състезаваха помежду си, за да спечелят вниманието на Тереза; по-големите с радост си играеха с нея, като че беше изключително скъпа кукла.

От братовчедите само тя не посещаваше местното енорийско училище, а беше приходяща ученичка в „Сакре Кьор“ — прочуто католическо училище с клонове по целия свят. Повечето момичета в класа ѝ бяха дъщери на милионери, което я издигаше още повече в очите на фамилията Райли.

— Твоите роднини ѝ обръщат прекалено много внимание — сърдито бе промърморил Шандор след поредното семейно тържество. — Вече са я разгледали. Тереза беше прекрасно дете — смирено и послушно — но напоследък се е променила. Усещам нещо, което ме тревожи... някаква вътрешна съпротива. Освен това не одобрявам „най-добрата ѝ приятелка“, онази Мими Питърсън. Не желая Тереза да общува с нея — тя дори не е католичка, пък и бог знае с какви глупости пълни главата на...

— Въобразяваш си! — рязко го беше прекъснала Агнес. — Всяко момиченце си има най-добра приятелка, а семейство Питърсън са много симпатични. Вярно е, че са протестанти, но поне са разбрали, че в „Сакре Кьор“ дъщеря им ще получи много по-добро образование,

отколкото в обикновено училище. И за разлика от собствения ѝ баща те искрено се възхищават от Тереза.

— Несправедлива си към мен! — обидено възкликна Шандор. — Обичам я до полуда, но животът не е приказка, а колкото и да ти се иска, дъщеря ни не е принцеса. Обръщаш ѝ прекалено много внимание, което само ѝ вреди. Нескрито се възхищаваш от нея... и според мен това е гордост — един от най-големите грехове.

— Шандор!

— Горделивец е онзи, който има прекалено високо мнение за себе си.

— На мен ли го обясняваш? — разгневено извика тя. Ненавиждаше съпруга си, когато започваше да проповядва църковните догми с престорена набожност и дребнавост, типични за човек, живял преди няколко столетия.

— Когато имаш прекалено високо мнение за отрочето си, ставаш дързък, което също е грях.

— Когато изпитам необходимост да ми разтълкуват що е грях, ще отида при свещеник. Как се осмеляваш да ме поучаваш, Шандор!

— Скъпа, след по-малко от година Тереза ще навлезе в опасната юношеска възраст. Спомням си какви проблеми имаха сестрите ти с децата си, същото очаква и нас. Съвсем различно щеше да бъде, ако...

— Ако имахме и други деца, ли? Да не си посмял да ми го натякваш! Много добре знаеш, че копнеех да народя куп дечица. А може би намекваш, че съм виновна заради спонтанните аборти?

— Агнес, моля те да не започваш отново. Мисълта ми беше, че животът щеше да бъде много по-лесен, ако хората се подчиняваха на *моралните* принципи... ако стандартите не се бяха променили. Юношите в моята страна винаги са се държали както подобава на възрастта им. Не ти се сърдя, че нямаме други деца. Светата Дева е пожелала да бъде така и трябва да се примирим.

Агнес Хорват знаеше, че дълбоко в душата си Шандор я обвинява заради помятията ѝ, ала нямаше представа, че тя изпитва двойно повече угризения на съвестта, макар че всичко беше в ръцете на Всевишния.

Единственото, ѝ утешение бе, че вече има Тереза, която се равняваше на десет обикновени деца.

Докато напразно се опитваше да заспи, Тереза тъжно си мислеше, че би дала всичко на света родителите ѝ да не се карат. Стаята ѝ беше прекалено далеч от спалнята, за да чува гласовете им, но израженията им по време на вечерната молитва подсказваха избухване на поредния скандал.

Отдавна се беше отказала да подслушва пред вратата на спалнята им: знаеше, че обект на разногласията им винаги е тя, но каквото и да направеше, все един от родителите ѝ беше недоволен. *Години наред беше полагала неимоверни усилия да се хареса на всички.* На майка си, на баща си, на монахините, които в съботните дни ѝ преподаваха катехизис, на свещениците, пред които всеки четвъртък се изповядваше, на преподавателите си, дори на всекиго от родствениците си. Но усилията ѝ бяха напразни. Вярно, че майка ѝ я обожаваше, но баща ѝ бе много мнителен, не одобряваше нито поведението ѝ, нито приятелките ѝ, непрекъснато поправяше произношението ѝ и забраняваше използването на жаргон. Връстниците ѝ се подиграваха и я наричаха „надута гъска“.

Ако родителите ѝ знаеха истината, *сигурно щяха да умрат*, често си казваше Тереза, обзета от срам, чувство за вина и най-вече от страх, който не я напускаше през последната година, откакто бе разбрала, че няма да постигне нищо, докато се старее да угоди на всички.

Пък и сами си бяха виновни! Мими често подмяташе, че дори котка би настръхнала от атмосферата в дома на приятелката ѝ. Скритото напрежение подлудяваше Тереза, идваше ѝ да закрепси, да счупи всички чинии, да разкъса кувертюрата на леглото си, сетне да намушка с кухненския нож кокетните възглавнички, докато излезе всичката перушина и покрие пода на стаята ѝ.

Нямаше нито миг, в който дълбоко да си поеме дъх, да изпита задоволство и най-важното — да се почувства *в безопасност*. Жадуваше за ден, за час, дори за миг спокойствие, когато строгите изисквания ще бъдат заменени от безрезервното одобрение на любящите ѝ родители.

Например вчера беше видяла майка си да седи на последния ред в затъмнената училищна зала, зорко наблюдавайки репетицията на пиесата, докато се привеждаше така, че да не я забележат. Щом се прибра вкъщи, гневно възкликна:

— Мамо, нали обеща никога повече да не посещаваш репетициите?

— Сестра О'Тул каза, че мога да остана, стига да не преча. Никой не ме вижда, абсолютно никой! — опита да се защити Агнес.

— Никой, освен мен. Как да се съсредоточа, когато знам, че дебнеш всяко мое движение! *През целия ми живот нито за миг не си ме изпускала от поглед!* Наблюдаваш ме от времето, когато изиграх първата си роля в детската градина. Това ме вбесява! И ме сковава. Всеки път ти го обяснявам, но ти си знаеш своето.

— Не разбирам защо се сърдиш — преспокойно отвърна Агнес. — Според мен дори ти правя услуга, като свикваш да бъдеш наблюдавана. Когато станеш прочута актриса, ще бъдеш обект на всеобщо внимание. Никой не играе пред празна зала. А сега знаеш, че единствената зрителка изцяло те подкрепя.

Тереза безпомощно сви рамене и проследи с поглед майка си, която замарширува към кухнята. Изражението на Агнес подсказваше твърдата ѝ убеденост, че действа в интерес на скъпоценната си дъщеря.

Внезапно ѝ хрумна, че не би издържала без Мими. Не можеше вечно да играе ролята на доброто момиченце, за да угоди на баща си, нито пък да издържа бремето да бъде зеницата на окоето на майка си.

Но поне можеше да избяга от потискащата атмосфера в дома си и да отиде у Мими под предлог, че заедно ще подготвят домашните си упражнения. Приятелката ѝ живееше в голяма, луксозна къща, която предизвикваше тайната завист на Агнес. Мими също беше единствено дете на родителите си и с Тереза бяха като сестри. Усмихнатата госпожа Питърсън — красива жена с изрусени кичури и слабост към скъпите и елегантни тоалети — всеки следобед играеше бридж или голф и бе прекалено заета, за да мисли какво са си наумили двете приятелки. Всеки път, когато се прибираще и заварваше Тереза в дома си, възкликваше:

— Миличка, оказваш благотворно въздействие върху Мими! Преди да започнете да учите заедно, тя никога не си пишеше домашните.

Г-жа Питърсън нямаше представа, че учебната подготовка отнемаше много малко време на момичетата. И двете бяха умни, освен това си бяха изработили система за взаимно обучение, благодарение на

която разделяха работата си на половина и приключваха с домашните за около час.

Поне два пъти седмично „се изживяваха като възрастни“, както обичаше да се изразява Мими. Барът на Питърсънови беше пълен с бутилки, съдържащи най-разнообразни питиета.

Момичетата наливаха непълна водна чаша от избраната напитка, доливаха бутилката с вода и се заключваха в стаята на Мими. Изпиваха чашата без да бързат и се кикотеха като обезумели, докато всяка описваше странните усещания, породени от алкохола.

Още не бяха отворили всички бутилки в барчето, нито пък се бяха връщали да доливат чашата от страх да не се напият. Освен това малко преди завръщането на г-жа Питърсън старателно измиваха зъбите си и правеха гаргара с вода за уста.

Родителите на Мими бяха около трийсет и пет годишни и все още често се любеха, както гордо съобщаваше тя. Докато тършуваше из спалнята, момичетата откриха богата колекция от „Пентхауз“, както и броеве от друго списание, наречено „Веъриейшънс“, в които бяха поместени еротични разкази и прекалено откровени писма до редактора. Две чекмеджета в шкафа на г-жа Питърсън бяха претърпени с бельо, което очевидно беше предназначено да възбуди съпруга ѝ. Момичетата избираха по нещо — миниатюрни копринени бикини, колани с жартиери и тънки черни чорапи, елегантни сутиени или бодита от прозрачна материя — и занасяха „плячката“ си в стаята на Мими, където изпробваха всичко, като нахлузваха и обувки с висок ток, за да изглеждат по-възрастни.

Въпреки че бяха едва дванайсетгодишни, двете бяха високи, но още не притежаваха закръглени женски форми, та да изглеждат съблазнителни по бельо. Но Мими твърдеше, че ако присвиеш очи, повдигнеш гърдите си и заемеш предизвикателна поза, ще добиеш представа как ще изглеждаш след няколко години.

Приятелките внимателно изчетоха всички разкази и статии в „Пентхауз“ и „Веъриейшънс“ и откриха, че темата за секса неудържимо ги привлича. Тереза често си мислеше за забранените, възбуждащи любовни сцени между мъжете и жените, сетне се сепваше, убедена, че след смъртта си ще попадне в пъкъла.

Мрачно се питаше как е способна толкова хладнокръвно да лъже свещеника, едновременно стараейки се да не вдишва застоялия въздух

в тясната, тапицирана с червено кадифе изповедалня. Не можеше да избяга от истината. Знаеше, че е извършила поне четири от седемте смъртни гряха, за които бяха говорили в часовете по катехизис: сладострастие, поквареност, чревоугодничество и злоупотреба с алкохол. Бе съгрешила и когато се перчеше по секси бельо пред огледалото, защото онова, което правеха с Мими, нямаше нищо общо със „старателно поддържаната външност“, както се изразяваха монахините.

Ясно осъзнаваше, че след като по време на ежеседмичните изповеди е премълчала за прегрешенията си, извършва нов смъртен грях... мълчанието ѝ тежеше като бремене и ѝ причиняваше непоносими душевни терзания. Ала още по-лошо бе да признае греховете си. Ако се изповядаше пред свещеника, той щеше да я накара в знак на покаяние да коленичи в продължение на часове, преди да ѝ даде опрощение. Това пък щеше да възбуди подозренията на Агнес, която чакаше дъщеря си, за да я отведе у дома.

Тереза беше уверена, че е обречена да гори в ада. Ежеседмичните ѝ уроци по вероучение бяха започнали, когато тя бе едва на пет. Години наред всяка събота някоя монахиня втъпяваше в главата ѝ каноните, обредите и молитвите на светата църква. Когато на осем взе първото си причастие, тя бе сигурна, че ще отиде в рай. Още се просълзяваше, припомняйки си колко чиста и непорочна се чувстваше, докато, облечена в дълга бяла рокля с бродерии, вървеше по централната пътека в църквата — мъничка невеста, съпроводвана от малък младоженец.

Откакто се помнеше, ѝ бяха внушавали страх от ада, в който живееше сега. Внушавали ѝ бяха, че всеки, който не се е изповядал и не е получил опрощение за греховете си, е обречен на вечни мъки. Това бе също тъй неоспоримо, както и фактът, че Тереза беше момиче или гражданка на Съединените щати.

Мисълта, че ще попадне в ада, беше започнала да терзае Тереза едва след запознанството ѝ с Мими. Преди това най-чистосърдечно се изповядваше, че е съгрешила, проявявайки завист, гняв или леност, сетне с леко сърце напускаше изповедалнята.

Ала сега не можеше да продължи с уж невинните лъжи, нито да признае пред свещеника, че с часове е разглеждала снимки на голи мъже и жени и е чела подробни описания на всякакви сексуални пози.

Когато наближи времето за конфирмацията, когато Тереза щеше да бъде приета в християнската църква, тя изпадна в неопишуема паника.

— Какво да правя? — изплака пред Мими. — Преди церемонията съм длъжна да изповядам всичките си грехове. Дори да се претраша да призная... знаеш какво, майка ми ще разбере, че съм извършила нещо лошо.

— Хрумна ми блестяща идея! — възкликна приятелката ѝ, обзета от внезапно вдъхновение. — Отиваш сама в църква, където не те познават, и се изповядваш. Ако искаш, ще те придружа... ще вземем такси, никой няма да те заподозре... планът ми е великолепен! После ще престанеш да съгрешаваш (е, ако се изпуснеш и изругаеш, няма да е голям грях), докато официално се изповядаш преди конфирмацията. Какво ще кажеш? Не съм ли гений? Сигурно ще мога да си изкарвам прехраната като съветничка на съгрешили католички. — Мими закачливо щипна страната ѝ.

— Не разбираш ли, че трябва да *обеща* пред себе си никога повече да не повтарям стореното! От все сърце съжалявам, че нямам твоите родители!

— Аз също, защото иначе щяхме да бъдем сестри... Хей, побързай, увлякохме се в приказки. Мама ще се върне след половин час.

Благодарение на плана на приятелката си, Тереза благополучно премина изпитанието. Премина с гордо вдигната глава по централната пътека в църквата пред очите на всички от фамилията Райли: изящна, ангелски красива девойка, чиято дълга черна коса, сплетена на венец, подчертаваше сериозното ѝ, прелестно лице под прозрачния воал. Изражението ѝ беше благоговейно, зелените ѝ очи, полускрити от изящните клепачи, бяха ясни и спокойни. Сякаш не вървеше, а плуваше във въздуха. За огромно разочарование на майка си бе избрала възможно най-скромната рокля, отказвайки да участва в тайната надпревара между другите възпитанички на манастира, всяка от които се стремеше към по-елегантен тоалет.

— Да не е намислила да стане монахиня? — разтревожено прошепна една от сестрите на Агнес, докато наблюдаваше как

племенницата ѝ царствено пристъпва, изпънала рамене и с гордо вдигната глава. Тереза рязко се открояваше сред усмихнатите момичета, които не скриваха гордостта си от натруфените си рокли. Изглеждаше много по-възрастна от тях и не се усмихна нито веднъж по време на церемонията.

— Глупости! — прошепна в отговор Агнес. — Такъв ѝ е вкусът. Напоследък харчи джобните си пари за списание „Вог“. Едва ли бъдещите монахини се интересуват от висша мода.

— Не думай! „Вог“ е за богати жени с положение в обществото. Моделите са предназначени за по-възрастни и по-изискани дами. Моите дъщери купуват „Севънтийн“.

— Тереза го намира много глупаво. О, Мили, боя се, че расте прекалено бързо!

— Отсега нататък винаги ще ти се струва така. Повярвай ми — с моите шест дъщери вече съм минала по този път.

2

Скоро след постъпването си в колежа към „Сакре Кьор“ Мими и Тереза навършиха четиринайсет и се сблизиха още повече, без да споделят тайните си занимания с други момичета.

През изминалата година се бяха постарали да „усъвършенстват“ външността си. Бяха си купили перуки с коси, които стигаха до кръста им. Научили се бяха умело да използват туш за мигли, сенки за клепачи и моливи за очертаване на очната линия, притежаваха поне дузина червила — от тъмночервено до бледорозово, както и четчици за нанасяне на руж. Бяха „тренирали“ да се разхождат с модерните обувки, които си бяха купили тайно и криеха в дъното на дрешника на Мими, докато напълно свикнаха с тях. Снабдили се бяха с мрежести чорапи и с чорапогащници във всички разцветки, а благодарение на наученото в часовете по шев и кройка, си бяха ушили извънредно къси черни полички, които носеха с прилепнали по тялото пуловери. Наедрелите им гърди вече изпълваха сутиените на г-жа Питърсън, ето защо използваша част от щедрата месечна издръжка на Мими, за да си купят по-евтино, но също така ефектно бельо.

— Досущ приличаме на леки жени! — с възхищение заяви Тереза една съботна вечер, когато ѝ бяха разрешили да пренощува в дома на приятелката си. Родителите на Мими бяха отишли на някакво празненство в местния клуб, което щеше да завърши в ранни зори. Щом останаха сами, момичетата се гримираха и издокараха, а сега стояха пред огледалото.

— Ще имаш да вземаш! — изкиска се Мими.

— Мисля, че изглеждаме страхотно. Приличаш едновременно на Джийн Шримптън и на Вивиън Лий в разцвета на красотата си, а пък аз можех да мина за Верушка, ако бях малко по-висока.

— Слез на земята, скъпа. Истината е, че баща ми е забранил да излизам с момчета, докато не навърша шестнайсет... като че някой се е затичал да ме кани — мрачно промърмори Тереза и се тръшна на леглото.

— Хрумна ми нещо! — възкликна Мими.

— Сигурно е някоя от безумните ти идеи.

— За бога, изслушай ме. Отиваме на купона на Марк О'Мали. Така е било писано, не разбираш ли? Тържеството е тази вечер, ние сме готови, а родителите ми няма да узнаят за приключението, ако се приберем навреме. Хайде, не бъди такава страхливка!

— В никакъв случай!

— Престани да се цупиш, да отидеш на купон не означава да извършиш някой от твоите смъртни грехове.

— Позволи ми да те поправа — ще се промъкнем неканени на нечие празненство.

— И какво е най-страшното, което може да ни се случи? Мислиш ли, че ще ни изгонят? Грещиш, мое наивно дете. Нито за миг не се съмнявам, че щом те зърне, Марк О'Мали ще бъде изключително доволен, задето сме благоволили да присъстваме на празненството му. Повярвай, че щеше да ни покани, ако ни познаваше.

— Може би. — Тереза сви рамене. — Да допуснем, че капитанът на гимназиалния футболен отбор е бил зашеметен от красотата на две възпитанички на манастира и на колене ги е помолил да му гостуват. Но работата е там, че макар да сме присъствали на всичките мачове с негово участие, прелестите ни са убягнали от вниманието му. Откажи се от налудничавата си идея и престани да ми досаждаш!

— Тереза, чуй ме добре. *И двете отиваме* на този купон. Влюбена си до уши в Марк О'Мали и ти личи, все едно имаш голяма черна бенка на носа. Отдавна въздишаш по него, до гуша ми дойде да слушам как го възхваляваш. Отказваш да ме придружиш, за да ме изкараш виновна, въпреки че ти правя голяма услуга. Познавам те добре, лицемерка такава — шеговито подхвърли Мими. — Само ще сменим мрежестите чорапи с чорапогащници, за да изглеждаме като истински гимназистки. Остава и да се държим като такива. Няма да ни бъде трудно, години наред сме се упражнявали, глупачето ми.

— Дори да се съглася с налудничавото ти предложение, не ще успеем да се приберем преди родителите ти.

— Много бързо забрави съществуването на такситата, непорочна католичке.

— Аз съм католичка, а пък ти истинска мръсница.

— Затова и ме обичаш.

— Може би. Не ми хрумва друга причина.

Празненството вече беше в разгара си, когато двете приятелки влязоха в дома на Марк О'Мали. Скриха се сред навалицата много полесно, отколкото бяха предполагали, тъй като по нищо не се различаваха от другите момичета. Дрехите, прическите и гримът им ги състаряваха с няколко години. Всеки би ги помислил за гимназистки от друго училище.

— Да пийнем нещо за кураж — прошепна Мими.

— Престани! Нали решихме да не докосваме алкохол. Спомни си, че ще трябва да телефонираме за такси...

— Ама и ти си една! Тук предлагат само плодов пунш, а ти си свикнала с бърбъна. Поне си вземи чаша, та да не се чудиш къде да си денеш ръцете. — Мими отпи малка глътка и добави: — Все едно пиеш сок от ананас. Опитай го, Тереза.

— Добре. Слушай, не бива да стърчим тук, трябва да общуваме с гостите... но не се отдалечавай прекалено много.

— Ще те държа под око, миличка... здрасти, Марк. Купонът ти е страхотен. Поканил си доста народ, а?

— Така излиза. — Младежът се усмихна на двете момичета, които изобщо не познаваше. Какво пък — бяха истински сладурани. Всъщност русокосата беше сладка, а тъмнокосата — ослепителна красавица, каквато не можеш да забравиш. — Каня и двете ви да потанцуваме.

— Благодаря — побърза да отговори Мими, — но чакам моя приятел, който отиде до тоалетната. Тереза, защо не потанцуваш с Марк?

— Тереза... Хубаво име. Ела с мен. — Младежът взе от ръката ѝ чашата с пунш, хвана я за рамото и си запробива път през шумната тълпа. — Можеш ли да говориш, тайнствена гостенко? Или да повикам приятелката ти да превежда.

— Не е необходимо — с усилие изрече Тереза и си помисли, че сега е моментът да изяви артистичния си талант. Беше зашеметена, тъй като отблизо Марк О'Мали изглеждаше невъзможно красив. Беше висок и мускулист, тъмнокестенявата му къдрава коса бе малко по-дълга, отколкото разрешаваха училищните правила, сините му очи

закачливо проблясваха, държеше се самоуверено като зрял мъж. За миг тя се вцепени, усещаше само топлата му ръка върху рамото си.

— На колко години си? — внезапно попита Марк, спря и внимателно я изгледа.

— На осемнайсет. Защо питаш?

— Изглеждаш по-възрастна. Пред теб другите момичета са като хлапачки.

— Все пак съм само на осемнайсет.

— Но си доста опитна.

— За какво намекваш?

— О, не се обиждай. Погледът ти... е някак особен.

— А може би душата ми е стара — поусмихна се Тереза. — Оказваше се, че не е толкова трудно да се флиртува.

— Душа на възрастна дама, която се е вселила в тялото на сексапилна девойка... страхотна комбинация.

— Хайде да потанцуваме — плахо предложи тя.

— В никакъв случай. Страхотна навалица е, всички подскочат и се потят като коне. Невъзможно е да разговаряме, пък и някой може да те хареса за партньорка. Най-добре да си вземем по чаша пунш и да се уединим на тихо местенце, за да се опознаем.

— Но... Мими...

— Приятелката ти ще се справи и сама, нали?

— Да. Не е от стеснителните — засмя се Тереза.

— Мисля, че по нейна инициатива довтасахте неканени на купона, прав ли съм? — Девойката се изчерви, а той продължи: — Няма нищо, радвам се, че го сторихте. Къде учите?

— В малък частен колеж в Стамфорд, едва ли го знаеш.

— А откъде ме познаваш?

— Често ходя на футболни мачове.

— Поласкан съм, че моето празненство ти се е сторило примамливо. А може би си разбила сърцата на всички момчета в Стамфорд и сега търсиш нови жертви. Как е презимето ти, загадъчна девойко?

— Карпентър.

— Тереза Карпентър, предлагам да се качим на горния етаж, за да си поговорим необезпокоявани от тази дивашка орда. Искам да науча повече за теб... да те поканя на среща.

— Мисля, че е неразумно — промърмори тя, докато се изкачваха по стълбата.

— Смяташ, че е неразумно да се видим отново, така ли?

— Мисля, че не бива да оставам насаме с теб.

— Не бива или не желаяш — уточни се.

— Не бива.

— Обещавам да се държа прилично.

Тереза изпитателно го погледна — изглеждаше искрено развеселен и очевидно я мислеше за непоправима флиртаджийка. Дори не подозираше, че никога през живота си не е оставала насаме с момче освен с някого от братовчедите си. „Ако наистина бях на осемнайсет, щях да се справя с положението“ — помисли си тя, а когато Марк отвори вратата на някаква стая, се помъчи да отложи неизбежното:

— Нали щяхме да вземем по чаша пунш?

— Не се безпокой, разполагам с достатъчно запаси от алкохол. Забрави ли, че все пак живея тук?

— Ама... това е спалнята ти? — възкликна Тереза, щом пристъпи в стаята. Спря като ударена от гръм и се загледа във футболните трофеи върху полиците и флагчетата, окачени на стената.

— А ти какво очакваше?

— Не се бях замисляла... Предпочитам да се върнем при другите.

— Тереза, настани се удобно и не се прави на глупачка. Държиш се така, сякаш възнамерявам да те изнася.

— Как да съм сигурна, че няма да го сториш? — престорено шеговито попита тя, като се стараеше гласът ѝ да не трепери.

— Никога не съм насилвал момиче, честно казано, не ми се е налагало, нито пък съм го пожелавал. Хайде, седни и се успокой. Започвам да мисля, че си скъсала с приятеля си и си дошла тук, за да предизвикаш ревността му. Сто на сто ще постигнеш целта си, особено ако ме гледаш по този начин.

— По какъв начин?

— Ами... имам чувството, че ще ме харесаш, ако ме опознаеш.

— И така те харесвам. — Тереза отпи от чашата си. Още не можеше да повярва, че е насаме с Марк О'Мали — момчето, в което безнадеждно беше влюбена от години и за което непрекъснато мечтаеше. Но дори в най-смелите си мечти не си бе представяла, че ще

седят до прозореца в неговата стая и най-непринудено ще разговарят. Сърцето ѝ лудо биеше, тя не можеше да откъсне поглед от устните на Марк. За да прикрие смущението си, му подаде чашата си.

— Ще ми налееш ли още? — Изглежда пуншът не съдържаше много алкохол, а пък устата ѝ беше пресъхнала от вълнение.

— Веднага. Татко приготви напитката, после с мама отидоха в клуба. Казаха, че ще се върнат точно в дванайсет и че не искат да заварят нито един от гостите ми. С нетърпение очаквам да замина за колежа — поне ще бъда далеч от орловите им погледи.

— Родителите ми се отнасят с мен по същия начин. И аз едва сдържам търпението си да заживея самостоятелно.

— За кои колежи си кандидатствала?

— О, нали знаеш... обичайните... — измънка тя, докато трескаво се опитваше да си спомни името на елитно учебно заведение.

— Е, сигурно имаш предпочитания.

— Да, искам да уча в... „Смит“.

— Така ли? Ела, седни по-близо до мен. Знаеш ли, невероятно красива си, ала не умееш да лъжеш. А може би притежаваш страхотно чувство за хумор или изключително висок коефициент за интелигентност. — Приведе се към нея и леко я целуна по устните. — Хубаво ти е, нали? Хайде, целуни ме отново... чувствам, че вече не се страхуваш от мен.

— О, Господи! Не се боя, Марк.

— Престани да плачеш! — изсъска Мими, когато най-сетне се прибраха в дома ѝ и се заключиха в спалнята. Докато пътуваха с таксито, тялото на Тереза беше разтърсвано от безмълвни ридания.

— Не мога! Не мога, Мими!

— Да му се не види, здравата ме изплаши. Докато се обърна, беше изчезнала. Търсих те навсякъде, дори не успях да се позабавлявам. Не знам какво щях да правя, ако не се беше появила. Къде беше?

— О, Мими, не мога... невъзможно е да се е случило с мен... кажи ми, че се лъжа! — през сълзи изхлипа Тереза.

— Какво се е случило? — прошепна приятелката ѝ и изтръпна от ужасяващо предчувствие.

— Не мога да ти кажа, не мога да говоря за това... не...

— Веднага изплюй камъчето, иначе ще съобщя на майка ми, че Марк О'Мали ти е сторил нещо лошо. Косата ти е в безпорядък, сутиенът ти е изчезнал, очевидно си изпаднала в шок. Мама познава майка му и двете ще разнищят нещата, докато научат цялата истината.

— Не! В никакъв случай!

— Ще го направя и още как! Няма да позволя да страдаш. Какво се случи? Изнасили ли те?

— Не! Не! Моля те, престани!

Мими насила повдигна брадичката на приятелката си и се втренчи в лицето ѝ.

— Мръсник! Няма да му се размине! Вината е изцяло моя, предизвиках те да отидем. Идва ми да се самоубия.

— *Не ме е изнасил!*

— Тогава защо си изпаднала в истерия?

— Ние... ние се любихме. Мисля, че...

— А пък аз мисля, че си се побъркала. Невъзможно е да сте се чукали... сгрешила си. Разкажи ми какво се случи, без да пропускаш и най-малката подробност. Няма начин да сте се „любихме“... не ме мисли за толкова глупава.

— Отначало само се целувахме... беше толкова хубаво. Седяхме до прозореца, окъпани от лунната светлина... Изпихме по две-три чаши пунш, сигурно е съдържал повече алкохол, отколкото предполагам. После... ласките на Марк станаха по-страстни и докато се усетя, вече бяхме на леглото и се... натискахме... той свали роклята и сутиена ми, зацелува гърдите ми, като смучеше зърната ми, после...

— Знаех си, че те е изнасил!

— Не е вярно. *Исках* да го направим, дори сама свалих бикините си. Не мога да ти опиша колко странно се чувствах, искаше ми се най-после да видя... да открия какво представлява сексът в действителност, не само да разглеждам снимките в списанията. Позволих на Марк да си го сложи на корема ми... — Тя замълча.

— Затова ли цивриш като смахната? Казвай какво се случи после.

— Докоснах го... неведнъж... не успях да се въздържа... беше толкова твърд и изгарях от желание да го усетя в дланта си... сетне... сетне го пъхна...

— Облада ли те? Божичко, Тереза! Защо не се възпротиви?

— Марк ме попита дали искам да го направи и аз не му възразих. Искях да го усетя в себе си... толкова беше голям... сякаш бях обезумяла, не мислех за нищо друго — прошепна Тереза. — После... ох, не мога да ти кажа... той... той се изпразни. *Изпразни се в мен!* Изстена, потръпна... това бе всичко.

— Мръсник с мръсник! Това не е изнасилване, а пълен абсурд. Какъв глупак е този Марк. Но щом твърдиш, че не те е обладал, още си девствена и няма защо да се тревожиш. Какво ти каза „любимият“ ти?

— Че съжалява и че след малко пак ще го направим, само че побавно, за да изпитам и аз удоволствие. Представяш ли си? Да го направим отново!

— Нима не е разбрал, че си девствена?

— Нали ти обясних, че вкара само връхчето на... на оная си работа. Пък и след като му казах, че съм на осемнайсет, сигурно си е помислил, че имам опит. Мими, какво да правя! — възкликна Тереза и отново зарида.

— Престани да плачеш и вземи горещ душ. После ще ти дам от транквилантите на мама, ще си легнеш и никога повече няма да мислиш за това. Опитай да си внушиш, че *не се е случило*, че е било само кошмарен сън. Марк знае ли къде живееш?

— Представих се под чуждо име и излъгах, че сме от Стамфорд.

— Ако имаме късмет, никога повече няма да се срещнете, пък и едва ли би те познал, когато си без грим. Епизодът приключи. Чуваш ли, приключи! Забрави за случилото се. И да не си продумала, че си извършила смъртен грях! Онзи тип те е напил, не си осъзнавала какво правиш, вината не е твоя. Ясно ли е?

— Разбирам какво се стремиш да ми внушиш, Мими. *Ала зная какво сторих*. Направих го, защото го желяех, никой не ме е принуждавал. Съгреших и каквото и да кажеш, не ще промени случилото се.

3

— Мисля, че съм бременна — прошепна Тереза. Беше пребледняла като платно, а думите ѝ накараха Мими да изтръпне. Скочи, заключи вратата на спалнята и трескаво заговори:

— Невъзможно е, нали си девствена... цикълът ти закъснява, това е всичко. — Сграбчи леденостудените ръце на приятелката си и започна да ги разтрива, опитвайки да я успокои.

— Мензисът ми е много редовен, а сега закъснява с цели три седмици. Никак не ми се искаше, но прегледах енциклопедията. Знаеш ли, че сперматозоидите се движат с много голяма скорост и могат по няколко дни да оцелеят във влагалището?

— Невъзможно е да забременееш, щом си девствена.

— Хименът не е солидна преграда — та нали пропуска кръвта при месечния цикъл. А откъде идва тя? От матката. Спомняш ли си, че прочетохме всичко в онази книга, дето майка ти ни препоръча, за да си спести лично да ни обяснява нещата от живота?

— Да му се не види! Мамка му! Не, не го вярвам! Невъзможно е!

— Може и да се е случило — едва-едва проговори Тереза, която напразно се опитваше да изглежда смела.

— Ще направиш аборт. И то незабавно! Едва на четиринайсет си, не можеш да родиш... — бърбореше Мими, обзета от страх.

— И аз това си казвам — въздъхна Тереза. — Всяка нощ с часове се моля на Бога да вземе бебето. Всичко зависи от Него. Той може да прекрати бременността. Знаеш ли, всяко междучасие тичам в тоалетната, за да проверя дали не ми е протекла кръв, понякога се заблуждавам, че усещам познатата тъпа болка. Истината е, че съм бременна и ми остава да кажа на майка ми или да се самоубия — не знам кое е по-страшното.

— Закъснява едва с три седмици — не е фатално. Дори да си бременна, имаш на разположение много време. Всичко може да се случи за девет месеца.

— Знам и точно на това се надявам. Прекалено рано е да предприема каквото и да било. Нямахте да споделя и с теб, но не издържах.

— Само ако... — Мими млъкна.

— Какво?

— Ако не беше такава примерна католичка? Майка ми познава много способен лекар...

— Дори не го споменавай! Грешница съм, но никога няма да се реша на подобна постъпка.

— Така си и мислех — тежко въздъхна Мими. Убедена беше, че Тереза няма да се съгласи да абортира, ала все пак се беше опитала да я вразуми. Абсурдно бе приятелката ѝ да съсипе живота си заради религиозните си убеждения, макар да разбираше, че Тереза няма избор. Дълго мълчаха, после Мими попита:

— Какво ще правим?

— Ще се моля. Дано Бог се смили и прекъсне тази бременност. Не ми остава нищо друго, освен да се моля.

— Ако и аз се помоля, ще има ли ефект, или Бог се вслушва само в молитвите на католиците?

— Моли се, моли се непрестанно, както е заръчал Свети Павел. — Тереза се усмихна през сълзи. — Може би Бог ще се трогне от молитвите на непоправима езичница като теб.

Тъй като беше най-малката от петте сестри, Агнес Хорват бе научила всичко, което една жена трябва да знае за бременността и раждането. Докато носеше Тереза, не ѝ беше прилошавало сутрин, но след като три дни подред дъщеря ѝ повръщаше в тоалетната, сетне, пребледняла като мъртвец и със зачервени клепачи отказваше да закуси под предлог, че е хванала грип, Агнес започна да подозира нещо нередно. Сърцето ѝ се свиваше всеки път, когато Тереза се прибереше от училище, като по чудо излекувана от грипа, а на следващата сутрин започваха пристъпите на гадене.

Но нали дъщеря ѝ е девствена! Нали дъщеря ѝ е добродетелна! Нали никога не се е целувала с момче, камо ли нещо друго!

И все пак Тереза беше бременна. Агнес очевидно не познаваше съвършената си, обожавана дъщеря, която всъщност бе неморална,

лукава, прикрита измамница, навеки обречена да гори в пъкъла.

На четвъртия ден остана на пост пред тоалетната. Когато дъщеря ѝ излезе, залитайки и пребледняла като платно, тя я сграбчи за рамото и с всичка сила я зашлеви.

— *Как може да постъпиш така с мен!* — изсъска и я удари по другата страна. — Как! Как! Долна уличница!

Тереза избухна в ридания и щеше да падне в коридора, ако майка ѝ не я държеше.

— Плачи, плачи, това ще ти помогне отново да станеш добродетелна, глупачка такава! Отивай в стаята си. Ще се обадя в училището, че си болна, после хубаво ще си поговорим.

Когато се върна, завари Тереза да седи в креслото и да ридает толкова силно, че започваше да изпада в истерия.

— Млъкни! Ако не престанеш, ще те бия, докато млъкнеш. Само това оставаше — да плачеш. Аз съм онази, която трябва да рони сълзи — разярено крещеше Агнес. — Та нали мен пренебрегна, защото похотта е надделяла над обичта към майка ти!

— Не... случилото се няма нищо общо с теб — изхлипа Тереза.

— Грещиш, миличка. *Има и още как!* Осъзнавала си, че извършваш смъртен грях и все пак си избрала да направиш своето, както си избрала да слушаш наставленията на Мими Питърсън вместо моите — сигурна съм, че тя има пръст в тази работа, как иначе щеше да останеш насаме с мъж? Цял живот съм бдяла като орлица над теб, давах ти всичко, което пожелаеш, осигурих средства да те изпратим в елитно училище, безрезервно вярвах в бъдещето ти, в таланта ти! Хубаво ми се отплати, няма що! Не заслужаваш дори презрението ми! Няма подходящи думи, с които да опиша каква си. Жестоко съм се лъгала, когато ти посветих цялата си обич, когато се гордеех с теб. Ти си само една измамница.

— Мамо, не говори така! — изплака Тереза.

— Не ме наричай „мамо“! Ако наистина беше моя дъщеря, никога нямаше да паднеш толкова ниско. Кой те озлочи? Не, не ми казвай! Не искам да знам отвратителните подробности, ще се почувствам още по-зле. Изповядала ли си се?

— Не.

— За дълго ли възнамеряваш да скриваш смъртния си грях? А може би искаш да го повториш? Отвращаваш ме! Но този път те

пипнах на местопрестъплението. Още сега отиваме при отец Бренан. Ще се изповядаш, после с него ще обсъдим положението ти. Той знае къде да те изпрати.

— Какво?

— Нима си въобразяваш, че си първата, която се е поддала на изкушението? Съществуват приюти за безсрамни грешници като теб. Ще останеш там, докато родиш и някой осинови детето.

— Невъзможно е да изчезна месеци наред. Монахините от „Сакре Кьор“ и роднините сигурно ще се досетят какво се е случило.

— Тереза, знай, че съсипа живота ми. Посветила се бях на едно момиче, което не е съществувало. Но *предпочитам да умра*, ако някой научи за позора ти. Не ми остана друго освен авторитета, с който се ползвам в семейството. Представяш ли си какво ще наговорят сестрите ми по твой адрес? Нима мислиш, че четири жени, пък макар и роднини, ще съумеят да запазят тайната ти? Толкова ли си глупава, че да не се досетиш как слуховете ще се разпространяват, докато станеш за посмешище? Забременяла на четиринайсет! Нито един почтен мъж няма да те пожелае за съпруга. Разбери, че ти давам втора възможност, макар да не я заслужаваш. Заслужаваш само да бъдеш наказана и няма да избегнеш наказанието, повярвай ми.

— Но... защо? Защо ми даваш втора възможност?

— Защото не мога да позволя да бъдеш замесена в скандал. Няма да допусна да се подиграват на момичето, с което толкова се гордеех... без да осъзнавам истинската му същност.

— Не разбирам как ще стане така да изчезна, после да се върна тук, без някой да се усъмни — настояваше Тереза.

— Ще се изселим в далечен град, където не ни познават. Баща ти ще трябва да се откаже от престижното си място и да потърси работа в друг университет. Довечера ще му разкажа всичко.

— Нима досега не си споделила с него подозренията си?

— Примерната съпруга не бива да безпокои мъжа си, освен ако не е абсолютно наложително — мрачно процеди Агнес. — Пригответи се да отидем в църквата. Не забравяй да си сложиш шапка и да вземеш броеницата си.

— Почакай, искам още веднъж да ми обясниш всичко — обърна се Шандор Хорват към съпругата си, след като тя му разказа за случилото се. — Да разбирам ли, че искаш да напусна университета и да потърся друга работа?

— Налага се. Няма друг изход. Това е единственият начин да скрием позора си.

— Казваш, че отец Бренан ще уреди Тереза да замине за някакъв приют в Тексас, където ще остане до раждането, после детето ще бъде осиновено, а скъпата ни дъщеря ще се върне вкъщи ни лук яла, ни лук мирисала.

— Детето ще бъде осиновено от добри католици, бъди сигурен.

— Сигурен съм само в едно — че не съм съгласен.

— Шандор, невъзможно е да отхвърлиш плана ми. Ако след шест-седем месеца Тереза отново се появи, всички ще са разбрали какво ни е сполетяло. Все едно сме поместили съобщение във вестниците.

— Агнес, това е нашето внуче... може би ще бъде внук. *Никога няма да се съглася да бъде осиновено.* То е моя плът и кръв!

— Не можем да си позволим излишна сантименталност. Бъдещето на Тереза...

— Пет пари не давам за нейното бъдеще, нито за одумките на сестрите ти! Нито пък за твоята свещена репутация на майка на красавицата във фамилията. Онова, което предлагаш, противоречи на вярата ми и отказвам да го сторя! А ти не можеш да предприемеш каквото и да било без мое съгласие.

Агнес пресметливо го изгледа и разбра, че каквото и да каже, не ще го накара да промени решението си... оставаше ѝ само резервния план, който бе намислила в пристъп на отчаяние.

— Шандор, ако се преселим в град, където не ни познават, ще отгледам детето като свое. Трийсет и три годишна съм, съвсем нормално е да имам дете.

— Искаш да представим момчето на Тереза за наше ли? — недоумяващо попита той.

— Не знам дали ще е момче или момиче, но ще го отгледаме като наше дете.

— А Тереза ще се съгласи ли?

— Мнението ѝ не ме интересува. След като постъпи така, няма да се съобразяваме с нея. Смяташ ли, че епитимията, която отец Бренан ѝ наложи, ще заличи греха ѝ?

— Той даде ли ѝ опрощение?

— Да.

— Тогава и Бог ѝ е простил. Дано да е така... Още утре ще си потърся нова работа.

— Благодаря ти, Шандор.

„Типично мъжка реакция — гневно си помисли Агнес. — За мъжете всичко е толкова лесно: щом се изповядаш, греховете ти са опростени. Държиш се като долна уличница, слагаш край на надеждите на майка си, принуждаваш баща си да напусне престижната си работа и все пак получаваш опрощение, защото си признала за стореното пред отца и си произнесла стотици молитви.“ Тя не можеше да приеме това, въпреки че отричайки опрощението, се противопоставяше на догмите на църквата.

Шандор тайно се надяваше детето да е момче, което ще продължи рода Хорват, и бързо си намери работа като преподавател по музика в частното мъжко училище „Харвард“ в Лос Анджелис. Заплатата му щеше да бъде по-ниска, но можеше да започне веднага, освен това щяха да заживеят на хиляди километри разстояние от всички познати и роднини.

След няколко седмици семейство Хорват се настаниха в наета под наем къщичка в Реседа — селище в долината Сан Фернандо, което бе толкова примитивно, че улиците не бяха павирани. Къщичката беше уединена — допълнително предимство за новодомците, които се криеха от любопитните погледи. Агнес бе съобщила на родствениците си как Шандор е получил толкова изгодно предложение, че сърце не ѝ давало да го разубеждава. Единствено Мими Питърсън знаеше истината. Раздялата на двете приятелки беше сърцераздирателна — знаеха, че след тези откраднати мигове в съблекалнята на гимнастическия салон никога повече няма да бъдат заедно.

— Ще можеш ли поне да ме уведомиш за раждането на бебето? Ще бъда по-спокойна, ако знам, че си добре.

— Ще се опитам да ти изпратя писмо, но в никакъв случай не ми отговаряй. Знам, че ме обичаш и че в мислите си ще бъдеш с мен.

— Едно е сигурно — изхлипа Мими, — няма да водя полов живот, докато не се омъжа.

— А пък аз завинаги се отказвам от секса.

— Не бъди такава глупачка!

— О, Мими, никога не ще те забравя.

Месеците в Реседа минаваха много по-бавно, отколкото Тереза си беше представяла. Беше истинска затворничка: не можеше да ходи на училище, нито да се разхожда по улиците на съседните градчета и да разглежда витрините, тъй като там всички се познаваха и бременно младо момиче положително щеше да привлече вниманието.

През дългите месеци на бременността си бе принудена да стои вкъщи, да чете поучителните романчета, които Агнес неохотно ѝ купуваше, да прелиства местния вестник и да гледа телевизия. Разрешено ѝ беше да се разхожда в задния двор, далеч от очите на съседите, като през повечето време бе сама. Майка ѝ си беше купила кола на старо и се развличаше с разходки из Бевърли Хилс. Никога не предложи на дъщеря си да я придружи, пък и Тереза не посмя да я помоли, въпреки че в колата никой нямаше да забележи бременността ѝ.

Най-самотна се чувстваше в съботните утрини, когато родителите ѝ отиваха на литургията в католическата църква. Копнееше да бъде с тях, бе зажадняла за контакт с хора, за топлотата на църковната служба, за утехата на светото причастие, но бе невъзможно да се появи там и да предизвика всеобщото любопитство.

— Не е ли грях да не присъствам на литургията, особено когато се дава опрощение? — попита веднъж майка си, с напразната надежда да напусне затвора си.

— Докато носиш детето, ти е разрешено да отсъстваш — сопна се Агнес. — Знаеш го много добре. Проява на лицемерие е при дадените обстоятелства да се тревожиш за по-маловажните грехове.

През цялата седмица Тереза с нетърпение очакваше петъчната или съботната вечер, когато баща ѝ я извеждаше на разходка с колата и я черпеше със сладолед в заведение, където сервираха на клиентите в

автомобилите им. От време на време Шандор нежно докосваше ръката ѝ, но бе мълчалив по природа, а след случилото се беше станал още по-саможив. Тереза копнееше да се хвърли в прегръдките му, да намери спокойствие и утеха, както често беше правила като малка, ала инстинктивно усещаше, че той изпитва неудобство от наедрелите ѝ гърди и подутия ѝ корем.

Ето защо седеше неподвижно до него, извърнала глава, за да не види баща ѝ насълзените ѝ очи. Нямахше кой да ѝ каже нежна дума, нито да я помилва. Понякога нощем докосваше корема си и шепнеше в мрака:

— Всичко ще бъде наред, миличко, не бой се.

Тереза избягваше да се мярка пред очите на Агнес, която още повече се бе озлобила срещу нея, чувствайки се изоставена и изолирана в непознатата ѝ Калифорния. След като сутрешните прилошавания преминаха, девойката беше възвърнала цветущото си здраве, поради което не се наложи да потърсят лекарска помощ до деня, когато тя за пръв път усети как бебето се движи в корема ѝ.

— Току-що ме ритна! — възбудено възкликна тя, сякаш не вярваше на очите си.

— Радвам се за теб. — Агнес се извърна и с отвращение поклати глава.

— Не трябва ли да отида на лекар, за да сме сигурни, че всичко е наред?

— По вида ти личи, че нямаш нужда от доктор — кисело отбеляза майка ѝ и си помисли, че Тереза е много по-красива отпреди — изящното ѝ лице с безупречни черти рязко контрастираше с обезформеното ѝ тяло.

— Не мислиш ли, че щом съм толкова болна, че да не присъствам на литургията, трябва да бъда прегледана?

— Не дрънкай врели-некипели. Спиш добре, храниш се добре, правиш физически упражнения, дори глезените ти не са подути — не виждам смисъл да те водя на лекар. Раждането е напълно естествен процес за една жена.

— А не трябва ли да разберем дали всичко е наред с бебето?

— Разбира се, че е наред. Всяка жена знае, че нищо не се случва с нежеланите деца; умират онези, за които майките дават мило и драго — горчиво се изсмя Агнес. — Толкова ли не се досещаш, че не желая

да се явяваш на медицински преглед. Лекарят ще ти задава въпроси, на които не бива да отговаряш, като първо ще те попита колко си годишна. Нито един доктор няма да забрави красотата и невръстната ти възраст. Бебето ще бъде родено в окръжната болница, моето име ще фигурира в акта за раждане, не желая нищо да те свързва с това дете.

— Сигурно още храниш надежди за моето бъдеще, иначе нямаше да полагаш толкова старания да запазиш всичко в тайна! — възкликна Тереза, която внезапно беше проумяла истината.

— Разбира се! Никога не съм се отказвала, а сега съм намислила още по-грандиозни планове. Направих всичко възможно да прикрия позора ти, за да постигнеш нещо в бъдеще. Осъзнаваш ли, че трябва да ми бъдеш признателна до гроб?

— Да, мамо.

Бебето на Агнес Патриша Райли Хорват и Шандор Хорват, родено на 15 юни 1970 година, беше момиче. Един от преуморените стажанти промърмори на още по-преуморената медицинска сестра, че с всяка изминала година възрастовата граница на родилките все повече спада, но иначе никой не обърна внимание на здравето на бебето, което се появи на бял свят, без да създаде проблеми на майката.

След два дни пациентката, записана като Агнес Хорват, беше изписана и се завърна в Реседа с родителите си. В болницата не се усъмниха относно съществуването на бащата. В акта за раждане бе записано, че Мери Маргарет Хорват е дъщеря на Агнес и Шандор Хорват.

След седмица кръстиха детето. Шандор се държеше студено с колегите си, сприятелен се беше само с един от преподавателите по история — дружелюбен човек на име Брайън Кели, който се оказа семеен и при това примерен католик. Брайън Кели и съпругата му Хелън бяха изненадани, но и поласкани, когато Шандор ги покани да станат кръстници на новороденото.

— Никога не си намекнал, че очакваш дете — усмихнато отбеляза историкът. — Много си потаен.

— Жена ми е суеверна, помоли ме да не споделям с никого, докато бебето не се роди. На два пъти след Тереза имаше спонтанни аборти.

— Мери Маргарет е прекрасно дете — отбеляза Брайън и нежно докосна главницата на кръщелницата си. — Наш дълг е да се погрижим да бъде възпитана като примерна католичка.

— Само при условие, че родителите ѝ не го сторят! — засмя се Агнес и грабна ревящото бебе от ръцете на Хелън Кели. — Красиво е нашето момиченце, нали? — После загука на детето: — Не плачи, миличко, мама няма да позволи да ти се случи нищо лошо. Сладката ми Маги, никога няма да имаш повод да плачеш.

— Маги ли? Така ли ще ѝ казваш? — учудено попита Тереза. По време на церемонията беше стояла настрана и мълчаливо бе наблюдавала как кръщават момиченцето ѝ. Гърдите още я понаболяваха, но за щастие непоносимата болка от първите дни, когато млякото ѝ напираше, бе изчезнала.

— Баба ми се казва Маги — нетърпеливо отвърна Агнес, чието внимание изцяло беше погълнато от бебето.

— Навярно сте обсъждали името в мое отсъствие — промърмори девойката и по-силно от всякога се почувства като натрапница. Откакто се бяха върнали от болницата, майка ѝ неуморно бдеше над бебето, като подвикваше на Тереза да не ѝ се пречка и да престане да я занимава с глупости.

— Ще имаме проблеми с по-голямата дъщеря — отбеляза Шандор. — Сърди се, задето не ѝ обръщаме толкова внимание. Знаеш как е, нали си минал по същия път, Брайън.

— Имаш право, приятелю.

4

15 ноември 1971 г.

Скъпа Мими,

Надявам се, че още живееш на предишния адрес. Макар винаги да пиша на плика „Моля, препратете, ако е необходимо“, имам усещането, че пъхам някакво съобщение в бутилка и я хвърлям в океана, след като никога няма да получа отговор от теб. Пък ѝ изминаха повече от две години от преселването ни тук.

Откакто ти писах за последен път, настъпиха положителни промени. Преместихме се в Санта Моника, защото майка ми реши, че Маги трябва да израсне в подходяща среда. Тук е толкова красиво, а температурата е с десетина градуса по-ниска отколкото в Сан Фернандо. През почивните дни ходим на плажа, където се чувствам най-щастлива. Обичам да вървя боса по пясъка, докато уловя ритъма на вълните, които се плискат наблизко, тогава в душата ми настъпва неописуемо спокойствие. Обожавам Тихия океан!

Живеем под наем в много симпатична къщичка, а баща ми получи повишение.

Най-важната новина е свързана с учението ми. Получих стипендия за „Меримаунт“ — тук монахините принадлежат към ордена „Свещеното сърце на Мария Магдалена“. Колежът е много *престижен*, а най-хубавото е, че се изучава драматургия и актьорско майсторство. Преподавателка е сестра Елизабет, която е огнена жена, освен това май ме харесва.

Повечето ми съученички са адски високомерни. Изглежда, че се познават от малки, някои са много богати и не говорят за друго, освен как след две години ще бъдат представени в обществото на бал, устроен от бащите им в тяхна чест. Мнозина произхождат от „стари калифорнийски фамилии“ — питам се колко ли са старите фамилиите в един нов щат, — а майките и бабите им също са учили в „Меримаунт“. Ето защо госпожиците ме гледат доста отвисоко — слава богу, че поне съм учила в „Сакре Кьор“. Това донякъде изкупва

вината ми заради не особено високите ми оценки. За щастие всички носим униформи, но свят ще ти се завие, ако видиш приказните лимузини, които чакат съученичките ми, докато аз тичам към автобусната спирка.

Напоследък много от тях отбелязват шестнайсет годишнината си с изискано празненство, но когато аз навърших шестнайсет, не казах на никого. Мама нямаше да се съгласи да устрои тържество в моя чест, освен това не знаех кого да поканя. А ти отбеляза ли тази знаменателна годишнина? Представям си, че си вдигнала страхотен купон, но все пак мъничко съм ти липсвала.

Най-хубавото на Калифорния е, че навършиш ли шестнайсет, имаш право на шофьорска книжка. Много от съученичките ми карат коли. Невероятно, но факт. Мама не ми разрешава да работя в свободното си време, но бас държа, че след няколко години ще имам достатъчно пари за кола — на старо, разбира се. Както вече споменах, мама не ми се доверява и ме кара да се прибирам веднага след последния час, освен когато имаме репетиция на драмсъстава. Не ми разрешава и да гостувам на съученичките ми, поради което нямам приятелки. Родителите ми още не могат да забравят твоето „зловредно влияние“ върху мен. И сигурно имат известно право.

Но нямам на кого да се оплача освен на теб.

Сигурно се питаш защо не разказвам за Маги. Не бери грижа за малката — майка ми буквално не се отделя от нея. Баща ми също, когато е вкъщи. Двамата я *обожават*. Безсъмнено са забравили, че *не е тяхно дете*. Както ти писах миналия път, мама не ми е позволила нито веднъж да я нахраня или повия, защото съм била „прекалено несръчна“. Сега пък си е наумила, че съм „прекалено заета“ с уроците си, за да *играя* с Маги. От време на време като специално благоволение ми е разрешено да ѝ разкажа приказка. Навярно родителите ми се страхуват да не окажа лошо влияние върху безценната им „дъщеричка“.

Самата Маги е много сладка и с всеки изминал ден поумнява и става по-забавна. Спомняш ли си как разговаряхме за позитивното мислене и как вярвахме, че ако се съсредоточим, гърдите ни ще наедреят? Сигурно несъзнателно прилагам въпросната техника върху себе си, защото започнах да мисля Маги за моя сестра. Може би съзнанието ми е замъглено от обстоятелствата, но не се чувствам като

майка, Мими. Липсва ми майчинският инстинкт. Навярно е за добро, иначе щях много да страдам.

Маги е малка дебеланка, а когато падне, избухва в смях, като да се е случило нещо весело. Непрекъснато е усмихната (между другото, още не са ѝ поникнали всички предни зъбчета), освен когато огладнее — тогава надава кански писъци. Има смолисто черна къдрава косица, розови страни и светлосиви очи — типичните очи на ирландската фамилия Райли. Маги досущ прилича на старомодна кукла с дълги копиринени ресници, а майка ми я облича в красиви роклички, които малката палавница моментално изцапва и които след няколко месеца ѝ омаляват.

Нарича ме Теса, защото не може да произнесе Тереза. Ставаше ми много мъчно, когато се прибирах от училище и трябваше веднага да се захвана с домашните, макар да знаех, че малката сладурана всеки момент ще се събуди, ще се усмихне и ще протегне ръчички, обгърната от прекрасния бебешки аромат. Но точно тогава майка ми държеше да бъде при нея, освен това наистина се налагаше да залягам над учебниците, за да запазя стипендията си. Трябва да се примиря с факта, че Маги е дете на майка ми. Когато се омъжа, ще имам свое бебе.

Вече разрешават ли ти да излизаш с момчета? Защо ли питам, след като не можеш да ми отговориш! Навярно се досещаш, че изобщо не ми позволяват да общувам с момчета, а ако случайно някой ме покани на среща, няма да ми разрешат да отида, защото всички знаем до КАКВО може да доведе ТОВА! (Като че отново бих го направила! Досега трябваше да са разбрали, че не съм толкова откачена.) Всъщност съм толкова досадно добродетелна, че трябва да си измислям грехове, които да изповядвам.

Предполага се, че след като си получил опрощение и си твърдо решена никога повече да не се отклониш от правия път, ще се почувстваш като преродена, но с мен не се получи. На душата ми не олекна, въпреки че греховете ми бяха опростени в името на Отца, Сина и Светия дух. Нима това е недостатъчно, Мими? Не мога да се отърся от натрапчивото чувство за вина... може би защото родителите ми се отнасят с мен като с потенциална грешница. Обзалагам се, че не изпитвам никакви угризения, но винаги си била лошо момиче, скъпа Мими. Дори изпитваше удоволствие от греховете си.

Това е всичко, поне засега. Ако се случи нещо особено важно, ще ти пиша отново преди края на годината. Имам чувството, че всичко ще си върви постарому, докато навърша осемнайсет и се запиша в университета. Може би ще кандидатствам в „Маунт Сейнт Мери“ — страхотно учебно заведение с два основни недостатъка: прекалено близо е до дома ми и преподавателките са монахини. Не че имам нещо против монахините, но ми се иска да ми преподава мъж. Ако имам късмет, родителите ми ще се побъркат и ще вдигнат ръце от мен. Тогава ще се запиша в „Бъркли“ и ще стана хипи... или и там вече не е така весело, както в „палавия“ Лондон, където мечтаехме да отидем?

Изпращам ти хиляди (макар и закъснели) поздрави по случай рождения ти ден. Обичам те и ти пожелавам прекрасна година. Забавлявай се и вместо мен, но не прекалявай. Помни, че онези проклетници (знаеш кои) са много подвижни!

Никога няма да те забравя:
Тереза

5

— Тереза, утре следобед ще те взема от училище — заяви Агнес.

— Само не ми казвай, че е време за поредното почистване на зъбния ми камък — промърмори момичето и за миг отмести поглед от учебника.

— Този път няма да те водя на зъболекар, а на прослушване в Холивуд. „Парамаунд“ ще заснемат нова версия на „Малки жени“ и търсят млади актриси. Мисля, че си напълно подготвена, пък и баща ти най-сетне даде съгласието си. Да не забравиш довечера да измиеш косата си.

— Наистина ли? Нали не се шегуваш? — възкликна Тереза и възбудено скочи от мястото си.

— Защо да се шегувам? — с леден тон изрече майка ѝ.

— Ами... години наред не си споменавала за актьорската ми кариера. Смятах, че си се отказала да ме направиш филмова звезда.

— *Да се откажа ли? Затова ли направих толкова компромиси и жертви?* — Очите на Агнес проблясваха от гняв и неприкрито презрение.

— Защо ми го казваш в последния момент? — попита Тереза, като се престори, че не забелязва изражението на майка си. — Щях да препрочета книгата. Толкова е старомодна — така и не успях да стигна до края.

— Нямам представа за коя роля търсят актриса, пък и това не е нещо, което можеш да научиш. Така или иначе само преди два дни прочетох в „Лос Анджелис Таймс“, че в продължение на една седмица организират прослушване. Осигурила съм и бавачка за Маги.

— О, мамо, благодаря ти от все сърце!

— Има само един начин да ми благодариш — като преуспееш. Не мисля, че ще получиш първата роля, за която кандидатстваш, но след време трябва да оправдаеш жертвите, които направихме заради теб...

— Какво да облека? — прекъсна я девойката, опитвайки да я отклони от любимата ѝ тема за саможертвата.

— Училищната униформа. Не е зле всички да разберат, че си възпитаничка на „Меримаунт“, а понякога прекаленото престараване в облеклото има обратен ефект. Пък и хората от студиото не се интересуват от тоалетите ти. А сега се успокой и довърши домашното си. Престани да се взираш в огледалото!

— Разрешаваш ли поне да пооскубя веждите си — прекалено са гъсти — примоли се Тереза и си помисли, че трябва да направи нещо, за да изглежда по-добре.

— Нищо им няма на веждите ти. Трябваше да ти кажа новината в последния момент, но исках да измиеш косата си — необходими са часове, докато я изсушиш.

Щом майка ѝ излезе, Тереза продължи да изучава лицето си в огледалото над умивалника. Не ѝ бе разрешено да използва грим, но като всички свои съученички тайно си бе купила козметични средства и умееше да ги използва благодарение на приключенията си с Мими. С трепереща ръка начерви устните си и очерта с молив очите си, сетне се огледа, за да прецени резултата.

Реши, че изглежда прекалено самонадеяна за роля във викторианската драма, която смътно си спомняше. Толкова отдавна не се бе гримирала и едва сега осъзна, че по този начин изглежда много по-възрастна. Грижливо свали грима и отново се огледа. Безупречната ѝ кожа беше много бяла, страните ѝ винаги бяха розови, сякаш бяха поруменели от студен вятър. Носът ѝ беше правилен и доколкото тя можеше да прецени, пропорционален на другите ѝ черти; от баща си бе наследила изпъкналите скули и широката челюст; очите ѝ бяха зелени със сивкав оттенък; устните ѝ бяха плътни, а шията — дълга. Усмихна се на изображението си и помисли, че безсъмнено зъбите са най-хубавото нещо в нея.

Хората я намираха много красива и често изразяваха възхищението си пред нея или зад гърба ѝ. Да речем, че Мими и роднините ѝ бяха пристрастни, но възрастната сестра Елизабет, която режисираше училищните театрални постановки, веднъж заяви, че „не е достатъчно да бъдеш красива“, за да изиграеш ролята на Жана Д'Арк. Макар да ѝ се искаше, Тереза не разбираше какво толкова

намират в нея. Де да можеше да си внуши, че наистина е красива — нямаше да изпитва ужас от прослушването.

Ако действително бе толкова привлекателна, сигурно щеше да се сприятели с повече съученички, пък и майка ѝ щеше да ѝ прости, нали? После си каза, че вече е на шестнайсет, трябва да престане да се самосъжалява и да си задава безсмислени въпроси.

Пеги Брайън Уестбрук — директор на продукцията, притежаваща дългогодишен опит в избора на актьори за холивудските филми — и младата ѝ помощничка Фиона Бриджес отвори поредните кутийки с кока-кола.

— Колко ли са били днес? — попита Пеги, която изглеждаше уморена до смърт.

— Кока-колите или момичета? — шеговито подхвърли Фиона — двайсет и шест годишна лондончанка, произхождаща от фамилия на професионални театрални актьори и режисьори. Макар да изглеждаше флегматична, русокосата англичанка беше много дейна и изключително амбициозна. От три години беше в Холивуд и „чиракуваше“ при Пеги, за да изучи кастинга — един от най-важните елементи при заснемането на филм.

— Няма значение. И колите, и момичетата са еднакво сладникави и ме карат да се оригвам.

— Все пак ще ти дам отчет: изпили сме по пет коли и сме прослушали точно петдесет и шест момичета. — Едно от задълженията на Фиона бе да води подробни записки, позволявайки на Пеги да насочи цялото си внимание към актьорите.

— Остават ни още четири дни, а още не сме открили момичета, подходящи за ролите на Бет, Ейми и Мег, камо ли пък на Джоу. Мислиш ли, че косата ми ще опада, ако продължавам да се наливам с проклетата кола? — плачливо попита Пеги.

Мразеше прослушванията на деца и на момичета в юношеска възраст, но се бе съгласила да подбере актриси за „Малки жени“, тъй като режисьорът Роди Фенстеруолд ѝ беше любимец. Всъщност всички жени, особено актрисите, обожаваха Роди, въпреки че беше хомосексуалист. Пеги често се питаше как е възможно мъж с обратни наклонности да бъде толкова съблазнителен.

— Първо ще ти опадат зъбите — побърза да я „утеши“ помощничката ѝ. — Готова ли си за следващата потенциална филмова звезда?

— Готова съм дори за почивка на Дяволския остров.

— Мисля, че там природата е била много красива, но хората са се оплаквали, защото им е било съдено да останат там до края на живота си и да се тъпчат с отвратителна храна — усмихна се Фиона. — Съвокуплявали са се и с животни — противен навик, но сигурно им е помагал да си убият времето.

— Нямам нищо против тази практика... поне няма да се занимавам с подрастващи кандидат-актриси.

— Заплашваш да се превърнеш в непоправима циничка, госпожо Уестбрук. Да съобщя ли на останалите момичета, че прослушването се отлага за утре?

— Голяма проклетница си. Да не си посмяла!

— Ако не обичаш професията си, не си способен да я упражняваш — поучително изрече Фиона. Знаеше, че може да вдъхне нови сили на началничката си, като я заплаши да отпрати актьорите; за Пеги актьорите бяха смисълът на живота ѝ. Беше като животно, което оцелява с дневна дажба от актьори, били те талантиливи, посредствени или бездарни. С основание се нареждаше сред най-талантиливите кастинг-директори, определящи актьорите за даден филм.

Фиона натисна бутона на интеркома, за да се свърже със секретарката:

— Моля те, Джинджър, изпрати следващата кандидатка.

Тереза седеше като на тръни в приемната. Вниманието ѝ беше раздвоено между страниците с текста, които секретарката бе раздала на всички, и останалите кандидатки. Забеляза, че бе единствената девойка, придружавана от майка си, отгоре на всичко нито едно момиче не носеше ученическа униформа. Печално огледа сивата си плисирана пола, колосаната блуза и тъмносиньото сако с монограма на „Меримаунт“ — облеклото ѝ изглеждаше детинско — обувки с нисък ток и каишка.

Повечето девойки четяха текста със самоуверено изражение, подсказващо, че са свикнали с прослушванията; почти всички носеха модерни клоширани панталони и прилепнали по тялото пуловери. Поне половината бяха подстригани като Джейн Фонда (прическа,

която се ползваше с огромен успех сред американките), всички носеха грим, подчертаващ естествената им красота.

Никога не си беше представяла, че има толкова много красиви момичета. Опита да се самоуспокои, като си каза, че тук е събран цветът на цялата страна. През целия си живот тези девойки бяха мечтали да станат филмови актриси и макар да не разговаряха, помежду им сякаш съществуваше тайнствена връзка. Поведението им подсказваше, че Тереза е натрапница сред тях. Тя отчаяно се огледа и се запита как е възможно майка ѝ преспокойно да чете списанието си.

— Тереза Хорват — обяви секретарката и отвори вратата към кабинета на Пеги Уестбрук. Агнес се изправи, остави списанието и съдържано кимна на дъщеря си. Тереза изпъна рамене и я последва, като мислено се молеше на Светата дева да ѝ се притече на помощ.

— Извинете, но г-жа Уестбрук е наредила майките да не присъстват на прослушването — учтиво се усмихна Джинджър.

— Кака така! — гневно се сопна Агнес.

— Нарездането ѝ се отнася за всички без изключение — все тъй усмихната продължи секретарката. — Заповядай, Тереза.

С чувство на облекчение и благодарност момичето мина покрай майка си, влезе в малкия кабинет, затвори вратата и колебливо запристъпва от крак на крак.

— Здравей — обади се Пеги, седнала зад маса, отрупана с кутийки от кока-кола и снимки. — Благодаря, задето се яви на прослушването. Това е Фиона Бриджес, помощничката ми. Как да ти казваме? Тереза или имаш галено име?

— Да. — Момичето сякаш отдалеч чу гласа си. — Наричайте ме Теса. — После се вцепени от удивление, като че признанието я беше издигнало в собствените ѝ очи.

— Прекрасно. — Внезапно вниманието на уморената Пеги беше привлечено от мелодичния глас на поредната кандидатка. — Хайде, Теса, приближи се и ни разкажи нещо за себе си.

Девойката се подчини и застана пред масата, като скри треперещите си ръце зад гърба си. Двете жени се усмихваха толкова дружелюбно. Пък и най-лошото, което може да ѝ се случи, е да не я одобрят.

— На шестнайсет съм — започна, — живея в Санта Моника с родителите си и сестричката ми Маги. Майка ми произхожда от

многочислена ирландска фамилия, а баща ми е унгарец, който е напуснал родината си през 1950 година. В момента е шеф на катедрата по музика в „Харвард“. Самата аз съм най-обикновено момиче, само дете винаги съм мечтала да стана актриса. Всъщност... изразих се погрешно. Винаги съм била актриса.

— Участвала ли си в професионални театрални постановки? — попита Пеги. Докато девойката разказваше кратката си биография, опитната продуцентка неочаквано усети как по гърба ѝ пробягват студени тръпки.

— Участвала съм само в училищни постановки — продължаваше Теса. — За пръв път се явявам на истинско прослушване. — Говореше съвсем спокойно, внезапно страхът я беше напуснал.

— Ясно — замислено каза Пеги. — Сигурно не разполагаш и със задължителните снимки... — Божичко, малката беше аматьорка без всякакъв опит, нямаше свой агент, нито дори професионални снимки, каквито се изискваха при всяко прослушване... но онези тръпки... откога не ѝ се бе случвало да я побият студени тръпки, щом чуе гласа на някоя кандидатка?

— Имам снимки в семейния албум, но мама не ги е взела — отвърна момичето. — Не знаех, че ще ги поискате.

— Всъщност ще минем и без тях. Само че момичетата оставят снимките си, за да ни напомнят за тях.

— Мислете за мен като за кандидатката с глупавата ученическа униформа — засмя се Теса, искрено развеселена от нелепата ситуация. Мелодичният ѝ смях сякаш изпълни тясното помещение.

Пеги и Фиона се спогледаха. По принцип, когато прослушваха неопитна кандидатка, непринудено разговаряха с нея, водеха си записки, накрая я отпращаха, като за всеки случай записваха телефонния ѝ номер. Ала сега твърдо бяха решили да накарат Тереза да прочете текста, който бяха раздали на всички момичета.

— Свали самото си и седни, Теса. Разпусни косата си и поразкопчей прекрасно изгладената си блуза, за да дишаш по-спокойно — продължи Пеги, надраска нещо на листче и тайно го подаде на помощничката си. Текстът гласеше: „*Чу ли смеха ѝ? Дали гласът ѝ е поставен?*“

— Вземала ли си уроци по пеене, Теса? — попита Фиона.

— Не съм, но откакто се помня, пея в хора — казаха ми, че съм алт. Гласът ми е алтов. А баща ми държи на правилното произношение. Научил е английски още в училището в Будапеща, където преподавал някакъв англичанин.

— Спомена, че си била хористка...

— Да, пеех в хора на „Сакре Кьор“, а сега в този на „Меримаунт“.

— Да разбирам ли, че си много примерно момиче, израснало сред монахини? — закачливо се обади Пеги.

— Наистина съм възпитана от монахините — отвърна Теса, тръсна глава и копринената ѝ коса се разпиля по раменете ѝ. — Но не съм сигурна, че съм примерна — замислено продължи тя. — Много е трудно да бъдеш добър, защото лесно се съгрешава. — Говореше съвсем свободно и откровено, стараейки се да отговори на въпросите, задавани ѝ от двете жени, които очевидно проявяваха интерес към нея.

— Значи си участвала само в пиеси, поставяни в католически училища — продължи да я разпитва Пеги.

— Така е. Не съм посещавала друго училище, не съм била и на летен лагер. Но преподавателките в „Сакре Кьор“ подбираха разнообразни по сюжет пиеси, същото се отнася и за сестрите в „Меримаунт“. Разбира се, често ми се налагаше да играя ролята на момчета, тъй като бях по-висока от моите съученички. Но вече спрях да раста, поне така мисля, защото миналогодишните униформи още ми стават...

— Моля те, прочети текста, който раздадохме предварително. Ще поясня, че Джоу Марч, чиито, реплики ще четеш, влиза в противоречие с по-голямата си сестра Мег, която е горда и благовъзпитана. Джоу пък е независима и непокорна. Случайно да си спомняш съдържанието на книгата? Нямах спомени, така ли? Няма значение, въведох те в сцената, Фиона ще ти партнира. Ще четеш само подчертаните реплики. По-добре е още веднъж да прегледаш материала, за да „опознаеш“ героинята си.

— Добре.

Теса сведе глава и се зачете, а Пеги и Фиона се отдалечиха.

— Не е ли прекалено красива за ролята на Джоу? — прошепна Фиона. — Героинята от филма не е ослепителна красавица, а мъжкарана, „чиято коса е единственото красиво нещо в нея“, както се

казваше в романа. И все пак малката е изключителна, а очите ѝ са поразяващи. Не съм виждала толкова странен зелен цвят. Като я види, Гленда ще пукне от завист и няма да допусне участието ѝ.

— Гленда не определя актьорския състав! — просъска в отговор Пеги. — Не понасям тази жена на средна възраст, която се мисли за богиня на любовта. Извади душата на Родри, за да ѝ даде ролята на Марми — въобразява си, че по този начин журито за присъждането на „Оскар“-ите ще я приеме на сериозно. Според мен ще извади късмет, ако по чудо Теса се окаже и добра актриса. Едва ли някой ще изкоментира, че изпълнението на Гленда като майка на четири дъщери е неправдоподобно — вниманието на всички ще бъде привлечено от Тереза.

— Все пак момичето не е напълно подходящо за ролята на Джоу. Вярно, че е високо и има разкошна коса, но...

— Госпожице Бриджес, забравяш, че не се намираш в Англия, а в Холивуд. През 1933 Катрин Хепбърн успешно се превъплъти в Джоу, въпреки красотата си. Досадно е да избираш актьори, които напълно отговарят на литературния първообраз. Съгласна съм, че е задължително останалите момичета да са красиви, но Джоу трябва да зашеметява зрителите по един или друг начин, защото е главната героиня. Много жалко ще бъде, ако това момиче е лоша актриса с приказно красиво лице.

— Готова съм — обади се Теса.

Фиона започна да рецитира репликите, които беше наизустила през изминалите три дни. Тереза четеше с отлична дикция, почти не поглеждаше текста, а се взираше във Фиона и напълно се бе вживяла в ролята си, въпреки че това беше само репетиция. Цялата светлина в помещението сякаш се съсредоточи в нея. Тя се превърна в Джоу Марч, като че в тялото ѝ се всели неумолим дух. Думите, които Фиона бе изричала многократно, придобиха нов смисъл, докато тя очакваше отговора на Тереза. Сетне толкова внезапно, че Пеги потръпна от изненада, текстът свърши.

„Не може да бъде, изгарям от желание да я слушам“ — помисли си тя, после осъзна, че не е имала подобно желание от десет... не, от петнайсет години.

— Благодаря — успя да произнесе с престорено безразличие. — Справи се отлично.

— Това ли е всичко? — разочаровано попита Тереза и постепенно се изтръгна от очарованието на образа, в който се беше превъплътила. Докато обличаше сакото си, едрите ѝ гърди изпънаха колосаната ѝ бяла блуза.

— Засега — промърмори Пеги и шумно се изсекна в кърпичката си. Беше се просълзила — още нещо, което не ѝ се бе случвало от петнайсет години. Осъзнаваше, че момичето е *необикновено*, че знае тънкостите на актьорската професия, които не можеш да научиш от никого. И все пак нямаше право да вземе крайното решение, но поне щеше да помогне на Тереза. Позвъни на секретарката и я помоли да покани г-жа Хорват.

Агнес влезе, като доволно се усмихваше.

— Госпожо Хорват, удобно ли е утре отново да доведете дъщеря си? — без излишни предисловия попита Пеги. — *Иска ми се да повторим прослушването пред други колеги.* Ето няколко страници с текст, който Тереза трябва да наизусти довечера. А утре отново да носи униформата си, ако нямате нищо против.

— Разбира се — побърза да отговори Агнес.

— Мамо, забрави ли, че утре е хокейният мач между нашето училище и „Уестлейк“ — обади се момичето.

— Сестра Елизабет разреши да отсъстваш, ако двете дами отново те повикат.

„Този път майка ми ще трябва да се изповяда“ — злобничко си помисли Тереза.

— Сестра Елизабет ли? Нима още преподава в „Меримаунт“? — учудено възкликна Пеги Уестбрук.

— Познавате ли я? — смая се момичето.

— Когато учех в колежа, тя преподаваше английска литература и режисираше пиесите, поставени от драматичния състав. Беше преди много години, пък и още тогава сестрата не беше млада... — замислено промълви Пеги.

— Но... дори не подозирах, че...

— Не обичам да разказвам за младостта си, но знай, че съм носила тази униформа по-дълго от теб, Теса.

— Наскоро играхме „Жана Д’Арк“ — разпалено заобяснява момичето.

— А ти коя роля изпълняваше?

— Главната.

— Сестра Елизабет беше ли доволна от теб?

— Каза, че съм подходяща за Орлеанската дева, това бе всичко.

По принцип избягва да изказва мнението си.

— Такава си е открай време. Благодаря, Теса. Довиждане до утре. Госпожо Хорват, нека секретарката запише телефонния ви номер.

След като майката и дъщерята излязоха, няколко секунди Пеги и Фиона не проговориха. Бяха като зашеметени, помещението сякаш беше притъмняло след напускането на Тереза.

— Защо толкова се развълнува, като разбра, че някаква монахиня е поставила „Жана Д’Арк“? — Най-сетне наруши мълчанието Фиона, осъзнавайки, че началничката ѝ се е пренесла в миналото.

— Сестра Елизабет никога не би се захванала с тази пиеса, освен ако...

— Какво?

— Освен ако не е открила актриса, достойна да изпълнява главната роля.

— С какво толкова се отличава тази монахиня освен с голяма продължителност на живота?

— Тя е най-добрата режисьорка, която познавам. Ако не беше Божия служителка, щеше да се превърне в холивудска легенда. Доколкото ми е известно, от двайсет години не е поставяла „Жана Д’Арк“. Госпожице Бриджес, преди малко имахме щастието да открием родена актриса — ученичка с великолепен глас, в която са съчетани самонадеяността и смирението, страстта и покорството. Трябва да ме възнаградиш богато, задето ти позволих да присъстваш.

— Харесах малката още преди да спомене за великата сестра Елизабет. А ти припадна по нея, щом чу прекрасния ѝ глас. Сигурно го е наследила от баща си. Унгарците са изключително сексапилни. Слушай, Пеги, защо я накара да се яви на второ прослушване?

— За да се застраховам, все едно чукам на дърво. Отпрати останалите момичета. Прекалено съм развълнувана, за да им отделя нужното внимание. Току-що си спомних защо съм избрала тази неблагоприятна професия.

— Слушам, шефе. Искаш ли още една кола, за да отпразнуваме откриването на... новата звезда от католическото училище?

— Отлично знаеш къде държа скъпото шампанско. И престани да се отнасяш пренебрежително към по-талантливите от теб.

— Завидях на малката заради униформата ѝ. *Изглеждаше толкова сексапилна с нея.*

— Радвам се, че си откровена. Хайде, донеси шампанското.

6

На следващия ден в тесния офис освен Пеги Уестбрук и Фиона Бриджес седеше и режисьорът Роди Фенстеруолд. Беше неприятно изненадан, когато Гленда Банкрофт настоя той да присъства. Помощничката ѝ беше научила от всезнаещата Джинджър, че ще прослушват многообещаваща кандидатка за ролята на Джоу.

— Роди, миличък — беше му казала предишната вечер по телефона, — много съм щастлива, че най-сетне са открили подходящо момиче. Изтръпвах при мисълта да играя майка на префърцунените млади госпожички, които забелязах да чакат пред кабинета на Пеги. Омръзна ми да гледам едни и същи физиономии, жадувам за ново лице, което не съм виждала на рекламни фотоси. Хайде, не бъди лош с твоята Гленда. Обещавам да бъда незабележима като тапетите на стените. Момичето изобщо няма да разбере коя съм, иначе има опасност да се смути и да не покаже истинските си способности. Знаеш, че не мога да блесна, ако останалите актриси са слаби. Заснемането на хубав филм е плод на колективни усилия, нали?

— Изтръпвам, когато говориш разумно, Гленда. Между другото, как мислиш да скриеш истинската си самоличност? Може би ще се маскираш, а?

— Не съм толкова глупава. Понякога пазарувам в магазините за преоценени стоки — това е тайният ми порок. Досега никой не ме е познал. В краен случай ще ме представиш за твоя секретарка.

— Много си досадна, Гленда!

— Миличък, няма да съжаляваш. До утре, сладурче.

Ала Роди Фенстеруолд вече съжаляваше, че е дал съгласието си. Гленда се беше настанила в ъгъла, далеч от останалите, но незнаяно по какъв начин привличаше вниманието. Наистина се беше постарала да бъде неузнаваема — носеше зле ушит костюм с панталони, а огненочервената ѝ коса беше скрита под голям шал. Ала въпреки че не беше гримирана, всеки би я познал. Цялото ѝ същество излъчваше странна мощ, присъща единствено на прочутите актриси. Роди гневно

си помисли, че проклетницата нарочно не е „изключила“ магнетизма си, както правеше, когато ѝ бе изгодно.

Стана, приближи се до нея и изсъска:

— Нали обеща да бъдеш незабележима като тапетите?

— Не си криви душата, миличък. Признай, че можеш да минеш покрай мен, без да ми обърнеш внимание.

— И слепец би почувствал твоята самоувереност, Гленда. Престани да се държиш като господарка на света, защото ще те изгоня.

— Както искаш, скъпи — доволно се усмихна актрисата. Обожаваше Роди. Когато той режисираше филм, успехът беше сигурен.

— Готови ли сте да започнем? — търпеливо попита Пеги.

— Да — отвърна Роди.

Когато Тереза влезе, той се изправи, ръкува се с нея и ѝ се усмихна така сърдечно, сякаш цял живот беше мечтал да се запознае с нея. Девојката също му се усмихна и си каза, че изглежда много помлад, отколкото беше очаквала. Беше режисирал много от любимите ѝ филми, но никога не бе виждала негова снимка. Гъстата му прошарена коса стигаше почти до раменете му, а очилата с голям диоптър изглеждаха комично, тъй като лицето му донякъде напомняше на физиономия на шимпанзе. Беше висок и слаб, носеше джинси и развлечен пуловер с неопределен цвят. Тереза развеселено си помисли, че не изглежда като човек, който ще вдъхне доверие на майка ѝ.

— Знам колко ти е трудно, Теса — заговори той, — но искам да се успокоиш. Ще се постарая да те опозная за краткото време, с което разполагаме. В момента не се интересувам дали можеш да пресъздадеш образа на Джоу Марч, въпреки че ще четеш репликите ѝ. Искан ми се да бъдеш самата себе си, да изиграеш ролята на Тереза Хорват, която със сигурност си усъвършенствала. Смятай, че си получила най-високата оценка в тази област.

— Благодаря, господин Фенстеруолд.

— Казвай ми Роди. Всички ме наричат така.

— Ще се опитам, но не знам дали...

— Викай ми както искаш, само не „сестра Елизабет“.

Пеги се засмя заедно с всички и си помисли, че обръщението идеално прилягаше на този човек, който не скриваше обратните си наклонности.

— Прегледа ли текста? — обърна се тя към девойката.

— Научих го наизуст.

— Не трябваше да го правиш. Сигурно не си мигнала цяла нощ.

— Наизустих репликите си още преди вечеря, но наистина не мигнах цяла нощ... от възмущение.

— Не желая да рецитираш текста — обади се Родри. — Ще се напругаш излишно, което не е желателно. Успокой се. Искаш ли чаша вода?

— Да, ако обичате — отвърна Теса и се огледа. Коя ли беше жената, която седеше в ъгъла и си водеше бележки? Дали беше важна личност от студиото? Нещо в поведението ѝ подсказваше, че е свикнала да се съобразяват с мнението ѝ.

Родри взе от Фиона страниците с текста:

— Преди да започнем, накратко ще опиша сцената, която предстои да изиграеш.

Пеги и Фиона изненадано се спогледаха. Обичайна практика беше режисьорът внимателно да наблюдава кандидатката, за да си състави мнение за способностите ѝ. Родри беше известен като добър актьор, но никога не бе участвал в прослушване. Репликите се подаваха от Фиона или от Пеги. Когато режисьорът заговори, двете се постараха да скрият изумлението си.

— Ето какво се е случило досега, Теса. Джоу и по-голямата ѝ сестра Мег са поканени на новогодишен бал. Тъй като са много бедни, момичетата имат само по една официална рокля. Проблемът е в това, че Джоу е изгорила роклята си, докато е стояла с гръб пред камината. Кръпката ще се вижда, ако момичето танцува. Джоу не се срамува от закърпената си рокля, но Мег е толкова стеснителна, че принуждава сестра си да обещае да не танцува с никого. Джоу се оказва в особено неприятно положение: първо, не обича шумните светски тържества, второ, осъдена е да стои до стената, за да спази обещанието си. Чувства се като риба на сухо и скоро остава съвсем сама, докато всички се забавляват. За свой ужас внезапно забелязва как някакъв младеж се приближава към нея с очевидното намерение да я покани на танц. Озърта се и панически се скрива зад някаква завеса. Но не щещ ли, там открива Лори Лорънс, който живее в съседната къща. Джоу се е запознала с младежа, когато е донесъл избягалата ѝ котка. Той се крие зад завесата, защото дълги години е учил в чужбина и не е запознат с

американските маниери. Епизодът започва с тяхната среща. Започни, щом си готова.

Тереза се замисли, огледа се, сетне се изправи и заговори, заеквайки от изненада:

— Божичко, не подозирах, че ще заваря някого тук!

— Не ми обръщай внимание. Ако искаш, остани — заяви Роди, който изглеждаше не по-малко изненадан, но се усмихваше.

— Няма ли да ти преча?

— Ни най-малко. Скрих се тук, защото не познавам никого и се чувствам много неловко.

— Аз също. Моля те, не си отивай, ако не ти досаждам.

Според сценария двамата оживено заговарят, като постепенно се отпускат и дори споделят тайни от живота си. Ала когато Лори предлага да потанцуват, Джоу му обяснява за проблема с роклята.

— Въпреки че е добре закърпена, пак си личи и Мег ме помоли да стоя на едно място, та никой да не забележи. Няма да ти се разсърдя, ако ми се присмееш. Ситуацията е толкова комична — произнесе Теса последните реплики от текста, който ѝ бяха дали.

Роди я погледна в очите, преценявайки как ще реагира на импровизацията му. Взе сценария от ръката ѝ, захвърли го, грабна я в прегръдките си и двамата затанцуваха вихрена полка, с която завършваше епизодът. Пеги и Фиона останаха неподвижни, макар да им се искаше да заръкопляскаат.

Режисьорът се поклони на Теса, хвана я под ръка и я поведе към вратата:

— Почакай навън, миличка, докато се съвещаваме.

— Благодаря ти, Роди. Никога не съм се забавлявала така! — възкликна девойката. — Извинявай, може ли да остана още секунда, за да взема автограф от госпожица Банкрофт?

— Госпожица Банкрофт ли?

— Все се питах коя е, но когато ме погледна, преди да започнем, веднага се досетих — обясни Тереза и се изчерви от смущение. Нямаше и следа от предишната ѝ самоувереност. — На света няма жена с очи като нейните.

— Вземи скъпоценния автограф и изчезвай.

Когато девойката излезе, Роди помоли Пеги и Фиона да го оставят насаме с Гленда.

— Погледнала си я, а? — изкрещя на актрисата, която изглеждаше доста унила. — Как е възможно да си толкова подла! Направила си го нарочно, за да я накараш да си глътне езика. Поведението ти е непростимо! Завинаги загуби доверието ми.

— За бога, скъпи, не го направих нарочно. Не можах да се сдържа да не разгледам девойката, точно в този момент и тя погледна към мен. Освен това малката е прекалено напориста, че нещо да я смути. Боже мой, какво простодушно веселие. Добре че погледът ми прекъсна еуфорията ѝ и я върна на земята. Нямах намерение да ѝ дадеш ролята, нали?

— Не си пъхай носа в моите работи, Гленда.

— Слушай, драги, повече от теб искам филмът да се хареса на зрителите. Разбрахме се, че актьорите взаимно ще се допълват, но тази едра мъжкарана изобщо не отговаря на представите за скромна викторианска девойка. Признавам, че е красива, че не е лоша актриса и дори, че ѝ завиждам за младостта. Ала тя „поглъща“ целия въздух — може би става за сцената, но не и за филмова актриса. Няма спор, че е талантива, ала първо трябва да се научи да играе пред камера, пък и изобщо не е подходяща за тази роля. Знаеш го не по-зле от мен.

— Скъпа моя, махай се от очите ми, преди да забравя изисканите си маниери и да те ударя.

— Миличък, започвам да подозирам, че си падаш по тази мъжкарана. Представете си само — Роди Фенстериуолд да се влюби! Едва ли е необходимо да те предупреждавам да не позволяваш на чувствата да влияят върху правилната ти преценка...

— Може би си права — усмихнато я прекъсна той и се замисли. — Любопитна интерпретация... но напълно възможна. Винаги съм твърдял, че при благоприятни обстоятелства хората са способни на всичко. Ето как се е чувствал влюбеният! Сърцето ми бие лудо! Сега разбирам защо влюбените се държат толкова странно. Помисли — щом дори аз не мога да устоя на чара на това момиче, как ли ще реагира всеки втори мъж в Америка?

— „Малки жени“ е филм, предназначен за дамската публика, Роди. А пък проклетото момиче изглежда толкова възрастно за годините си, че в никакъв случай не бих могла да играя ролята на негова майка!

— Гленда, помолих те да се прибереш вкъщи или да вдигаш скандали на агента си. След като му плащаш цяло състояние, поне може да те изслуша. Но не забравяй, че още не съм подписал договора ти.

— Недостойно е да ме изнудваш — вирна нос тя.

— Обичам те, когато се преструваш на гранд дама. А тоалетът ти е направо върховен, особено забрадката. Откривам неочаквани заложи в теб. Винаги съм твърдял, че имаш скрит потенциал, макар никой да не ми вярваше. Довиждане, миличка. Покани Пеги и Фиона да влязат.

Една лятна утрин през 1974-а Теса се събуди с чувство на неудовлетворение. Оставаха само шест седмици до деветнайсетия ѝ рожден ден, но всички още я командваха като дете, а задълженията ѝ бяха три пъти повече, отколкото по времето, когато учеше в „Меримаунт“.

Дори в съботни дни като днешния нямаше право на няколко свободни часа — времето ѝ беше точно разчетено. След закуска ѝ предстоеше урок по езда — агентът ѝ настояваше да усвои това изкуство. Сетне трябваше да се върне вкъщи, отново да вземе душ и да обядва с финансиста, който щеше да ѝ помогне да инвестира средствата си. Срещата беше уговорена от баща ѝ, който строго я предупреди да не забрави за поетия ангажимент. Следваше повторно връщане у дома и повторно преобличане за интервю, уредено от продуцентите на новия филм, в който щеше да се снима — „Лятото на близнаците“. Интервюто беше за списание „Пари Мач“, а френският журналист беше предупредил, че ще доведе и фотограф, който искал „да върви по петите ѝ“ целия следобед. След приключването на това изпитание трябваше да вечеря с родителите си. Докато разресваше буйната си коса, която създаваше затруднения на фризьорите на киностудиото, Тереза мрачно размишляваше, че през целия ден няма свободна минута за себе си.

Мразеше конете, пет пари не даваше за влагането на капитал в различни предприятия, което брокерът щеше да ѝ обяснява втори път, страхуваше се от срещата с френския журналист и неговия нахален фотограф. Предпочиташе да ѝ пломбират зъб и да слуша неприятното бръмчене на бормашината, отколкото да се движи като въжеиграч, опитващ се да запази равновесие. Интервюто я ужасяваше още повече, защото хората от „Пари Мач“ бяха заявили, че искали да бъде „самата себе си“. „Какъв абсурд! — помисли си. — Как да бъда самата себе си (всъщност вече не знаеше точно коя е), когато фотообективът следи

всяко мое движение, а касетофонът записва всичко, което кажа, дори най-голямата глупост.“

Докато размишляваше, се почувства още по-потисната. Само в неделя разполагаше с няколко свободни часа след задължителното посещение на литургията, ала тогава магазините в Бевърли Хилс бяха затворени.

Миналата година, в нощта, когато беше спечелила „Оскар“ за второстепенната роля в „Малки жени“, Теса си беше обещала подарък. Тъй като нямаше нито минута свободно време, непрекъснато отлагаше покупката, поради което идеята започна да ѝ се струва още по-примамлива. Копнееше за онова, което щеше да си подари по случай спечелването на голямата награда и деветнайсетия си рожден ден, но поради прекомерна заетост не можеше да се отбие в „Тифани“... Внезапно реши да избяга от задълженията си. Още днес сутринта щеше да посети бижутерския магазин.

Благославяйки телефона, който наскоро бяха инсталирали в спалнята ѝ, тя се обади на Фиона Бриджес (също отскоро нейна помощничка), събщи ѝ, че е изстинала и че ще пропусне урока по езда. Мразеше да лъже, но искаше да бъде съвсем сама, когато избира подаръка си. Отсега предвкушваше удоволствието и не желаше да надничат през рамото ѝ и да ѝ дават съвети. Нямаше нужда да я съветват — сигурна бе, че сърцето ще ѝ подскаже правилния избор.

Замисли се какво да облече. Искаше да изглежда като жена, която е свикнала да пазарува в „Тифани“, едновременно не биваше да рискува да я познаят — напоследък все по-често ѝ се случваше, когато беше на обществено място. Набързо прегледа всички нови тоалети, които бе купила с помощта на Фиона, и установи, че са неподходящи за случая — бяха прекалено официални. Като всяко калифорнийско момиче тя носеше предимно джинси, пуловери, тениски и къси панталони.

Накрая в пристъп на отчаяние реши да облече зеления ленен костюм и бялата копринена блуза, които носеше само на неделната литургия. Разпусна косата си така, че отчасти да скрива лицето ѝ, и реши да не се гримира.

Критично се втренчи в огледалото и със задоволство установи, че изглежда като жена, която може да си позволи елегантни дрехи, но не държи особено на външността си. Така изглеждаха

аристократичните майки на съученичките ѝ в Гринич и Теса се надяваше видът ѝ да внуши уважение на продавача в „Тифани“.

Телефонира за такси и щом колата спря пред дома ѝ, изскочи навън, като извика на майка си, че има среща с Фиона. Агнес така ѝ не успя да я попита защо не е закусила, защо ще пропусне урока по езда и защо се е издокарала с най-хубавия си костюм.

— Отиваме в „Тифани“ в Бевърли Хилс — събщи Теса на шофьора и щом таксито потегли, внезапно се почувства като волна птица. Не бе изпитвала подобно вълнение от деня, когато ѝ бяха дали ролята на Джоу. Слава богу, че беше убедила Стив Милър, финансовия ѝ съветник, да ѝ позволи да открие сметка на свое име. В противен случай всичките ѝ пари щяха да бъдат вложени в инвестиции, които според Стив щяха да ѝ осигурят спокойни старини.

— Говориш така, сякаш съм пред пенсия, Стив! — бе възкликнала тя. — Още двайсет години мога да играя роли на невинни момиченца, а на трийсет и осем ще променя амплото си. Господи, тогава ще бъда на средна възраст. Разбираш ли, няма да остареея и да погрознея, а ще стана по-изискана — като англичанките, или по-сексапилна — като французойките. Ще играя роли на майки, стари моми, учителки, шофьорки на таксита, монахини... защото възнамерявам да работя пред камерата, докато пукна от старост.

Стив ѝ се беше присмял, но след време тя го убеди да вложи на нейно име над три хиляди долара — Теса никога не беше вярвала, че ще притежава такава внушителна сума. Мислеше се за приказно богата и от време на време докосваше неизползваната чекова книжка в чантата си.

Таксито спря пред „Тифани“. Девојката никога не беше влизала в магазина (всъщност почти не бе стъпвала в Бевърли Хилс), но не се спря да разгледа витрините, а влезе с царствена походка, сякаш беше редовна клиентка. Движеше се с характерната си походка, едновременно пъргава и кръшна, младежка и съблазнителна, малко момчешка, но грациозна.

С гордо вдигната глава обиколи магазина, а изражението ѝ подсказваше, че не е жена, която се задоволява с малко. Забеляза, че вдясно е щандът за порцелан и сребро, следваха щандове за мъжки ръчни часовници и копчета за ръкавели, за брошки, огърлици и обици, за посребрени рамки за фотографии, часовници и ключодържатели.

Не, тук нямаше онова, което ѝ бе необходимо. Продавачите бяха заети с обслужването на клиентите, за миг Тереза спря и се огледа. Ръстът ѝ беше едва един и шейсет, но тялото ѝ беше толкова пропорционално, че изглеждаше по-висока. Тя дори не осъзнаваше, че гордо вдигнатата ѝ глава ѝ придава властен вид. Девојката с разкошна черна коса, която почти закриваше неземно красивото ѝ лице, не можеше да остане незабелязана.

— Имате ли нужда от помощ? — дочу тя мъжки глас. Извърна се и видя усмихнат човек на средна възраст, който незабелязано се беше приближил до нея.

— Да, благодаря. Интересувам се от... перлена огърлица.

— Дошла сте точно където трябва — кимна непознатият. — Заповядайте, ще ви заведем.

Теса го последва. В дъното на магазина в остъклен щанд бяха изложени дузини перлени огърлици и обици. Девојката забеляза, че перлите бяха с различна големина, а огърлиците се различаваха по дължината си.

— Ще правите подарък някому или избирате за себе си? — попита продавачът.

— За себе си — плахо отвърна Теса, която едва сега разбра, че има повече разновидности огърлици, отколкото бе предполагала, макар че повече от година мечтаеше да притежава скъпоценния накит.

— В такъв случай бъдете така любезна да ми обясните предпочитанията си. — Човекът посочи към щанда, а в главата му се въртеше натрапчива и абсурдна мисъл: ако зависеше от него, щеше с две ръце да загребе перли и да ѝ ги поднесе като дар от непознат обожател.

На Теса ѝ се искаше да заяви, че иска огърлица от истински перли, която да струва не повече от три хиляди долара, но вместо това изрече:

— Не ще мога да преценя, докато не видя как ми стои, нали?

— Много мъдро решение — кимна непознатият. — Всяка огърлица се различава от другите и изглежда по друг начин, когато я сложите на шията — бърбореше продавачът и си мислеше, че каквото и бижу да сложи девојката с млечнобялата кожа, то ще изглежда прекрасно. Всъщност нямаше скъпоценност, достойна да краси това неземно създание.

— Разбира се — промърмори Теса, въпреки че всички перли ѝ се струваха с еднакъв цвят.

— Навярно се интересувате от огърлица с дължина четирийсет сантиметра.

— Може би — предпазливо отвърна девойката.

— Това е „най-практичната“ дължина, освен ако вече притежавате такава огърлица.

„Възможно ли е тази приказна красавица, която очевидно произхожда от богатата фамилия, да няма цяло чекмедже с перли? — мислеше си той. — Всъщност момичето е толкова младо, че може би още носи бижутата на майка си.“

— Защо смятате, че това е „най-практичната“ дължина? — поинтересува се Теса, на която и през ум не беше минавало да премери евтиния наниз от фалшиви перли, подарен ѝ по случай конфирмацията.

— Защото можете да носите такава огърлица и с бална рокля, и върху пуловер — отговори продавачът, който се питаше дали очите ѝ са сини или сиви. В този момент девойката го погледна и той реши, че са зелени като пролетна трева, над която се стеле лека мъгла.

— Тогава се спирам на тази дължина — с облекчение заяви Теса.

— Колкото до милиметрите... — Той тактично замълча. Цената се определяше от размера на перлите.

— Ах, да — промълви девойката, без да се издава, че няма понятие за какво ѝ говорят. — Да... естествено. Какво бихте избрал на мое място?

— На младите дами винаги препоръчвам перли с диаметър от осем и половина до девет милиметра... например тази. — Той взе от остъклената витрина наниз от перли, които по големина почти не се различаваха от изкуствените, които бе носила преди години.

Тереза едва прикри разочарованието си.

— Какъв е размерът им?

— Има и от осем и половина, и от девет милиметра. Разликата от половин милиметър е допустима.

— Защото са естествени, нали? — побърза да каже тя.

— Не са. — Продавачът умело прикри усмивката си. — Огърлицата е от култивирани перли. Разликата се установява само при проверка с рентгенови лъчи. От 1930 г. насам не се предлагат

естествени перли. Разбира се, може да се купят от аукцион, но цената им е баснословна.

— Аукцион ли? — смаяно възкликна Теса. — Никога няма да купя бижута, които са принадлежали някому! Ами ако ми продадат фалшификат?

— Имате право. Нашите експерти избират най-доброто, ето защо „Тифани“ се ползва със заслужена слава...

„Устните ѝ ме карат да бърборя почти несвързано“ — мислеше си продавачът. Бяха плътни, но изваяни като с длето. Нищо чудно, че девойката не носеше червило — гримът само щеше да прикрие онова, което ѝ беше дадено от езическите богове и богини.

— Според мен е най-добре да изпробвате няколко огърлици — продължи той. — Заповядайте в специалното помещение — там осветлението е по-силно.

Теса побърза да го последва. С периферното си зрение беше забелязала, че няколко души любопитно се взират в нея, което означаваше, че са я познали.

Продавачът отключи остъкления шкаф, извади три огърлици и отведе Теса в стаичка, облицована със сиво кадифе, където имаше само бюро, един стол и голямо огледало на поставка. Внимателно постави бижутата върху парче кадифе и попита девойката с кое предпочита да започне.

— С тази — напосоки посочи тя.

Продавачът застана зад нея и закопча огърлицата.

Теса се вцепени от удивление. Нанизът от перли, който на пръв поглед приличаше на онзи, дето бе носила преди години, стоеше съвсем различно на шията ѝ. Загадъчна светлина сякаш струеше от перлите и те изглеждаха по-големи, отколкото бяха в действителност. Тя побърза да свали сакото си и да разкопчае яката на блузата си, за да се огледа по-добре. Ала косата ѝ почти закриваше огърлицата, ето защо тя извади от чантата си ластична лента и завърза на опашка непокорните кичури.

— Ах, така е по-добре — прошепна продавачът, който почти беше останал без дъх, докато Теса сваляше сакото си. Момичето беше младо, но гърдите му... бяха като на зряла жена.

Теса мълчеше. При вида на огърлицата на шията си бе загубила дар слово.

— Изглежда не е по вкуса ви. — Той ѝ подаде друг наниз. — Сложете тази. Перлите са по-кремави.

— М-м-м — едва успя да изрече девойката.

— Не я одобрявате, нали? Пробвайте третата.

— Не намирам особена разлика — отбеляза тя, като се опитваше да говори с небрежен тон. Страхуваше се да каже, че някоя от огърлиците ѝ харесва, докато не научеше цената им.

— Ще донеса други. Изборът е много богат — услужливо предложи продавачът.

Щом остана сама, Теса побърза да разгледа етикетчетата с цената. Всяка огърлица струваше по три хиляди и четиристотин долара. Обзета от ужас, тежко се отпусна на стола, като се питаше как да излезе от неловкото положение. Не може да си отиде току-тъй, след като продавачът ѝ бе отделил толкова време. Преди да измисли някакво обяснение, той се върна с още три огърлици.

— Тези перли не са японски, а са от Тихия океан и диаметърът им варира между дванайсет и дванайсет и половина милиметра. Реших, че повече ще ви подхождат. — Помогна ѝ да сложи огърлицата, щракна закопчалката и заяви: — Правилно съм преценил, нали?

— Да — промълви девойката, която едва сдържаше истеричния си смях, — имате право. Безсъмнено ми подхождат повече.

Точно за такива перли си беше мечтала — бяха с розов оттенък, с идеална големина и меко блестяха под светлината на лампите. В сравнение с тази огърлица предишните изглеждаха... като евтини имитации.

Повдигна косата си с грациозен жест, при което продавачът едва се сдържа да не възкликне от възхищение.

— Имате ли малко огледало? — попита го, като си мислеше: „Какво пък, така и така съм изпаднала в неловко положение!“

Той извади от чекмеджето на бюрото огледало и ѝ го подаде. Теса се огледа с невъзмутимо изражение, сетне импулсивно зададе въпроса, който би задала всяка жена:

— Колко струва?

— Четиринайсет хиляди и петстотин.

— Но тези перли не са много по-големи от онези, които първоначално ми показахте. Защо огърлицата е толкова скъпа? —

попита тя с безразличието на херцогиня, която случайно е забелязала повишената цена на яйцата.

— Необходими са дълги години за образуването на много пластове от седеф, освен това е трудно да се намерят перли с еднакъв диаметър и с такъв гланц.

— Знаете ли, че има малък проблем...

— Навярно желаете и обици от същите перли — прекъсна я продавачът. — Можем да ви предложим нещо подходящо.

— Работата е там, че имам само три хиляди долара в банката и не притежавам кредитна карта. Принудена съм да се откажа от тази прелест. — Тя въздъхна — не биваше да слага огърлицата. Никога нямаше да забрави великолепните перли. — Може би няма да сте я продали, когато се върна с достатъчно пари... или пък ще ми предложите подобна...

— Госпожице Кент, дори не сме помислили, че ще платите веднага. Шефът нареди да ви открием сметка.

— Нима? — смаяно попита тя.

— Да. Съобщи ми коя сте, когато се върнах за огърлиците. Признавам, че не ви познах... почти не ходя на кино. Дори не гледах церемонията по присъждането на „Оскар“-ите, но приемоте поздравленията ми...

— Откриват ми сметка ли? *Сметка в „Тифани“!* — невярващо прошепна Теса.

— Задръжте огърлицата, само ми позволете да сваля етикета. — Той преряза конеца. — Сега е ваша. Повярвайте ми, избрахте най-доброто. Да ви покажа ли обиците? Може би искате нещо семпло?

— Ще ги разгледам следващия път.

За пръв път, откакто беше влязла в „Тифани“, девойката непринудено се усмихна. Справила се беше и без Фиона.

— Ще обядвам с човека, който се занимава с финансовите ми дела и не ми се иска да получи инфаркт. — Изправи се, облече самото си и разпусна косата си, като я разреса с пръсти.

Когато излезе от помещението, гордо докосвайки първата си огърлица от естествени перли, я посрещнаха бурни ръкопляскания. До вратата се бяха струпали много хора, които очакваха появянето ѝ.

За миг спря изумено, сетне отметна глава и победоносно се засмя. Запробива си път сред множеството, като раздаваше автографи и

повторяше:

— Благодаря на всички, много ви благодаря.

8

Агнес Хорват стоеше до печката, чакаше водата за чая да заври и гневно се вслушваше в смеховете, дочуващи се от стаята на дъщеря ѝ — Тереза и Фиона Бриджес опаковаха багажа, тъй като на следващия ден заминаваха за Лондон. Там щяха да се срещнат с Дейвид Лийн и с останалите актьори, участващи в заснемането на исторически филм със сюжет от шестнайсети век. Предстояха проби на костюмите и сеанси с гримьорите за определяне на подходящия грим. Тереза щеше да изпълнява ролята на Мария, кралицата на Шотландия, а Питър О’Тул и Албърт Фини — на втория и третия ѝ съпруг. В образа на кралица Елизабет — първата братовчедка на Мария, която е станала причина за злочестата ѝ съдба — щеше да се превъплъти Ванеса Редгрейв.

„Не Тереза, а *Теса Кент* заминава за Лондон“ — с горчивина си помисли Агнес. „Феноменалната филмова звезда, която се срамува от истинското си име.“ Беше неописуемо огорчена от нея, но успяваше да прикрие недоволството си.

Неблагодарната ѝ дъщеря, която наскоро бе навършила двайсет и една, бе позволила на агента си Арън Зъкър (препоръчан ѝ лично от Роди) да я прекръсти. Зъкър се бе провъзгласил за най-големият специалист по измисляне на подходящи псевдоними на актьорите, които, подобно на Тереза носеха имена, несъвместими с външността им. Бог знае защо беше решил, че фамилията Кент най-много приляга на девойка, която беше наполовина ирландка и наполовина унгарка.

Агнес едва сдържаше гнева си, като си спомнеше за Зъкър и Роди Фенстеруолд — двамата проклети безбожници бяха главните виновници за заснемането на филма, на чиято предварителна прожекция бе присъствала вчера. Не само че не се срамуваха, ами се гордееха с постижението си. Режисьор отново беше Фенстеруолд, този зъл гений, който така умело манипулираше Тереза. Агнес го ненавиждаше и го подозираше в нечисти помисли, въпреки

твърденията на дъщеря ѝ, че е напълно естествено той да се чувства отговорен за успеха ѝ и да я смята за свое творение.

Филмът се наричаше „Лятото на близнаците“, в него се описваше извършването на един от смъртните грехове и Агнес с горчива ирония си мислеше, че сценарият сякаш е писан специално за дъщеря ѝ.

Главната героиня беше изкусителка по рождение, много млада жена, още почти дете, която току-що е открила своя потенциал като изкусителка. Тя е сервитьорка в ресторант в лятната колония на изтъкнати хора на изкуството. Тя става любовница едновременно на прочут писател (ролята се изпълняваше от Робърт Дювал) и на велик художник (Робърт Мичъм), като тласка писателя към самоубийство.

По време на снимките Тереза носеше прилепнала по тялото униформа на сервитьорка, къси панталони, тениски и бикини, които подчертаваха пищните ѝ форми и тя изглеждаше по-прелъстителна, отколкото ако беше гола. Агнес беше толкова потресена, че след прожекцията загуби дар слово, пък и Тереза едва ли щеше да обърне внимание на думите ѝ, тъй като беше заобиколена от възторжените зрители. Кой ли се интересуваше от реакциите на майката на звездата?

Мнението ѝ нямаше абсолютно никакво значение, филмът беше заснет, нямаше да променят дадени сцени, които според нея бяха повече от безвкусни и неморални. Пет пари не даваха за Агнес Хорват от мига, в който Пеги Уестбрук беше видяла Тереза. С нарастващо раздражение си помисли, че дори не ѝ отделяха вниманието, подобаващо на гъската, която е снесла златното яйце. Нещо повече — за всички, заобикалящи Тереза, майка ѝ изобщо не съществуваше.

Агнес Райли Хорват, която беше жертвала мило и драго, за да превърне дъщеря си в звезда (в интерес на истината Тереза дължеше спечелването на „Оскар“ именно на майка си, не на онзи Фенстеруолд), не бе възнаградена за усилията си. Изобщо не я радваше мисълта, че сестрите ѝ, които живееха далеч от нея, непрекъснато ѝ се обаждаха по телефона и разпитваха за дъщеря ѝ. Беше разбрала, че дори не ѝ завиждат. Стигаше им да се гордеят, задето са родственици на прочутата филмова звезда и предполагаха, че и Агнес се чувства по същия начин. Успехът на Тереза беше толкова неочакван и зашеметяващ, че членовете на фамилията Райли изпитваха само изумление и се възхищаваха от нея.

„Не е честно!“ — повтаряше си Агнес. Дори най-смелите ѝ мечти се бяха сбъднали, а душата ѝ беше опустошена. Беше като захвърлена вещ, от която никой не се интересува. Животът ѝ беше безсмислен, след като вече не можеше да мечтае за бъдещето. А бе едва на трийсет и девет!

Не, на този свят нямаше справедливост! Беше осъдена да живее с набожния си петдесет и шестгодишен съпруг, който нямаше професионални амбиции, и да се грижи за палавата Маги, която очевидно никога нямаше да стане филмова звезда. Момиченцето вече ходеше на детска градина, където прекарваше почти целия ден. Беше дружелюбно, пухкаво и вечно усмихнато създание, което по нищо не се отличаваше от другите деца. Маги не създаваше ядове на Агнес, но и не ѝ даваше поводи да се утешава с мечти за бъдещето ѝ.

Нима след толкова саможертви бе заслужила този празен живот? „Несправедливо е, много е несправедливо!“ — повтаряше си мислено тя. Би трябвало да дойде денят на равносметката, когато ще бъде възнаградена за предвидливостта и за саможертвата си. Много добре знаеше, че ако се обърне към свещеника, той ще ѝ наговори куп глупости: да приеме волята Божия и че добродетелите ѝ ще бъдат възнаградени в отвъдния свят. Навярно и Шандор ще я посъветва да почака до деня на Страшния съд. Жалко, че не беше станал духовник с тези негови убеждения.

Тереза бе предложила да им купи къща, нова кола и куп играчки за Маги, след като беше разбрала какъв хонорар ще получи за „Лятото на близнаците“, ала Шандор твърдо отказа и ѝ разреши да донесе само няколко играчки. Той се запозна със Стив Милър, който бе финансов съветник на Фенстеруолд и на Зъкър, и след като се увери в деловите му качества и в почтеността му, заяви на съпругата си, че печели достатъчно да издържа семейството си и че няма да приеме нито цент от дъщеря си. Щял да я посъветва да инвестира колкото е възможно по-голяма част от хонорарите ѝ, тъй като никой не знаел докога ще продължи възходът ѝ.

Агнес сложи захар в чая си и притисна длани до чашата, за да ги стопли. Смахът, който ехтеше от стаята на горния етаж, ѝ напомняше, че завинаги е изолирана от живота на дъщеря си. Когато Тереза започна снимките на „Малки жени“, беше толкова заета, че почти не се прибираще вкъщи. Наложил се да напусне училище и макар родителите

й да бяха против, не можеха да й попречат, защото бе пълнолетна. През малкото време, което не прекарваше на снимачната площадка, вземаше уроци по танци, по езда, тенис и управление на автомобил.

Агнес отпи от вече изстиналия чай и си каза, че от години нейната роля е сведена до тази на хотелиерка, предлагаща закуска на „наемателката“ си, която с всеки изминал ден ставаше все по-независима, по-самоуверена и по-изискана. Като я гледаше, на Агнес й се струваше, че около главата на Тереза трепти ореол от блестящи звезди, символ на нейния небивал успех. Докато девойката бе погълната от несъмнено вълнуващия си живот, в сърцето на майка й сякаш се забиваха кинжали. По настояване на родителите си Тереза живееше с тях, но в ежедневието й нямаше място за семейството й — виждаха се само на масата.

Дори няколко месеца след излизането на екран на „Малки жени“ в живота на девойката съществуваше известна стабилност. До спечелването на наградата майка й хранеше надежда, че ще продължи да упражнява влияние върху нея.

Ала след присъждането на „Оскар“-а вниманието на журналистите от всички медии й беше завъртяло главата. С всеки изминал ден тя разцъфтяваше и въпреки възбудата си запазваше царствено спокойствие, като че вниманието (което със смях признаваше за ласкателно), беше напълно заслужено, все едно сама беше постигнала успеха. Беше заслепена от блясъка на славата и оглушала от фанфарите, с които филмовата индустрия посреща всяка нова звезда.

Имаше на разположение шофьор и лимузина, Фиона Бриджес поддържаше контакт с модните дизайнери, чиито тоалети Тереза носеше на премиери и церемонии за награждаване, подбираше кавалерите й за тези официални случаи, ръководеше секретарките, които отговаряха за кореспонденцията, с помощта на рекламна фирма, препоръчана от Роди Фенстеруолд, уреждаше интервюта с журналисти и фотографии от целия свят.

А сега Тереза заминаваше за Англия, за да заснеме филм, който навярно щеше да пожъне още по-голям успех. Мария, кралицата на Шотландия... най-неотстъпчивата католичка и най-преданата владетелка... колко романтично! Агнес тежко въздъхна, не можеше да се примири със скучното си ежедневие.

— Умираме от глад, мамо! — Тереза шумно нахлу в кухнята. — Пригответе ли си нещо? Докато си стягах багажа, огладнях като вълк.

— Приключи ли вече? Как е възможно — ще отсъстваш толкова дълго време.

— Всичко е готово, Фиона реши, че повечето ми дрехи са неподходящи. Освен това почти през цялото време ще бъда в костюмите на кралица Мария. Ако ми потрябва нещо, ще си го купя, а тоалетите за приемите са осигурени от моделиерите.

— Какво улеснение! — иронично възкликна Агнес и мрачно изгледа русокосата англичанка, която винаги беше в отлично настроение и нищо не можеше да ѝ попречи да изпълнява най-стриктно задълженията си. Тя беше заела мястото, което по право принадлежеше на майката. Агнес гневно си каза, че би се справила по-добре от тази натрапница.

— Мамо, има ли някаква храна? В хладилника се мъдрят остатъци от вечерята и нещо, което навярно ще приготвиш довечера...

— Обади се на „обслужване по стаите“! — тросна се Агнес и излезе, като тресна вратата.

Вечерта, след като сложиха Маги да си легне, Шандор се обърна към съпругата си:

— Какво се е случило между теб и Тереза?

— Нищо не се е „случило“. Видях я само за няколко минути. Всъщност напоследък ти прекарваш с нея повече време, отколкото аз... С онази Фиона отидоха бог знае къде.

— Тереза сподели с мен, че си се ядосала, задето с приятелката ѝ са нахлули в кухнята. Мисли, че имаш право, че не е редно да се грижиш за прехраната ѝ, след като почти не се прибира вкъщи. Помоли да я извиниш за безразсъдството ѝ. Съобщи ми, че след приключването на снимките, ще напусне дома ни и ще се грижи за себе си, както подобава на момиче на нейната възраст.

— Крайно време бе да го стори — престорено невъзмутимо отвърна Агнес, опитвайки да прикрие колко отритната се чувства.

— Не се съгласих. Казах ѝ, че според мен девойката трябва да живее при родителите си, докато се омъжи.

— Как реагира тя?

— Изложи ми куп доводи в защита на решението си. След като вече била пълнолетна, спокойно можела да живее отделно от нас... заедно с Фиона, разбира се. Освен това не било логично да ни притеснява с непрекъснатите телефонни обаждания. А най-важното — къщата била прекалено малка: необходими й били големи гардероби, стая за Фиона, кабинет за секретарката й, както и помещения за устройване на празненства и за конференции. Останах с впечатлението, че с англичанката са обмислили всичко до най-малката подробност. Макар да не ми харесва, разбрах, че Тереза има право. Скромният ни дом не подхожда на прочута филмова звезда, която очаква да изпълняват всичките й прищевки. Тя трябва да има собствено жилище и обслужващ персонал.

— Бас държа, че онзи дегенерат, онзи перверзен тип Роди Фенстеруолд й е напълнил главата с безумни идеи.

— Не бъди несправедлива, Агнес. Човекът няма нищо общо с преместването на Тереза. Не одобрявам поведението му, дори ми е противен, но съм уверен, че е искрено предан на нашата дъщеря и че ще направи всичко възможно тя да постигне бляскава кариера. Признай, че без неговата помощ тя никога нямаше да получи „Оскар“.

— А без мен изобщо нямаше да има кариера! — процеди през зъби Агнес. — Защищаваш Фенстеруолд и забравяш чие дело е порнографският филм, който гледахме снощи.

— Сега разбираш защо не се съгласих да я представиш на нийоркските агенти, когато тя беше на дванайсет. Спомням си гнева ти, но знаех, че красотата винаги се експлоатира... и докато можах, се съпротивлявах на желанието ти.

— Нима одобряваш „Лятото на близнаците“?

— В никакъв случай! Но не можем да поправим стореното. Трябва да се примирим, макар да не ни харесва.

— Чуй се какво говориш, Шандор! През целия си живот си бил по-стриктен католик от папата, но когато Тереза забогатя и стана прочута, ти внезапно започна да гледаш философски на нещата. Забрави ли, че дъщеря ни е грешница? Сигурна съм, че отново ще съгреша, ако заживее отделно от нас.

— Църквата й прости, Агнес, та аз ли да не забравя греха й! — промълви Шандор, опитвайки се да не избухне. — Доколкото ни е известно, оттогава Тереза не е била насаме с младеж. „Кавалерите“ й

са изпратени от рекламната агенция и тя винаги е сред много хора. Никога не я е целувал мъж освен на снимачната площадка, пред погледите на целия екип. Ето защо я смятам за непорочна, въпреки предизвикателното облекло, с което се подвизава във филма. Ала ти отказваш да забравиш случилото се! — Гласът му трепереше от едва сдържаните чувства. — Години наред таиш гнева си, подхранваш го с фантазиите си... а това също е грях пред очите на Бога.

— Не ме учи как да живея пред очите на Бог! — истерично изкрещя тя. Влудяваше я престорено смиреният му тон, подсказващ, че той не я смята за достойна католичка. — Аз запазих честта на семейството. Аз реших проблема с Маги и предано се грижа за нея. Аз бях достатъчно далновидна и осигурих бъдещето на Тереза. Без мен тя щеше да бъде само една самотна майка...

— Каква горделивка си, Агнес. Известно ли ти е, че самонадеяността също е грях? Непрекъснато мислиш, че можеш да спасиш душата си без Божията помощ. Помоли ли се на Всевишния да ти помогне да забравиш гнева си? Изповяда ли се? Не, разбира се. Не осъзнаваш ли, че те гризе завист — също смъртен грях. Завиждаш на собствената си дъщеря. Изпитваш завист и си горделива. Ще намериш ли сили да се отречеш от греховете си?

— Никога не си ме познавал! — Тя изпъна рамене и надменно го изгледа. — Вместо да ме кориш, погледни себе си. Къде са безценните ти морални стойности? Пометени са от алчността ти. Не жадуваш материални блага за себе си, а за дъщеря си. Нямах нищо против тя да се показва полугола в долнопробни филми, стига хонорарът ѝ да е достатъчно висок.

— Алчност ли... — изненадано промълви Шандор. — Не съм се замислял, но може би имаш право. Възможно е... Утре ще го обсъдя с отец Винсът.

— Приятно прекарване, Шандор. Поговорете си за църковните догми като двама кардинали. Може би отецът ще ти подари неговата шапчица, задето изпитваш угризения на съвестта. Отивам на горния етаж. Ще спя в стаята на Маги.

— Слушай, — обърна се Шандор Хорват към приятеля си Брайън Кели, кръстника на Маги, — мисля, че през последните години

с теб доста се сближихме.

— Така е. Съжалявам, че същото не се случи със съпругите ни, иначе щяхме да се виждаме по-често.

— Слава богу, че с теб се разбираме. Едва ли осъзнаваш с какво нетърпение очаквам дните, когато обядваме заедно.

— Аз също. Какво се е случило? Изглеждаш доста разстроен.

— Бъди спокоен, нищо не се е случило. Искам да те помоля за услуга като кръстник на Маги.

— На твое разположение съм.

— Искам след тринайсет години да предадеш писмо... ако не съм жив сам да го дам.

— Шегуваш се, нали?

— Напротив, говоря съвсем сериозно.

— На кого искаш да предам писмото?

— На Маги.

— Нали не е някакво завещание?

— За тази цел щях да потърся услугите на адвокат.

— Да допуснем, че няма да си между живите, което няма да се случи, но защо не повериш писмото на Агнес?

— Това засяга само двама ни с Маги. Ти си единственият, на когото разчитам да й предаде посланието ми, когато малката навърши осемнайсет.

— Дай ми го и забрави за него, освен ако размислиш и промениш решението си. Ще го пазя в сейфа си до осемнайсетия рожден ден на моята кръщелница. Няма начин да го забравя. А ако, Боже пази, не съм между живите, ще уредя писмото да й бъде предадено.

— Не се ли интересуваш от съдържанието му?

— Умирам от любопитство, но сигурно щеше да ми го съобщиш, ако беше нещо, което трябва да знам.

— Благодаря, Брайън, голям товар падна от плещите ми.

— С удоволствие ще ти помогна. Цялото ми семейство обича Маги. Когато ни гостува, децата не могат да й се нарадват. Истинска сладурана е... А сега да поръчаме обяда и да поговорим за нещо важно... например играта на голф.

9

Вчера Дейвид Лийн ѝ беше казал, че според историците кралица Мария е първата жена, която е играла голф, мислеше си Теса. Но дали младата кралица е била и първата жена, премръзнала до смърт в единбургския замък или тази чест бе запазена за Теса Кент? Девойката стоеше до прозореца на средновековната сграда. Носеше разкошна, широка рокля, подобаваща на кралица, бременна в деветия месец, и великолепна огърлица от черни перли. Замъкът, издигнат на висок хълм, векове наред беше брулен от студените ветрове откъм океана, а лепкавата мъгла, характерна за Шотландия, сякаш бе проникнала навсякъде.

Теса стоеше неподвижно до прозореца на мястото, обозначено от режисьора, и се опитваше да си внуши, че е топъл юнски ден през 1566-а и бе буйната, жизнена кралица — любителка на голфа — и че не усеща студа. Тъжно си помисли: „Уви, не съм кралица, не играя голф и навярно съм изнежена от живота в слънчевата Калифорния.“ По-добре да не се връща в миналото — тръпки я побиваха, като си представеше колко близо е до мястото, където Макбет е убил Дънкан... Откакто бяха пристигнали в Шотландия, вечно зъзнеше, освен когато си лягаше, завита с два пухени юргана.

Докато се взираше в стръмните базалтови скали, под които зееше дълбока пропаст, тя усещаше напрежението на хората от снимачния екип. Стояха мълчаливо, очаквайки слънцето да се покаже иззад облаците, операторът беше готов да започне снимките, щом режисьорът му даде знак. Невъзможно беше Теса да бъде заменена от дубльорка, тъй като не се знаеше кога облаците ще се разсеят. Оставаше да заснемат само десет секунди от епизода, в който кралицата гледа през прозореца и размишлява какво значение ще има полът на детето ѝ; без този епизод не можеха да продължат снимките, включващи раждането на момченцето Джеймс VI, който след години щеше да наследи английския престол от кралица Елизабет I. Теса с

облекчение си помисли, че според сценария през следващите два дни ѝ предстояха „родилни мъки“... поне нямаше да зъзне до прозореца.

Внезапно се разтрепери и с ужас установи, че не може да спре. Не биваше да помръдне дори пръст, за да не наруши последователността на сцената. Оставаше ѝ надеждата, че ще престане да трепери, когато слънцето се покаже. Мислено се упрекна, задето за миг се бе разсеяла — подобно поведение не беше професионално. Ненадейно дочу нечии бързи стъпки и преди да успее да се учуди, че който и да е се осмелява да се движи на снимачната площадка, някой я загърна с палто, което още бе топло от тялото на човека, притекъл ѝ се на помощ.

— Какъв садист си, Дейвид! Нима искаш бедното момиче да загине при изпълнение на служебния си дълг? — извика мъжки глас... в този миг слънцето грейна.

— Глупак такъв! — кресна режисьорът. — Вземи си палтото и веднага напусни снимачната площадка!

— Не мога — невъзмутимо отвърна непознатият. — Едно копче се е захванало в перуката ѝ.

Теса почувства как сръчните пръсти на жената, отговаряща за костюмите, се опитват да освободят перуката ѝ. Остана неподвижна като манекен, докато махнаха палтото.

— Погледнете я! — отчаяно възкликна жената. — Перуката ѝ е изкривена, а огърлицата — скъсана, фризьорката бързо да се хваща на работа, отговорникът за реквизитите да донесе друга огърлица.

— Няма смисъл, слънцето отново се скри — ядно произнесе Дейвид Лийн.

— Да му се не види, изобщо не се досетих, че...

— Ако го беше направил съзнателно, щях да те удуша с голи ръце, откачалко такъв! Извинявай, Теса, вече можеш да се движиш. Еди, съобщи на всички, че за днес приключихме.

Девојката се обърна. Представяше си как вече изхвърлят натрапника от снимачната площадка, но вместо това видя как непознатият и Лийн усмихнато се прегръщат.

— Люк, ако още веднъж ми погодиш същия номер, ще те хвърля през прозореца — закани се режисьорът.

— Грижа се за инвестициите си, Дейвид. А колкото до нахлуването ми, трябваше да поставиш двама души да прогонват

натрапници като мен. Не знаех, че снимате — цареше гробовна тишина.

— Можеше да се запиташ защо стоим като истукани, но ти не ни обърна внимание — виждаше само една красива жена, изпаднала в беда. Типично за теб, приятелю. Теса, запознай се с Люк Блейк, който за съжаление е един от най-добрите ми приятели. Люк, това е Теса Кент.

— Зарадвах се на топлото палто, макар че ми го взеха след секунда — усмихна се девойката и се здрависа с него. Хрумна ѝ, че дланта му е най-топлото нещо, което е докосвала от три месеца насам. Внезапно изпита неудържимо желание да приюти дланите си в неговата, сякаш ги пъха в маншон. Смутено разбра, че докато стискаше ръката му, се чувстваше в безопасност, както никога досега. Внезапно осъзна, че усещането за безусловна сигурност не е състояние на ума, а на чувствата, и че до този момент не беше изпитвала подобно силно чувство. Откритието бе толкова неочаквано, че тя едва не избухна в сълзи. Как е възможно да е толкова убедена... дори не познаваше този човек. Вдигна очи и забеляза, че Люк Блейк я наблюдава с неподозирана топлина, погледът му красноречиво говореше, че безусловно одобрява всичко, свързано с нея, че вечно ще я боготвори. Този човек беше интелигентен и с чувство за хумор, но преди всичко бе изключително сърдечен. Навярно нямаше никакви врагове и всичките му приятели го обичаха. Нищо чудно, че Дейвид Лийн му беше простил, задето бе провалил снимките.

— Вземете палтото ми — предложи ѝ Люк Блейк. Едва сега Теса се осмели да го огледа. Беше висок и широкоплещест, с тъмночервеникава къдрава коса, която носеше късо подстригана. Имаше правилни черти, въпреки че носът му бе доста голям, лицето му бе загоряло от слънцето, очите му бяха сини, а погледът му — властен. Беше изискан, но при все това изглеждаше като човек, който прекарва дните си на открито. Движеше се грациозно, с гордо вдигната глава, а усмивката му беше едновременно високомерна и чаровна.

— Не ѝ е необходимо палто — веднага отива да свалят костюма ѝ — намеси се режисьорът.

— Все пак го вземете, иначе ще замръзнете по тези безкрайни коридори — настоя Блейк, помогна ѝ да облече палтото и шеговито потупа подплънките на корема ѝ. — Здравей, Джеймс, малък

негоднико. И гък не си казал, когато леля Елизабет е наредила да екзекутират майка ти. Децата са най-големите егоисти, нали?

„Австралиец е“ — внезапно си помисли Теса, която най-сетне бе разпознала лекия му акцент.

— Божичко, Люк, откога се интересуваш от история? — развеселено попита Лийн.

— Попрочетех това-онова и знам каква е била съдбата на Мария. Не съм кон с капаци като теб, Дейвид. За мен героите от филма са като живи хора. Не отричай, че след приключването на снимките ще се захванеш с нов сценарий, с нови актьори и ще забравиш, че благодарение на интригите на братовчедката си, бедната Мария е прекарала двайсет години в тъмницата.

— Караш ме да се чувствам като бездушен невежа — засмя се режисьорът.

— Всички режисьори са безсърдечни и ти не си по-различен — иначе нямаше да позволиш госпожица Кент да премръзне до смърт. Понякога се срамувам, че те познавам. Все пак в името на миналото ти предлагам да вечеряме заедно.

— С удоволствие.

— Довиждане, господин Блейк — промълви Теса и си помисли: „Може би ще покани и мен.“ — Как да ви върна палтото?

— Не ми трябва, имам друго. Но мислех, че утре ще се видим на вечеря.

— Ще останеш тук ли? — изненадано запитва Лийн.

— Да, за неопределено време, стига да не ме изгониш.

— Предупреждавам те, че ако ни пречиш, ще те изхвърля като мръсно куче.

— Дадено.

— Разкажи ми за нея, Дейвид — без всякакви предисловия заговори Люк Блейк, когато седнаха да вечерят.

— Поне да ме беше попитал как съм и как вървят снимките. Та нали си инвестирал в този филм двайсет и пет милиона паунда.

— Нямам време за незначителни подробности. Престани да играеш игрички и ми разкажи за Теса Кент — настоя Люк и дружелюбно се усмихна на прочутия режисьор.

— Теса не е за теб, приятелю.

— Защо?

— С теб се познаваме от памтивека. Ползваш се с лоша слава. Вече си на четирийсет и пет, не си се женил, за сметка на което през последните двайсет и пет години повечето известни и свободни дами са ти били любовници. Ти си като прочута подвижна мишена и доколкото знам, никога не си познал любовта в смисъла, който ѝ придаваме ние, обикновените простосмъртни. Разпитваш ме за едва двайсетгодишно момиче, по-невинно от всяка актриса, с която съм работил. За бога, та малката още живее при родителите си! Изобщо не е за теб, скъпи мой. Не можеш да я вкараш в леглото си, да я направиш своя държанка, нито да я имаш срещу каквато и да било цена.

— Така ти се струва.

— Не го и помисляй!

— А пък аз те мислех за приятел, Дейвид.

— Точно защото съм ти приятел, ще ти задам един въпрос: защо да си разваляш спокойствието? Има неща (дори в живота на прочутия Люк Блейк), които не само не могат и няма да се случат, но не бива да се осъществят — например връзката ти с Теса Кент.

— Не бива ли? Ама че нахалство! Кой ти дава право да решаващ вместо мен?

— Помисли ли за голямата разлика във възрастта ви?

— Опитай с по-сериозен аргумент.

— Тя е девствена.

— Признавам, че в това отношение си непогрешим.

— И е католичка.

— Аз също, въпреки че от трийсет години кракът ми не е стъпвал в черква. Но в детството си бях усърден помощник на свещеника.

— Никога няма да си направиш труда да прелъстиш двайсетгодишна девственица — засмя се Лийн.

— Имаш право, по принцип съм добродетелен — усмихна се в отговор събеседникът му. — Адски ме дразни, че познаваш и кътните ми зъби: моите слабости и добрите ми страни, които се опитвам да скрия, за да не навредят на образа ми на крупен финансов магнат.

— Не е честно, нали?

— Никак. Къде е проклетото уиски?

— Сервитърът всеки момент ще го донесе. Как върви търговията с бира, Люк?

— Процъфтява. Когато прапрадядо ми е започнал производството, никой не е предполагал, че австралийците ще изпиват тонове бира годишно.

— Всеки умен човек си пада по бирата.

— Така си е. Горещината кара съотечествениците ми да ожадняват. Оказва се, че дядото е постъпил много по-разумно, отколкото да се присъедини към златотърсачите от онова време.

— Май си най-богатият човек в Австралия, а?

— Горедолу... Но вината не е моя, случил съм да се родя в семейство на богаташи. Прапрадядо ми натрупал такова състояние от търговията с бира, че наследниците му купили златни и медни мини. Дядо ми е започнал да строи железопътни линии, захванал се с говедовъдство и с добив на дървен материал. За татко не оставало друго, освен да се заеме с петролния бизнес и да закупи най-големите стоманолеярни — както виждаш, нещата са свързани. Освен това още изнасяме бира за целия свят.

— Ами конкурентът ти, когото наричат лошия Денис Брейди?

— Може би е по-богат от мен, но е безделник, който не се интересува от разрастването на семейния бизнес. Прекарва дните и нощите си в казината на Ривиерата и е поверил делата си на директорския съвет. Никога няма да последвам примера му. Активно участвам в ръководството на компанията, вече имаме клонове по целия свят.

— Мислиш ли, че инвестирането на средства в заснемането на филм не е рисковано?

— Продуцентството е мое хоби, приятелю. Пък и щом ти режисираш филма, рискът е сведен до минимум и смятам начинанието за разумна инвестиция.

— Шоубизнесът винаги е рискован, повярвай ми. Да поискаме ли листа с менюто?

— Ще закъснея — притеснено възкликна Теса и се обърна към Фиона, която ѝ помагаше да се облече.

— Голяма работа! Кавалерът ти трябва да разбере, че не е лесно да се приготвиш навреме, след като цял ден си се гърчила от родилни болки.

— Не обичам да закъснявам! — настоя девойката, докато разресваше сплъстената си коса. — Фризьорката изпръска върху главата ми цял флакон лак, а гримьорката се поувлече: така ме изрисува, че приличах на жена, която са изтезавали, а не която има контракции.

— Престани да се вайкаш, изглеждаш прекрасно — скастри я Фиона. — Приготвяш се повече от час. Застани пред огледалото, искам да ти покажа нещо. — Теса се подчини, а Фиона прокара пръст по носа ѝ към веждата и продължи: — Имаш лице, с което си свикнала и още не осъзнаваш приказната му красота. Престани да се занимаваш с косата си, Теса. Кой мъж ще обърне внимание на прическата ти, когато го погледнеш с тези зелени очи. Да не говорим за усмивката ти — вече знаеш, че оказва магическо въздействие. За бога, какво ти става? Люк Блейк е два пъти по-възрастен от теб и е имал десетки любовници.

— Голяма клюкарка си, което не ме учудва, след като от малка четеш английската жълта преса. — Теса любопитно се втренчи в огледалото и се запита дали Фиона не преувеличава красотата ѝ.

— Не съм клюкарка, а реалистка. Ако твоят кавалер се спомине, некрологът му в „Ню Йорк Таймс“ ще гласи: „Вчера в Единбург почина Люк Блейк, австралийски финансов магнат и международен сваляч“.

— Миличка, защо искаш да развалиш настроението ми? Остави ме да се позабавлявам. Знаеш, че никога досега не съм била канена на среща. Защо правиш от мухата слон, след като само ще вечерям с човека, който ме спаси от премръзване?

— Подказвам ти, че с него трябва да бъдеш нащрек.

— Нима мислиш, че ще опита да ме включи в списъка на завоеванията си?

— Не мисля, а съм абсолютно сигурна. Обзалагам се, че винаги, когато покани някоя жена на вечеря, възнамерява да я вкара в леглото си. И почти винаги има успех.

— Фиона, случвало ли ти се е да излезеш с мъж, без да мислиш, че ако не същата вечер, то в близко бъдеще ще правиш секс с него?

— О! Да му се не види!

— Разбра ли какво имам предвид?

— Имаш право. По нищо не отстъпвам на мъжете. Не съм мислила за секс само когато е ставало въпрос за местния свещеник, университетски преподаватели или бащите на най-добрите ми приятелки.

— Мисля, че няма да им простиш, стига да имаш възможност... само баща ми няма да се хване на въдицата ти. — Теса се засмя, обу черния кадифен панталон, а Фиона ѝ помогна да облече жакета, ушит по модата, властвала в началото на деветнайсети век. Яката беше от бяла дантела, а широките маншети стигаха почти до пръстите.

— Престани да дрънкаш, глупачето ми. Великият австралиеца от един час виси във фоайето. Да изчакам ли, докато се прибереш, за да ми разкажеш всички подробности?

— Лека нощ, Фиона. Ще се видим утре.

— Благодаря, задето ми изпратихте ватиран клин и електрически чорапи — побърза да каже Теса, когато сервитьорът ги настани на масата им в малкия, но много изискан френски ресторант.

— Послужиха ли ви? — разсеяно попита Люк, който не можеше да откъсне поглед от лицето ѝ, подчертано от дантелената яка.

Теса напомняше на портрет на ренесансова благородничка; красотата ѝ бе толкова неземна, че всеки с часове би се взирал в картината, съжалявайки, задето не е живял по времето на тази чаровна млада жена.

— Всъщност ми се наложи да ги сваля. Доста се поизпотих по време на епизода с родилните мъки. За щастие утре „бебето“ ще се появи на бял свят, после ме очакват сцени, при които вашите подаръци ще ми бъдат много полезни.

— Питам се как девственица може да изиграе ролята на родилка — промърмори Люк.

— Кой ви каза, че съм девствена?

Той не отвърна и смутено извърна поглед.

— Прочетохте ли го някъде, личи ли ми или е само ваше предположение? — настояваше тя, а очите ѝ дяволито проблясваха.

— Дейвид ми каза — призна Люк.

— Изтърси го ей така, ни в клин, ни в ръкав ли? Сякаш девствениците са рядкост като еднорозите и наличието им се смята за изключителна туристическа атракция!

— Всъщност ме предупреждаваше да не тичам подир вас.

— Дано сте му казал да си гледа работата.

— Да, споменах му нещо в този дух.

— Може би господин режисьорът ме смята за прекалено млада, за да оставам насаме със закоравял Дон Жуан като вас.

— Определено. Кой ви уведоми, че съм закоравял... Дон Жуан?

— Всеизвестно е, както е всеизвестна и моята девственост.

— В такъв случай сме квит. Приличаме си като две капки вода...

Не, сравнението е неуместно...

„Бърборя несвързано — помисли си той. — Но кой знае защо не се чувствам неловко.“

— Следователно не е редно дори да вечеряме заедно — престорено сериозно изрече Тереза.

— Затова ли се чувствам толкова щастлив с теб? — промълви Люк, без да забелязва, че е използвал интимната форма на обръщение.

— Нямам представа. — Тя вдигна рамене и също му заговори на „ти“. — Не те познавам и не знам какво може да те ощастливи. Известно ми е само, че си мил, добър и че когато съм с теб, чувствам нещо, което не съм изпитвала с *никого*, дори с Роди.

— Кой е Роди? — Жегна го ревност, каквато не беше познал през целия си живот.

— Роди Фенстеруолд режисира първите ми филми.

— Познавам го и мисля, че си го бива. — Люк въздъхна от облекчение. — Какво чувстваш, когато си с мен?

— Струва ми се, че съм в безопасност. — Необходима ѝ беше цялата ѝ смелост, за да го каже, но бе решила да признае истината. — В пълна безопасност. Сякаш не може да ме сполети нещастие, защото ще ме защитиш от всички злини по света. Знаем, че е абсурдно, но никога досега не съм изпитвала подобно чувство. Усетих се като съвършено различен човек. Все едно съм се събудила и откривам, че съм спечелила олимпийски медал в дисциплината скокове със ски. Случи се вчера, когато се ръкувахме. Реших да го споделя с теб, защото е прекалено важно, за да го запазя в тайна. Не мисли, че искам

да те обвържа по някакъв начин... не очаквам да се грижиш за мен... но трябваше да ти го кажа.

— Не мисли, че си ме изплашила.

— Не съм имала подобно намерение.

— Знай, че онова, което току-що ми заяви, би изплашило до смърт повечето мъже.

— Предчувствах, че не си от плашливите и че стоически ще го понесеш. Ако съм се излъгала, предпочитам да го науча още сега. Мислех за това цяла нощ.

— Аз също не съм мигнал, но от мисли по теб.

— Какви например?

— За това, че си прекалено млада и девствена. Никога не съм предполагал, че ще имам морални скрупули. Не се притеснявам от голямата разлика във възрастта ни, а от факта, че никога не си се любила с мъж. Бил съм с много жени, но всички бяха опитни. Като знам какъв живот съм водил, нямам право да отдавам толкова голямо значение на девствеността. Може би влияние оказва католическото ми възпитание и това, че майка ми и баба ми са били непорочни, когато са се омъжили — нещо, което е било съвсем естествено по онова време. Мама все ми повтаряше, че съпругата ми непременно трябва да бъде девица... сигурно думите ѝ са се загнездили в съзнанието ми.

„Кажу ми истината още сега — помисли си Теса. — Кажу ми, преди да е станало прекалено късно.“ Всъщност какво да признае? Въпреки че бе родила дете, никога не я беше обладал мъж. Краткият епизод с колежанина, чието име искаше да забрави, не влизаше в сметката: през онази нощ беше леко пияна, пък и случилото се не можеше да се нарече полов акт. Целували я бяха единствено актьорите пред камерата. Никога не ѝ бяха разрешавали да излезе с някой младеж. Нямахте какво да признава освен онова, което бе изповядала пред Бога и за което беше получила опрощение. Дълбоко си пое дъх и се облегна на стола. Добре, че навреме беше отхвърлила нелепата идея да каже истината на Люк.

— Може би се чувстваш щастлив с мен заради прословутата ми девственост — иронично подхвърли тя.

— Испитах щастие в мига, в който те видях да зъзнеш и те загърнах с палтото си. Усмивката, гласът, очите ти ме правят щастлив... Божичко, още малко и ще заговоря в рими като някой от

героите в мюзикълите на Гершуин, само дето речта ми няма да е толкова остроумна.

— Имал си толкова много жени, нима не ти дадоха щастие?

— Ако поне една ми бе вдъхнала това чувство, щях да се оженя за нея.

— Ти също не можеш да ме изплашиш — престорено шеговито каза Теса и едва успя да овладее гласа си да не затрепери от вълнение. Непременно трябваше да смени темата, иначе щеше да се разплаче от радост. Щастието, което изпитваше, сякаш изпълни гърдите ѝ. — Все пак почти не те познавам. Разкажи ми какво обичаш да правиш.

— Да управлявам платноходка и малък самолет — замислено изрече той. — Да приготвям агнешко в сос по моя рецепта, да танцувам самба в Бразилия, да ям пекинска патица в прочутия китайски ресторант на Чоу в Лондон, да чета до ранни зори, да посещавам аукциони и да управлявам моята компания... и да целувам красиви момичета. А ти?

— Аз ли? Не е честно да ме питаш! — възкликна Теса, изпитвайки ревност, задето беше изредил толкова преживявания, които нямаха нищо общо с нея. — Така и не съм разбрала какво ми допада, защото бях прекалено заета с уроците, които Роди и Зъкър настояваха да взимам. Мога да танцувам, но дори не знам що за танц е самбата. Обичам да чета, ала нямам представа какъв е вкусът на пекинската патица. Прекалено разглезен си, Люк Блейк. Къде живееш?

— Където ми хрумне. Притежавам къщи в Мелбърн и в Кап Фера, близо до Монако, но през годината прекарвам само по няколко седмици в Австралия и в Южна Франция, където отивам да покарам платноходка. Работата ми изисква много пътувания, ето защо обикалям света и живея предимно по хотели.

— С какво се занимаваш?

— С добив на мед и злато, с производство на стомана и на бира... търся нови методи за извличане на богатствата от земните недра...

— Всичко това е много интересно, но все пак няма ли да хапнем нещо?

— Господи, нима забравих да повикам сервитьора?

— Не си поръчал дори по едно питие.

— Извинявай. Какво ще пиеш?

— Мисля да опитам бирата „Блейк“, за която толкова се говори.

— Никога ли не си пила „Блейк“?

— Всъщност никога не съм пила бира.

— Как е възможно?

— Когато бях в „Сакре Къор“ със съученичката ми Мими тайно опитвахме всякакви силни напитки. После... после престанахме и оттогава не съм пила алкохол освен по няколко глътки шампанско на сватбени тържества. Още живея с родителите си, а те не близват спиртни напитки. Не пия дори когато отивам на ресторант с някой младеж — никога не съм имала приятел, всичките ми кавалери са били избрани от рекламния отдел на студиото.

— Слава богу, че Дейвид не е запознат с тези факти, защото щеше да ни заключи в стаите ни.

— Не му казвай истината. И без това репутацията ми е прекалено неопетнена.

— Сервитьор, две бири „Блейк“, моля.

— Ще се опитам да изпълня поръчката ви, сър — с достойнство отговори сервитьорът, сякаш бе напълно в реда на нещата клиентите на най-изискания френски ресторант да желаят бира, — но не съм сигурен, че имаме от тази марка. „Ама че чешити — помисли си, — остава да поръчат кока-кола!“

— Как е възможно! Тогава ни донесете бутилка шампанско. Сигурно разполагате с „Дом Периньон“. За какво ще прием, Теса?

— За първата ми истинска среща.

— Но... какво искаш да... нима съм първият, с когото излизаш?

— Точно така. Крайно време беше.

— Не може да бъде!

— Честна дума.

10

На другата сутрин Теса тъкмо навличаше дебелиите си дрехи, за да отиде в гримьорната, когато в стаята влезе Фиона и ѝ подаде запечатан плик и букетче от жълти нарциси. Девојката отвори плика, два пъти прочете краткото послание, сетне захвърли нарцисите в кошчето за смет:

— Заминал е.

— Какво? — Фиона грабна бележката и прочете на глас: „Налага се спешно да замина за Лондон. Цветарският магазин на хотела още не е отворен. Дано да харесваш нарцисите. Пази се да не настинеш.“

— Вярваш ли му? — гневно възкликна Теса.

— Още не си ми разказала какво се случи снощи.

— Заедно се върнахме в хотела. Люк ме изпрати до вратата на апартамента, дълго се взира в очите ми, като че искаше да ги запомни, леко ме целуна по челото, рязко се обърна и си отиде, а аз зяпах подир него като пълна глупачка. Не знам точно какво очаквах, но не и бащинска целувка след всичко, което си казахме... помислих си, че симпатията ни е взаимна... дори си въобразявах, че е нещо повече от симпатия. Сигурна съм, че Люк не флиртуваше, двамата говорехме съвсем искрено.

Изражението ѝ подсказваше, че е разочарована и че не може да приеме случилото се. Чувстваше се като дете, което са изоставили в гората. Възможно ли е след интимния разговор, който бяха водили до късно през нощта, Люк да ѝ изпраща подобно писмо? Почти не беше мигнала, толкова бе щастлива: припомняше си какво бе казала на Люк и какво ѝ беше отговорил, спирайки се на всяка малка подробност. Сърцето ѝ преливаше от радост, тя ту плачеше, ту се смееше. А сега...

— Миличка, той не пише, че няма да се върне — опита да я утеши Фиона, макар сама да не вярваше на думите си.

— Кога? Например след пет години, когато отново има работа в Шотландия ли? — иронично промърмори девојката, сетне не издържа и през сълзи извика: — Що за човек е този, който постъпва така?

Хайде, обясни ми. Не си вчерашна, познаваш мъжете. Трябваше ли да очаквам подобна реакция? Защо още снощи не ми съобщи, че му се „налага“ да замине за Лондон? Може би защото бе прекалено зает да ме баламосва, че съм го направила безкрайно щастлив. Хрумва ли ти поне една правдоподобна причина за внезапното му изчезване? Господин Лийн спомена, че приятелят му щял известно време да остане тук.

— Мамка му, точно от това се страхувах! — изруга Фиона. — Този тип е като шофьор, който те блъска и избягва от местопрестъплението.

— Оказа се напълно права. Заслужавам да ми триеш сол на главата! Държах се като пълна глупачка.

— Остава ни утешението, че не е успял да ти отнеме най-скъпоценното.

— Може би тъкмо заради това си е плюл на петите. Този човек не е с всичкия си. Бръщолевеше нещо за девствени младоженки. Сигурно е решил, че съм прекалено чиста и непорочна за него. Забележи, дори не ме целуна по устните! Недвусмислено заяви, че религиозните му убеждения (доколкото изобщо ги има) му забранявали да си има работа с девственици.

— Скъпа Теса, искрено съжалявам, задето страдаш, но много добре знаеш, че Люк Блейк не беше подходящ за теб. Та той е на средна възраст, при това е живял доста бурно. Ти си десет хиляди пъти по-достойна от него. Толкова си млада и неопетнена, очаква те блестящо бъдеще и много щастие. Животът е пред теб. Питам се с какво ти допадна този Казанова. Всъщност имам обяснение — случвало се е много актриси по време на снимки да се влюбят в първия срещнат мъж. Какви са тези нелепи брътвежи за непорочност?

— Подобно на повечето хора в развлекателния бизнес Люк е чул, че съм девствена. Въпреки че от трийсет години не е стъпвал в черква, католическото му възпитание го кара да се прекланя пред девствеността. Извратен мръсник! *Мразя го!*

— Не е заслужил дори омразата ти. Ако продължаваш в същия дух, ще закъснееш. Пести силите си, предстои ти тежък ден. Да вървим. В гримьорната ще ни сервират закуска, а и двете имаме нужда да се подкрепим. Боже мой, как не го е досрамяло да ти изпрати тези

жалки нарциси? По-добре да не беше ги купувал. Странно, но и аз се чувствам обидена.

Докато пътувах с кола към замъка, Теса отново се просълзи и промълви:

— Най-лошото е, че никога повече няма да се доверявам на инстинкта си.

— Защо? Не бива да прибързваш само защото реагира погрешно спрямо този човек.

— Когато го зърнах за пръв път, изпитах неописуемо чувство — че съм в пълна безопасност... че се е случило нещо, което изцяло ще промени живота ми. Изглежда абсурдно, но наистина го изпитах. Сигурна бях, че не греша. Нямах представа колко откровено разговаряхме. Разказах му за мечтите си, дори издадох какво чувствам в негово присъствие... Може би не трябваше... — заекна Теса и млъкна.

— Ако питаш мен... — Фиона прехапа устни и съжали, че е понечила да изкаже мнение. Девойката беше толкова млада и неопитна, почти дете в много отношения. Навярно беше разкрила душата си пред стария прелъстител — нещо, което нито една опитна жена не би сторила.

— *Какво* искаше да кажеш? Хайде, говори, нали си по-възрастна и по-мъдра от мен!

— Наистина не трябваше да споделяш чувствата си с него. Плюл си е на петите, защото се е изплашил да приеме отговорността. Накарала си го да се почувства отговорен за чувствата ти, пък и всеки мъж би се изплашил, ако чуе такива откровения от непозната. Може би наистина те харесва, но не е могъл да преодолее страха си от обвързване. Не ти ли прави впечатление, че никога не се е женил? Обзалагам се, че се страхува да обикне куче, камо ли жена. Най-важното е, че не ти се случи нищо лошо. И запомни, че мъжете не умеят да изразяват чувствата си като представителките на нежния пол.

— Нито са толкова умни и състрадателни! — прошепна Теса и прегърна приятелката си.

— Така е, миличка. Само дете понякога го забравяме и избухваме.

Изминаха три дни. В събота следобед Теса остана сама в хотелския апартамент, Фиона се беше опитала да я склони да обикалят магазините, но девойката беше прекалено потисната да мисли за покупки на кашмирени пуловери. От „фаталната“ нощ почти не бе мигнала и нямаше апетит. Непрекъснато си мислеше за случилото се между нея и Люк и се питаше къде е сгрещила. Само вроденото ѝ чувство за дисциплина я караше всяка сутрин да се явява на снимачната площадка и да мобилизира цялата си енергия, за да играе пред камерата. Фиона беше толкова разтревожена, че дори мислеше да се откаже от възможността да напазарува, но Теса я склони да излезе.

Помисли си, че не желае пуловер или шал, който да ѝ напомня за Шотландия. Слава богу, че снимките приключваха през следващата седмица — най-сетне ще се върне в Лос Анджелис, под лъчите на топлото калифорнийско слънце. А сега ще убие времето с някое четиво. Без особено желание прегледа книгите, които беше взела със себе си, но никоя не привлече вниманието ѝ, въпреки че сама ги беше избирала. Като всички актриси беше научила, че книгата е най-доброто развлечение по време на дългите и досадни паузи между снимките.

Застана пред огледалото и промълви:

— Трябва да се научиш да редиш пасианси. — Очите ѝ изглеждаха по-зелени, макар да не бяха загубили едва забележимия сивкав оттенък, напомнящ на почти невидима струйка дим, виеща се над тропическа гора. После мрачно добави: — Голяма работа, че съм била красива — това не ме направи много по-щастлива.

Телефонът иззвъня. Обаждаше се портиерът:

— Господин Блейк пита дали е удобно да се качи при вас, госпожице Кент.

— Не! — Теса тресна слушалката, в миг отчаянието ѝ бе заменено от неудържим гняв. Защо ли се е върнал? Може би да погледа една девственица, досущ като някакъв вампир. А може би иска да се сбогува завинаги, преди да предприеме околосветска обиколка с частния си самолет. Но преди това е решил да се изфука, че е ял патица в китайския ресторант или че е целунал поне дузина красиви момичета. Този тип не заслужава дори да го погледне!

Телефонът отново иззвъня.

— Сега пък какво има? — кресна в слушалката Теса.

— Господин Блейк пита кога ще е удобно да го приемете.

— Никога! Говоря съвсем сериозно! Престанете да звъните — искам да си почина...

— Много съжалявам, госпожице Кент. Няма да се случи повторно. На всички, които се обаждат, ще съобщаваме, че не желаете да ви безпокоят.

— Точно така!

Беше толкова разгневена, че нервно крачеше напред-назад. „Казват, че убийците непременно се връщат на местопрестъплението — помисли си с горчива ирония. — Великият Люк се е върнал, за да се наслади на стореното. Само че не знае с кого си има работа!“

На вратата се почука.

— Отвори Теса! — извика Люк Блейк.

— Няма.

— Защо се сърдиш? Не ти ли предадох писмото ми?

— Получих го.

— Тогава защо ме отблъскваш?

— Не желая повече да те виждам.

— Глупости. Разбира се, че искаш.

— Престани да чукаш или ще накарам да те изгонят от хотела.

— Няма да успееш, защото хотелът е моя собственост.

— Заплашваш ли ме? Сбъркал си адреса, драги! Пет пари не давам, дори ако притежаваш целия град.

— Теса! — гневно извика той.

Девојката не отговори — надяваше се натрапникът да си тръгне. След няколко минути го чу да се отдалечава. Въздъхна облекчено, но в този миг дочу тежки стъпки, някой извика предупредително и предсмаяния ѝ поглед вратата стана на трески, а в апартамента нахлуха двама пожарникари с брадвички.

— В спалнята е — извика им Люк, а когато едрите мъжаги влязоха в съседното помещение, се втрени в Теса, която бе онемяла от изумление. — Знаех си — промърмори той. — Сигурно не харесваш нарцисите.

— Да не си се побъркал?

— Може би, но това не ти влиза в работата.

— Не желая да разговарям с теб. Махайте се и ти, и пожарникарите!

— Момчета!

— Да, господин Блейк.

— Опасността е преминала. Госпожица Кент е успяла да се справи с пожара. Още утре ще наредя да поставят нова врата. — Възнагради ги за безпокойството и ги отпрати, сетне се обърна към девойката: — Знам, че не ме бива да съчинявам писма. Трябваше да телефонирам...

— Няма какво повече да си кажем. — Тя пристегна колана на халата си, вирна глава и удостои бедния Люк със смразяващ поглед. Презрителното ѝ изражение подсказваше, че го смята за най-голямото нищожество на света.

— Но онази вечер...

— Забрави за онази вечер, заличи я от съзнанието си. Чувствах се потисната, ето защо наговорих какви ли не глупости. Държах се като разглезена филмова звезда и едва по-късно осъзнах колко нелепо е било поведението ми. За сметка на това ти явно си свикнал да говориш празни приказки. Колко ли наивни жени си омаял досега? Не прозрях веднага истинската ти същност, защото никога не бях срещала човек като теб. Добре, че се осъзнах навреме.

— Теса, бях напълно искрен.

— Престани с този театър — промълви тя и се усмихна с престолено равнодушие. — Наслушах се на празни приказки. Защо продължаваш да ме лъжеш? Сетих се — навярно изпитваш извратено удоволствие... Слушай, уморена съм и искам да ме оставиш на спокойствие.

— Ама че съм глупак! Разбира се, че не си знаела! Нищо чудно, че се държиш като ангел-отмъстител.

— Какво? За какво говориш?

— Заминах за Лондон, за да ти купя нещо, с което да ознаменувам срещата ни. Ала притежателят му събщи, че наскоро го е продал. Отпътувах за Ню Йорк, но се оказа, че информацията ми е погрешна, поради което взех самолета за Женева. Успях да пристигна ден преди аукциона в „Сотби“... Наложих се да пренощувам в хотел... Ето, заповядай. — Извади от джоба си синя кожена кутийка и я подаде на девойката.

— Не искам нищо от теб — отдръпна се тя, сякаш беше видяла отровна змия.

— Пак оплесках нещата! — отчаяно възкликна Люк и се плесна по челото. — Никога досега не съм го правил. Какво ще кажеш да започна отново?

— Помолих те да ме оставиш на спокойствие — произнесе тя с все тъй леден тон.

— Теса, изслушай ме! Още преди да те поканя на вечеря, знаех, че ще се оженим. Вече не вярвах, че ще открия жена, в която да се влюбя... но ето, че се появи ти! Щом чух първите ти думи, бях сигурен, *че си онази, за която копнея*. Божичко, като ме слушаш, ще си помислиш, че съм голям егоист, но не е така. Знаех, че чувствата ни са взаимни. Затова реших, че годежният ти пръстен трябва да бъде по-специален...

— Обиколил си половината земно кълбо, за да купиш годежен пръстен за жена, на която дори не си предложил брак, така ли? Що за нелепа шега? — саркастично промълви Теса, която поради предубеждението си не осъзнаваше колко искрени са думите му.

— Не искаш ли да се омъжиш за мен? — За пръв път Люк изглеждаше изненадан.

— Да се омъжа за теб ли? Как да взема подобно важно решение, след като почти не те познавам? Виждали сме се само веднъж, на онази вечеря! — прошепна Теса и първият лъч на надеждата озари душата ѝ. До този момент упорито си беше повтаряла, че той я е изоставил — това бе единственият начин да се примири с внезапното му заминаване.

— Не беше само вечеря — настоя Люк. — Призна, че ме обичаш... и аз споделих чувствата си към теб.

— Не е вярно! — извика Теса, която отново беше вбесена от двуличието му. — Нито ти, нито аз изрекохме думата „обичам“!

— Но това се подразбираше от разговора ни.

— Не е вярно!

— Тогава ще ти го кажа направо: влюбен съм в теб, Теса. Ти си единствената жена, която обичам, настоявам да се омъжиш за мен! — Говореше властно, без да откъсва поглед от очите ѝ, сякаш се стремеше да ѝ попречи да издигне емоционална бариера помежду им.

— Настояваш, така ли? Колко си романтичен! — презрително подхвърли тя, като си повтаряше, че не бива да се надява.

— Да, настоявам да ми дадеш отговор.

— Не съм длъжна — заяви Теса и си помисли, че не бива да му вярва, за да не ѝ причини по-големи страдания в бъдеще.

— Знаех си, знаех, че трябва да ти телефонирам! Но пътувах от летище към летище и не ми остана време. Съжалявам, че не обичаш нарцисите...

— Обожавам ги.

— Не ме ли обичаш? — окуражено запита Люк. — Погледни ме в очите и кажи, че не ме обичаш.

— Не мога да определя чувствата си — сведе поглед Теса.

— Ще се омъжиш ли за мен? — повтори той със сериозно изражение.

Девојката се замисли. Питаше се дали да му повярва, за да не стане отново за смях.

— Теса, Теса, моля те да се съ согласиш! — отчаяно промълви човекът, който не бе свикнал да моли никого. — Подлудявах ме и бас държа, че безумно се забавлявах. Не отричай, защото няма да ти повярвам. Моля те да станеш моя съпруга! Не те заслужавам, но любовта няма нищо общо със заслугите.

Теса се извърна, за да скрие, че плаче от радост. Беше принудена да признае, че дори в миговете на пълно отчаяние не бе престанала да се надява в завръщането на Люк. Най-сетне осъзна, че през целия си живот несъзнателно е търсила точно този мъж. С усилие на волята преодоля вълнението си и произнесе бавно, но отчетливо:

— Обичам те с цялото си сърце и те пожелах за съпруг от мига, в който докосна ръката ми.

— Слава богу! — облекчено въздъхна той, сграбчи я в прегръдките си и я зацелува толкова страстно, че тя почувства как ще се пръсне от щастие. Леко го отблъсна и прошепна:

— Къде е прочутият пръстен, заради който едва не ме накара да се самоубия?

— Тук някъде... — Наведе се и откри кутийката, която беше изпуснал на пода. Включи лампата, за да прогони мрака, който вече изпълваше стаята, сетне отвори кутийката.

Теса онемя от възхищение. Стори ѝ се, че е изгряла блестяща звезда. Огромният сърцевиден камък беше шлифован — никога не бе виждала толкова странен зелен цвят.

— Такива са очите ти при определено осветление — промълви Люк, докато девойката безмълвно продължаваше да се взира в камъка. — Зелените диаманти са голяма рядкост, по-трудно се намират само червени, но реших, че червеният няма да ти подхожда. След прочутия „дрезденски зелен диамант“ този е най-големият в света. Нещо повече, това е хамелеон.

— Хамелеон ли?

— Наричат го така, защото променя цвета си и е единствен по рода си. В мрака става жълт — реших, че ще ми служи като маяк, за да те откривам нощем. Искях да ти подаря нещо повече от баналните синьо-бели диаманти.

— Поразяващо красив е — прошепна Теса и едва сега се осмели да разгледа камъка по-отблизо.

— Горедолу е подходящ като за първи подарък. Моля те, сложи го, скъпа.

— Сигурна съм, че ще промени живота ми. — Внезапно я обзе нерешителност. Пръстенът беше достоен за кралица. Беше ли достойна да го носи? Щеше ли да оправдае безграничното доверие на Люк? Нещо ѝ подсказваше, че приемайки разкошния дар, се обвързва повече, отколкото предполага.

— Всеки годежен пръстен, пък бил той и пиринчен, ще промени живота ти.

— Вярно е. — Тя събра смелост и протегна ръка. Украшението идеално прилегна на пръста ѝ. Приличаше на пеперуда, долетяла от далечна вълшебна планета. Ненадейно Теса избухна в смях.

— Защо се смееш?

— Фиона... Фиона заяви, че съм десет хиляди пъти по-достойна от теб и аз се съгласих. Как да ѝ обясня, че внезапно съм променила мнението си?

— Кажй ѝ, че преценката ѝ е абсолютно точна, но съм успял да те подкупя.

Теса отпусна глава на гърдите му и промълви:

— А сега признай — наистина ли хотелът е твой?

— Не. Принадлежи на един мой съотечественик, когото наричат лошия Денис Брейди. Представих се от негово име, за да накарам пожарникарите да побързат. За местните хора всички австралийци си

приличат. Пък и като нищо можеше да предизвикаш пожар, ако се опиташе да изгориш писмото ми.

— Веднага го изхвърлих. Не ми пиши, докато не се научиш да се изразяваш правилно.

— Никога няма да бъда толкова далеч от теб, че да ти изпращам писма.

11

— За бога, Теса, не бива да го правиш! — изкрещя Арън Зъкър в слушалката, сякаш от разстояние можеше да я накара да размисли.

— Каж ми поне една причина да не се омъжа — засмя се тя. — Между другото и ти си поканен. Побързай да си запазиш билет за самолета — сватбата е само след десет дни.

— Ще ти изброя не една, а двацет причини! Постъпваш неразумно, погребваш бъдещето си. Предлагат ти главните роли в три филма, които със сигурност ще имат голям успех. Откакто „Лятото на близнаците“ излезе на екран, си обявена за най-перспективната млада звезда на десетилетието! Готова си да се откажеш от възможности, за които бих жертвал дясната си ръка... прекалено млада си, никога не си се отделяла от родителите си, не познаваш този човек — всъщност изобщо не познаваш мъжете... и не се опитвай да ми противоречиш, защото неотлъчно те наблюдавам, откакто Роди ти повери ролята в „Малки жени“. Взела си решение, което ще промени живота ти, без изобщо да се допиташ до мен...

— О, това ли било! — изкиска се Теса, очевидно много доволна от себе си. — Чувстваш се пренебрегнат. Когато телефонирах на Роди, той каза буквално същото.

— Обзалагам се, че и родителите ти са против този брак — извика Арън.

— Още не съм им съобщила новината! С Роди трябва да се чувствате поласкани, че първо вас уведомявам.

— Защо не си им телефонираше? — настръхна той. — Сигурно знаеш, че ще се възпротивят.

— Напротив, убедена съм, че ще се зарадват, затова гледах първо да приключи с вас — двамата стари мърморковци.

— Не разбирам защо си се разбързала. Не стига, че се омъжваш за почти непознат, ами сватбата е само след десет дни. Няма начин да си бременна... тогава каква е причината?

— Ако не се оженим веднага, няма да имаме меден месец — след три седмици Люк трябва да се върне в Австралия. Но най-вече бързаме, защото предпочитаме скромна брачна церемония. Не желаем сватбата ни да се превръща в цирк. Разчитам на теб да ми помогнеш да се справим с хората от медиите.

— Забравих фамилията на бъдещия ти съпруг — Арън заговори с по-нормален тон. Беше разбрал, че каквото и да каже, девойката ще извърши неразумната постъпка, която си бе наумила.

— Блейк.

— Като фирменото название на бирата ли?

— Той е производителят.

— Не мога да повярвам, че ще се омъжиш за пивовар.

— Прапрадядо му е бил пивовар. Люк се занимава с минно дело, със стоманодобив и с други предприятия, които нямам време да ти описвам.

— Не думай! Нима говориш за прочутия финансов магнат Люк Блейк? Господи! Как? Къде? Кога се запознахте? Боже мой, каква сензация!

— Май си промени мнението за годеника ми и вече не мислиш, че правя фатална грешка. Засрами се, Арън.

— Ама той... не е ли... прекалено възрастен за теб?

— Възрастта няма значение. С Люк сме създадени един за друг.

— Добре... сигурно е така, но какво ще стане с кариерата ти?

— Ще се снимам само в един филм годишно.

— Какво?! Сигурно се шегуваш. По-добре се откажи напълно и се превърни в затлъстяла домакиня.

— Скъпи Арън, положението не е толкова трагично. С Люк подробно обсъдихме бъдещето. Ако участвам само в един филм, ще имам възможност да придружавам съпруга си навсякъде, а докато траят снимките, той ще бъде близо до мен.

— Но къде ще живеете? — простена Арън.

— Нямам представа. Люк има къщи в Кап Фера и в Мелбърн, но пътува по целия свят, за да се справи с проблемите, които възникват в многобройните му компании. Предполагам, че ще водим скитнически живот.

— Един филм годишно — промърмори Арън, който донякъде бе възвърнал самообладанието си. — Следователно можеш да отделиш

три, максимум четири месеца за снимките. — Дълбоко въздъхна и продължи: — Не е много, като се има предвид колко бързо изгря звездата ти, но все пак е нещо. Почитателите няма да те забравят, ако участваш във филми, които заслужават внимание.

— Започваш да се успокояваш, нали, Арън? Но запомни — разполагам само с три месеца в годината. Изпращай ми сценарии за филми, които ще се снимат само в студио. Не искам и да чуя за филми с историческа тематика, за такива, в които участват деца и животни, нито за сценарии, в които действието се развива в Шотландия. Ако не се съобразяваш с изискванията ми, изобщо няма да чета сценария.

— Ще бъда образец за съобразителност.

— Истински празнодумец си. Кога ще си осигуриш билет за самолета?

— Още днес. Но защо се омъжваш в Монако? Да не би годеникът ти да дължи данъци на собствената си държава?

— Как да ти обясня... Преди няколко дни той отскочи до Монако, за да вземе документи от сейфа в банката. Отбил се при свои добри приятели, които живеят там, за да им съобщи за годеща си, а те настояли да организират сватбата. Накрая Люк се съгласил, защото и за гостите ще бъде удобно да пристигат в Монако...

— Кои ли са тези щедри приятели?

— Принцеса Грейс и принц Рение.

— Боже мой!

Телефонът иззвъня. Агнес изключи прахосмукачката и вдигна слушалката.

— Мамо, толкова се радвам, че те заварих вкъщи. — Гласът на Теса не издаваше притеснението ѝ. Знаеше, че както и да съобщи за предстоящата сватба, майка ѝ няма да остане доволна, но беше принудена да го стори преди медиите да разгласят новината. Телефонните разговори с Роди и с Арън бяха като репетиция. Смяташе, че вече е подготвена, но щом чу гласа на Агнес, отново се почувства като непослушно дете.

— Къде мислеше, че ще бъда? — равнодушно отвърна майка ѝ, сякаш Теса се обаждаше от съседите.

— Ами... на пазар, да вземеш прането от пералнята или на разходка с Маги... — изреждаше девойката, осъзнавайки, че говори почти несвързано. — Няма значение. Радвам се, че веднага се свързах с теб, защото... Сигурно няма да повярваш, самата аз още не съм свикнала с тази мисъл... накратко казано, сгодих се, а сватбата е след десет дни. — Заслуша се, но не чу абсолютно нищо освен леко бръмчене. — Мамо, казах, че ще се омъжвам.

— Когато преди няколко дни ми телефонира, обяви, че се движиш само в компанията на Фиона. А сега като гръм от ясно небе идва новината, че ще се омъжваш. — Агнес говореше съвсем спокойно, дори снизходително. Очевидно това беше пореден пример за импулсивността на Теса, каприз на разглезена филмова звезда, която на следващия ден ще се откаже от намеренията си. Дъщеря ѝ май никога няма да порасне...

— Последния път, когато се обадох, още не се бях запознала с Люк, но знай, че той е най-прекрасния човек на света и че съм обезумяла от щастие. Убедена съм, че искам да стана негова съпруга. Сигурна съм, че ще ти допадне...

„Навярно ще го намрази и ще го смята недостоеен за мен, както мрази Роди, Арън, Фиона и всички, които обичам... само че омразата ѝ ще е хилядократно по-силна“ — помисли си Теса, докато продължаваше да говори несвързано.

— Престани да бърбориш, за бога. Успокой се и ми обясни кой е този човек, за когото ще се омъжваш, почти без да го познаваш.

— Казва се Люк Блейк, австралиец е и е добър приятел на господин Лийн. Режисьорът твърди, че Люк е прекрасен човек и...

— Не съм те питала за мнението на Дейвид Лийн — прекъсна я Агнес. — Но се питам защо режисьорът е научил новината преди собствената ти майка.

— Исках да я съобщя първо на теб, но Люк беше толкова радостен, че ме изпревари.

— Навярно този твой годеник не е католик.

Теса с облекчение си помисли, че поне на този въпрос може да отговори чистосърдечно:

— Католик е, мамо, дори като момче е помагал на свещеника. Ще се оженим в катедрала. Надявам се да си доволна, след като

направи толкова много за мен и след като ти създадох толкова неприятности.

— Не отричам, че изпитвам известно облекчение. — Агнес замълча за миг. Отчасти беше облекчена, че дъщеря ѝ ще сключи брак и вече няма да ѝ се налага да я пази от мъжете. Ала Теса не беше помислила за евентуалните последствия.

— Навярно съзнаваш, че е много по-неблагоприятно да се омъжиш за католик — поучително продължи тя. — Не познаваш този човек, само си обсебена от него. Ако си допуснала грешка, ще се окажеш в ужасно положение. Католиците не се развеждат. Бракът се прекратява само след смъртта на единия от съпрузите.

— Господи, мамо! Как ти дава сърце да ми наговориш тези страхотии? Стига да можеш, ще превърнеш в оцет най-хубавото вино. Говориш не като майка, а като закостенял свещеник! Не мога да си представя, че някога ще пожелаея да се разведе с Люк! — възкликна Теса. Подозираше какво ще се случи, но реакцията на майка ѝ беше още по-остра, отколкото беше очаквала.

— Разбира се, че не си предвидила възможността да се разведеш. Влюбените момичета са слепи за истината. — Искаше ѝ се да добави, че самата тя е пример за младежко заслепление, но за нищо на света не би го признала пред дъщеря си, пък и Теса едва ли щеше да ѝ обърне внимание. — На колко години е годеникът ти?

— По-възрастен е от мен, но е ерген и твърди, че съм първата жена, която искрено обича...

— Попитах те колко е годишен.

— На четирийсет и пет е.

— Да не си полудяла! — кресна Агнес.

— Знаех как ще реагираш. Ще ме разбереш, когато се запознаеш с него. Разликата във възрастта ни няма значение. Създадени сме един за друг.

— Ще се омъжваш за почти непознат човек, който е с двацет години по-голям от теб. Осъзнай се, Теса, докато не е станало прекалено късно. Поне се допитай до твоя агент, поискай мнението на Роди Фенстеруолд и на хора, които смяташ за свои приятели...

— Влюбена съм! — прекъсна я девойката, която едва се сдържаше да не закрещи. — Ще се омъжа независимо дали го одобряваш или не... Никой не може да ми попречи! — гневно извика

тя. Нямах намерение да защитава Люк пред майка си, която бе само една тесногръда еснафка.

— Церемонията е след десет дни. Двамата с татко сте поканени, а Маги ще ми бъде шаферка. Ще купя няколко роклички, все някоя ще ѝ бъде по мярка — заяви Теса. Внезапно се бе успокоила — каквото и да кажеше, майка ѝ нямаше да я изслуша.

— Предупреждавам те, че правиш най-голямата грешка в живота си и този път няма да ти помогна да се измъкнеш от кашата — изсъска Агнес. — Предполагам, че не си разказала на бъдещия жених за миналото си — дори ти не си толкова глупава. Не бой се, никога няма да издам тайната ти.

„Питах се кога ли ще го спомене — с горчивина си помисли девойката. — Бях убедена, че няма да пропусне да помрачи щастието ми.“ Престори се, че не е чула последните думи на Агнес и с лекота смени темата:

— Ще се оженим в Монако, мамо. Годеникът ми има вила наблизо. Церемонията ще се състои в катедралата „Сен Никола“, Люк е осигурил пътуване със самолет на вас с татко и Маги, както и на цялата фамилия Райли до последния братовчед. Всички ще бъдете на негови разноски в „Отел дьо Пари“. Той е поканил и свои колеги със съпругите им, също и заварения си брат Тайлър с цялото му домочадие. Добре, че няма много роднини. Опитваме да запазим в тайна годежа си, иначе няма да се отървем от нахални репортери.

— Разбирам — промърмори Агнес, сетне дълго мълча. — Омъжваш се за заможен човек, нали?

— Люк не е заможен, а приказно богат, въпреки че не се хвали със състоянието си. Само делата му подсказват, че за него не е проблем да похарчи невероятни суми. — Докато говореше, Теса обърна пръстена си така, че да стисне в шепата си огромния диамант. Забележката на Агнес беше развалила настроението ѝ. Не биваше непрекъснато да ѝ напомня за случилото се... нима си въобразяваше, че дъщеря ѝ някога ще го забрави?

— Разбирам.

— Защо все това повтаряш? Едва ли допускаш, че се омъжвам за него заради парите му. Мислех, че ме познаваш, но май съм се лъгала.

— Вярно е, че самата ти печелиш доста, но изкарваш парите си с труд, освен това голяма част от приходите ти отива за комисионата на

твоя агент и за плащане на данъците. Защо пък да не си осигуриш лек и безгрижен живот, без дори да си помръднеш пръста?

— Мамо, когато се запознаеш с Люк, ще разбереш истината — търпеливо обясни Теса. Нямахме смисъл да се сърди на майка си заради абсурдното ѝ изказване. — Ще ти стане ясно, че не се омъжвам за него заради парите му и че разликата във възрастта ни няма значение. Засега нямаш право на мнение.

— Пет пари не даваш за мнението ми. Ще се омъжиш, защото твърдо си го решила. Винаги си била твърдоглава, действаш импулсивно, без да мислиш за последствията.

— Все се надявах да си доволна, задето съм щастлива, дори да не одобряваш брака ми. Нима искам прекалено много?

— Не желая да те заблуждавам, Тереза. Мисля, че постъпваш повече от глупаво.

— Въпросът е приключен. Ще ти телефонирам, за да ти съобщя подробностите — кога ще заминете и колко ще отсъствате, за да може татко да си уреди отпуска. Дочуване. Моля те, събщи новината на татко и на Маги... Между другото, сватбеният обяд е организиран от принцеса Грейс и ще бъде в двореца...

— Дочуване, Тереза.

Агнес затвори телефона, с тежки стъпки отиде в кухнята и изпи две чаши вода. Върна се в дневната, издърпа от контакта щепсела на прахосмукачката и я запрати в камината с такава сила, че уредът стана на парчета.

„Госпожицата решила, че може би съм отишла на пазар или да взема прането от пералнята!“ — помисли си, задъхвайки се от гняв. За всички, дори за собствената си дъщеря Агнес Райли беше само една слугиня.

Нервно закрачи напред-назад, но не посегна да счупи още нещо, защото не искаше Шандор да разбере за реакцията ѝ. Невъзможно ѝ беше да седне и спокойно да обмисли положението. В съзнанието ѝ се редуваха фрагменти от въображаеми сцени: Тереза в обятията на мъж, който прилича на Кари Грант; Тереза с палто от бели норки и с разкошна бяла рокля с дълъг шлейф; Тереза, обсипана с диаманти, притежаваща собствен самолет и ролс-ройс, както и най-елегантните

творения на модните дизайнери; Тереза, притежаваща къщи в различни градове по света, а във всяка къща сред многобройния персонал има по една незабележима, съсухрена жена, чието задължение е да чисти с прахосмукачка. Тереза, която постепенно се издига в обществото на прочути и богати личности. Обожаваната, безгрижна Тереза, която дори не забелязва, че винаги е в светлината на прожекторите.

Най-сетне умората я надви и Агнес тежко се отпусна на един стол. Господи, защо се гневи, та нали вечно се е стремил дъщеря ѝ да бъде харесвана и в центъра на вниманието? Колко усилия ѝ струваше да убеди Шандор, че дъщеря им трябва да получи достъп до среди, които да ѝ осигурят богатство и слава. Тогава защо изпитваше непоносима мъка? Искаше ѝ се да закрещи, да заскубе косата си и до кръв да издраска лицето си.

Шандор се заблуждаваше, когато ѝ каза, че изпитвала завист. Какъв абсурд — майка да завижда на собствената си дъщеря! Не желаше да се омъжва за човек, когото почти не познава, макар да е приказно богат; не искаше да бъде филмова звезда, нито да получи „Оскар“ — следователно не изпитваше завист. Иначе веднага щеше да се изповяда и да получи опрощение.

Защо не се бе омъжила за обикновен работник от Бриджпорт. Щеше да му народи куп обикновени деца, които щяха да я обожават. Щеше да живее в обикновен дом и да води живот, в който нямаха място същества като дъщеря ѝ. Щеше да чете за филмови актьори и актриси и да ги боготвори, както хората боготворяха Грейс Кели. Ето каква била истината! Искаше ѝ се да бъде такава, каквато бе преди да се запознае с Шандор Хорват. Точно така! Завиждаше на Агнес Райли, най-хубавата и най-малката от петте сестри. В никакъв случай не може да се нарече смъртен грях да копнееш за онова, което всичките ѝ приятелки бяха очаквали и получили.

Агнес потъна в печални размисли, от които я изтръгна споменът за Грейс Кели. *Принцеса Грейс*, за чието положение мечтаеше всяко ирландско момиче, устройваше сватбеното тържество на Тереза! Това е то — завиждала е на принцесата, не на собствената си дъщеря. Нелепо бе да се изповяда пред свещеника — все едно да признае, че е съгрешила, като е разглеждала снимка на манекенка на корицата на списание.

Поуспокои се и постепенно започна да си припомня подробности от разговора с Тереза. Дъщеря ѝ беше споменала за чартърен самолет за цялата фамилия, за някакъв хотел, който навярно беше най-скъпият в Монако, както и че по време на банкетата родителите ѝ ще бъдат на една маса с принца и принцесата. Майката на младоженката беше най-важната персона след новобрачните! А сестрите ѝ още не бяха научили новината.

„Това ще ги довърши!“ — помисли си и почувства внезапен прилив на енергия. Лелите на Тереза бяха зашеметени, когато тя получи „Оскар“ за участието си в „Малки жени“, но дори престижната награда *не можеше да се сравни* с брака ѝ с милионер.

Кой ли ще запомни актрисата, получила миналогодишната награда за второстепенна роля! *Никой!* Кой ще забрави момичето, чийто сватбен банкет е организиран от принцеса Грейс? *Никой!* Венчавката на Тереза щеше да бъде най-паметното събитие за членовете на фамилията Райли и описанието на събитието щеше да се предава от поколение на поколение, също като легенда.

Агнес посегна към телефона, за да се обади на най-голямата си сестра, но внезапно си спомни думите на Тереза, че иска Маги за шаферка. „Не, миличка! — помисли си. — Няма да позволя да се омъжиш в църква, а незаконната ти дъщеря да ти бъде шаферка. Не, момичето ми, това няма да ти се размине лесно като всичко до този момент. Не ще допусна да извършиш грях пред самата Света дева!“ Ала как да осуети плановете на Тереза?

Незабавно започна да крои планове — знаеше, че този път Шандор безрезервно ще я подкрепи, ужасен от светотатствените намерения на дъщеря си. Реши да излъже Маги, че на празненството няма да бъдат допуснати деца. Ще помоли Хелън Кели да се грижи за момичето, докато отсъстват. Не я харесваше, но в момента това нямаше никакво значение — доверяваше се на Хелън, пък и тя беше кръстница на малката. А на Тереза ще каже, че ден преди заминаването Маги е вдигнала висока температура и лекарят предполагал, че се е заразила от дребна шарка.

С нищо не можеше да попречи на Тереза да се омъжи в църква с негласната благословия на принцеса Грейс. Но все пак неблагодарницата нямаше да получи всичко, което иска. На

церемонията не ще присъства някой, на когото Тереза много държи.
Маги няма да бъде замесена в това... светотатство.

12

— Каж ми, че най-сетне всичко свърши — едва чуто промълви Теса, и отпусна глава на облегалката на колата. Беше уморена до смърт, виеше ѝ се свят. С Люк пътуваха към къщата му, намираща се в подножието на хълма, върху който беше построено селцето Ез. Бяха решили да прекарат там медения си месец. — Обещай, че това преживяване няма да се повтори.

Люк леко извърна глава и я погледна. Под очите ѝ имаше сенки, подсказващи преумората ѝ. Изкусителните ѝ устни бяха леко отворени, сякаш тя спеше. Само разкошната ѝ коса, развявана от вятъра, изглеждаше някак жизнена. Под светлината на залязващото слънце в тъмните ѝ къдрици играеха червеникави отблясъци.

— Няма да се повтори, скъпа — нежно отвърна той. — Освен ако не решиш да повторим брачния обет на десетата годишнина от сватбата ни. Тогава ще се постарая да те разубедя, като непрекъснато повтарям думата „папараци“.

— Достатъчно ще бъде да я кажеш само веднъж — въздъхна Теса, и потръпна, припомняйки си тълпите от фотографи и репортери, които полицаите едва успяваха да удържат. — По-добре да се бяхме оженили тайно, въпреки че щяхме да разочароваме принцеса Грейс. Взех си поука: никога не позволявай да организират сватбата ти, колкото и щедро да е предложението. Грешка — особено когато „благодетелката“ е много щедра. Не бих могла да издържа и секунда повече в ролята на булка. Питам се дали не е редно младоженката да се забавлява заедно с гостите.

— Изключено, миличка. Всяка жена едва ли не с ужас си спомня сватбения си ден.

— Тогава защо се съгласихме?

— Защото така повелява традицията.

Тереза уморено затвори очи. Упрекваше се, задето беше позволила най-хубавият ден в живота ѝ да бъде помрачен. Всъщност сватбената церемония беше като прекрасен, приказан сън в бяло. От

великолепните кристални полилеи на катедралата се спускаха гирлянди от бели цветя, с бели цветя бе украсен и олтарът, свещите също бяха бели. Докато пристъпваше по централната пътека, Теса имаше усещането, че върви през уханна градина към своя любим. Беше замаяна от щастие и не си спомняше почти нищо, освен сериозното лице на Люк и увереността, с която той изрече, че взима Тереза за своя законна съпруга. Може би дните преди сватбата щяха да бъдат прекрасни, ако не ѝ беше хрумнала безумната идея да покани многобройните членове на фамилия Райли. Щеше да отговаря на многобройните благопожелания, без да я е грижа какво мислят за нея гостите, щеше да ѝ бъде много по-лесно. Ала бе пожелала всичките ѝ роднини да се убедят колко е щастлива и беше допуснала фатална грешка.

И през ум не ѝ минаваше, че от момента, в който пристигнат в Монако, те ще се чувстват като риба на сухо. От малка не беше присъствала на семейни празненства, в спомените ѝ се бяха запечатали усмихнати и добродушни жени, които си разменят клюки и наливащи се с бира мъже, които си подхвърлят шеговити забележки и се държат съвършено непринудено. Ала в Монако същите тези хора бяха като вдървени — очевидно се чувстваха неудобно в новите си дрехи, купени специално за случая, страхуваха се да не направят гаф, внимателно подбираха думите си и говореха сериозно, сякаш не бяха дошли на сватба, а на погребение.

Присъствието на принца и на принцесата на вечерята, която Люк бе дал в Международния спортен клуб, до един ги накара да си глътнат езиците. По време на сватбения банкет в двореца танцуваха толкова сковано, сякаш не бяха хората, които у дома навиваха килимите, за да покажат танцовите си умения. Дори не се бяха осмелили да прекалят с шампанското. Напразно Теса, Люк и дори принцеса Грейс полагаха усилия да ги накарат да се отпуснат. Празненството наистина щеше да заприлича на погребение, ако не бяха хората от филмовата индустрия и колегите на Люк със съпругите си, повечето от които бяха австралийци и не благоговееха пред Грейс Кели.

Всъщност дори тържественият обяд не беше толкова кошмарен, мислеше си Теса. Беше толкова изтощена, че нямаше сили да отвори очи и да се наслади на приказно красивия пейзаж, разкриващ се встрани от стръмното планинско шосе. Най-кошмарно беше

отношението на лелите към майка ѝ. Първите признаци на безпокойство беше почувствала, когато родителите ѝ пристигнаха без Маги, избягвайки самолета, с който пътуваха останалите роднини. Може би ако момиченцето беше тук, естественото му поведение щеше да помогне на лелите да осъзнаят, че тяхната сестра Агнес не се е превърнала в Кралицата майка.

Теса изтръпваше, докато наблюдаваше благоговението, с което се отнасяха към майка ѝ.

Агнес Хорват се бе превърнала в единствената видна личност във фамилията Райли и не пропускаше да го напомни на простосмъртните си родственици. Не пропускаше нито една възможност да демонстрира превъзходството си, да изрази с думи или с жестове, че ги смята за много по-долни от себе си. Успеха си дължеше не на Божията воля, а на собствената си далновидност и желязна воля, без които тази сватба бе немислима.

Поведението ѝ беше още по-дразнещо за Теса, като се има предвид колко яростно Агнес се бе възпротивила на брака ѝ. Люк, който беше в незавидното положение на човек, който се жени за много по-млада от него девойка, полагаше огромни усилия да се хареса на родителите ѝ. Шандор внимателно го беше преценил, за да реши, че Тереза е направила разумен избор, макар да се отнасяше към бъдещия си зет със същото подозрение, което изпитваше към нейния агент и към финансовия ѝ съветник. Колкото до Агнес, чаровният, галантен и непретенциозен Люк, който не отговаряше на представата ѝ за него, почти успя да спечели сърцето ѝ. Тя дори прошепна на Теса:

— Сега разбирам защо си взела това абсурдно и прибързано решение.

Тези думи почти се равняваха на благословия, която Агнес никога нямаше да изрече.

Ами братовчедите, с които Теса бе лудувала до насита? Дори те се чувстваха неловко в присъствието ѝ. Сякаш тя се беше превърнала в *извънземно* създание, с което не можеха да контактуват нормално.

Още по-нетърпими бяха децата им, които тя така безразсъдно бе настояла да доведат. Непрестанно се боричкаха, хленчеха, дразнеха се взаимно, отговаряха на родителите си — накратко, държаха се невъзпитано.

Най-страшното през тези кошмарни дни беше, че Теса се червеше от срам заради роднините си, същевременно изпитваше угризения на съвестта заради срама си.

От малка беше всеобщата любимка на фамилия Райли, но сега родствениците ѝ я гледаха с такова уважение и възхита, че я караха да се чувства неловко.

Питаше се дали по същия начин хората се отнасят към всеки носител на „Оскар“. А може би роднините ѝ се стесняват от принцеса Грейс. Или пък причината е в годежния ѝ пръстен, който лелите и братовчедките ѝ отказаха да пробват въпреки настояването ѝ. Ами ако сковаността им се дължи на видимата разлика между четиринайсетгодишната Тереза, която бяха познавали преди заминаването ѝ за Калифорния, и Теса Кент — бляскавата филмова звезда, която, подобно на всяка актриса, се бе усъвършенствала с всяка изминала година.

Защо ли се учудва? Роднините остават непроменени в съзнанието ти, ала излезеш ли извън някакви техни норми, бързо се отчуждаваш, независимо дали си се издигнал прекалено много или си паднал прекалено ниско.

От друга страна, Тайлър и Медисън Уебстър — завареният брат и снахата на Люк — я бяха приели съвсем нормално и дори радушно. Бяха привлекателна двойка и живееха в Ню Джързи. Бяха единствените гости, които се държаха еднакво естествено и непринудено с принц Рение и с Шандор Хорват, със стеснителната съпруга на един от сътрудниците на Люк и с невъзпитаните втори братовчеди.

От всички, които познаваха Теса от времето, когато още не беше филмова звезда, само Мими не се бе променила. Беше все така дяволита и безразсъдна и не се трогна от унищожителните погледи на Агнес. Фиона пък беше прекалено заета да избира булчинската рокля, своя тоалет на шаферка, както и всичко необходимо за младоженката. Без да обръща внимание на прекалено сериозната Фиона, Мими танцуваше из апартамента на Теса само по бикини и обувки с висок ток и с възхищение оглеждаше пръстена със зеления диамант, който най-безцеремонно беше нахлузила на пръста си. Беше както винаги неударжима, неуморно клюкарстваше по адрес на бившите им съученички от „Сакре Кьор“, подробно описваше многобройните си

авантюри в колежа, настояваше Люк да ѝ намери австралиец точно като него и искаше да ѝ сервира в стаята невъзможни храни по всяко време на деня и нощта, само да докаже, че поръчката ѝ ще бъде изпълнена. Единствено Мими и малката група холивудски гости прекараха приятно на сватбата на Теса.

„Искрено исках всички да се забавляват“ — помисли си тя и почувства как напрежението я напусна, щом прогони от съзнанието си спомените за сватбата. През спуснатите си клепачи усещаше, че дневната светлина бързо гасне. Най-добре да подремне... скоро ще пристигнат...

Събуди се с усещането, което изпитваше след часове непробуден сън. Без да отваря очи, си помисли, че е божествено да подремнеш. Дрямката няма задължителния характер на съня, не е нещо, от „което се нуждаеш“, за да функционираш нормално на следващия ден. Дрямката е истинска благословия, тогава не те измъчват сънища, а потъваш в мрак, който заличава всичките ти тревоги. Чърчил е имал навика да си подремва всеки ден. Дали ако последва примера му, ще заприлича на него или ще трябва да се научи да пие бренди и да пуши пури, за да се сравнява с великия човек? Ще попита Люк, той знае отговорите на всички въпроси. Но къде е Люк?

Тя рязко се надигна. Още носеше роклята, която беше облякла след сватбеното тържество. Намираше се върху голямо легло в непознатата стая — навярно Люк я е пренесъл тук от колата. Таванът беше от дебели греди, сводести прозорци бяха прорязани в дебелите каменни стени. Теса стана, приближи се до най-близкия прозорец и погледна навън. Видя поле, засадено с лавандула, маслинови дръвчета, кипариси и лозници, които се виеха около перваза — типична гледка за Прованс. Само дето светлината бе сивкава като при зазоряване...

„Спала съм най-малко тринайсет часа“ — помисли си тя и се загърна със завивката. Неотложно трябва да посети тоалетната, после ще потърси младоженеца.

За щастие първото помещение, в което влезе, се оказа отлично обзаведена баня. След като се облекчи, Теса забеляза, че чантичката с козметичните ѝ принадлежности е поставена на шкафчето до умивалника. Набързо наплиска с вода лицето си, изми зъбите си, свали изпомачканата рокля и реши да вземе душ. После грижливо свали грима си, разреса косата си и критично се втренчи в огледалото —

беше готова да посрещне новия ден. Сега ѝ трябваша: първо, някаква дреха, второ, съпруг. Претършува гардеробите, но не откри куфарите си. Загърна се с огромна хавлиена кърпа, отвори другата врата и едва не падна върху Люк. Той спеше на килимчето в коридора, също като верен телохранител на страдаща от параноя императрица. Теса забеляза, че дори не бе свалил дрехите си.

Приклепна до него и лекичко погъделичка опакото на ръката му, но той дори не помръдна. Целуна го по ухото, ала резултатът беше същият. Задърпа косата му, но той не се събуди. Теса се отдръпна и се втренчи в съпруга си, който спеше толкова непробудно, сякаш бе изпаднал в кома. Не ѝ се искаше да смущава съня му — може би не е мигнал цяла нощ, за да бди над нея, а призори, бог знае защо, е решил да легне пред вратата на стаята ѝ. Но ако не го събуди, ще се чувства самотна, пък и не бива да започват по този странен начин съвместния си живот.

Потръпна от студения утринен въздух, сетне смело захвърли кърпата и се пъкна под завивката до съпруга си. Остана неподвижна, наслаждавайки се на топлината, която се излъчваше от тялото на Люк, както и на странното усещане да лежи гола до мъж. Надяваше се той да усети присъствието ѝ и да се събуди. Очевидно не ставаше за телохранител — докато спеше като заклан, цяла рота казаци можеха да изнасят младоженката и то през първата ѝ брачна нощ.

Дали да предприеме по-решителни действия? Заразкопчава ризата му — добре, че бе свалил вратовръзката си, та не ѝ се наложи да се справя и с нея. Наведе се над гърдите му с надеждата дъхът ѝ да го събуди, но и този път удари на камък. Замисли се да го сръга в ребрата или да го погъделичка под мишниците, но той като че нямаше гъдел. Дали да го разтърси? Не, няма да бъде по силите ѝ. Реши, че след като е разкопчала ризата, не е зле да разкопчее и панталона му. Сравнително лесно се справи с колана и с ципа. Люк извърна глава, но не се събуди. Теса прокара пръст по корема му, сетне задърпа късите косъмчета, като си казваше, че при подобна болезнена операция всеки нормален човек ще се събуди.

Плъзна ръка по-надолу, но внезапно я дръпна като опарена и с насмешка си каза, че не е редно да скубеш срамните косми на човек, чийто penis не си виждала. От друга страна, идеята да го докосне на най-интимното място бе безкрайно примамлива. Плахо хвана penisа

на Люк и лекичко го стисна. За нейно учудване усещането бе приятно — сякаш държеше странно, но дружелюбно животинче, нещо като домашен любимец. Животинче, което очевидно беше по-отзивчиво от господаря си, защото, за разлика от него, реагираше на докосването ѝ. Теса смаяно наблюдаваше как се удължава и се втвърдява. Вече не приличаше на безобидно животинче, но според нея оставаше все така дружелюбно. Скоро увеличи размерите си толкова много, че ѝ се наложи да движи ръката си нагоре-надолу, за да прецени дължината му.

— Хей! Какво правиш!

Ето каква била тайната за събуждането на Люк.

— Спеше непробудно! — упрекна го тя, без да отдръпва ръката си, за да не би съпругът ѝ да си помисли, че още сънува.

— Престани!

— Мислех, че ще ти хареса.

— Харесва ми, но ме пусни.

Тя неохотно се подчини, вдигна глава да го погледне в лицето и с престорена скромност промълви:

— Добро утро.

Люк се засмя:

— В кой манастир са те учили да правиш това?

— Просто се подчиних на инстинкта си.

— Скъпа моя! — възкликна Люк и обсипа лицето ѝ с целувки. — В никакъв случай не желая да потискам инстинкта ти, но отказвам да се любя на пода.

— Всъщност защо ти е хрумнало да спиш в коридора?

— Пренесох те от колата и те сложих в средата на леглото, защото се страхувах да не паднеш. С часове чаках да се събудиш, после реших да не те премествам — беше изтощена и имаше нужда от продължителен, здрав сън. Мислех да прекарам нощта на килимчето до леглото, но ако се събудеше по-рано, щеше да се стовариш върху мен в мрака. Ето защо реших да легна на място, където със сигурност ще ме откриеш, след като се събудиш.

— По-добре да беше оставил нощната лампа да свети, за да те видя на килимчето в спалнята.

— Изобщо не се сетих.

— Май мислите ти са били пообъркани — закачливо подметна тя.

— Никога не съм изпадал в подобно положение. Истината е, че друга жена не е стъпвала в този дом.

— Но нали от години притежаваш къща в Кап Фера?

— Вярно е. Там се намира и хангарът, в който държа яхтата. Къщата, в която сме сега, купих след годежа ни — копнеех за дом, в който да бъдем само двамата с теб. Боже мой, ти си гола!

— Питам се кога най-сетне ще забележиш.

Люк я грабна заедно със завивката и нежно я положи на леглото в спалнята:

— Стой тук и дори не помръдвай, докато си измия зъбите и взема душ. Обещавах ли?

— Разрешаваш ли поне да дишам — шеговито подхвърли тя. След като Люк се бе събудил и отново беше поел нещата в свои ръце, тя усещаше странно облекчение и дори неприсъщо лекомислие.

— Само от време на време.

Докато го чакаше, Теса тръпнеше едновременно от любопитство и от страх заради онова, което предстоеше. Чувстваше се замаяна и се взираше в гредите на тавана, без да ги забелязва. В един миг усети, че дори е затаила дъх. Люк се появи, захвърли кърпата, която беше препасал около кръста си, и се пъкна под завивката. Ненадейно Теса изпита неописуем свян. Отдръпна се и се пъкна под завивката, като плахо надничаше изпод кичурите коса, които почти закриваха лицето ѝ.

— Миличка, не ме гледай така, сърцето ми се къса — прошепна Люк. — Не е задължително да се любим. Ако желаеш, ще закусим и ще се поразходим. Мога да чакам и цяла седмица, ако ми позволиш от време на време да те целувам.

— Не.

— Нима и целувките са забранени?

— Не искам да закусвам.

— Какво желаеш?

— Нямам представа. Ти би трябвало да знаеш как да постъпиш.

— При други обстоятелства не бих се поколебал, но ти си...

— Знам, знам, не ми напомняй. Направи онова, което би сторил, ако си в леглото с някоя жена.

— Ти не си „някоя жена“, а моя съпруга, най-голямата ми любов.

— Тогава измисли нещо.

— Първо ще изследвам единственото, което виждам — промърмори той, развеселен от детинската ѝ постъпка. Привлече я към себе си и я целуна по челото. Сетне, окуражен от липсата на съпротива, обсипа с целувки лицето ѝ.

— Фиона твърди, че изпъкналите скули били най-привлекателната ми черта — прошепна Теса.

— Още не мога да преценя. Може би притежаваш нещо по-привлекателно, което другите не са виждали. — Извърна глава и я целуна по устните. Тя отвърна на целувката, но Люк усети, че е напрегната и трепери. Помисли си, че е съвсем естествено една девственица да се страхува от първия сексуален контакт. Опита се да овладее страстта си и дълги минути двамата нежно, дори плахо се целуваха. Когато усети, че Теса се поотпусна, той докосна с устни ухото ѝ, сетне обсипа с целувки дългата ѝ шия. Всеки път, когато стигнеше до ключиците, се връщаше към ухото, без нито за миг да нарушава ритъма.

Теса започна да се задъхва, сетне отметна завивката и разкри стегнатите си гърди. Зърната бяха втвърдени, сякаш Люк безмилостно ги бе хапал.

— Целуни ги — задъхано прошепна тя — и престани да се занимаваш с ухото ми... подлудяваш ме...

— Точно това е целта ми — промърмори в отговор Люк и сведе глава към нежните розови връхчета. Теса сляпо посегна към него, но той се отдръпна, та да не докоснат пръстите ѝ възбуждения му пенис. Повтаряше си, че трябва да прояви неимоверно търпение, за да я подготви за любовния акт, ала от докосването ѝ буквално обезумяваше. Обгърна с длани гърдите ѝ и започна ту да целува, ту да хапе зърната ѝ, които все повече набъбнаха под ласките му. С огромно усилие на волята сдържаше страстта си, с цялото си същество жадуваше да достави удоволствие на любимата жена. Теса се гърчеше, опитвайки да отхвърли завивката, но той не ѝ позволяваше... а устните му не се откъсваха от гърдите ѝ. Смучеше ги така, сякаш искаше да ги погълне, мигът, в който се откъсваше от нежната ѝ плът, му се струваше безкраен.

— Побързай — шепнеше тя и стискаше зъби.

„Не, скъпа — мислеше си Люк, — няма да ме накараш да действам прибързано. Ще те обладая едва когато си толкова възбудена, че няма да усетиш болка.“

Внезапно и с неочаквана бързина Теса отметна завивката, преобърна го по гръб и го яхна.

— Не! — извика Люк, но тя се повдигна, хвана пениса му и го насочи между разтворените си бедра. Очите ѝ бяха затворени, изглеждаше изцяло съсредоточена в онова, което прави. Постепенно се спусна надолу, докато символът на мъжествеността му проникна в нея. Шепнеше като на себе си:

— Да... да... да...

— Скъпа...

— Не помръдвай, не говори. Трябва да го направя сама.

Люк се подчини, очарован от приумицата ѝ; успя да остане неподвижен само благодарение на големия си опит в любовното изкуство, докато пенисът му сантиметър по сантиметър проникваше в нея. Двата бяха затаили дъх, в спалнята цареше тишина. Теса бе прехапала устни и Люк си помисли, че навярно любимата му изпитва болка, но въпреки това неумолимо продължава да се самоизтезва. В миг му се стори, че вижда непозната — жестока и решителна амазонка, която упорито преследваше целта си. От време на време тя преставаше да се движи, сякаш искаше да се съсредоточи, после следваше поредният тласък. Времето сякаш спря, докато внезапно тя изстена и Люк осъзна, че докрай е проникнал в нея. Вдигна поглед към лицето ѝ, което вече не му се струваше непознато, и забеляза, че напрегнатото ѝ изражение бе заменено от облекчение.

Едва сега се осмели да я притисне в прегръдките си, сетне я обърна по гръб. Застана неподвижно, взирайки се в загадъчната ѝ усмивка, която изразяваше едновременно гордост и изумление.

— Погледни ме — прошепна ѝ, ала тя продължи да стиска клепачи, а усмивката ѝ стана закачлива. — Погледни ме, скъпа. — Тя се подчини и видя, че в очите му блестят сълзи. — Причиних ли ти болка? — промълви Люк.

— Заболя ме съвсем малко, защото контролирах движенията си, вече всичко е наред. Но защо плачеш?

— Защото си моята девственица... Никога не съм си представял, че ще бъде толкова прекрасно.

— Вече не съм девствена.

Той бавно се отдръпна, после с безкрайна нежност отново прониква в тръпнещата ѝ топлина, докато я изпълни.

— Не — прошепна. — *Вече* не си девствена.

13

— Никога не съм си представял, че ще издържа цели четири дни, без да изляза от къщи — шеговито подметна Люк, докато заедно с Теса разчистваше масата след обяда, който си бяха устроили с пресните продукти, закупени от селото. — Искаш ли да вечеряме навън? Канени сме на празненство на една яхта. До пристанището има само половин час път с кола.

— Омръзнало ти е да се любиш в уединената си къща и изгаряш от желание отново да се впуснеш във водовъртежа на светския живот — престорено печално въздъхна Теса и свали престилката на мадам Буле — собственичката на съседната ферма, която всяка вечер им носеше топла храна.

— Светският живот отдавна ми е омръзнал, но едва сдържам търпението си да те представя на приятели и познати, след като знам, че всички мъже безумно ще ми завиждат. В някои отношения съм досущ първобитен човек — предупреждавам те, за да не бъдеш неприятно изненадана. Не се смей! Говоря съвсем сериозно. Ще те ревнувам и ще се държа така, сякаш си моя собственост... ще пътуваме по цял свят, за да парадирам с теб. Слава богу, че си прекалено млада да копнееш за бебе. Когато станеш на... да речем на трийсет, може би ще събера смелост да имам деца. Никога не съм изпитвал желание да оставя наследник.

— Защо не ми го каза по-рано?

— Защото откакто сме женени не съм имал и секунда да обмисля този въпрос. Щеше ли да се омъжиш за мен, ако знаеше какъв съм?

— Разбира се, освен ако имаше съпруга и шест деца — усмихна се тя и мислено добави, че нищо не би й попречило да бъде заедно с него. През изминалите дни се бе усилило чувството й, че е в безопасност. Никога не бе изпитвала такова щастие и усещане за удовлетворение; четирите дни във фермата, сякаш изпълнени с божествено златисто сияние, безвъзвратно я бяха променили. На мястото на предишната Теса Кент се бе появило ново създание, което

живееше в крепостта от сигурност, създадена от Люк, и не се боеше от преклонението му.

Беше стигнала до там, че буквално чувстваше физическа болка, ако само за няколко минути бе разделена от Люк. Свидеше ѝ се времето, което той прекарваше под душа и пред огледалото, докато се бърснеше, когато набързо преглеждаше вестника или пък отиваше да донесе дърва за камината, която палеха всяка вечер. Докато тя седеше на канапето, погледът ѝ неизменно се спираше на мъжествените му ръце и нежната плът между краката ѝ започваше да пулсира. Дори след като се бяха любили до изнемога, не заспиваше преди Люк — лежеше в прегръдките му и си припомняше всяка минута от изминалия неопишуемо щастлив ден. А когато се унасяше в сън, съжаляваше, че пропуска безценни мигове от съвместния им живот.

— Нямам нищо против да отидем на празненството — престорено небрежно подхвърли тя. — Какво да облека?

— Семпла черна рокля.

— Не съм взела със себе си подобен тоалет. А бяла става ли?

— Стига да е семпла и без бродерии.

— Божичко, сигурно си пропуснал да ме уведомиш, че ще ме задължаваш да нося само бели дрехи.

— Не ме разбирай погрешно, има причина да държа роклята да е без украси.

— Бъди спокоен, по-семпла от това не може да бъде.

Люк застана зад нея и обгърна гърдите ѝ с топлите си длани. Когато Теса сведе глава, той притисна лице до уханната ѝ коса. Стояха неподвижно, затаили дъх, но внезапно младата жена почувства докосването на набъбналия му penis.

— Нима ще го направим в кухнята? — възкликна. Сърцето ѝ биеше толкова лудо, че сякаш щеше да изскочи от гърдите ѝ.

— В спалнята... — изстена Люк. — Разбра ли защо не исках да оправяш леглото?

— Знаех причината, но не предполагах, че ще ме накараш да чакам толкова дълго.

Прекараха целия следобед в леглото — любеха се, унасяха се в сън и отново се любеха. Понякога бяха игриви като животинки или пък

се съвокупляваха с такава страст, каквато Люк въпреки големия си опит никога не бе изпитвал.

Теса, която бе открила в себе си неподозирана чувственост, без капчица свян се отдаваше на най-смелите си фантазии. Понякога покорно лежеше в прегръдките на Люк и го подканваше да я чука като че е проститутка, използвайки думи, чужди на речника ѝ. Друг път ставаше не по-малко властна от съпруга си и настояваше, че цялото му тяло и принадлежи, че има право да го целува под мишниците, да обсипва с целувки стъпалата и коленете му, да докосва с език върха на пениса му, същевременно отблъсквайки го. А когато повече не можеше да издържи, страстно се отдаваше на Люк, който се наслаждаваше на нескритата ѝ похот. Все по-често двамата осъзнаваха, че любовният акт помежду им се е превърнал в сливане на двама души в едно цяло.

— Не съм очаквал да бъдеш толкова... изобретателна — откровено призна Люк. — Но нали казват, че момичетата, възпитани в манастир, стават най-изкусни любовници.

— И аз съм изненадана от себе си. Когато бяхме на четиринайсет, с моята приятелка Мими четяхме списания, в които бяха описани сексуални преживявания. Навярно доста подробности са се запечатали в паметта ми, сякаш съм чакала подходящия момент да ги приложим на практика.

— Значи имам късмет, че съм се появил в подходящия момент.

След дългите часове, прекарани в леглото, най-сетне временно бяха задоволили страстта си. Време бе да се приготвят за празненството. Теса беше доволна, задето бе послушала съвета на Фиона да купи извънредно скъпата бяла рокля без презрамки от модния бутик в „Харъдс“. Въпреки че към дрехата имаше и елегантен, ръчно изработен шал от шифон, моделът изглеждаше повече от семпъл. Теса облече роклята, която сякаш бе ушита за нея, и се завъртя пред огледалото, а късата пола прошумоля, едва докосвайки коленете ѝ. Тоалетите на Диор бяха ненадминати по елегантност. Когато се наведе, Теса установи, че деколтето едва скрива зърната ѝ.

Обу бели сандали и си сложи перлената огърлица от „Тифани“. След подаръка, който си бе направила за деветнайсетия си рожден ден, беше похарчила още хиляда и петстотин долара за семпли перлени обици, като си казваше, че са единственото украшение, което може да се носи ежедневно и при официални случаи. Дори Агнес бе одобрила

покупката ѝ и неохотно беше отбелязала, че Теса сигурно се надява да присъства на светски събирания, където ще се срамува от фалшивите си перли. Докато закопчаваше огърлицата, младата жена си помисли, че красивият накит е подходдал и на булчинската ѝ рокля.

Завъртя се още веднъж пред огледалото, показвайки великолепия си пръстен на въображаемата публика, сетне наметна дългия шал и отиде да потърси Люк. Откри го в дневната и одобрително го изгледа. Съпругът ѝ изглеждаше особено прелъстителен в белия си ленен костюм и синята риза с жълта вратовръзка.

— Господи, това ли е семплата бяла рокля? — възкликна той.

— Нали каза, че празненството ще бъде на някаква яхта, пък и по дрехата няма никаква украса.

— Прекрасна е — кимна Люк, — но перлите не ѝ подходат — прекалено са... благопристойни.

— Нищо не разбираш от изтънчена и ненатрапчива елегантност.

— Затвори очи.

— Защо?

— Обещай, че няма да ги отваряш, докато не ти разреша.

— Но защо?

— Защото те моля.

— Добре.

Тя стисна клепачи, докато Люк откопча наниза от перли и свали обиците ѝ. След миг пръстите му докоснаха врата ѝ, чу се изщракване и Теса усети тежестта на друга огърлица и на нови обици.

— Като че са създадени за теб — промълви той, хвана я за раменете и я заведе пред огледалото. — Вече можеш да отвориш очи.

— Боже мой! — От огърлицата, състояща се от пет огромни, крушовидни смарагда, подредени според големината си и обкръжени със ситни диаманти, висеше като медальон смарагд с размерите на кутрето ѝ. Обковката от диаманти подчертаваше яркозеления му цвят. Обиците също бяха от смарагди, монтирани върху миниатюрни диамантени куполи.

— Люк, ти си луд, ненормален, напълно си обезумял!

— Знаех, че ще реагираш така, скъпа. Бижутата са твоят сватбен подарък, ала реших да ти ги дам едва когато напълно ще ти подходат. Неподходящи са за младо момиче.

— Но аз съм момиче!

— Грещиш, вече си жена. Хайде, огледай се, докосни огърлицата — твоя е.

Теса безмълвно се втренчи в огледалото, като че смарагдите я бяха омагьосали. След малко едва чуто прошепна:

— Сякаш са изпълнени с живот... мислех, че смарагдите са зелени със син отблясък.

— Имаш право. Но тези са много, много стари и притежават особен блясък — все едно, че отразяват слънцето. Експертите ги наричат смарагди с „двят на пчелен мед“.

— Странно е, че използваш думата „стари“ — замечтано промърмори Тереза и вдигна рамене, при което великолепните камъни сякаш заискриха.

— Изкопани са някъде през петнайсети век в Колумбия, но ги наричат „индийски смарагди“, тъй като индийските владетели закупили най-хубавите камъни. Медальонът може да се свали и да носиш огърлицата като клипс. Принадлежала е на Алфонс XIII, когато е бил крал на Испания.

— Изглежда, че наистина си страстен колекционер. Сгрещил си професията си — трябваше да ръководиш разпродажбите в най-елитните антикварни къщи — иронично подхвърли тя, опитвайки да скрие колко е изумена от приказно красивите камъни. — Кажете, господин учителю, колко тежи медальонът?

— Приблизително петдесеткаратов е, щом толкова те интересува. Но мисля, че не е учтиво да се интересуваш от цената на нещо, което ти е подарено от сърце.

— Къде да закачвам този почти петдесеткаратов клипс? — поинтересува се тя, сякаш не бе чула упрека му.

— Където искаш — на колана, на ревера, върху нощницата или върху бикините — мисля, че ще ти придава особен колорит.

— Не се осмелявам да нося толкова скъп накит.

— Тогава недей, слагай огърлицата и обиците само когато сме у дома. Искаш ли да ти помогна да ги свалиш? Не желая да те притесняват.

— Почакай! — Тя ловко отстъпи встрани. — Да не си посмял да ги докоснеш.

— Учудващо е колко бързо жените свикват със смарагдите. С рубините е по-различно — не подхождат на всяка дама.

— Надхитри ме, а сега ми се подиграваш.

— Бъди смела, представяй си, че само ако носиш едни от най-скъпите смарагди в света, ще потиснеш самочувствието на съпруга си. Обещавам да не ти се присмивам. Мислиш ли, че ще се справиш? Повикай на помощ артистичния си талант и забрави за бижутата. Честно казано, на твое място щях да се притеснявам повече заради деколтето на роклята — ако вдигнеш ръце, зърната ти ще се покажат.

— Глупости!

— Искаш ли да се обзаложим?

Теса провери дали огърлицата е добре закопчана и при движението гърдите ѝ едва не изскочиха навън.

— О, не! — невярващо възкликна тя.

— Няма да можеш да танцуваш с тази рокля — разочаровано промълви Люк.

— Искаш ли да се обзаложим?

— Какво ще каже майка ти?

— Може би е променила възгледите си след трите дни, които е прекарала в Париж. Надявам се с баща ми да са посетили „Лидо“ или „Фоли Бержер“. Сигурно днес са се върнали у дома. Подсети ме да я попитам по телефона дали трябва да се изповядам, задето неволно съм проявила безсрамие.

— Не е неволно, защото те предупредих. Ако танцуваш облечена с тази рокля, ще извършиш смъртен грях.

— Не бъди дребнав. Само за около минута ме спечели с щедрия си подарък. Дори не подозирах, че съм толкова „лесна плячка“. Разбрах, че обожавам бижутата едва когато ми подари пръстена. Нередно ли е, че ме правят толкова щастлива?

— Май говориш сериозно, скъпа. Наистина ли се смуцаваш от удоволствието, което накитите ти доставят?

— Може би — смутено промълви тя.

— Не бива да се измъчваш заради нещо, за което нямаш вина. В продължение на повече от четиристотин години тези камъни са давали щастие на много жени. Сега е твой ред. Не ще позволя да се терзаеш от нелепо чувство за вина. Копнея да те обсипя с бижута и не искам да се лишаваш от това удоволствие. Но ще престана да ти купувам

накити, щом се чувстваш като грешница. Моля те само за едно — опитай да свикнеш с подаръците. Заради мен.

— Добре — отвърна Теса след кратък размисъл. — Но има начин да ме улесниш.

— Всяка твоя молба е закон за мен.

— Чувствам се замаяна, дезориентирана, имам усещането, че съм лека като перце и вятърът може да ме отнесе. Трябва ми някаква тежест, която да ми помогне здраво да стъпя на земята. Мисля, че няколко тежки... да, масивни гривни ще свършат работа.

На другата сутрин Люк се събуди от настойчиво чукане на входната врата. Тихичко изруга, когато позна гласа на Лен Джоунс, най-довереният му служител, на когото временно беше поверил ръководството на многобройните си компании. Само той знаеше къде се намира шефът и му бе наредено в никакъв случай да не го безпокои.

Безшумно стана от леглото, облече халата си и отиде да отвори.

— Люк, извинявай, но трябва да ти съобщя...

— Каквото и да е, можеше да почака.

— Съжалявам... но нося лоши новини. Родителите на Теса са претърпели злополука. Таксито, с което са пътували към дома си, е било блъснато от огромна цистерна. Шофьорът и бащата на Теса са загинали на място, майка ѝ още е жива, но лекарите не дават гаранции за оцеляването ѝ. Научих за случилото се от хората, които се грижат за сестричката на Теса... разбрах, че си им дал моя телефонен номер...

— Боже мой! Незабавно се върни в Монте Карло — искам частният ми самолет да излети от Ница след три часа... не, след два и половина. Ще се опитам да подготвя Теса.

— Да изпратя ли кола да ви вземе?

— Не. Предпочитам да се върнеш в Лос Анджелис, за да ми помогнеш. Ще бъда зает с уреждането на погребението... на погребенията. Върху бюрото ми ще намериш списък на хората, които са присъствали на сватбата ни. Телефонирай на лелите на Теса и им събщи какво се е случило. Предупреди ги да се подготвят за пътуване до Западното крайбрежие. Ще уредим чартърния полет, щом разберем какво е състоянието на Агнес. Обади се на Фиона и на Мими — те са най-добрите приятелки на съпругата ми. Погрижи се за пресата —

постарай се да не научат никакви подробности. Какво още? А, свържи се с агента на Теса и с Роди Фенстеруолд. Помоли ги да укриват новината, докато е възможно. Наеми два апартамента в хотел „Бевърли Хилс“, не, в „Бел Еър“ — хотелът е по-недостъпен за фотографи. Благодаря ти, Лен. Извинявай, че стоварвам всичко върху плещите ти, но трябва да се погрижа за Теса. Ще се видим на летището в Ница.

Той затвори вратата и неохотно се върна в спалнята. Няколко минути постоя до леглото — не се решаваше да събуди съпругата си и да ѝ съобщи ужасната новина. Мислеше си, че е нормално родителите да умрат преди децата си, но не и да загинат в нелеп инцидент няколко дни след сватбата на дъщеря си. Молеше се Теса да не започне да се самообвинява, че ги е накарала да пътуват до Европа. Де да се бяха върнали с чартърния полет! Но Шандор Хорват беше настоял да остане няколко дни в любимия си Париж. Люк повдигна кичур от разкошната коса на Теса и внезапно разбра защо хората от Викторианската епоха са носели в медальоните си къдрица на любимото същество. Обожаваше съпругата си и би дал почти всичко да ѝ спести страданието, но не беше готов да жертва повече от необходимото време за уреждане на различните формалности.

Предпазливо докосна опакото на дланта ѝ — надяваше се да ѝ даде още миг щастие, преди да ѝ съобщи за катастрофата.

— Теса — прошепна. — Събуди се... Събуди се, миличка...

— Може ли да говори? — обърна се Теса към медицинската сестра, докато вървяха към стаята на майка ѝ в интензивното отделение на болницата „Сейнт Джон“. Помолила беше Люк да остане в чакалнята — знаеше, че Агнес не ще иска да я видят на смъртното ѝ легло.

— От време на време прошепва името ви, но нищо повече.

— Ще ме оставите ли насаме с нея?

— Разбира се. Позвънете, ако ви потрябвам.

Теса влезе в болничната стая и с усилие пристъпи към леглото. При вида на Агнес изпита такъв ужас и съжаление, че падна на колене. Само няколко кичура тъмна, къдрава коса, които изглеждаха странно жизнени, напомняха за красивата жена. Теса беше толкова потресена,

че дори не заплака. Побърза да стане от пода и се отпусна на стола до леглото. Не искаше Агнес да я види коленичила като край гроб.

— Мамо, аз съм, Тереза. Вече съм тук.

Агнес не отвори очи, но устните ѝ едва забележимо помръднаха.

— Мамо, чуваш ли ме? Аз съм, Тереза.

— Тереза — едва чуто прошепна Агнес, — умирам.

— Не е вярно, ще се оправяш... — Тя млъкна, потресена от ироничното изражение, с което майка ѝ възнагради усилията ѝ да я утеши.

— Слушай, Тереза... важно е. Не казвай на мъжа си за Маги... никога... никога... Обещай... важно е... гордостта ми... делото на живота ми... не проваляй... трудих се толкова усърдно...

— За бога, мамо, няма да кажа на никого. Не се безпокой за Маги. Люк ще се погрижи за всичко и за всички. Мамо, обичам те.

— Гордея се... с теб. Добро момиче... не съсипвай живота си... Винаги съм обичала най-много теб... винаги...

— Мамо! Мамо! — Теса се втренчи в лицето на Агнес. Искрицата живот внезапно беше угаснала. Младата жена коленичи и се помоли за душата на мъртвата. Вдигна глава и погледът ѝ попадна на ръката, която се подаваше от гипса. Ноктите бяха покрити с дискретен розов лак, който Агнес си беше сложила специално за сватбата. Теса нежно стисна пръстите на мъртвата и затвори очи.

„Винаги съм обичала най-много теб“ — бяха последните думи на майка ѝ. „Но защо ли се учудвам?“ — отчаяно се питаше младата жена. Откакто се помнеше, винаги беше на първо място в живота на майка си. Агнес вярваше в нея, бореше се за нея, кроеше планове за бъдещето ѝ. Направи всичко възможно да я предпази от последствията на младежкото ѝ прегрешение. А как ѝ се бе отплатила Теса? Сърдеше ѝ се, когато тя тайно се промъкваше на училищните репетиции, лъжеше я и ѝ се подиграваше пред Мими, докато накрая я замени с Фиона. Приемаше предаността ѝ като в реда на нещата или се дразнеше от нея, без да си дава сметка колко малко любов има в живота на тази жена.

Спомни си как бяха отстранили майка ѝ по време на първото прослушване и какво превъзходство беше изпитала, когато влезе сама. Агнес бе лишена от малкото щастие, което напълно беше заслужила. Теса горчиво заплака, осъзнавайки колко нерадостен е бил животът на

майка ѝ. Трудно бе да обичаш Агнес, която притежаваше способността да казва най-неуместни думи в най-неподходящото време; така и не бе простила на дъщеря си младежкото ѝ прегрешение, но въпреки това я обожаваше. Теса се разрида от мъка заради младата, амбициозна Агнес Райли, която си е въобразявала, че сключва романтичен брак. Плачеше и заради себе си, измъчвана от чувството, че е дошла прекалено късно.

Чу стъпките на сестрата и се изправи.

— Госпожице Кент, майка ви е мъртва. Приемете съболезнованията ми. Позна ли ви, преди да... — любопитно попита сестрата.

— Да. Беше на себе си до самия край.

Когато Теса влезе в чакалнята, Люк скочи и въпросително я погледна.

— Мъртва е — отвърна тя на незададения му въпрос. — Позна ме по гласа, пророни няколко думи, сетне... умря пред очите ми... изгасна, все едно духнаха пламъка на свещ. Беше едва на трийсет и осем! О, Люк, иска ми се да бях по-добра към нея, но сега всичко е свършено.

— Скъпа моя, не говори така. — Той я притисна в прегръдките си. — Сигурно знаеш, че майка ти се гордееше с теб, очите ѝ заблестяваха, щом те погледнеше, беше щастлива заради теб. Не бива да се самообвиняваш, това е още по-ужасяващо от трагичната катастрофа. — Потупа я по гърба, като че беше палаво момиченце, което е паднало и се е наранило, но тя с усилие се отдръпна — знаеше, че ако отново се разридае, няма да събере смелост за онова, което ѝ предстои. След време загубата на родителите ѝ щеше да ѝ причини още по-голяма болка, ала сега трябваше да се овладее, да изпълни задълженията си.

— Люк, налага се да съобщя на Маги. Семейство Кели обещаха да не ѝ казват, докато ги уведомя за състоянието на мама. Незабавно трябва да отидем при нея. Разбрах, че се тревожи заради закъснението на родителите си.

— Прекалено малка е, за да има точна представа за времето.

— Грещиш. Преди заминаването им си е направила календарче и е зачеркувала всеки изминал ден. Мама го сподели с мен, докато бяхме в Монте Карло. Сега малката знае, че всички дни са минали, а родителите ѝ още не са се върнали. Боже мой, как... какво да ѝ кажа?

— Истината.

— Невъзможно е — та тя е едва на пет. За пръв път я бяха поверили на други хора, те бяха смисълът на живота ѝ...

— Няма начин да заобиколиш истината, скъпа. Маги няма да ги види никога вече, трябва да ѝ го обясниш.

— Как? Мама и татко отидоха на сватба, сетне в Париж, а от там на небето. Как да го обясня на едно момиченце?

— Налага се да ѝ разкажеш за катастрофата.

— Знам.

— Бих ѝ го съобщил вместо теб, но никога не ме е виждала.

— Люк, Люк! Има неща, от които не можеш да ме предпазиш. Ще ми помогнеш, ако уредиш формалностите с болничната администрация и се обадиш на отец Винсънт от църквата „Сейнт Чарлс“ в Санта Моника. При възможност се заеми и с... погребението. По-добре е Маги да не се запознава с теб при подобни обстоятелства. Бъди спокоен, няма да бъда сама, Мими чака в колата. После заедно с малката ще се върнем в хотела. Надявам се, че дотогава Фиона вече ще е пристигнала.

— Ще телефонирам и на лелите ти.

— Много ти благодаря, мили. Добре, че поне те те познават.

— Един последен въпрос: чувствителна ли е Маги?

„Не зная — помисли си Теса. — Почти не я познавам.“

— Не е за вярване! — възкликна Мими, докато пътуваха с лимузината. — Ожени се и остана кръгло сираче в разстояние на шест дни. Нищо чудно, че изглеждаш толкова... зашеметена.

— Опитвам да се владея, поне докато съобщя на Маги. Поне с майка ми успяхме да си кажем, че се обичаме. Осъзнах го едва сега, когато е прекалено късно. Всъщност винаги се случва така, нали? Странно, но никога не съм се съмнявала в обичта на баща си. Беше строг и сдържан, със старомодни маниери, но макар да не споделяше чувствата си, по странен начин усещах обичта му. Знаеш ли, облекчава ме единствено мисълта, че повече няма да се тревожат за мен, особено майка ми.

— Успя ли да ти каже още нещо? — колебливо попита Мими.

— Да, изрази се съвсем ясно. Беше забележителна жена, притежаваше необикновена сила.

— Какво ти каза? — настоя Мими. — Всъщност май не трябваше да те питам. Чувствам се толкова неловко... как ли да се държа сега?

— Бъди естествена както винаги. Знай, че си единствената, която има право да ми зададе този въпрос... и да получи отговор. Мама ме зарече да не казвам на Люк за Маги, да не споделям тайната с никого. Повтаряше, че не трябва да провалям живота си. Навярно е настоявала да запазя легендата, която е сътворила около мен, да не издавам истината пред сестрите ѝ. Сигурна съм, че е стискала зъби да не умре, преди да ми предаде „завещанието“ си.

— Но...

— Какво?

— Нали не си възнамерявала да разтръбиш тайната си?

— Не знам как да постъпя, Мими. Та Маги е моя дъщеря!

Теса отново зариде. Плачеше не само заради загубата на родителите си, но и от объркване. Още чуваше последните думи на умиращата, ала не можеше да забрави и колко Люк държеше на девствеността ѝ! А тя не се беше осмелила да му каже истината. Удобен случай ѝ се беше предоставил още по време на първата им среща в ресторанта, но инстинктивно го бе пропуснала. Ако сега признае, че е излъгала, Люк никога повече няма да ѝ повярва, нито да ѝ прости, задето се е подиграла с него. Навярно ще я намрази, в най-добрия случай любовта му ще угасне. Съзнателно или не тя е използвала предполагаемата си девственост, за да го прелъсти. Невинността ѝ *възпламеняваше* страстта му. Ала Маги имаше майка, която възнамеряваше да ѝ съобщи, че родителите ѝ са отишли в рая.

— Теса! Престани да плачеш! — Мими ѝ подаде хартиена кърпичка. — Нямаш време за губене. А сега ме чу! Не обърквай малката, която знае, че Агнес е нейна майка. Забрави налудничавата идея да разкриеш тайната си!

Теса избърса сълзите си и се заслуша в поученията на Мими. Помисли си с ирония, че те невинаги я бяха насочвали по правилния път.

— Не забравяй последните думи на майка ти, Теса. Трябва да изпълниш желанието ѝ. Какво ще постигнеш, ако съобщиш, че Маги е твоя дъщеря! Ще създаде луда работа на нахалните репортери и фотографи. Представям си огромните заглавия: „Тайната за незаконното дете на Теса Кент“. Вразуми се, миличка. Никой няма да ти отнеме малката, нали си най-близката ѝ родственица.

— Знаем.

— Тогава всичко е наред. Чисто самоубийство е да признаеш на Люк. Стегни се, момичето ми! Май си откачила. Съпругът ти не подозира нищо и никога не бива да научи. Ако се изповядаш пред него, майка ти няма да има покой в гроба... дори може да се върне от оня свят и да те убие. Ако ме попитат, ще се закълна, че си заченала непорочно, което е самата истина.

— Не ми напомняй за онази нощ. Божичко, пристигнахме!

— Не разбирам защо малката трябва да присъства на погребението — заяви Мими. — Трагедията е достатъчно голяма и без да види как спускат родителите ѝ в земята.

Теса, Люк, Мими и Фиона закусваха в дневната на хотелския апартамент, а Маги спеше в съседната стая. Не се бе разплакала, когато „сестра ѝ“ ѝ съобщи трагичната вест. Само тежко въздъхна, зададе един въпрос, сетне пъкна палец в устата си и безмълвно се отпусна в прегръдките на Теса. Не се притискаше към нея, търсейки утеха, не я разпитваше. Отказа да обядва и изпи само чаша мляко, въпреки че всички се надпреварваха да я съблазняват с вкусна храна. Теса се питаше доколко малката разбира какво се е случило. Нямахше представа как едно петгодишно дете възприема смъртта и напразно се опитваше да си припомни подробности от часовете по катехизис.

— Не съм съгласна с теб — обърна се тя към Мими. — Маги трябва да види как погребват родителите ѝ, за да не храни надежда, че отново ще ги види. Когато ѝ разказах за катастрофата, ми зададе само един въпрос: „Като в новините по телевизията ли?“ Дори не попита кой ще се грижи за нея — поведението ѝ подсказва, че подсъзнателно отрича смъртта на родителите си. Единственият изход е да присъства на погребението.

— Съгласен съм — намеси се Люк. — Но само донякъде. Мисля, че детето трябва да бъде на литургията, но не бива да види как спускат ковчезите в земята. Бях на погребението на дядо ми и години след това имах кошмари. Всъщност още се стряскам на сън.

— Позволете и на мен да помогна — обади се Фиона. — Литургията е насрочена за сутринта. След това с Маги ще обядваме тук, ще гледаме телевизия, ще играем или пък тя ще поспи, докато се върнете от гробището.

— Разговарях с отец Винсънт и той се съгласи затворените ковчези да бъдат поставени на олтара в църквата, преди да влязат опечалените — отново заговори Люк. — Отецът каза, че заупокойната литургия е доста кратка. Наредих да свалят черните лентички от букетите, които се изпращат в знак на съболезнование. Сигурно ще ме помислите за глупак, но мисля, че лентичките ще изплашат малката. Разбира се, органистът ще свири, поръчал съм и голям хор — дано Маги да наблюдава хористите и да не обърне внимание на церемонията.

— Помислил си за всичко — прекъсна го Фиона — освен за угощението след погребението.

— Грещиш, с този проблем се справих най-лесно. Ще го устроим тук, в хотела. Тази традиция ми допада — добави той и хвана ръката на Теса. — Доколкото си спомням, след погребение хората огладняват и ожадняват.

— Амин — подхвърли Мими. — Ще имаме ли щастието отново да видим онези, които бяха на сватбата ви?

— Няма да присъстват братовчедите и децата им. Навярно ще дойдат мои колеги, служители на Люк, които живеят тук, кръстниците на Маги, приятели, колеги и ученици на баща ми... Бог знае колко души ще присъстват.

— Тайлър също ще бъде тук за погребението — добави Люк.

Теса учудено вдигна вежди. Странно, че Тайлър Уебстър, изисканият заварен брат на Люк, ще пристигне чак от Ню Йорк за погребението на хора, които почти не познаваше. Но този човек изглеждаше много мил и добродушен и макар че рядко се виждаше с Люк, двамата непрекъснато поддържаха връзка.

„Дали мама и татко вече са се превърнали в ангели?“ — питаше се Маги, вслушвайки се в гласовете, долитащи от съседната стая. Лежеше свита на кълбо и притискаше до гърдите си любимата си кукла, която русокосата дама на име Мими се беше досетила да сложи в чантата с най-необходимото. Колко ли време е необходимо, за да напуснат чистилището? Сигурна бе, че много скоро родителите ѝ ще се преселят в рая, където след смъртта си отиват всички добри хора. Ще им пораснат големи бели крила, ще носят дълги бели роби, като

нощниците на майка ѝ и ще седят в нозете на Бог. Но няма ли опасност, когато ангелите летят, да се сблъскат и да пострадат? Възможно ли е родителите ѝ отново да умрат при катастрофа? В неделните проповеди се казваше, че в рая царува вечно щастие, но ще бъдат ли мама и татко щастливи без нея? Когато заминаха, казаха, че ще им липсва и че ще се върнат след седмица. Ала сега Теса ѝ бе казала, че повече няма да ги види, защото са загинали при катастрофа. Сигурно ще им е мъчно за нея, обаче за нищо на света не ѝ се искаше да умре и да отиде в рая, където ангелите летят насам-натам и цари вечно щастие.

„Всичко е толкова сложно и объркано“ — мислеше си Маги и беззвучно плачеше. Никой, дори свещеникът, не можеше да ѝ обясни какво всъщност се е случило. А може би възрастните знаят истината, но я крият от децата, което никак не е честно. Жалко, че я няма най-добрата ѝ приятелка Сюзан, за да си поблъскат главите над загадката.

Задължителното угощение след погребението продължаваше вече няколко часа.

— Възможно ли е да напуснеш „сбирката“ за няколко минути? — прошепна Мими на Теса. — Чувствам, че се задушavam.

С периферното си зрение Теса забеляза, че най-омразната ѝ леля на име Патси се приближава към тях. Побърза да се извърне, прегърна приятелката си през кръста и двете тръгнаха към вратата. Когато се озоваха в градината, облекчено въздъхна:

— Добре, че ме накара да изляза. Не бива да отсъствам дълго, но всичко това започва да ме изнервя. Не смея и да пийна нещо, иначе ще забравя нечие име.

Тръгнаха по пътеката, обградена от цъфнали храсти и ароматни цветя. След минути стигнаха до вътрешен двор, по средата на който бликаше фонтан. Седнаха на дървената скамейка и Мими възкликна:

— Роднините ти са опасни, могат да омаломощят дори ураган.

— Знам, изпитала съм го на свой гръб.

— Струва ми се, че Маги понася скръбта по-леко, отколкото очаквах.

— При подобни събития хората обръщат прекалено много внимание на децата, които се разсейват и временно забравят каква е причината за „сбирката“.

— Малката беше толкова спокойна по време на церемонията, че чак се изплаших — сподели Мими.

— И аз го забелязах. Дали отказва да приеме случилото се. Повярвай, че не мога истински да скърбя за родителите ми. Най-голямата ми грижа е какво да правя с Маги.

— Не съм в състояние да те посъветвам, но ще ти кажа какво в никакъв случай не бива да правиш: не си и помисляй да я отгледате двамата с Люк.

— Но това ще бъде съвсем естествено...

— Разбира се, ако малката наистина е твоя сестра, въпреки че положително ще възникнат усложнения. Ала при дадените обстоятелства ще бъде пълно безумие. Намери друг изход.

— Но защо? Умело ще се прикривам, та нали съм актриса. Люк дори няма да заподозре, че...

— Да допуснем, че имаш право. Не мисля за Люк, а за теб. Ден след ден ще го заблуждаваш, ще заблуждаваш и себе си, ще живееш в постоянен страх. Не ще издържиш.

— Откъде знаеш?

— Приятелки сме от паметивека, познавам и кътните ти зъби. Завинаги ще си останеш Тереза Хорват, която е измъчвана от угризения заради прегрешението си. Когато Маги порасне и започне да ти създава проблеми, майчинският ти инстинкт ще надделее, ще падне маската на по-голямата сестра. Рано или късно ще се издадеш или пък не ще издържиш и ще се изповядаш пред свещеник, но вече ще бъдеш съсипана. Представи си как години наред се стараеш да не се отнасяш с детето като с дъщеря, как непрекъснато наблюдаваш реакциите на Люк, как се страхуваш да не отдадеш прекалено много грижи на Маги или, което е още по-лошо, да я лишиш от обич.

— Винаги си обичала да ме командваш — възрази Теса.

— Незабележимо за самата себе си ще се промениш — неумолимо продължи Мими, — ще престанеш да бъдеш жената, в която е влюбен Люк. Съпругът ти няма да разбере причината и положително ще хвърли вината върху момиченцето. Забрави ли, че наскоро си се омъжила? С Люк ви предстои взаимно да се опознаете... да не говорим за голямата разлика във възрастта ви, която от учтивост не съм споменала досега. Съпругът ти може да има всичко, което пожелае, но е останал без деца. Мислиш ли, че е случайно? Или има причина, която да не ми е известна?

— Никога не е искал деца — печално призна Теса. — Заяви, че може би след десет години ще приеме родителското бреме. Ще бъда едва на трийсет и...

— Излиза, че съм имала право относно Люк. Невъзможно е да се натовариш с отглеждането на петгодишно дете, особено когато и четирите ти лели изразиха желание да се грижат за него.

— Вярно е, но те са доста възрастни и многобройните им отрочета вече са пораснали.

— Какво от това? Не си въобразявай, че като си едва на двайсет, по-добре ще се справиш с възпитанието на малката.

— Лелите не могат да заместят майка й — настояваше Теса. Припомни си как момиченцето с големите очи и дългите плитки смело бе посрещнало ударите на съдбата.

— Маги вече е приела смъртта на родителите си. Ти си нейната сестра, която отива да я види при всяка възможност, поднася й прекрасни подаръци и я разбира най-добре. За нея си като кръстницата от приказките, защото никога не я насилваш да се научи да чете или да си изяде закуската. Можеш да я глезиш колкото искаш.

— Скъпа Мими, трябва да имаш своя рубрика в най-многотиражните вестници, озаглавена „Посъветвайте се с Мими — най-умната жена на света“. Бързаш да даваш съвети, като си въобразяваш, че всички мислят като теб. *Знам*, че не съм сестра на Маги, *знам*, че съм й майка, *знам*, че имам задължения към нея. Минавало ли ти е през ума, *че обичам Маги*? Не ми позволиха да й бъда майка, но горещо я обичам. За бога, та нали цели девет месеца я носих в утробата си и й дадох живот — нищо не може да промени този факт. О, Мими, само да знаеш колко страдам! Както и да постъпя, ще сгреша, не виждам начин да разрежа Гордиевия възел.

— Все пак обмисли съветите ми.

— Естествено. Но няма да позволя да решаващ вместо мен.

— Пази Боже!

Теса гневно се питаше защо не може да заспи. След като и последният гост си бе отишъл, а Маги и Фиона се бяха настанили в съседния апартамент, тя възнамеряваше да си легне и да потърси забрава в съня. Чувстваше се психически и физически смазана след погребението, последвано от безкрайното траурно угощение, традиционно за ирландците. Ала след като остана половин час в леглото, размишлявайки за Маги, разбра, че не ще успее да заспи и отиде при Люк, който четеше вестник в дневната.

— Какво търсиш тук, миличка. Приличаш на злощастната Офелия — промълви той, привлече я на скута си и нежно я целуна по шията.

— Не можах да заспя. Не стига другото, ами изпитвам познатата умора от разликата в часовото време. Погледни, проклетото слънце още не е залязло. Колко е сега часът във Франция?

— Около пет сутринта.

— Усещам се така, сякаш част от душата ми е останала там.

— Обещавам, че ще се върнем в нашата селска къща, скъпа. Ще я посетим стотици пъти.

— Но кога? Освен това никога вече няма да бъде същото.

— Нито хубавите, нито лошите мигове се повтарят, мила Теса. Важното е, че ще бъдем там заедно.

— Колко време щяхме да останем, ако не беше...

— Бях уредил да отсъствам десет дни след сватбата. Известно ли ти е, че съм зарязал работата си от деня, в който се запознахме. Никога досега не съм взимал повече от две седмици отпуска. Предстои ни да отпътуваме за Мелбърн, където ще се състои изключително важно съвещание на съвета на директорите — подготвяме го от месеци. Сетне ще заминем със самолет за Хюстън и ще отидем до Анкъридж да огледаме...

— Излиза, че дори да не се налагаше да се връщаме тук, пак нямаше да останем задълго във Франция.

— Оставаха ни само четири дни.

— Май няма смисъл да пътуваме обратно до Европа, след като сме по-близо до Австралия — прошепна Теса, жадувайки да върне времето назад и отново да преживее онези вълшебни мигове.

— Защо не можеш да заспиш, миличка? Мъчно ти е за селската ни къща или се вълнуваш от предстоящите пътувания?

— И аз не знам защо! — изхлипа тя, притисна се към Люк и безутешно зариде като дете, което са заключили в килера. Съпругът ѝ не се опита да я утешава, само я държеше в прегръдките си. „Крайно време бе — мислеше си. — Крайно време беше да излее мъката си.“

Теса постепенно се поуспокои, риданията ѝ бяха заменени от хълцане и подсмърчане. Избърса очите си с ръкава на нощницата си и задавено произнесе:

— Не се безпокой, чувствам се по-добре.

— Ще ти донеса мокър пешкир и хартиени кърпички — предложи Люк.

— Недей! Поддръж ме още секунда в прегръдките си!

— Няма да се отделям от теб, миличка. — Пренесе я на ръце в банята, грабна кърпата и кутията с хартиени салфетки, сетне отново се настани на стола заедно с Теса. — Ето, имаш всичко необходимо. Искаш ли нещо за пиене? Или предпочиташ ванилов сладолед с шоколадов сироп.

— Искам само една целувка. И още една. Божичко, колко те обичам! Страхотен меден месец прекара, няма що. Сигурно се радваш, че досега не си сключвал брак.

— Радвам се, че не съм сключил брак с друга жена.

— Дори и сега ли?

— Особено сега. Заявих, че не искам да имаме деца поне още десет години, но положението се промени. Връщам думите си назад. Двамата с теб ще отгледаме Маги.

— Забрави ли, че само през този месец ще пътуваме до Мелбърн, Тексас и Аляска?

— Не се безпокой, ще наема най-добрата бавачка на света, която ще ни придружава. За Маги пътуванията ще бъдат незабравимо преживяване, а когато стане на осем или девет, ще я изпратим в най-доброто учебно заведение, където ще общува с момичета на нейната възраст. Чувал съм за няколко прекрасни училища в Швейцария, Англия и дори в Австралия — нека избере онова, където ще бъде най-щастлива. А ваканциите ще прекарва с нас.

— Слушай, Люк, в момента Маги посещава детска градина, а догодина ще бъде в първи клас. Децата имат нужда от постоянен контакт със свои връстници. Не бива да я откъсваме от нормалната за нея среда.

— Така ли мислиш? — смаяно я изглежда той.

— Припомних си детството, когато ти сподели с мен великодушните си, но неизпълними планове. Бях забравила щастливите часове, когато хвърлях пясък в очите на приятелчетата ми, с които неуморно играехме по цял ден. Знаеш ли, всяка от лелите ми настоява да вземе Маги при себе си.

— А ти съгласна ли си?

— Мисля, че най-важното е тя да бъде отгледана в семейство с деца на нейната възраст, за да води нормален живот. Лелите обещават да се отнасят с Маги като с малка принцеса и това ме кара да настръхвам.

— Защо?

— Защото ще я превърнат в център на внимание — децата им вече са пораснали и са напуснали семейното гнездо. Маги е сестричката на филмова звезда, а съпругът на филмовата звезда е приказно богат и няма да се скъпи малката (а покрай нея и семейството, което я отглежда) да има най-доброто. Ще осигури на осиновителите ѝ нова къща и нова кола, а на Маги — обучение в частни училища, уроци по балет и по езда, скъпи дрехи...

— Не мисля да я лишавам от всичко това — негодуващо я прекъсна Люк, ала тя продължи да говори, сякаш не го беше чула:

— Маги ще се превърне в разглезено и деспотично същество. Едва ли може да ѝ се случи нещо по-лошо. А лелята, която ще я отглежда, ще гледа отвисоко на сестрите си, както се държеше бедната ми майка на сватбата. Ти не я забеляза, но те уверявам, че гледката беше отблъскваща.

— Няма друго разрешение — поклати глава Люк.

— Не съм възхитена от поведението на братовчедите ми, но поне са млади и някои имат деца на възрастта на Маги. Докато си в Австралия, заедно с нея ще им погостуваме. Надявам се някое от семействата да се окаже подходящо.

— Х-м-м — промърмори той. — Да отложим този въпрос до утре, а? Убеден съм, че ще намерим някакво разрешение. Освен това виждам, че си капнала от умора. Обзалагам се, че ако си легнеш, а аз държа ръката ти, след броени минути ще си заспала.

— Ще опитам — прозина се Теса.

— Какво послушно момиче си, миличка.

Докато седеше до леглото и наблюдаваше как тя се унася, се замисли за братовчедите ѝ, които според него бяха изключително невъзпитани дръвници. Може би бяха притеснени от изисканото общество на сватбеното тържество, може би бяха най-добрите хора, когато се намираха в естествената си среда, но колкото и снобско да изглеждаше мнението му, не желаше малката да расте сред хулигани. Слава богу, че имаше друго разрешение.

На другата сутрин Люк стана много рано, като се постара да не събуди съпругата си. Телефонира на заварения си брат и го помоли

след половин час да се срещнат в ресторанта на хотела.

— Благодаря, че веднага се отзова, Тайлър.

— Това е най-малкото, с което мога да ти се отблагодаря за всичко.

— Имаш право.

— Какво? — изумено го зяпна Уебстър.

— Ще ти поискам много голяма услуга.

— За мен желанията ти са закон — усмихна се Тайлър.

— Жестът ти ще бъде възнаграден... богато възнаграден дори според твоите стандарти.

— Не говори така, и без това си направил прекалено много за нас.

— Зная — промърмори Люк и се залови да намаже с мармалад печената филийка.

Семейство Уебстър живееха изцяло на негови разноски. Тайлър беше много чаровен, но всичките му начинания завършваха с неуспех, освен това бе известен с пословичната си леност. Досега не беше успял да се задържи повече от два месеца на едно и също работно място. Бащата на Люк го беше изгонил от компанията след още по-кратък срок, изпитвайки ужас от пораженията, които можеше да нанесе този невежа. Но Дан Блейк обожаваше втората си съпруга, майката на Тайлър. Заради нея отпусна на заварения си син толкова щедра издръжка, че той имаше възможност да се посвети на любимото си занимание — ездата. Беше отличен ездач и обичаше конете.

След смъртта на баща си Люк продължи да плаща на младежа полагаемата му се издръжка, дори я удвои, когато Тайлър се ожени за Медисън Грант — грозновато момиче от добро семейство, което не бе сляпо за слабостите му, но знаеше, че само чрез него ще постигне приличен жизнен стандарт. Люк подари на младоженците ферма и коневъден завод, намиращи се в Ню Джързи, близо до дома на родителите на Медисън. Тайлър се чувстваше в стихията си сред старомодните провинциални джентълмени, тъй като по произход бе един от тях. Люк плащаше за всичко: от обучението на децата до скъпите дрехи на Медисън и изисканите празненства, които тя устройваше. Съседите бяха убедени, че семейство Уебстър са заможни рентиери и Тайлър се ползваше с голямо уважение. Въпреки че се

ръководеше от специалист, през повечето години конезаводът беше на загуба, която също се покриваше от Люк.

— Какво се е случило? Толкова си сериозен — заразитва Тайлър.

— Искам с Медисън да отгледате сестричката на Теса.

— Моля?!

— Няма друг изход. Лелите на малката са прекалено възрастни, а братовчедите ѝ са... зле възпитани. Маги е много добро дете, което трябва да израсне сред стабилно, любящо семейство. С Теса не можем да ѝ осигурим подходящи условия — пътувам по целия свят, а жена ми ще продължи да снима филми. Рядко ще се задържа на едно място. Колко годишни са децата ти?

— Ами... чакай да си помисля... Алисън е на осем, Кандис — на десет, а Барни е на... четири и половина.

— Почти на възрастта на Маги. Барни има ли гувернантка? Прекрасно, тя ще се грижи и за малката. Спомням си, че имате апартамент за гости, напълно подходящ е за новия член на семейството. От теб искам да се обадиш на Медисън, за да пристигне още днес тук заедно с децата. Да вземат от Ню Йорк самолета на компанията; ще спестят три часа и ще успеем да вечеряме заедно.

— Ама... още днес ли?

— Всички ще бъдем по-спокойни, когато Теса се увери, че сестричката ѝ ще бъде щастлива в новия си дом.

— Разбира се. Ясно... Божичко, как ли ще реагира Медисън?

— Не се безпокой. Едва ли ще се наложи да ѝ обясняваш, когато разбере каква голяма услуга ми прави. Много голяма! Сервитьор, моля, донесете ми телефон.

Медисън Уебстър и трите ѝ деца преминаха по мостчето, водещо към централния вход на хотел „Бел Еър“. Изглеждаха така, сякаш не са пътували дълги часове, а са дошли с кола от Бевърли Хилс.

Маги срамежливо изгледа новодошлите, но не побягна.

— Ти сигурно си Маги. Много си сладка. — Медисън я целуна по страната. — Приятно ми е да се запозная с теб.

— Благодаря — изтърси момиченцето.

— Барни, ела да се ръкуваш с Маги — обади се Тайлър.

— На колко години си? — попита малчуганът и я изгледа от глава до пети.

— На пет.

— По-голяма си от мен, ама аз съм по-висок — доволно отбеляза той и дружелюбна усмивка озари луничавото му лице. Сграбчи ръката на Маги, раздруса я и попита: — Искаш ли да си поиграем?

— На какво?

— Ела, ще ти покажа. Знам страхотни игри, а може да си направим къщичка в някое дърво. Много ще ти хареса. — Барни дори не поздрави чичо си и съпругата му, а хвана момиченцето за ръката и двамата изтичаха в градината. Отдалеч проехтя смехът на Маги.

— Тарзан намери своята Джейн — промълви Теса и се усмихна за пръв път, откакто бе научила за катастрофата.

Преди Маги Хорват да заживее в дома ѝ, Медисън Уебстър твърдо се придържаше към своите правила за икономисване на средства. Купуваше скъпите си и елегантни дрехи от „Бергдорф“, но старателно ги поддържаше и ги носеше с години. Не се опитваше да преобзаведе голямата къща, а нарочно се придържаше към занемареността, характерна за английските провинциални домове. Ако тапицерията на някое кресло се протъркаше, тя го претапицираше със същата дамаска, опитвайки да не се отклонява от вече възприетия стил.

Не си купуваше бижута и се задоволяваше да носи скромните накити, които бе наследила от свекърва си. Когато устройваше празненства, наемаше треторазредна обслужваща фирма, а повечето ястия приготвяше сама. Беше изкарала няколко курса по готварство и блюдата ѝ се отличаваха с особена изисканост. Никой от приятелите ѝ не подозираше тайните ѝ умения. Засадила бе в саксии много растения и поръчваше цветя само когато устройваше празненство. Гостите неизменно се възхищаваха от дантелените покривки, повечето изкусно закръпени, които беше наследила от баба си, заедно със сребърните прибори и няколко семейни портрети, окачени от нея, на видни места.

Грижеше се комбито, което караше тя, и ягуарът на Тайлър редовно да бъдат преглеждани от автомеханик, в резултат на което след време колите се превръщаха в класически модели. Купуваше от разпродажби не само спалното бельо, но и дрехите на децата. Използваше евтин грим и лично пазаруваше от супермаркетите, защото не се доверяваше на готвачката да направи изгодни покупки. Единия хладилник зареждаше с евтина храна за персонала, съдържанието на другия беше предназначено за семейството.

Знаеше кога не бива да проявява прекадена пестеливост. Когато устройваше приеми, винаги наемаше един сервитьор повече и се славеше като съвършена домакиня; избата им беше толкова добре заредена, че Тайлър минаваше за колекционер на вина; на всеки три седмици Медисън се подстригваше при най-добрата фризьорка в Ню

Йорк, чантите си купуваше само от „Ермес“, дъщерите ѝ посещаваха изключително скъпото училище „Елм“, а Барни щеше да учи в елитен колеж.

Накратко, тя тайно правеше икономии, а пред хората се държеше така, сякаш тънеше в разкош. Всъщност издръжката, която получаваха от Люк, беше повече от достатъчна, за да живеят в пълен комфорт. Но никой не подозираше, че Медисън ежегодно спестява доста крупни суми и ги инвестира в бонове, които носеха малка, но сигурна печалба. Изпитваше ужас при мисълта, че Люк може да умре. Тогава семейството ѝ щеше да остане без пукната пара. Родителите ѝ не бяха в състояние да я подпомагат материално, а Тайлър... Тайлър беше джентълмен, не бизнесмен.

Маги бе дошла в дома им преди четири години. Докато живееше при семейство Уебстър, те щяха да получават много по-голяма издръжка — гарантирана с нотариално заверено споразумение.

Често Медисън гневно се питаше защо изпитва *неприязън* към Маги, защо не може да почувства малко топлинка към деветгодишното момиченце, благодарение на което бе в състояние да инвестира много по-големи суми, отколкото преди. Присъствието на малката в дома на Уебстърови им беше осигурило поне тринайсет години охолен живот, тъй като тя щеше да живее с тях, докато навърши осемнайсет. А когато постъпеше в колеж, пак щеше да прекарва ваканциите „у дома“, което означаваше, че Люк няма да намали сумата, отпускана на заварения му брат.

Медисън си повтаряше, че не е засегната, задето Люк беше разпоредил да приемат малката в дома си. Поне да беше попитал снаха си дали е съгласна... па макар и от елементарна учтивост. Колкото и да се опитваше, тя не можеше да забрави арогантното му поведение в този случай. Недвусмислено им беше показал, че са му длъжници. Наистина живееха изцяло на негови разноски... но необходимо ли бе да им го натяква? Откакто я беше принудил да приеме Маги в дома си, Медисън се чувстваше безсилна и дълбоко унижена.

Вярно, че никога досега Люк не беше пожелал нищо, с което да му се отплатят за щедростта. Може би това я бе накарало да забрави унижителното положение на Тайлър, който беше лентяй, живеещ на гърба на заварения си брат.

Ала щом погледнеше Маги, осъзнаваше безпощадната истина, че е длъжница на Люк... или още по-лошо — на момиченцето. Предпочиташе да си затваря очите пред действителността, но съзнанието ѝ бе обсебено от горчивите мисли. Упрекваше Тайлър, задето нехае за нищо, ала и преди да се омъжи за него знаеше, че е лентяй. И все пак беше предпочела брака с него пред възможността да остане стара мома. Всяка жена на нейно място би постъпила така.

И все пак... истината болеше. Медисън потръпваше от неприязън всеки път, когато малката я наричаше „леля“. Когато Маги дойде да живее в дома им, бяха решили, че това е най-подходящото обръщение, но Медисън не беше нейна леля, нито Тайлър ѝ бе чичо. Малката бе сестричка на съпругата на заварения му брат — какъв абсурд, нали? Не произхождаше от аристократично семейство (дори напротив) и при нормални обстоятелства Медисън за нищо на света не би я приела в дома си. Мнозина съседи недоверчиво бяха приели обяснението ѝ за трагедията, поради която момиченцето бе станало член на семейство Уебстър.

Тя умело прикриваше истинските си чувства, ала знаеше, че приятелите, с които играеше тенис и бридж, се питат защо хлапето се шири в апартамента за гости, докато собствените ѝ дъщери разполагат само с една стая. Какво ли щяха да кажат, ако знаеха, че тя не смее да се скара на малката, макар небрежната ѝ външност да я подлудяваше: блузата на Маги вечно беше измъкната от полата или от панталона ѝ, освен това дрехите ѝ се покриваха с мръсотия само минути, след като ги облечеше. В нея нямаше нищо женствено и по цял ден играеше с Барни; косата ѝ сякаш никога не бе виждала гребен, а лицето ѝ вечно изглеждаше неизमितо. След всяко гостуване при сестра си се връщаше с куфар, пълен с елегантни официални роклички и скъпи пуловери, които съсипваше само за няколко седмици. Според Медисън тоалетите бяха неподходящи за момиченце, а като си помислеше колко са скъпи, я обземаше безсилен гняв. Нелепо и дори непристойно бе да се пръскат толкова пари за едно дете!

Винаги се разбираше кога Маги си е вкъщи: по коридорите отекваха силният ѝ смях и шумните ѝ стъпки (малката сякаш не можеше да върви спокойно, а все тичаше), после тя нахлуваше в стаята и започваше да бърбори и да задава въпроси. Приличаше на кученце, което жадува да му обърнат внимание и да го обичат, ала Медисън

нито изпитваше привързаност към Маги, нито беше достатъчно добра актриса, та да се преструва. Обич по задължение — това вече бе прекалено много. И без това на малката отделяха повече внимание, отколкото се полага на деветгодишно дете. „Поне да беше малко по-възпитана — с горчивина си мислеше Медисън. — Държи се така, сякаш този дом ѝ принадлежи.“ Всъщност това беше самата истина — всеки акър от имението и красивата къща бяха собственост на Люк, а Маги беше единствената му наследница.

Медисън въздъхна и се замисли за дъщерите си. Четиринайсетгодишната Кандис беше много хубавичка, а Алисън, която бе с две години по-малка от нея, обещавахе да стане умопомрачителна красавица. И двете бяха скромни, възпитани, с отлични маниери: сами прибираха дрехите си, лъскаха ботушите си за езда, поддържаха безупречна чистота в стаята си, без да им се напомня. Ех, ако можеше Маги да се поучи от тях!

„Но добрите обноски не се научават, а са вродени“ — мислеше си Медисън. Със съпруга ѝ произхождаха от семейства на „американски аристократи“ — всички бяха протестанти с отлично възпитание и се чувстваха в свои води сред висшето общество.

За съжаление Маги не приличаше на изключително красивата си и изтънчена сестра, макар и двете да бяха плод на брака между ирландка и унгарец. Прекалено бялата кожа, румените страни, буйните черни къдрици и сините очи издаваха ирландското потекло на малката.

Медисън си казваше, че не е сноб и че няма нищо против ирландците, само дето в околността не живееше нито едно ирландско семейство. Маги беше единствената ученичка в „Елм“, която всеки четвъртък се изповядваше, а всяка събота посещаваше часовете по катехизис. Католическата църква се намираще на петдесет километра от дома на семейство Уебстър, а на Медисън се падаше задължението на придружителка, която е принудена да седи в колата, докато приключат нелепите католически измишльотини. Ала тя не смееше да повери малката на никого от прислугата. Беше много по-сигурно малката да съобщава на Теса, че леля Медисън я придружава. Слава богу, че в неделя се оправдаваше с необходимостта да посещава протестантската служба — тогава готвачката водеше Маги на литургия.

Ами онази нелепа церемония, когато малката трябваше да получи първото си причастие! Наложил се да отидат в Ню Йорк, за да изберат роклята от скъп магазин в Манхатън. Добре, че католическата църква беше далеч и приятелките на Медисън така и не научиха за церемонията. Разбира се, всички знаеха, че Маги е католичка, но за частие не видяха как момиченцето в бяла булчинска рокля отпива от виното, символизиращо кръвта на Божия син.

Медисън потръпна от отвращение и реши да се усамоти в спалнята си с „Уол Стрийт Джърнъл“. Финансовият вестник ѝ действаше успокояващо.

— Маги, наистина ли държиш да яхнеш понито? — попита Барни, който стоеше до парапета на манежа. — Знаеш, че е забранено да яздиш в отсъствието на някого от възрастните.

— Трябва да го обяздя, иначе няма да свикне с мен — упорито тръсна глава Маги и подаде поредната бучка захар на животното с надеждата да го подкупи да се държи както подобава.

Понито на име Феъри ѝ беше подарено от Люк за деветия ѝ рожден ден. Според Барни животното, което струваше колкото чистокръвен жребец, беше нервно и доста зло. Маги би трябвало да язди стар кон, на чийто гръб са се обучавали много деца, но Люк беше невежа по отношение на конете и никой не се бе осмелил да му каже, че е сгрешил с избора на понито.

— Маги, признай, че не те бива да яздиш — обади се Барни. — Няма защо да се срамуваш.

— Не ме заблуждавай. Всички ще ме презират, ако не упражнявам любимия им спорт.

— Поне почакай до утре, когато учителят ти ще бъде тук.

— Притрябвал ми е! Все ми се кара и ме командва, та напълно се сковавам.

— Но неговите инструкции ще ти помогнат да овладееш тънкостите на ездата!

— Голям многознайко си, Барни!

— Не искам да си счупиш ръката като миналата година. Спомни си колко се разтревожи сестра ти.

— Вината не беше моя. Някаква птица подплаши коня, пък и за тукашните хора счупването на ръка е нещо съвсем нормално. Обаче Теса не го проумява. Ще яздя Феъри и туй то. Ако не искаш да гледаш, върви си вкъщи.

Отправляйки молитви към Светата Дева и малкия Исус, Маги се покачи на седлото. Нагласи юздите и леко пришпори понито, което бавно заобикаля манежа. Малката се окуражи и го подкара в тръс. За нейна изненада и радост животното се подчини.

Всъщност най-големият проблем бе, че Маги до смърт се страхуваше от конете, които (освен новородените жребчета) я изпълваха с ужас. Мразеше забелените им очи, лигавите им муцуни и отвратителните им ноздри. Невъзможно ѝ бе да признае страха си, след като всички от семейство Уебстър, съученичките ѝ и съседите от цялата област обожаваха ездата.

Много по-лесно беше да язди лошо, но да проявява смелост, вместо да заяви, че не желае да припарва до кон. Тогава тайната ѝ ще стане обществено достояние. Тя предпочиташе да умре при злополука, отколкото да признае страха си от конете.

— Браво — подвикна ѝ Барни, който беше яхнал добродушната си кобилка и следваше Маги.

Хрумна му, че никога не е виждал по-некадърна ездачка. Приятелката му не умееше да използва юздите и беше прекалено добродушна, та да покаже на злонравното пони, че е негова господарка. А освен това се страхуваше от конете, макар да криеше тайната дори от него — най-добрия ѝ приятел.

Той продължи да наблюдава Маги, която някак си съумя да подкара Феъри в лек галоп. Ето че неприятностите започваха — скоро понито щеше да стане неудържимо. Страховете му се оправдаха. Животното запрепуска по-бързо, а Маги рязко дръпна юздите, което накара Феъри да се впусне в шеметен галоп.

Барни пришпори кобилката, изравни се с понито, грабна юздите и го накара да забави ход.

— Благодаря за помощта — смутено промърмори Маги.

— Няма за какво, Феъри е доста своенравно животно.

— Знаеш, че причината е друга — задъхано каза тя.

— Опитай да пояздиш моята кобилка — уверен съм, че ще се справиш по-добре.

— Не бъди толкова сигурен — отвърна Маги, като си мислеше, че дори Феъри е за предпочитане пред кон, който никога не е яздила.

— Дори не желаяш да опиташ — упрекна я Барни.

— Не! — стисна зъби тя. — Ще накарам Феъри да ми се подчинява, пък ако ще и да остана тук цяла нощ.

„Отиде ми тренировката по бейзбол!“ — печално си помисли Барни.

Когато преди четири години Теса се бе съгласила със съпруга си, че е за предпочитане Маги да живее със семейство Уебстър, вместо в дома на някого от братовчедите Райли, тя беше придружила момиченцето до Ню Джързи, докато Люк беше заминал на съвещанието в Мелбърн.

В продължение на една седмица внимателно наблюдаваше момиченцето и реши, че то сравнително бързо се приспособява в новия си дом, където щеше да се чувства щастливо след време, когато престанеше да страда за родителите си.

Теса беше трогната от предаността на малкия Барни, който бе запленил от Маги и като вярно куче не се отделяше от нея. Наблизо имаше отлична детска градина, а след година щяха да запишат малката в „Елм“. Кандис и Алисън бяха възпитани и мили деца, а Медисън и Тайлър твърдяха, че с радост ще приемат момиченцето в дома си. Теса реши, че спокойно може да замине за Хюстън, където я очакваше Люк. Беше успяла да си внуши, че раздялата с дъщеря ѝ е най-доброто разрешение на един неразрешим проблем.

През първата година от престоя на Маги в дома на Уебстърови Теса я навестяваше при всеки удобен случай, но скоро осъзна, че трябва да прекрати посещенията. Присъствието ѝ пречеше на детето да се приспособи към новата среда, а Медисън и Тайлър се чувстваха задължени да я обграждат с внимание. Почти не оставаше насаме с малката, ето защо реши, че е за предпочитане тя да ѝ гостува по време на ваканциите или през празничните дни.

Люк опитваше да прояви интерес към Маги, но така и не успя да спечели обичта ѝ. Скоро Теса разбра, че двете с момиченцето са най-щастливи, когато са сами — в присъствието на Люк вниманието ѝ, сякаш подчиняващо се на природен закон, се съсредоточаваше върху него и тя забравяше за дъщеря си.

През малкото дни, когато можеха да останат насаме — това се случваше само по време на служебните пътувания на Люк, които той

предприемаше без съпругата си, когато Теса не снимаше филм и когато Маги беше във ваканция — момиченцето се радваше на вниманието на „сестра“ си. Теса посвещаваше цялото си време на малката, която ѝ разказваше за живота си с Уебстърови: за това колко ограничени били Кандис и Алисън („Интересуват се само от външността си.“), колко бил досаден Барни („Никога не се отделя от мен — все едно, че е куче... но старо и добродушно.“) и колко стисната била Медисън („Когато вечеряме печени ребърца, прислугата се храни със задушено, приготвено от най-евтиното месо. Тя мисли, че не знам, но готвачката ми разказва всичко, докато пътуваме към църквата.“).

Теса беше накупила купища кукли и играчки, но момиченцето престана да се интересува от тях, когато откри удоволствието от „маскарада“, който се разделяше на два етапа.

При първия Маги се издокарваше с онова, което откриваше в огромния куфар. Отвореше ли капака, се натъкваше на какви ли не чудесии, подарявани на Теса от човека, отговарящ за костюмите: копринени рокли с пайети от времето, когато чарлстонът е бил на мода, кожени палта и широки наметки от кадифе, дъждобрани, бродирани елечета, костюми и маски на животни, шапки с пера, с воалетки или с украса от изкуствени цветя, лачени обувки с висок ток и какво ли още не.

Теса позволяваше на Маги сама да се костюмира, сетне съчиняваше сценарий, в който момиченцето изпълняваше главната роля. Другият етап от „маскарада“ беше много по-тържествен, тъй като се използваша бижутата на Теса. През четирите години на брака им Люк откриваше или измисляше поводи да подарява накити на съпругата си: по случай първия и последния снимачен ден на филма, в който тя играе главната роля; по случай рождения ѝ ден или деня на Свети Валентин; в чест на годишнина, отбелязваща запознанството им и сватбата им; по случай националния празник на Монте Карло и по случай есенната и пролетната разпродажба на бижута в „Сотби“. Когато липсваше повод, той ѝ поднасяше украшение с оправданието, че не е успял да устои на красотата му.

При пътуванията Теса винаги взимаше част от богатата си колекция от накити. Люк ѝ беше купил бижута, които да подхождат на всякакво облекло: огромни, нешлифовани сапфири, обковани с платина, които тя носеше с джинси и каубойски ризи, изящни и

фантастични творения на Вердюра и Дейвид Уеб, изработени от тюркоази, корали и злато, които подхождаха на памучните ѝ рокли; огърлица от нефрит, с която спеше, тъй като Люк вярваше, че зелените камъни предпазват от всякакви заболявания. Към вечерните ѝ тоалети, които носеше на приеми, вървяха „по-сериозни“ накити, повечето от които бяха истински уникати. Въпреки младостта си Теса не приемаше небрежния стил на повечето холивудски актриси на нейната възраст. Обличаше се както подобава на известна филмова звезда и беше прочута с бижутата си.

Когато Маги ѝ гостуваше, двете често прекарваха целия следобед в разглеждане на накитите. Теса ги демонстрираше на себе си, после окичваше малката и ѝ позволяваше дълго да стои пред огледалото. Този етап от „маскарада“ беше развлекателен, но имаше и образователна стойност. Теса беше купила от антиквар книга, озаглавена „Силата на скъпоценните камъни“, в която се описваха лечебната сила, мистичните свойства, както и легендите и поверията, свързани с всеки камък. Преди да покаже на Маги някое от бижутата си, тя прочиташе цялата информация за него.

— Ето нещо изключително рядко — бе казала, когато сложи на шията на момиченцето необикновена огърлица. — Досещаш ли се от какво е изработена?

— Мънистата са антрацитно сиви, но в тях се виждат зелени и лилави отблясъци. Освен това отразяват всички светлини, сякаш са огледала! Имат и формата на огромни перли.

— Наистина са перли — черни перли.

— Всички ли са толкова големи?

— Не, рядко достигат такива размери — отвърна Теса. Нямаше смисъл да обяснява колко скъпа е огърлицата, за която Люк беше платил седемстотин и петдесет хиляди на разпродажбата в „Сотби“. — Освен това се срещат в седемдесет различни оттенъка на черния цвят, ето защо е изключително трудно да се намерят достатъчно еднакви перли за направата на една огърлица. — Спомняш ли си какви грижи трябва да полагаш за тях?

— Не бива да се държат на много топло, защото ще изсъхнат и ще се напукат; трябва често да се носят, за да запазят блясъка си; почистването от пот да става с картофено брашно... никога да не се слагат, ако си се напръскала с парфюм, който може да промени цвета

им... освен това не бива да пръскаш косата си с лак, когато носиш перлена огърлица, защото ще изчезне гланцът им...

— И още какво?

— Ами... а, сетих се — винаги ги прибирай в кутията им.

— Получаваш шест плюс — промълви Теса и я прегърна. — Знаеш ли защо е възникнало поверието, че перлата е свещена за богинята Диана?

— Не. — Момиченцето отметна глава и с обожание се втренчи в „сестра“ си.

— В далечното минало, когато хората са се прекланяли пред богове и богини, Диана е била божество на горите и на младите момичета, а перлите са се смятали за символ на невинността. Били са и символ на Диана, а девствениците са ги носели, за да бъдат под нейното покровителство.

— Така ли? — Маги смръщи чело. — Значи и момиченцата са имали перлени огърлици.

— По-скоро са притежавали обици. Най-странното е, че преди хилядолетия се е смятало, че перлите са символи на луната и на богинята Венера, които пък от своя страна са били свързани с влюбените. Ако някоя жена искала определен човек да се влюби в нея, изсипвала във виното му стрити на прах перли.

— Помагала ли е напитката? — любопитно попита Маги.

— Нямам представа. Мисля, че е необходимо нещо повече, иначе има опасност някой симпатяга да се събуди със страхотен махмурлук и да открие, че е влюбен в дузина жени едновременно. Някога лекарите са слагали перли, стрити на прах, в лекарствата против сърдечни заболявания. Преди двеста години са използвали смлени перли за приготвянето на козметични пудри. Китайците пък са вярвали, че когато драконите се сражават в небето, на земята вали дъжд и падат перли. Лично аз се съмнявам в това твърдение.

— А може би е вярно? Сигурна ли си, че в небето няма дракони? Щом има ангели, трябва да има и чудовища.

— Може би още ги има в небето на Китай — съгласи се Теса и сложи огърлицата на шията на Маги. — Харесва ли ти?

— Х-м-м. — Момиченцето дълго се вира в огледалото, като въртеше глава насам-натам. — Не съм сигурна. Имаш ли и обици от черни перли?

— Започваш да ставаш нахална.

— Сигурна съм, че имаш! — доволно възкликна момиченцето.
— Сто пъти си ми казвала, че изисканата жена винаги трябва да носи обици.

— Трябва да работиш на комисиона при някой бижутер.

— Хайде, покажи ми ги!

Теса отвори друго отделение в своето куфарче за бижута и извади умопомрачително красиви обици. Клипсовете бяха от гигантски черни перли, монтирани в овални диаманти, от които висяха продълговати перли, обкръжени със ситни брилянти. Тя внимателно прикрепи тежките обици към ушенцата на момиченцето.

— Така е малко по-добре — критично отбеляза Маги. — Знаеш ли, много повече харесвам твоите бели и розови перли. Тези са красиви... но не ми допадат.

— Току-що загуби работата си в бижутерския магазин, ала подкрепям мнението ти.

— Значи ще ми покажеш нещо, което досега не съм виждала.

— Така ли мислиш?

— Да, иначе няма да бъде честно.

— Как да ти откажа, след като ме постави на място?

Маги засия. Разчиташе на справедливостта на „сестра“ си и откровено изказваше мнението си за бижутата ѝ. Когато ѝ каза, че безупречният пръстен с диаманти, който Люк беше купил от Хари Уинстън, е прекалено дълъг и не ѝ подхожда, Теса не се възпротиви, макар да обожаваше четирийсеткаратовия мечовиден камък. Маги имаше определен вкус и винаги обясняваше защо харесва или не харесва определен накит.

— От онова, което току-що ми разказа за богинята Диана — обнадеждено заговори момиченцето, — излиза, че трябва да притежавам перлена огърлица. Та нали съм млада и девствена, каквато си била, когато си купила от „Тифани“ перления наниз, дето най-много ми харесва.

— Грещиш, миличка — засмя се Теса. — Нито ти, нито аз се прекланяме пред Диана. Но когато пораснеш, ще получиш подарък от Венера.

— Обещаваш ли?

— Обещавам.

През есента на 1979 г. Маги започна четвъртата си година в „Елм“. Въпреки че отдавна посещаваше това училище, тя се чувстваше изолирана и нямаше приятелки. Нито една от съученичките ѝ не се казваше Хорват, никоя от съученичките ѝ не бе католичка, нито пък живееше с роднини, които всъщност не бяха истински роднини. Момичетата от „Елм“ си имаха родители, а семействата им се познаваха и играеха заедно голф или бридж. Кандис и Алисън (Маги мислено ги наричаше „двучленната банда“) се преструваха, че не я познават, макар че когато майка им ги наблюдаваше, ставаха престорено любезни към натрапницата.

Въпреки че бе огорчена до дъното на душата си, Маги не се осмеляваше да ги попита защо се държат с нея по различен начин къщи и в училище. Срамуваха ли се от нея или я мразеха, защото живееше в дома им? Никога не я канеха при себе си и не стъпваха в нейната стая, все едно живееха в друга къща. Момичетата, чиито сестри бяха в по-горните класове на училището, поне можеха да са спокойни, че има кой да подръпва плитките им по време на междучасията. Маги предпочиташе дори това пред безразличието, с което Кандис и Алисън я отминаваха, когато знаеха, че не ги наблюдава някой възрастен.

Един ден, докато вървеше към гимнастическия салон, тя чу съученичката си Сали Бранфорд да обяснява на току-що постъпило момиче, че Маги Хорват е „истинска загадка“. Не издържа, изпречи се пред двете момичета и попита:

— Какво искаш да кажеш, Сали?

— Никой не знае къде си родена и коя си в действителност — отвърна съученичката ѝ, без да ѝ мигне окото.

— Родена съм в Калифорния — вирна нос Маги, — но сега живея тук.

— То се знае. Не е ясно коя си. Не си родственица на Уебстърви — чух го от майка ми, която винаги е осведомена за такива неща. Ти си някакво загадъчно кръгло сираче. Дали Медисън и Тайлър са те приели в дома си, защото са добросърдечни, или са те съжалили?

— Лъжеш! Имам си семейство... имам си сестра! Теса Кент е моя сестра! — избухна Маги. Не го беше казвала на никого, защото

нямаше да ѝ повярват. — А Теса Кент е родственица на Уебстърви. Съпругът ѝ Люк Блейк е заварен брат на чичо Тайлър.

— Ама че опашата лъжа! Мислиш ли, че ще ти повярвам? Маги Хорват била сестра на прочутата Теса Кент! Хорват! Хорват! Що за име е това?

— Унгарско е и е не по-лошо от Брадфорд, мръсница такава!

— Как ме нарече? Всъщност защо ли се учудвам — толкова си невъзпитана. Ще се оплача на учителката.

— Хайде, оплачи се, пет пари не давам, хич не ми пука, скапана мръснице!

— Този път лошо ти се пише, Маги Хорват!

След няколко дни Медисън издебна Маги да разговаря по телефона с Теса и побърза да я прекъсне:

— Ще ме извиниш ли? Искам да поговоря със сестра ти.

— Да те извиня ли?

— Трябва да поговоря с нея насаме.

— О, това ли било? Отивам в стаята си. — Изтича нагоре по стъпалата и плътно затвори вратата. „Хич не ми пука“ не беше толкова неприличен израз, щом Роди непрекъснато го повтаряше. Виж, „мръсница“ беше лоша дума, обаче Сали си я заслужаваше. Чудно, че учителката не ѝ беше направила забележка заради нецензурните думи, които бяха толкова ужасни, та и тя не вярваше, че ги е изрекла. Защо ѝ е на леля Медисън да я клевети?

— Теса, съжалявам, че те занимавам с този проблем, но вчера ми телефонира госпожица Андерсън, класната на Маги. Обясни, че се случил неприятен инцидент между сестричката ти и нейна съученичка.

— Инцидент ли? Обясни по-подробно, Медисън.

— Маги се е скарала със Сали Брадфорд и ѝ е казала, че си нейна сестра, а когато момичето я обвинило в лъжа, го е наругала. Слава богу, че не се е стигнало до сбиване. Ала в цялото училище се говорело, че Маги е лъжкиня.

— Само това липсваше!

— Знаеш какви са децата, пък нали и имената ви са различни... Нарекли са сестричката ти кръгло сираче или нещо също толкова абсурдно.

— Ясно. Малки интригантки! — процеди през зъби Теса. — Другата седмица ще посетя училището. Бих тръгнала незабавно, но до

сряда ежедневно имам снимки. Ще взема самолета, ще ношувам в „Карлайл“, на следващия ден ще посетя училището и ще се върна навреме за снимките в петък. Моля те да уведомиш директорката, че ще бъда там следобед и че искам разрешение Маги да отсъства от часовете, за да ме разведе из училището. Дори ще бъде още по-добре да изнеса беседа пред всички ученички. Ще говоря за... за истината, която се крие зад мита за Холивуд — подходяща тема, нали? Но искам посещенията ми да бъдат изненадващи, ето защо директорката не бива да го разгласява. Ще ми съдействаш ли, Медисън?

— Разбира се, веднага ще се обадя на госпожица Дод.

— Започвам да се колебая дали да не изпратя сестра ми в някой добър пансион, щом е подложена на тормоз в „Елм“.

— За бога, не прави от мухата слон. Подобни недоразумения се случват между съученички — забърбори Медисън, като се опитваше да прикрие страха си. Само това липсваше — да загуби кокошката, която снася златни яйца. Тайлър ще побеснее, а Люк ще... нямаше представа как ще реагира Люк и това я плашеше повече от всичко друго. Побърза да добави: — Госпожица Дод каза, че Маги е много умна и че момичетата я харесвали, само дето не вярвали, че сте сестри.

— Ще се погрижа да разсея съмненията им. Между другото, знаеш ли какво е казала на онова момиче?

— Ами... че „хич не ѝ пука“.

— Навярно са я предизвикали. Никога не съм я чувала да ругае, сигурно се е научила от Люк или от Роди — толкова невъзпитани са тези австралийци и холивудски режисьори... — Теса беззвучно се изсмя и си помисли: „Браво, Маги! Никога не оставай длъжна на момичета като тази Сали Брадфорд!“

Теса тайно се радваше, че в деня на посещенията ѝ в „Елм“ времето беше застудяло. Възнамеряваше да се издокара така, че да вземе ума на всички ученички. Облече супер елегантен бежов костюм на Живанши, украсен с разкошна яка и маншети от норка. Малката ѝ барета също беше от кожа на норка. Докато я нагласяваше върху прекрасно фризираната си коса, помисли, че досущ прилича на Ана Каренина. Обу тъмнокафяви обувки от крокодилска кожа и си сложи тройния наниз от естествени перли, който подхождаше на кремавата ѝ

копринена блуза. По принцип го носеше само при важни срещи със собственика на студиото, но за нищо на света не би сложила диаманти — те подхождаха само на вечерни тоалети. После избра най-семплите перлени обици, които отговаряха на огърлицата, струваща два милиона долара, подарена ѝ от Люк за двайсет и четвъртия ѝ рожден ден.

Умело си сложи толкова грим, че да се вижда и от последния ред на училищната зала. Искаше да остави незабравими впечатления във възпитаничките на „Елм“. Огледа се за последен път и със задоволство установи, че изглежда великолепно. Останалото ще се получи от само себе си.

Беше наела огромен ролс-ройс и униформен шофьор, които щяха да накарат ученичките да ахнат, макар че по принцип избягваше типично холивудската показност.

Когато автомобилът спря пред училището и шофьорът ѝ помогна да слезе, момичетата, които напускаха сградата, спряха на стъпалата и изумено се втренчиха в нея.

— Добър ден — обърна се тя към тях. — Ще ми обясните ли къде е кабинетът на директорката? Идвам на посещение.

— Но... но вие сте Теса Кент! — промълви едно от момичетата.

— Не отричам. Но съм и сестра на Маги Хорват.

— Божичко! — Момичето притисна длан към устните си.

— Май не ви е споменавала за мен — отбеляза Теса и учудено повдигна вежди.

— Не... да... преди няколко дни...

— Ах, тази палавница! Сигурно се срамува от сестра си.

— Не! Не... Божичко...

— Все пак ще ми обясните ли къде да намеря госпожица Дод?

— Ще ви заведа. Майчице, сигурно сънувам!

Докато вървяха към кабинета Теса дружелюбно бърбеше с изчервената като рак ученичка. Когато влезе при директорката, учтиво я поздрави и изрецитира предварително подготвената си реч:

— Щях да ви посетя преди доста време, но все се случваше нещо, което да ме възпрепятства. Обаче Медисън Уебстър говори толкова ласкаво за вас, че съм спокойна за сестричката ми.

— Уверявам ви, че тук е много щастлива. И всички я обичаме — добави върлинестата жена с прошарени коси. Беше свикнала с капризите на дамите от местното висше общество, но от красотата на

Теса дъхът ѝ спираше. Не бе предполагала, че в действителност съществува толкова красива жена.

— Радвам се. Ще освободите ли Маги от следобедните занятия, за да ме разведе из училището? Уредихте ли да изнеса малка лекция пред възпитаничките ви?

— Да... да... в четири часа. Ето я и Маги.

Момиченцето възкликна от радост и се вкопчи в Теса.

— Добре, че дойде! — прошепна на видението, което не се бе надявала да завари в кабинета на госпожица Дод. — Приличаш на истинска филмова звезда.

— Точно това искам — прошепна ѝ в отговор Теса, целуна я и нежно приглади косата ѝ.

— А сега, ако госпожица Дод не възразява, предлагам да ме запознаеш с твоите съученички.

— Всички са в лабораторията, имаме час по химия.

— Тогава да отидем там. Иска ми се да разгледам цялото училище, но първо ще ме представиш на приятелките си. — Хвана позагрубялата ръка на момиченцето и двете тръгнаха по коридора.

Когато влязоха в лабораторията, момичетата се ококориха от изумление и забравиха за опитите по химия. Маги се усмихваше до уши, като наблюдаваше как съученичките ѝ смутено и почти с благоговение се ръкуваха с Теса, която разменяше по няколко думи с всяка от тях.

— О, значи ти си Сали Брадфорд. — Теса стисна ръката на изисканото русокосо момиче. Говореше тихо, но гласът ѝ се чуваше съвсем ясно. — Сестра ми Маги твърди, че майка ти е експерт по родословията.

— Ами... тя се интересува кой на кого е родственик — промърмори Сали и се изчерви като рак.

— Точно така — одобрително кимна Теса и чаровно се усмихна. — Ще ѝ предадеш ли онова, което сега ще ти кажа? Ще подпомогне хобито ѝ. Сложничко е, но съм сигурна, че ще го запомниш. Съпругът ми се казва Люк Блейк. Негов заварен брат е Тайлър Уебстър, бащата на Кандис и Алисън. Сестричката ми Маги се пада балдъза на Люк, но понеже е малка, от учтивост нарича господин и госпожа Уебстър съответно „чичо“ и „леля“. Те не са нейни кръвни родственици, но са я приели в семейството си, тъй като нашите родители загинаха при

автомобилна злополука. След като заснех първия си филм, промених фамилията си име, но всъщност се казвам Тереза Хорват, не Теса Кент. Я да видим дали си запомнила всичко.

— Ами... Маги е ваша сестра.

— И още какво?

— Вашият съпруг господин Блейк е заварен брат на господин Уебстър и...

— Доста е объркано, нали?

— Да.

— И е трудно за разбиране, особено когато не знаеш истината. Непременно предай посланието ми на милата ти майка! Предай й още, че съм трогната, задето проявява толкова жив интерес към семейството на Маги. Довиждане, Сали. — Понечи да се отдалечи, но се обърна и погледна момичето в очите. — Дано да съм разяснила „загадката“.

Сали сведе глава и безмълвно кимна.

— Радвам се! — отсече Теса и заговори друго момиче.

„Ама че досада е този цирк около връчването на наградите «Оскар», превърнат от янките в традиция, която привлича вниманието на целия свят!“ — мислеше си Люк, докато гневно крачеше напред-назад из дневната на хотелския апартамент. Телевизорът беше включен на канала, който предаваше церемонията по присъждането на филмовите награди за 1982-а, но Люк бе намалил звука.

В ранните следобедни часове Теса, която трябваше да връчи статуетката в раздела „Най-добър филм“, бе напуснала „Бел Еър“, придружавана от Роди Фенстеруолд.

Люк беше присъствал на миналогодишната церемония, тъй като тогава Теса се състезаваше с Марша Мейсън, Сюзан Сарандън, Даян Кийтън и с Джесика Ланг за титлата „най-добра актриса“, която веднъж ѝ беше присъждана. Тогава присъствието му беше наложително — за нищо на света не би допуснал скъпата му съпруга да седи сама сред публиката, очаквайки обявяването на резултатите. Тази година обаче тя не беше номинирана в нито една категория и щеше да изпълнява ролята на конферансие. Беше му обяснила, че ще прекара часове зад кулисите, докато настъпи моментът да поднесе скъпоценната статуетка, и че не е необходимо той да се отегчава до смърт, очаквайки я да се появи на сцената. „Ще се чувстваш много по-добре, ако ме гледаш по телевизията“ — бе заявила накрая.

Докато я наблюдаваше да излиза от хотела под лъчите на пролетното слънце, Люк си казваше, че никога не е била по-красива. Носеше лилава копринена бална рокля с широк колан и пола, подплатена с многобройни фусты, която се полюшваше леко като огромна камбана. За пръв път слагаше накитите, изработени от прочутия Фаберже: напомнящата паяжина огърлица, която беше принадлежала на една от великите херцогини в двора на руския император, прекрасните обици с висулки, осемте гривни и украшенията за коса, наподобяващи гигантски снежинки. Бижутата, изработени в стила на осемнайсети век, бяха неописуемо изящни и

деликатни и проблясваха при всяко движение на Теса, сякаш бе покрита със скреж и ледени висулки. Тя приличаше на приказна принцеса, която е притичала под падащия сняг, за да влезе в балната зала, където ще танцува цяла нощ.

На раздяла го беше целунала и го бе посъветвала да включи телевизора едва след девет, тъй като церемонията щяла да продължи повече от четири часа.

Люк често се питаше дали съпругата му подозира нелепата му ревност, когато работата ѝ го откъсваше от него. А може би заради това не бе пожелала той да я придружи. Навярно искаше необезпокоявана да се забавлява с колегите си, да се наслаждава на бурните ръкопляскания на многобройните почитатели, тълпящи се около сградата, където щеше да се състои церемонията.

През последните няколко месеца двамата живееха в Лос Анджелис — Теса беше заета със снимането на поредния си филм — тази година заедно с Дъстин Хофман участваше в романтична комедия. Възможно ли е да е прозряла унизителното състояние, в което Люк изпада поради ревността си, стягаща като железен обръч сърцето му? Макар терзанията му да започваха от мига, в който тя отиваше в студиото, Люк полагаше неимоверни усилия да се прикрива и мислеше, че досега се е справил успешно.

Докато нервно крачеше из дневната, за хиляден път обмисляше поведението си към Теса и отново стигаше до заключението, че не е позволил на ревността да отрови семейния му живот. Но ако съпругата му е по-чувствителна, отколкото той предполага, сигурно ще се досети за истинските му чувства.

Господи, как я желае! Желаше да я притежава *изцяло*, да не я споделя с никого. Искаше тя да се усмихва само на него, да не поглежда никой друг. Мисълта, че Теса е заобиколена от колеги, към някои от които може би изпитва по-топли чувства, му причиняваше неописуеми страдания.

Ревнуваше я дори от отдавнашните ѝ приятели, защото с тях Теса споделяше спомени за миналото, в което той не присъстваше. Необузданото му въображение сътворяваше какви ли не сцени, той се разтреперваше, щом я чуеше да се смее, докато разговаря с Родри, с Фиона или с агента си. Всъщност най-неприятни му бяха разговорите

й с Арън — ами ако агентът ѝ намери роля, на която тя не ще устои и ще наруши обещанието си да заснема само един филм годишно?

Вярваше, че е скрил от Теса нелепата си ревност, която го отвращаваше, сякаш беше гноен цирей върху тялото му. Слава богу, че донякъде бе запазил разума си (поне така се надяваше) и беше почти сигурен, че ревността му е неоправдана. Внезапно си спомни какво беше изживял предишната година, докато Теса снимаше филма „Зимата на доктор Стар“, донесъл ѝ втория „Оскар“. Тя играеше ролята на лекарка, стажуваща в кардиологично отделение, която се влюбва в смъртно болен пациент. Ролята на пациента се изпълняваше от Робърт Редфорд и Люк едва успяваше да потисне безумния си гняв при мисълта, че русокосият красавец целува Теса. Не го беше грижа, че двамата актьори са заобиколени от техническия персонал, мислеше само, че никой няма право да целува тази жена, без истински да я желае. Повтаряше си, че щом е преживял снимките ѝ с Редфорд, ще се примири и с Хофман, макар че проклетият Дъстин притежава сатанински чар, страхотно чувство за хумор и излъчваше страхотен сексапил.

Откакто бе спечелила „Оскар“ за участието си в „Доктор Стар“, Теса беше отхвърлила много сценарии, макар Арън Зъкър непрекъснато да ѝ телефонираше и да я убеждаваше, че още не е достигнала върха на кариерата си, затова трябва да се снима в повече от един филм годишно. Тя шеговито споделяше със съпруга си, че Арън е неуморим, при което Люк кисело отбелязваше:

— Сигурно иска да те накара да нарушиш обещанието, което ми даде, преди да се оженим.

— Той и до днес не вярва в сериозността на намерението ми — шеговито подхвърли тя, а Люк предпочете да смени темата.

Днес, докато Теса се приготвяше за церемонията, беше поговорил надълго и нашироко с Роди. Режисьорът не беше глупав, макар изцяло да си приписваше заслугата за блестящата кариера на госпожица Кент.

— Успехът ѝ беше *неизбежен* — заяви Роди. — Разбрах го в мига, в който я зърнах. Сигурен бях, че невинността и красотата ѝ ще накарат зрителите от цял свят да я обожават. Тя постъпи много умно, когато реши да заснема само по един филм годишно и да подбира роли, които напълно се различават една от друга. Досега не са се

появили нейни подражателки, защото тя е уникална. Притежава не само уникална красота, но и неподражаемо физическо присъствие на екрана. Ще се задържи на върха още дълги години, Люк, защото избягва повторението, което бързо омръзва на зрителите. Прилича на Катрин Хепбърн, която не залезе чак до смъртта си.

— Да залезе ли? Теса е едва на двайсет и шест — възрази Люк, въпреки че щеше да бъде безкрайно щастлив, ако публиката престанеше да харесва Теса и тя изцяло се посветеше на него.

— Приятелю, невежеството ти е оправдано, защото не си в бизнеса. Но не забравяй, че тя спечели първия си „Оскар“, когато беше само на двайсет и две. „Айви Лийг“... обожавам този филм, мисля, че е най-добрият, който съм режисирал. Никога не съм очаквал старият Клинт да бъде толкова убедителен в ролята на университетски професор с щастлив брак, безпомощен пред студентката, която го обсебва и която изглежда напълно нормална, въпреки че постепенно губи разсъдъка си. Веднъж месечно гледам филма на видеозапис и още не ми е омръзнал. Теса беше ненадмината в ролята на студентката... но защо ли ти обяснявам, Люк, сякаш сам не го знаеш! Всяка актриса щеше да се съблазни отново да се превъплъти във фаталната жена, но Теса не допусна подобна грешка. Мислеше само как да се усамоти с теб в любовното ви гнезденце във Франция.

— Тя обожаваше онази селска къща — студено отвърна Люк.

— Грешиш, приятелю, Теса обожаваше теб. Другите актриси поставят на първо място кариерата и задоволяването на амбициите си и са самовлюбени, а твоята съпруга пет пари не дава за славата и е влюбена в теб. Сигурно осъзнаваш, че си голям късметлия.

— Не я заслужавам, Роди — промърмори Люк и престорено се усмихна.

— Имаш право. Нито един мъж не е достоен за Теса.

Люк се настани на канапето и впери очи в екрана на телевизора, като от време на време поглеждаше часовника си. Камерата се насочи към публиката... ето го и Роди, а до него седи Маги. Горката Маги, сигурно не виждаше сцената, тъй като пред нея седеше доста висок човек, но при все това беше обезумяла от радост, задето ще присъства на награждаването.

Бог знае как Теса бе изпросила разрешение от директорката на училището, но още утре щяха да качат малката на самолета за Ню

Йорк.

Люк се питаше как е възможно тринайсетгодишното момиче, тежащо най-малко осемдесет килограма, да бъде сестра на изящната Теса. Маги носеше скоби на зъбите, а лицето ѝ беше обсипано с гнойните пъпки, характерни за тази възраст. Буйната ѝ коса не се подчиняваше на никакъв гребен. Отгоре на всичко малката продължаваше да расте, а гърдите ѝ бяха като на зряла жена.

Той избягваше да я гледа, защото знаеше, че Маги се срамува от външността си. Тайно си признаваше, че ревнува Теса дори от собствената ѝ сестра. Но когато момичето им гостуваше, двете бяха неразделни и той се чувстваше изолиран. Дали поради тази причина се стараеше посещенията на момичето да съвпадат с неговите служебни пътувания? „Не може да бъде — мислеше си той. — Тя не подозира, че отношенията ѝ с Маги ми причиняват такова страдание.“ Защото ако Теса бе проумяла това, сигурно знаеше и за ужасната му, неоправдана ревност.

В редовните си писма Тайлър не пропускаше да спомене как цялото семейство радушно приема присъствието на Маги, но Люк умееше да чете между редовете и често се питаше как ли се чувства грозноватото и пълно момиче в компанията на красивите Алисън и Кандис. Очевидно модата на празненствата по случай представянето на девойките в обществото не беше отминала — Тайлър съобщаваше, че Медисън била заета с подготовката на първия бал на Кандис.

Писмата на Тайлър сякаш поуспокояваха Теса, но при всеки разговор с Маги тя ѝ повтаряше, че ако не се чувства добре в дома на Уебстърви, може да се запише в друго училище, към което има пансион. Откакто ѝ се беше наложило да отиде в „Елм“, за да защити момиченцето от малките снобки, често се питаше дали знае цялата истина. Но Маги упорито отказваше. Твърдеше, че е прекалено срамежлива и че трудно ще се приспособи в ново училище, освен това вече се била сприятелила с няколко момичета в „Елм“, където вече била на почит заради сестра си. Всеки разговор или писмо завършваше с фразата: „Не се безпокойте за мен.“

Люк си повтаряше, че действително няма причина за безпокойство. Добре, че навремето се беше намесил и не бе позволил малката да заживее с някоя от лелите на Теса. Момичето никога не се

оплакваше от отношението на Уебстъррови, макар Люк тайно да си признаваше, че при вида на Медисън го побиват тръпки.

Нетърпеливо погледна часовника си и с раздражение установи, че времето сякаш е спряло. Облегна се назад, затвори очи и се замисли. Теса винаги протестираше, когато ѝ подаряваше поредния накит, без да подозира, че съпругът ѝ тайно изпитва удоволствие и необходимост да я обсипва с безценни дарове. С всяко бижу, което ѝ поднасяше, сякаш я *заклеймяваше като своя собственост*, всеки скъпоценен камък, блестящ на пръста ѝ, доказваше, че от всички мъже на света само Люк Блейк има правото да я притежава.

Теса вече имаше безброй скъпоценности. Понякога нощем той ѝ прошепваше да се съблече гола и да се отпусне на леглото. Теса лежеше със затворени очи, стиснала бедра, докато Люк я покриваше с накитите ѝ, пропускайки само гърдите и тъмния триъгълник между краката ѝ. Не откъсваше поглед от лицето ѝ, а тя се стараяше да остане неподвижна — не знаеше кога Люк ще приключи с подреждането на бижутата, които поставяше едно подир друго върху млечнобялата ѝ кожа, едва сдържайки възбудата си.

Едва когато извадеше всички накити, той леко я докосваше с език между бедрата — това бе сигнал, че играта започва. Теса продължаваше да лежи неподвижно и със затворени очи, като богиня, окована с вериги от злато и скъпоценни камъни, която беше изцяло във властта на съпруга си. През целия ден Люк мислеше само за любовната игра, която им предстоеше. Дали да задоволи Теса само с език, като често спира, за да погледне лицето ѝ, да види как тя хапе устни, за да не издаде нито звук. Или пък да я подложи на „изтезание“, да хапе зърната ѝ, докато станат твърди и огромни. Едва тогава ще я докосне между бедрата и пръстите му ще я накарат да обезумее, докато накрая тя не ще издържи и безмълвно ще го накара да я обладае... а скъпоценните камъни ще се посипят по леглото. Понякога не прибягваше до толкова префинени методи — любеше я така, сякаш беше робиня и чувствата ѝ не го интересуваха. Ала винаги след това изкупваше „вината“ си с изключителна нежност и с много ласки и винаги се стараяше да удовлетвори страстта ѝ.

По какъв ли начин да я обладае тази нощ? Какво ли ще я накара да забрави съществуването на други светове освен този, който споделяше със съпруга си?

Щом навърши трийсет през август 1985-а, Теса престана да взема противозачатъчни таблетки.

Реши да не казва на Люк. Обикновено споделяше с него всичко, но не ѝ се искаше, докато се любят, да мислят за зачеването — това щеше да превърне сношението им в обикновен полов акт. Пък и се боеше, че съпругът ѝ ще предложи да отложат с още година-две раждането на първото им дете.

Познаваше Люк Блейк по-добре, отколкото той предполагаше. Знаеше, че я смята за своя собственост и това ѝ доставяше удоволствие. Знаеше, че иска тя да прекарва всяка свободна минута с него и това също ѝ доставяше удоволствие. Знаеше, че Люк иска от нея да му посвети цялото си внимание, когато не снима филм, и с удоволствие се подчиняваше. Нямаше нито време, нито желание да се сприятелява с други жени. Поддържаше делови контакти само с хората от филмовата индустрия.

В известен смисъл тя доброволно се обричаше на живот, в който нямаше място за никого, освен за Люк и който за повечето жени щеше да бъде досаден. Ала когато беше със съпруга си, тя продължаваше да се чувства в безопасност — усещаше емоционална сигурност, която бляскавата кариера не можеше да ѝ даде. Никога нямаше да забрави деня, в който се бе появил Люк и докосването му беше променило живота ѝ.

Но сега отчаяно жадуваше за дете. Търпеливо бе изчакала да изтече десетгодишният срок, наложен от съпруга ѝ — беше дошло времето да получи онова, което иска, към което се стреми с цялото си съществуване.

След като изминаха седем месеца, без да забременее, тя се изплаши да не би вината да е в Люк. Бог ѝ е свидетел, че има живо доказателство за своята плодовитост. А може би съпругът ѝ беше останал бездетен толкова дълго не заради използването на отлични контрацептиви, а защото е неспособен да има деца. Реши, че не бива

да се безпокои, а търпеливо да изчака. По-възрастните жени забременяват по-трудно, пък и според закона за всемирната гадост много по-лесно е да заченеш, когато не искаш детето.

През април 1986-а пропусна редовния си месечен цикъл и се обнадежди, но не каза на Люк — искаше да е напълно сигурна. Очакваше ежедневно сутрешно прилошаване, което я беше издало пред Агнес. Дали беше започнало през първия или през втория месец на бременността ѝ? Не си спомняше — сякаш този период от живота ѝ бе почти заличен от съзнанието ѝ.

За щастие напоследък Люк не пътуваше непрекъснато, тъй като бе назначил способни хора на ключовите постове в многобройните си компании по целия свят. Прекараха пролетните месеци в Ез. Теса избягваше физическите натоварвания под предлог, че е уморена от заснемането на последния си филм. От време на време предприемаше кратки разходки по пътя към селото, но през повечето време седеше на терасата пред къщата. Четеше или замечтано се взираше в напъпилите клони на дърветата, вслушваше се в шумоленето на ветреца сред кипарисите и се наслаждаваше на топлината на пролетното слънце.

Питаеше се къде ще живеят, когато се роди бебето. Трудно ѝ беше да реши, след като можеше да избира измежду всички страни на земното кълбо. Сигурно беше обаче, че животът им ще се промени безвъзвратно. Ще се откаже да снима филми... може би дори завинаги. А Люк ще намали пътуванията си. Ще престанат да живеят по хотели и ще се установят на едно място — в тексаското ранчо, в Монреал, във вилата в Кап Фера или някъде другаде. Дори може да купят къща в Калифорния, например в Санта Барбара — това райско кътче. Но дали там има подходящи училища за детето ѝ? Усмихна се на нелепите си мисли. Важното беше да прекратят скитническия си живот... иначе нямаше да е честно спрямо детето. Последната ѝ мисъл, преди да се унесе в сън, бе, че бебето трябва да се роди в Съединените щати.

— Забелязвам нещо странно — промълви Люк, смъкна презрамките на нощницата ѝ и обгърна с длани гърдите ѝ.

— Какво?

— Гърдите ти са се налели и са по-топли... приличат на току-що изпечени хлебчета. А зърната ти са станали по-едри и малко по-тъмни.

— Боже мой! Как ти дойде наум да... — запротестира Теса, но той я прекъсна:

— Миличка, кога мислеше да ми съобщиш новината?

— Когато... когато съм напълно сигурна... след няколко дни, най-много след седмица.

— А ако ти кажа, че вече съм сигурен, ще се успокоиш ли?

— Ще се успокоя само ако признаеш, че новината те радва — прошепна тя.

— Да ме радва ли? Речникът ми е беден, за да опиша какво чувствам. Теса, обичам те до полуда! Кога ще се роди нашето бебе?

— Ще трябва да почакаш около седем месеца! — отвърна тя и се засмя от щастие.

— Не си ли поизостанала от разписанието?

— Моля?!

— Нали решихме да родиш, когато навършиш трийсет. Чакам вече почти година и може би си забелязала, че полагам особени старания в интерес на общото ни дело.

— Нима си спомняш?

— Никога не забравям обещанията си.

— И нямаш нищо против да давам част от любовта си на друго същество, така ли?

— Не крия, че понякога ще ревнувам — човешко е, нали? В продължение на десет години не те разделях с никого — това бе най-щастливият период от живота ми.

— Най-щастливите години тепърва ни предстоят — усмихна се тя.

— Разбира се, скъпа — промърмори Люк, опитвайки да забрави, че вече гони шейсетте, а тя е едва на трийсет. Господи, на нейната възраст самият той още беше неопитен хлапак. — Съгласен съм с теб, въпреки че по принцип предпочитам да споря.

Теса стоеше пред бакалницата в селцето. Обикновено сама избираше петте вида сирене, които винаги купуваха. Понякога развеселено си казваше, че каквото и правителство да е на власт, французите винаги ще произвеждат нови разновидности на сиренето. Ала днес ѝ се бе повдигнало от тежката миризма в магазина и беше

предпочела да почака Люк отвън, като го убеждаваше, че се чувства добре.

Но наистина ли всичко беше наред? Още не ѝ се повдигаше сутрин, но от няколко дни беше странно изнервена. Нямаше представа дали е във втория или в третия месец на бременността... Внезапно реши още същия следобед да отиде на гинеколог в Монте Карло.

Беше чакала толкова дълго, защото мразеше френските лекари, кабинетите в домовете им, които бяха обзаведени като дневни, както и липсата на параван, зад който да се съблече. На прегледа не присъстваше дори медицинска сестра, но французойките го приемаха за съвсем нормално, дори си купуваха секси бельо за посещението при гинеколога. Теса мрачно си помисли, че няма намерение да прави стриптийз пред лекаря — ще си вземе памучен халат и ще го облече за прегледа.

Питаше се защо Люк се бави толкова. Ненадейно пролетното слънце ѝ се стори прекалено жарко, а почти безлюдната улица — прекалено шумна. Дали усещаше първите признаци, че ще задуха мистралът? Може би заради това беше толкова изнервена. Пристъпи към магазина с намерението да почука на витрината и да подкани Люк да побърза, но залитна и се вкопчи в ствола на кестеновото дърво. Внезапна болка проряза корема ѝ. Тя се притисна към дървото, опитвайки да потисне болката... която продължаваше да се усилва. Теса се преви и изтръпна от ужас — от джинсите ѝ се процеждаше кръв и се стичаше по уличния паваж. „Господи, не позволявай да загубя детето!“ — помисли си тя. Сетне Люк я грабна в прегръдките си и тичешком я занесе в колата. Докато пътуваха към Монте Карло, тя осъзна, че е направила спонтанен аборт. Дори без да чуе мнението на гинеколога, знаеше защо продължава силният кръвоизлив.

Маги препрочете пощенската картичка от Теса, получена преди няколко седмици, сетне я прибра в чекмеджето при останалите картички, които грижливо събираше, откакто живееше в дома на Уебстърви. През изминалите единайсет години беше получила стотици пощенски картички от всички краища на света. Вече не беше малка, но Теса продължаваше да ѝ пише така, сякаш се обръщаше към петгодишно момиченце: „С Люк сме в Южна Африка... Той е затънал

в работа... правя му компания и устройвам празненства, на които каним негови колеги..." Маги си помисли, че ѝ е все едно дали двамата се намират на Северния полюс или на Юпитер — Люк ще продължава усърдно да работи, а Теса — да устройва забави на колегите му. Много картички бяха изпратени от Холивуд или от града, където сестра ѝ снимаше поредния си филм, и в тях се съобщаваше, че всичко е наред и че снимките вървят според предварителния график. Каква скука! Сухият текст не издаваше какво мисли и чувства Теса.

През последните години Маги ежесечно съчиняваше дълги писма до сестра си, но никога не ѝ ги изпращаше. Теса беше прекалено заета да бъде образцова съпруга и прочута филмова звезда и едва ли щеше да обърне внимание на нелепите проблеми на момиче в пубертета. Маги предпочиташе да излее мъката си върху хартията, сетне да скъса писмата, отколкото да развали спокойствието на сестра си, описвайки маловажните си проблеми.

Сега се радваше, че не е изпратила плачливите си послания, тъй като напразно се беше самосъжалявала. След като навърши шестнайсет, като по чудо грозното патенце се превърна в красив лебед. Беше престанала да расте, когато достигна приемливия ръст от един и шейсет. Кожата ѝ се изчисти, след дълги години носене на скоби зъбите ѝ бяха идеални, дори гъстата ѝ коса сякаш беше станала покорна. Веднъж беше чула Медисън да казва за нея, че е „типична ирландка“ и предполагаше, че забележката е била обидна, но не проумяваше причината. Застана пред огледалото и за кой ли път се възхити от розовите си страни, млечнобялата си кожа, черната си къдрава коса и от невероятно сините си очи. Здравей, красавице!

Наистина си я биваше. Ами гърдите ѝ! Когато беше дебела, се срамуваше от големия си бюст. Сега беше приятно закръглена и имаше най-хубавите гърди от второкурсничките в „Елм“ — мнението ѝ беше потвърдено от съученичките ѝ. Макар да бе пълна отличничка, никой не обръщаше внимание на оценките ѝ. Момичетата единодушно се съгласяваха, че най-хубавото нещо в живота е да имаш стегнати, големи гърди.

Повдигна ги и ги целуна, за да разбере какво би усетил мъж... ако изобщо мъж ѝ обърнеше внимание. Досега нито едно момче не ѝ беше определяло среща...

Колкото и да опитваше, не успя да целуне зърната си, по-скоро ѝ стана толкова приятно, че си наложи да престане. В къщата гъмжеше от непознати — подготовката за сватбата на Кандис вървеше с пълна сила. Добре, че поне можеше да се заключи в банята, помисли си тя и се излегна на килимчето. Беше толкова възбудена, че щом се потърка между краката, получи оргазъм.

„Какво облекчение“ — помисли си. Полудяваше от нерви, когато нямаше къде да го направи. През междучасието тичаше в тоалетната, а щом се прибереше у дома, бързаше да се заключи в банята. А откакто се възбуждаше при ездата, вече не се страхуваше от конете. Дали животните разбираха усещанията ѝ и поради това ѝ се покоряваха? Или пък най-сетне беше усвоила наставленията на учителя по езда?

Съжаляваше, че по-рано не е разбрала каква наслада може да си доставя сама. „Сигурно нямаше да съм толкова нещастна“ — помисли си и се усмихна на отражението си, като се възхищаваше от перлената огърлица, подарена ѝ от Теса по случай шестнайсетия ѝ рожден ден, която тежко падаше върху прекрасните ѝ гърди.

За щастие преди две години се беше отказала да ходи на църква, иначе трябваше да се изповядва. Как ли щеше да реагира свещеникът, ако му кажеше, че в продължение на седем дни е мастурбирала двайсет и пет пъти? Бедният, сигурно щеше да си помисли, че тя е обречена завинаги да гори в пъкъла.

Отначало се чувстваше зле, че не ходи на църква и се питаше как да съобщи на Медисън, но за нейна изненада „леля“ ѝ съвсем спокойно прие новината. Всъщност дори изглеждаше облекчена — сигурно ѝ беше омръзнало да води малката католичка на ежеседмичната изповед.

Горката стара Медисън! Когато я посъветва час по-скоро да се запише в Младежкия съюз, Маги ѝ отвърна, че по-скоро ще се запише в Комунистическата партия. Когато ѝ намекна, че трябва от рано да планират представянето ѝ в обществото, Маги заяви, че предпочита да залее лицето си с киселина. Вече знаеше как да се справя с Медисън, защото поради неизвестни причини „лелята“ се страхуваше от нея. Маги още страдаше от студеното ѝ отношение, но толкова дълго беше отритвана и пренебрегвана, че вече би трябвало да е свикнала. Пък и никога нямаше да признае, че копнее за мъничко обич. Това беше нейната тайна.

Следващата година Теса отново направи спонтанен аборт през третия месец на бременността си. Най-добрите гинеколози в Лос Анджелис настояваха, че няма причина тя да не задържа плода. Уверяваха я, че въпреки двете помятания няма пречки да роди. Теса бе едва на трийсет и една — все още в разцвета на силите си. А Люк беше необичайно жизнен за възрастта си. Шест месеца след първия аборт лекарите посъветваха съпрузите Блейк да „опитат“ отново.

„Божичко, как ненавиждам тази дума!“ — често си казваше Теса. Всеки път, когато се любеше с Люк, си представяше, че специалистите от болницата са се струпали около леглото ѝ и като агитка на бейзболен мач ги окуражават с викове „опитайте, опитайте отново“.

Слава богу, че този път ѝ бяха препоръчали пълна почивка, забранили ѝ бяха половин година да мисли за ново забременяване. Бяха ѝ наредили да продължи с противозачатъчните и да избягва да се тревожи, „Като че човек може по желание да прогони лошите мисли!“ — с горчивина си мислеше тя.

Люк вече беше на петдесет и седем, но изглеждаше почти както в деня, когато Теса го видя за пръв път. Само косата му беше прошарена на слепоочията, около очите и устата му се бяха врязали бръчки, но лицето му си оставаше все така привлекателно. Тя често си мислеше, че съпругът ѝ е от онези несломими мъже, които доживяват до дълбоки старини, без да се променят физически. Само погледът му понякога издаваше колко страда заради двата ѝ аборта. Чувстваше се гузен, задето не може да облекчи физическите мъки на съпругата си, измъчваха го съмнения дали същото щеше да се случи, ако не бяха чакали толкова дълго. Опитваше да се самоуспокоява, казваше си, че не можеш да избягаш от съдбата си... пък и Теса се бе съгласила да чака десет години.

Преди второто ѝ помятане бяха купили къщата, за която тя мечтаеше на терасата в Ез. Предпочетоха Лос Анджелис пред Санта Барбара, та да живеят по-близо до Холивуд. Люк вече не настояваше

Теса да снима само един филм годишно — в момента работата ѝ беше най-доброто лечение. Самият той почти се отказа от пътуванията, за да бъде близо до съпругата си.

Къщата им, сътворена от прочутия архитект Уолас Неф, се намираще в Бевърли Хилс, западно от булевард „Сънсет“. Беше изградена от тухли и дървени трупи и напомняше на къща в Нормандия, обвита от пълзящи растения с фуниевидни червени цветове. Постройката беше обградена от четири акра земя, а пътеката, криволичеща през градината, водеше към тенискорт и плувен басейн, които никой не използваше. Люк често казваше, че тук е спокойно и тихо като в Ез, дори растенията бяха същите, но с това приликите се изчерпваха. На „Родео Драйв“ — главната улица в тукашното „село“ — имаше бутици на Армани, на Шанел и на Фред Хейман.

Сега Теса и Люк много повече общуваха с хората от Холивуд. Посещаваха празненства, благотворителни балове, предварителни прожекции на най-новите филми и премиерите, които в продължение на девет месеца бяха неотменима част от обществения живот. Само през лятото светският живот замираще — тогава обитателите на Бевърли Хилс се пренасяха във вилите си в Малибу и отново се отдаваха на забавления.

За разлика отпреди съпрузите Блейк приемаха повечето покани, опитвайки да забравят мъката си. Така Теса имаше безброй поводи да носи най-хубавите си накити. Благодарение на икономическия просперитет през осемдесетте много жени можеха да си позволят скъпи бижута, но колекцията от скъпоценности на Теса беше ненадмината — дори съпругите на приказно богатите шейхове не притежаваха толкова екстравагантни и оригинални накити.

— Погледни ме, скъпи. — Тя се завъртя, за да демонстрира на Люк елегантния костюм от бяла коприна, който бе избрала да носи на вечерята в изискан ресторант, устройвана от Фиона по случай първата ѝ изява като продуцентка. — Как мислиш, кое бижу ще подхожда най-много? Може би нещо с рубини...

— Имаш право — усмихнало отвърна Люк, който седеше на канапето и както му беше обичай, наблюдаваше приготовленията ѝ.

— Но кое по-точно? — Тя отвори сейфа, който беше вграден в огромния ѝ дрешник. — Не искам да изглеждам прекалено натруфена, въпреки че напоследък всички жени се кичат като че са коледни елхи.

Не знам защо, но тази вечер рубините ми се струват доста претенциозни. Какво ще кажеш, Люк? — Тя повиши глас, за да я чува съпругът ѝ. — Никога няма да забравя думите ти, че рубините не подхождат за всеки случай... но това не означава, че не ми харесват. Скъпи, ела и ми помогни да избира... не, остави. По-добре да ти покажа всичко. — Тя излезе от огромния дрешник... изпищя и изпусна кадифените възглавнички, върху които бяха подредени бижутата. Люк се беше наклонил напред, безжизнената му ръка бе провиснала, главата му беше клюмнала върху гърдите. Тя се спусна към него и се опита да го облегне на канапето, като продължаваше да крещи:

— Люк! Люк! Какво ти е? Моля те, отвори очи!

Ала той не помръдваше. Теса придърпа към себе си телефона и набра номера на Бърза помощ, като с последни сили придържаше съпруга си да не падне. „Припаднал е — мислеше си. — Лекарите ще му помогнат.“ Съобщи на телефонистката адреса и се опита да напипа пулса на Люк. Щом посегна към китката му, той отново политна напред. Теса отново го облегна и прилепи ухо до гърдите му. Не долавяше биенето на сърцето му, но реши, че ѝ пречи сакото. В съзнанието ѝ се въртеше една и съща налудничава мисъл: „Не бива да го оставям да падне!“

След минути двама служители от Бърза помощ тичешком влязоха в стаята. Теса продължаваше да прегръща съпруга си и да го моли да ѝ проговори. Отдръпна се едва когато го сложиха на пода. Единият лекар-стажант огледа зениците му и измери кръвното му налягане, другият провери пулса и грабна дефибрилатора, като извика на Теса:

— Ще направим електрошокове.

— Никога не е имал проблеми със сърцето — шепнеше Теса, сякаш не вярваше, че всичко това се случва в действителност. — Сърцето му е здраво... кажете какво му е...

— Не знам, госпожо — промърмори стажантът. Нямахше намерение да ѝ съобщава, че уредът отчита липса на сърдечна дейност. Слава богу, че на лекарите се падаше задължението да уведомяват хората за смъртта на близките им.

— Как така не знаете! — изкрещя тя. — За бога, *помогнете му!*

— Правим всичко възможно, госпожо — отвърна човекът и се спогледа с колегата си. Зениците на пациента бяха разширени, нямахше

нито пулс, нито кръвно налягане, но те бяха обучени да действат, подчинявайки се на правилото, че трябва да се опита всичко възможно за спасяването на един живот. Включиха дефибрилатора и инжектираха във вената му необходимите медикаменти.

— Обади се в болницата — извика стажантът на колегата си. В този момент в стаята тичешком влязоха още трима служители на Бърза помощ, които сложиха на Люк кислородна маска и го положиха на носилката. Стажантът, който говореше по телефона, се постара жената да не чуе думите му:

— Пристигаме възможно най-бързо. Пациентът е с асистолия.

Всички изтичаха надолу по стълбата. Теса се качи в линейката и се опита да прегърне Люк, макар да беше прикрепен към носилката. Никой не се опита да ѝ попречи, единият стажант промърмори:

— След малко ще бъдем в болницата. — Не искаше да каже на бедната жена, чието изкривено от мъка лице му се струваше странно познато, че съпругът ѝ е мъртъв. Беше го разбрал още когато погледна очите му. Безполезно бе да прилагат методите, които използваха при хора с инфаркт. Навярно непознатият е получил аневризъм, който причинява почти моментална смърт — все едно да налапаш дулото на револвер и да дръпнеш спусъка...

Маги, семейство Уебстър, дори Кандис и съпругът ѝ взеха първия самолет за Лос Анджелис, след като Фиона им съобщи за смъртта на Люк.

Медисън, Тайлър и Маги незабавно се отправиха към дома на Теса, където завариха Фиона, Арън Зъкър и Роди Фенстериолд.

— Къде е сестра ми? — побърза да попита момичето.

— Заклучила се е в спалнята си — обясни Фиона. — Отказва да излезе и не пуска никого.

— Нима никой не я е виждал, откакто се е разиграла трагедията?

— Само аз. Когато в болницата са я попитали с кого иска да се свърже, е дала моето име. Веднага отидох да я взема — нямаше смисъл да остава в болницата, — но щом дойдохме тук, изтича в спалнята и се заключи. Не отговаря на вътрешния домофон и от вчера не е хапнала нито зальк. Постоях пред вратата ѝ, но не чух нито звук. Умолявах я да излезе, ала тя не ми отговори.

— Мисля, че трябва да разбием вратата — намеси се Роди. — Не бива повече да я оставяме сама.

— Фиона — отново заговори Маги, — в какво състояние я завари, когато отиде в болницата?

— Беше изпаднала в абсолютен шок. Не говореше, не плачеше, едва дишаше. Съмнявам се, че ме позна. Навярно е съобщила моето име на болничната управа, защото се е досетила, че ще ме намери в „Льо Дом“.

— Какво ти обясниха лекарите? — настояваше момичето, опитвайки да разбере какво се е случило.

— Люк е получил мозъчен аневризъм — търпеливо отвърна Фиона, въпреки че беше обяснявала едно и също вече два пъти — на Роди и на Арън. — Някои хора по рождение са склонни към това. Образувано се е някакво въздушно мехурче в един кръвоносен съд... което причинявало моментална смърт. А може и да доживееш до дълбоки старини, без да подозираш каква „мина“ е заложена в теб. Патологът, който е направил аутопсията, тази сутрин ми събщи причината за смъртта.

— Значи Теса още не знае от какво е починал Люк — прошепна Маги.

— Подкрепям Роди — за пръв път се обади Арън. — Трябва да предприемем нещо, не бива да седим със скръстени ръце и да я оставим да страда. Предлагам да извадим вратата от пантите.

— Първо ще помоля Теса да отвори — заяви момичето. — Все пак измежду вас аз съм единствената ѝ роднина.

— Имаш право — съгласи се Фиона. — Искаш ли да дойда с теб.

— Да. Ще ми помогнеш да се ориентирам — досега не съм стъпвала в тази къща.

Докато се изкачваха по стъпалата, Фиона, която няколко години не беше виждала Маги, беше поразена от привидното ѝ спокойствие. Помисли си, че момиченцето се е превърнало в красива девойка. На... колко ли е години? Навярно на седемнайсет.

Маги почука на вратата на спалнята, а когато не получи отговор, извика:

— Теса, аз съм, Маги. Пусне ме да вляза. Не бива да стоиш сама! И аз обичах Люк. Обикнах го от мига, в който го видях. Спомням си как той ме държеше за ръка, докато погребваха мама и татко. Спомняш

ли си онзи ужасен ден, Теса? С Люк държахте ръцете ми... Никога няма да го забравя... защото не позволи да бъда сама, да почувствам страх. Бях едва на пет, но знаех, че той ще се погрижи за мен. А сега би искал да не бъдеш сама, а със сестра си. Моля те, отвори.

— Маги! Сама ли си?

— Фиона е с мен, но няма да влезе, ако не искаш.

Вратата се отвори и Теса застана на прага. Още носеше белия копринен костюм. Изглеждаше спокойна, не плачеше, беше пребледняла като платно, а очите ѝ бяха безжизнени като на мъртвец.

— Маги — промърмори, без да прояви изненада от появяването на момичето, — научи ли за Люк?

— Да, затова съм тук. Може ли да влезем?

— Нещо се случи с Люк... нещо... което не разбирам.

— Знам. Разреши ни да влезем. С теб ще изпием по чаша чай и ще хапнем нещо. — Маги и Фиона влязоха в спалнята, като внимаваха да не настъпят инкрустираните с рубини огърлици, гривни и обици, които бяха разпилени на пода.

— Чаша чай — като автомат повтори Теса.

— Точно така. И нещо за хапване.

— Съжалявам, изобщо не съм се сетила за храна. Колко е часът? Ще позвъня на прислугата. А ти как се озова тук? — бърбореше Теса с равен глас, лишен от всякакви чувства.

— Пристигнах заедно с Тайлър и Медисън. Арън и Роди също са тук.

— Толкова много хора... Ето я и Фиона... Всички ли знаят, че нещо се е случило с Люк?

— Да, знаят. Дошли са да бъдат с теб, да ти помогнат.

— Но как? — За пръв път Теса сякаш се пооживи.

— Ще бъдем до теб — намеси се Фиона. — Обичаме те, Теса.

— Мислите ли, че това ще ми помогне?

— Няма да облекчи мъката ти, но мъничко ще ти помогне. За предпочитане е, отколкото да стоиш сама.

— Греша, Фиона — същото е.

Едва след зауспокойната литургия Теса започна да осъзнава, че Люк е мъртъв. В продължение на пет дни отново се бе заключила в

спалнята си, оставайки глуха за увещанията на Маги и Фиона. Приличаше на смъртно ранено животинче, което се крие в дупката си. Риданията ѝ не секваха, почти не мигваше, а задремеше ли, след минути се стряскаше от поредния кошмар. Люк, единственият мъж, когото обичаше, бе мъртъв. Опората ѝ беше рухнала. Нямахме за какво повече да живее, но не можеше и да умре. Беше осъдена на живот без сигурност, на живот, изпълнен с опасности. Постепенно разтърсващите ридания стихнаха. Сякаш пелена падна от съзнанието ѝ и тя започна да възприема действителността.

Трябва да свикне да живее без Люк. Ако се преструва на силна, може би след време няма да се чувства толкова обезсърчена... Търсейки спасение в единственото, което умееше, тя предприе първата стъпка за събиране на парчетата от разбитото си сърце. Телефонира на агента си и го помоли да я посети.

— Искам да започна работа, Арън. И то още тази седмица.

— Как ти хрумна такава абсурдна мисъл?

— Трябва да работя. Не ме интересува къде ще се снима филмът, стига да е далеч от тук, нито по колко часа ще работя — съгласна съм на всичко, което ще ме откъсне от мислите ми.

— Не е ли по-добре...

— Какво? — прекъсна го тя. — За предпочитане ли е да седя със скръстени ръце и да скърбя? Страхувам се, че мога да прекарам живота си в печал, защото никога не ще прежаля Люк. Ще бъде толкова лесно... толкова съблазнително. Ужасявам се колко *лесно* ще се поддам. — Тя решително се изправи. — Единственото спасение е да се върна на работа. Люк би искал да го сторя. Иначе животът ми ще стане съвсем безсмислен.

— Но какво ще стане с Маги? Тя иска да заживее при теб. Ще изкара последния гимназиален клас в някое тукашно училище. Исква го от все сърце, Теса, надява се да се согласиш. Ще ти бъде голяма утеха.

— Скъпи Арън, Маги е много мила, но няма представа какво ще ѝ струва саможертвата. Може би е готова да се откаже от онова, което най-сетне е постигнала, ала аз не съм съгласна. След толкова години е победила предразсъдъците на съученичките си, които не само я приемат като една от тях, но и като лидерка. Как да я лиша от това, Арън? Само най-закоравялата егоистка може да си го позволи. Всички знаем, че Маги заслужава, не, нуждае се да остане в същото училище.

— Не съм сигурен...

— Остава ми надеждата — продължи тя, сякаш не беше забелязала прекъсването, — че ще намеря известна утеха в работата, като използвам онази част от мен, която не умря заедно с Люк. Непрекъснато ще бъда в движение. Как е възможно да накарам едно седемнайсетгодишно момиче да води скитнически живот, само за да ми прави компания? Не разбираш ли колко нечестно ще бъде спрямо самата Маги? Тя ми оказа неоценима помощ, беше до мен в най-трудните моменти, но сега е време да се върне към нормалния си живот.

— Няма причина да не живее при теб — настояваше агентът. — Ще пропусне една учебна година, но ще бъдете заедно. Та тя е единствената ти родственица...

— Точка по въпроса! — прекъсна го Теса. След като се бе посъзвела, вече знаеше как трябва да постъпи, за да бъде щастлива Маги. Вече можеше да ѝ каже истината, ала разкритието щеше да затвърди желанието на момичето да остане в Лос Анджелис, за да оказва морална подкрепа на жената, която доскоро мислеше за своя сестра. Тайно си признаваше, че жадува да потърси опора в младостта и смелостта на Маги; жадуваше най-сетне да признае съществуването на дъщеря си и да ѝ позволи да ѝ бъде опора. Ала не биваше да го прави. По-добре да изчака и да се изповяда едва когато момичето е по-неуязвимо. Предстояха ѝ години, през които да се примири със загубата, да преодолее скръбта, да престане да бъде бегла сянка на предишната Теса.

— Още утре ще я накарам да се върне — решително заяви тя. — Ще телефонирам на Медисън и ще уредя пътуването. Маги прекалено дълго отсъства от училище.

— Позволи ми аз да ѝ съобщя за решението ти — тъжно поклати глава Арън. — Сигурно ще изпитва угризения, че те изоставя в такъв тежък момент...

— Престани да се занимаваш с Маги! — прекъсна го тя. — Разполагаш с една седмица да ми осигуриш работа. Дори в момента да не се предлагат добри сценарии, съгласна съм да участвам в какъвто и да било филм — не държа на качеството. Готова съм да замина за Африка и дори по-далеч. Сигурна съм, че можеш да изпълниш молбата ми. Не се опитвай да спориш с мен, защото не ме интересува ничие

мнение, дори твоето. Ако не започна *час по-скоро*, никога повече няма да работя. Люк... правя го заради Люк... той не би искал след смъртта му да се откажа от всичко. Спомняш ли си колко се гордееше с мен?

„Още малко търпение“ — мислеше си Медисън Уебстър, която седеше пред писалището в стаята си и намръщено се вслушваше в шумните стъпки на Маги, тичаща надолу по стълбата, за да отиде на някое от безбройните празненства по случай последната ѝ година в гимназията. Тази... тази сянка, която едва издържаше, скоро щеше да напусне дома на семейство Уебстър. Вече не бе задължена да я държи под покрива си, но не можеше да я изхвърли, преди да е завършила училище — все пак държеше на хорското мнение... Медисън отново се зае с изчисленията си.

Сумите, които беше инвестирала през последните тринайсет години, се бяха увеличили по време на икономическата стабилност през осемдесетте. Медисън беше запазила вложенията си, като няколко месеца преди борсовия крах през 1987-а бе продала всичките си акции. Но завидното ѝ състояние, натрупано благодарение на жестоки икономии от парите за домакински нужди, беше нищожно в сравнение с двайсетте милиона, които Люк беше завещал на Тайлър. Макар че всички формалности около завещанието още не бяха уредени, безсъмнено съпрузите Уебстър бяха по-богати, отколкото някога са мечтали. Ала Медисън не можеше да се отвикне от скъперническите си навици.

Люк се беше погрижил за всичко и за всички. Бе завещал по десет милиона долара на шестимата си помощници при условие, че не напуснат компанията през следващите десет години, а Лен Джоунс беше определил за свой заместник. Оставил бе седемдесет милиона на различни благотворителни организации, двайсет милиона бе определил за Маги — тя щеше да получи парите, след като навърши трийсет и пет. Дотогава наследството ѝ щеше да се управлява от двама попечители — Теса и един от доверените адвокати на Люк. Всичко останало беше завещано на Теса.

Медисън гневно се питаше на колко ли възлиза „всичко останало“, след като Люк беше оставил сто и седемдесет милиона на

чужди хора. Дори не можеше да си представи. Успокояваше я само мисълта, че ако беше на мястото на Теса, нямаше да похарчи и четвърт от несметното богатство. Медисън изпитваше странно задоволство при мисълта, че вече е привикнала към определен начин на живот и никога няма да предприеме драстични промени, независимо колко е богата.

Незнайно защо точно сега тайните ѝ спестявания ѝ доставяха повече радост. Тези пари бяха *истински* за разлика от двайсетте милиона, които и без това бяха завещани на съпруга ѝ, а не на нея.

Ала след като получат прословутите милиони, ще отпразнува събитието, като пръсне огромна сума за задоволяване на една своя прищявка. Не, не прищявка, а сякаш вътрешна потребност. Ще преобрази апартамента, в който години наред се ширеше Маги, ще заличи всяка следа от присъствието ѝ.

Щом повлеканата с големите гърди замине да учи в колеж, ще превърне апартамента ѝ в свой кабинет, откъдето ще управлява имението. Тайлър нямаше нито способностите, нито желанието да се занимава с тази отговорна дейност.

Очевидно намеренията на Люк са били Маги да напусне дома на Уебстъррови, когато навърши осемнайсет и е достатъчно самостоятелна да не се нуждае от семейно обкръжение. Нека Теса вече бере грижата за сестра си, която дори отказва да носи сутиен...

Предполагаше, че Маги ще прекарва ваканциите със свои съученици и съученички, както правеше Барни. Добре, че той бе послушал майчините съвети. Не се беше връщал у дома повече от година — през лятната ваканция гостува на приятел в Невада, а Деня на благодарността и Коледа прекара в Бостън и във Филаделфия. Беше толкова популярен сред съучениците си, че слабите му оценки не притесняваха Медисън. Важното бе, че той се бе сприятелил със синовете на видни личности, които щяха да му помогнат да изгради кариера. Именно с тази цел преди пет години го бяха записали в престижното училище.

Според Тайлър Люк им беше завещал двайсетте милиона в знак на признателност, задето бяха приели Маги в семейството си. Медисън често си казваше, че дори да е така, тя е заслужила да бъде възнаградена. В интерес на истината Люк би трябвало да им остави по-голяма сума, отколкото на момичето, но това беше поредната му несправедливост. А Медисън обичаше да изпълнява докрай поетите

задължения: щеше да устрои празненство по случай осемнайсетия рожден ден на Маги и дипломирането ѝ. Възхищаваше се от щедрия си жест — спокойно можеше да избегне разходите, след като Люк бе мъртъв и вече не ѝ се налагаше да се съобразява с желанията му.

Беше топла пролетна вечер, мракът бавно обгръщаше сградите в имението. Маги седеше на перилото, заобикалящо тренировъчния манеж. Конете бяха пуснати да потичат на воля, шестимата коняри се бяха прибрали по домовете си, никой не нарушаваше спокойствието ѝ. Ненадейно тя изпита странна носталгия, докато се взираше в манежа, където бе прекарвала дълги часове на страх и унижение. Но въпреки моментната носталгия с радост очакваше момента да напусне тази къща, където никога не се беше чувствала като в свой дом. Глуповатият Тайлър изобщо не ѝ обръщаше внимание, а студенокръвната Медисън никога не бе проявила малко топлота към нея, дори не си правеше труд да я порицае, да ѝ покаже грешките ѝ.

Нито за миг не се съмняваше, че Медисън изпитва силна неприязън към нея. През дългите години, които бе прекарала в този дом, бе свикнала с омразата и дори беше започнала да я приема. Само присъствието на Кандис и Алисън (които вече бяха омъжени) беше попречило на майка им да демонстрира необяснимата си враждебност, която почти не прикриваше след смъртта на Люк.

Маги си каза, че в никакъв случай не изпитва носталгия към този дом, където бе нежелана и където само готвачката Елизабет се отнасяше майчински с нея. Макар цели тринайсет години да бе живяла с Уебстърови, продължаваше да се чувства като натрапница, която те са били принудени да приемат в дома си. Колкото и да си блъскаше главата, не проумяваше причината.

Мъчно ѝ беше единствено за дългите часове, които беше прекарала заедно с Барни, нейния верен защитник и рицар. Ала и той я беше изоставил заради новите си приятели, които го канеха в скъпите си имения. Така и не бе успяла да го изненада с ездаческите си умения... всъщност от години не бяха разговаряли насаме, защото по време на кратките си посещения той беше толкова зает с родителите си и със снобските си приятели, че нямаше време за нея.

Мътните го взели! Беше едва на седемнайсет и половина, а тя само след седмица щеше да навърши осемнайсет. Нелепо е една зряла жена като нея да се самосъжалява, защото е била пренебрегната от някакъв хлапак.

Тя мислено заизрежда предимствата си: беше първа по успех в класа, съученичките ѝ я харесваха, беше редакторка на училищния вестник, притежаваше забележителна компютърна грамотност и беше приета в „Смит“, „Васар“ и в Мичиганския университет. Вече беше решила да замине за Мичиган, където със сигурност щеше да се запознае със зрели мъже. Училище „Елм“ беше девическо, единствените мъже по коридорите бяха преподавателите. Когато Маги заяви, че не желае да устройват празненство по случай представянето ѝ в обществото, Медисън не я запозна със синовете на приятелките си, което не беше особена загуба. Ето защо контактите на Маги с представителите на силния пол бяха ограничени до братята на съученичките ѝ — лигльовци, които не я възбуждаха сексуално.

Зарече се, че само седмица след пристигането си в Мичиган ще отиде в студентската поликлиника и ще помоли да ѝ поставят спирала, за да бъде подготвена за всичко. Беше чела прекалено много медицински статии за вредата от вземането на противозачатъчни таблетки в прекалено ранна възраст, следователно спиралата беше за предпочитане.

Бе убедена, че още през първата година ще се запознае с човека, който ѝ е необходим. Жадуваше за първия си сексуален контакт и не я беше грижа, ако любовникът се окаже пълно разочарование. Искаше ѝ се да се влюбва и да разлюбва, за четири години да опознае колкото е възможно повече мъже. „Серийната любов е истинската цел на висшето образование“ — усмихнато си каза тя. Разбира се, трябваше да има високи оценки, за да не я изгонят от университета, но ще посвети свободното си време в сериозно изучаване на плътската любов.

А когато завърши, ще замине за Ню Йорк, ще си намери интересна работа и още пет години ще сменя любовниците... едва тогава ще се замисли за брак. Повече от всичко на света *мечтаеше* да има семейство, защото беше израснала сама, но бе твърдо решена, когато се омъжи, да престане да работи и да се грижи за децата си,

защото смътно си спомняше грижите на собствената си майка. Кипеше от желание да направи и да изпита всичко. Да, искаше всичко!

Тринайсет години от живота си беше прекарала в скучното провинциално градче. Заслужила беше да бъде свободна, очакваше я светът, подобен на сочна ябълка, от която щеше да отхапва парче по парче. Нещо ѝ подсказваше, че ще има голям успех. Чувстваше се могъща като бляскав меч. Въздъхна, като си представи какви интересни и вълнуващи приключения ще преживее. Беше готова да се сблъска с истинския свят и не се страхуваше от изненадите му.

— Хей! — промълви някой зад нея.

Тя едва не падна от парапета — толкова силна беше изненадата ѝ. Усети как някой я хвана през кръста.

— Аз съм, Барни... — прошепна ѝ познат глас. Старият ѝ другар по игра с лекота я повдигна от перилото. Щом усети земята под краката си, тя се обърна към него и също прошепна:

— Какво търсиш тук? Ваканцията ти започва едва през следващата седмица. Какво се е случило? Защо шепнеш?

— Изхвърлиха ме.

— Мамка му! Защо?

— Заради дрога. Спипаха ме на местопрестъплението, докато приятелите ми чакаха „доставката“.

— Боже, колко си глупав! Как можа да прецакаш живота си? Приятелчетата не те ли защитиха?

— Казаха, че инициативата била моя. Били смаяни от постъпката ми.

— Симпатяги, няма що.

— Защо да признават, след като в никого не намериха „трева“? И аз бих постъпил по същия начин. И ето, че ме изритаха от школото само година преди завършването.

— Как се добра до тук?

— С мотоциклета. Наскоро купих на старо един „Харли Дейвидсън“, стегнах го и стана като нов. Държах го в гараж, та да ми е под ръка. Едва ли ще повярваш, но съм страхотен механик — с каквото се захвана, правя го като ново, но най-добре се справям с мотоциклетите...

— Помислил ли си как ще реагират мама и татко Уебстър? — прекъсна го тя.

— Положението е много напечено. Хайде де са скрием в конюшната и да скроим някоя лъжа.

— Постъпваш детински. Та нали от училището ще ги уведомят за подвизите ти? По-лесно ще избягаш от прочутия затвор „Алкатрас“, отколкото да преметнеш родителите си.

— Вече избягах от „Алкатрас“ — щом ме изритаха, дори не си събрах багажа, а яхнах мотоциклета и запраших към родния дом.

— Говориш така, сякаш мразиш училището.

— Така си е. Хич не ме бива по учението, но както вече казах, съм много добър механик. Опитах се да играя ролята на примерен ученик в престижно частно училище, но го правех без желание. Сприятелих се с много момчета, те мечтаят да станат като бащите си, а аз нямам подобни стремежи. Мечтая да притежавам сервиз за поправка на мотоциклети, но не смея да го споделя с родителите си. Никога няма да се съгласят синът им да стане обикновен работник. Ще ме тикнат в някое длънопробно училище, само и само да взема гимназиална диплома.

Отвори вратата на конюшната, включи осветлението, сетне облекчено въздъхна:

— Пфу! Най-сетне съм в безопасност. Реших, че сигурно ще те заваря на манежа — сто на сто още не си се научила да яздиш — затова скрих мотоциклета зад хамбара и дойдох тук.

— Имаш грешка, драги. Вече яздя толкова добре, че мога да участвам в конно състезание.

— Не може да бъде!

— Честна дума.

Двамата се спогледаха и широко се усмигнаха. Маги си помисли, че никога не се е радвала толкова много от срещата с някого. Времето сякаш спря, докато безмълвно, но изпитателно се взираха един в друг. Барни беше станал висок, русата му коса падаше върху челото му, лицето му беше загоряло от слънцето и вече не беше лице на хлапе. Само безцеремонната усмивка и луничките бегло напомняха за момченцето, с което Маги се беше запознала преди тринайсет години.

— Обзалагам се, че не можеш — промърмори той. — Пак ще се наложи да те спасявам.

— На какво се обзалагаш?

— На една целувка.

— Няма да успееш да ме извоиш. Какво излиза: ако не мога да яздя, аз ще те целуна, в противен случай ти ще целунеш мен. Много си хитър, но номерът ти не мина.

— Добре де. Вярвам ти, няма да се обзалагаме. Известно ли ти е, че си станала много сексапилна?

— Естествено.

— А пък аз дори не подозирах. — Той обгърна с длани лицето ѝ, наведе се и впи устни в нейните — продължителна, страстна, сладка целувка, от която Маги се почувства така, сякаш в корема ѝ избухна бомба. Очите ѝ се разшириха от смайване и тя отвърна на целувката. Внезапно почувства замайване — седла, юзди, ботуши за езда, снимки на коне се сляха пред погледа ѝ, тя залитна и щеше да се строполи на пода, ако Барни не я държеше.

— Хареса ти... — прошепна той, смаян от страстта ѝ.

— И още как. Хайде да го повторим, но на онова легло.

— Маги, нали не сме кръвни роднини?

— Дори не сме далечни братовчеди, а само стари приятели.

— Божичко! — изстена младежът. — Станала си истинска жена.

Как не съм забелязал досега?

— Беше прекалено зает, за да ми обърнеш внимание.

— Как е възможно да съм толкова глупав?

— По-добре млъкни.

Той усети докосването на невинните ѝ устни, дочу учестеното ѝ дишане. Маги тръпнеше от наслада, усещаше езика му. Хвана го за косата, за да го привлече по-близо до себе си и обсипа с целувки лицето му, вдъхвайки непознатата миризма, която се излъчваше от кожата му. Целуваше шията, челото му, сетне отново и отново търсеше устните му и горещия му език. Барни беше истински мъж... и то какъв! Как е възможно да го познава толкова години и да не осъзнае, че е влюбена в него. Обичаше го не като приятел, а като мъж.

— Искам да докосна гърдите ти — задавено прошепна той. Маги нетърпеливо задърпа блузата си, нямаше време да я разкопчава. Затаи дъх, когато почувства допира на ръцете и устните му. Усещането беше прекрасно, толкова по-различно от онова, което изпитваше, докато сама докосваше гърдите си. Сякаш нов свят се откри пред нея. Лежеше под Барни и инстинктивно повдигаше таза си, докато той жадно смучеше зърната ѝ и през джинсите търкаше пениса си между бедрата

й. След минута и двамата почувстваха върховното удоволствие — тя изстена, а Барни нададе приглушен вик.

— Всъщност не сме направили нищо — промърмори той, когато се посъвзе.

— Така ли мислиш?

— Разбира се.

— Никога не съм се любила — призна Маги. — А ти?

— Е, имам известен опит, но с теб е съвсем различно. О, Маги, жадувам отново да го направя.

— Аз също.

— Но този път искам да почувствам ръката ти върху мен. Винаги съм те обичал, Маги.

— Знам.

— Ще свалиш ли джинсите си, за да те докосна и аз?

— Добре... но нищо повече.

— Обещавам.

След секунди бяха голи. Целуваха се, изследваха всеки сантиметър от телата си, а копнежът да стигнат докрай ги подлудяваше. Най-сетне не издържаха, Маги смело прокара длан по пениса му, Барни пхна ръка между бедрата й. Скоро, прекалено скоро и двамата изпитаха усещането, че телата им ще експлодират от невероятната наслада, усещане, което щяха да помнят до края на живота си.

Маги се качи в стаята си по задното стълбище, използвано само от прислугата, а Барни реши да прекара нощта в конюшната. За щастие никой не я видя, иначе дори най-непредубеденият щеше да разбере, че с нея се е случило нещо необичайно. Затвори вратата на спалнята, отпусна се на леглото и усети странната миризма, която се излъчваше от нея. Не знаеше, че това е миризма, съпровождаща сексуалния контакт, но реши, че незабавно трябва да вземе душ. Ръцете й, джинсите и дори косата й бяха просмукани с миризмата на Барни. Ако не се страхуваше, че някой ще дойде да разбере защо не е присъствала на вечерята, още часове щеше да се наслаждава на странния аромат, напомнящ й за преживяното.

Изкъпа се, облече чиста пижама и се пъхна в леглото. Ако прислужницата се поинтересува защо не е вечеряла, ще ѝ каже, че не се чувства добре. Изгаси нощната лампа и отново преживя случилото се.

Отначало само мислено повтаряше „Барни! Барни!“. Беше като замаяна, цялата потръпваше, като си спомняше как членът му се изправяше над гнездото от копринени руси косми, как сякаш се превръщаше в център на вселената, докато увеличаваше размерите си. Оказа се, че Барни притежава неподозирана власт над нея. Стига да бе пожелал, тя нямаше да устои и щеше да му позволи да я обладае. При мисълта за това я разтърси нов, умопомрачителен оргазъм.

Дълго лежа в мрака, докато се поуспокои и започна трезво да разсъждава. Макар че още нямаше осемнайсет и бе на границата между юношеството и зрелостта, Барни притежаваше способността да я тласка към безумни постъпки. Тя се разтреперваше само при спомена за огромния му пенис, който бе видяла за последен път, докато младежът обуваше панталоните си...

„Не!“ — сякаш ѝ изкрещя вътрешен глас, който я предупреждаваше за неизбежната опасност. Маги знаеше, че ако още веднъж се срещне с Барни в конюшната, ще му се отдаде. Сигурна бе, че той ще отиде с мотоциклета до съседния град, ще купи презервативи и ще я убеди, че няма никаква опасност. Ще я убеди, защото тя го желаше толкова много, че не мислеше за последствията. Не, не, не бива да го прави!

Изтръпна от страх, осъзнавайки колко безпомощна ще бъде, ако отново се озове в прегръдките му, усети устните му върху гърдите си, долови миризмата му. Никога няма да се задоволи с онова, което направиха тази вечер, ще стигне до край. Барни, скъпи, миличък Барни, не бива! Сега знаеше много повече за секса, знаеше, че ако се отдаде на Барни, ще загуби разума си. Не, няма да го допусне. Трябва да послуша гласа на разума, който ѝ подсказва, че ако с Барни се любят, неизбежно ще бъдат обсебени един от друг. Ще поемат безумни рискове, само и само да бъдат заедно, а рано или късно ще бъдат разкрити. Не, тя не ще позволи на Медисън и Тайлър да я накажат като непослушно дете — и без това я мразят! Не, никога!

Предстоеше ѝ да постъпи в университет, а Барни беше изхвърлен от гимназията. Очакваха я пет години на интересни приключения, а

единствената амбиция на любимия ѝ бе да притежава сервиз за мотоциклети. И за двамата животът едва започваше, но целите им бяха различни. Нито сексът, нито още детинската им любов щяха да са достатъчни, за да оцелеят в реалния свят. Бяха прекалено млади, почти деца.

Какво толкова се е случило, че да я накара да забрави мечтите си за приключения и желанието си за бурен живот? Отговорът беше ясен: нищо не се е случило, появата на Барни не ще я накара да промени плановете си, макар че никога, никога няма да го забрави. Всичко помежду им е свършено. Няма друг избор. Никога повече няма да бъдат заедно, мислеше си тя, докато сълзи се стичаха по страните ѝ.

На следващия ден по обед Медисън и Тайлър вече бяха заминали.

Маги издебна да остане насаме с готвачката Елизабет и попита:

— Къде са леля и чичо?

— Докато закусваха, ги чух да говорят, че незабавно трябва да вземат самолета. Случила се голяма неприятност с Барни.

— Не си ли виждала... някого друг?

— Май знаеш повече от мен по въпроса.

— За какво намекваш? — невинно попита момичето.

— Защото сутринта заварих Барни в кухнята. Отиде си едва когато му напълних цяла кошница с храна.

— Барни ли? Но защо е тук?

— Мисля, че знаеш по-добре от мен.

— Нямам представа.

Маги тръгна към конюшнията, като внимателно се оглеждаше. Барни сигурно се беше скрил сред храстите, нямаше как денем да остане в сградата.

— Господи, вече се бях отчаял — тихо извика той, като се подаде иззад едно дърво. — Ела при мен, скъпа Маги. Цяла нощ не съм мигнал от мисли по теб.

— Не — отсече тя и спря посред пътеката. — Никога не съм изживявала по-прекрасни мигове, но онова, което се случи снощи, няма да се повтори. Не бива дори да те целуна. — Сърцето ѝ се сви, като видя колко го е наскърбила, но с усилие продължи да говори: —

Нищо няма да излезе от връзката ни, а се страхувам да те обикна още по-силно, защото сърцето ми ще бъде разбито.

— Говориш пълни глупости!

— Може би за теб са глупости, но за мен не са.

— Ела и ми обясни какъв бръмбар ти е влязъл в главата.

— Няма. Веднага се връщам вкъщи. Дойдох само да ти кажа какво съм решила. И още нещо: може би родителите ти ще уредят да те приемат обратно в „Андовър“, но послушай гласа на сърцето си. Замини за Ню Йорк, занимавай се с ремонт на мотоциклети, прави само онова, което наистина желаш. Не се подчинявай никому, сам изгради живота си.

— Нима си дошла да ме съветваш? — изумено попита той.

— Точно така. Трябват ли ти пари?

— Господи!

— Хайде, отговори.

— Не, имам достатъчно.

— Ще ми съобщиш ли адреса си в Ню Йорк?

— А ти ще ме посетиш ли?

— Може би... след време. Но първо трябва да завърша университета... да порасна. Ти също.

— Божичко, колко ме е яд, когато имаш право.

— Значи и ти осъзнаваш истината.

— Да. Наистина сме прекалено млади. Но не забравяй, че времето тече. Не забравяй и мен. Обикнах те още щом за пръв път те видях, обичам те и сега, *винаги* ще те обичам. Ти си моето момиче, Маги. А сега трябва да изчезвам. Ще ти пиша, за да ти съобщя къде съм. Целуни ме само веднъж.

— Ще го отложим за друг път. Целунем ли се, ще се повтори вчерашният епизод. Всичко хубаво, миличък Барни. Пожелавам ти много, много късмет... довиждане, скъпи.

— Маги, при първа възможност ела в кухнята — тайнствено прошепна Елизабет в петъка преди тържеството по случай рождения ден на Маги. Медисън беше решила, че е задължена да ознаменува празника на девойката заради двайсетте милиона, които Люк беше завещал на Тайлър, макар още да не можеше да се примири с мисълта, че чуждото момиче е получило колкото заварения брат.

Откакто бяха изгонили Барни от „Андовър“, Уебстърви често отсъстваха от къщи. Въпреки че бяха вбесени от постъпката на сина си, волю-неволю трябваше да уредят да го приемат в друго училище, за да може на следващата година да влезе в университет. Навярно бяха забравили за рождения ден на Маги, но за неин късмет празненството организираше Елизабет. Готвачката се беше справяла с много потрудни задачи — например с първите балове на Кандис и Алисън или със сватбените угощения — в сравнение с който организирането на вечеря за двайсет и три момичета беше шега работа. „Какво ли е намислила Елизабет?“ — питаше се Маги, докато отиваше към кухнята.

— Няма да ми покажеш предварително тортата, нали? — шеговито възкликна, прегърна готвачката през кръста и я разцелува. — Казват, че носи лош късмет, също като да видиш булчинската рокля преди сватбата...

— Маги, ела в килера — прекъсна я Елизабет, която изглеждаше необичайно сериозна. Подаде на девойката писмо, адресирано до нея, и продължи: — Не знам какво да правя с това. Хайде, прочети го.

Маги извади от плика лист хартия, на който беше надраскано кратко послание от Барни. Молеше готвачката да съобщи само на Маги адреса му в Ню Йорк. Не искал родителите му да узнаят къде се намира, защото за нищо на света нямал да се върне в училище. Възнамерявал да си намери работа, за да се издържа.

— Какво да правя? — попита Елизабет. — Да го покажа ли на госпожа Уебстър?

— Дай ми писмото. Родителите на Барни са обезумели от тревога. Трябва да знаят, че синът им е добре.

Готвачката с облекчение прие предложението и отново се захвана за работа. Маги запамети адреса, скъса писмото и изхвърли парченцата хартия в сметта. Реши още същия ден да изтегли всички пари от доста солидната си банкова сметка и да ги изпрати на Барни. Ще ѝ ги върне, когато започне работа, а сега са му повече от необходими. Знаеше, че приятелят ѝ няма пари, а тя бе спестила доста от издръжката си.

С нетърпение изчака Медисън и Тайлър да се приберат и побърза да обяви:

— Докато ви нямаше, се обади Барни. Каза да ви предам, че бил много добре, но нямало да се върне в училище. Поръча да не се безпокоите, сега си търсел работа.

— Да не се безпокоим ли? — гневно изкрещя Медисън. — Как да не се тревожим след онова, което ни причини? — Гласът ѝ издаваше облекчението ѝ, същевременно гневът ѝ все повече се разпалваше. — Къде живее?

— Попитах го, но отказа да ми съобщи адреса.

— Ах, само да ми падне в ръцете! — възкликна на свой ред Тайлър. — За какъв се мисли, как си позволява да се отнася с нас по този начин, защо проваля живота си? Ще си намери работа на куково лято — кой ли ще го наеме? Сигурно безделничи по цял ден и пуши марихуана с лентяи като него. Като си помисля какво сме направили за него... Бог знае откъде се е обадило проклетото хлапе.

— По гласа му не личеше да е дрогиран — осмели се да каже Маги.

— Като че ли може да се разбере по телефона! — сопна се Медисън. — Защо не го разпита по-подробно? Сигурна съм, че дори не си опитала. Как да го намерим? Как смее да се крие от нас?

— Опитах — възрази девойката, — но той държи на своето.

— Повдига ми се от тази фраза! Обзалагам се, че щом свърши парите, ще се върне с подвита опашка. О, щях да забравя — Теса ще пристигне утре, за да присъства на тържеството. Не биваше да ти казвам, тя искаше да те изненада, но главата ми е пламнала от тревоги, не мога да помня щяло и нещяло.

— Вярно ли е? — радостно възкликна момичето.

— Ще вземе самолет от Лондон, утре сутринта ще бъде в „Карлайл“ и ще пристигне навреме за тържеството. Ще пренощува в хотела и в събота ще отпътува обратно.

— Не мога да повярвам — въздъхна Маги, обзета от неописуемо щастие. Дори не смееше да се надява, че ще види сестра си на рождения си ден.

Желанието на Теса да се потопи в работа, за да преодолее мъката си по Люк, се беше изпълнило. Мишел Пфайфър се беше разболяла от грип и в последния момент Теса бе получила ролята ѝ в суперпродукция, която се снимаше в някакво гръцко селце. След приключване на снимките, продължили четири месеца, незабавно бе приела друга роля за студиото „Мърчънт Айвъри“, а отскоро участваше в друга продукция, която щеше да се заснеме в Париж и Лондон.

Бе продала къщата в Бевърли Хилс, ранчото в Тексас и вилата в Кап Фера. „Филмовата звезда, чието сърце е разбито, никога няма да се завърне там, където е била щастлива“ — гласеше заглавието на обширната статия в „Пийпъл“ и Маги си казваше, че авторът се е изразил много точно.

Теса се беше разделила с цялото си имущество освен с бижутата. Напоследък вестниците много рядко поместваха нейни снимки. През изтеклата година фотографите я бяха заснели само три пъти по време на вечеря с нейни колеги: веднъж в гръцко крайбрежно ресторантче, два пъти в типично английски кръчми. И на трите снимки се виждаше, че е окичена с накити, неподходящи на обстановката, и се отличава от небрежно облечените си колеги. Маги с тъга си мислеше, че за нея бижутата са като предпазна броня, подарена ѝ от Люк.

Въпреки че ѝ беше изпратила няколко пощенски картички, Теса не споменаваше кога ще се върне в Щатите. Маги бе принудена да се обърне към Арън Зъкър, за да научи бъдещите планове на сестра си.

— И аз съм в неведение, скъпа — печално отбеляза агентът. — Изпращам ѝ всички сценарии, в които има подходяща роля за нея и я оставям сама да избира, защото не мога да чета мислите ѝ. Ако питаш мен, тя нарочно се товари с непосилна работа, за да няма време за тъжни размисли. Разбирам, че скърби за съпруга си, но се страхувам, че ако продължава така, ще стане безчувствена към всички и към всичко. Що за живот е това?

— Не зная, Арън. Не познавам Теса достатъчно, за да преценя.

— Защо чувстваш отчуждение? Та тя е твоя сестра!

— Прекарали сме толкова малко време заедно, пък и тогава бях съвсем малка. После тя се омъжи за Люк и всяко нейно гостуване беше като приказка, като приключение... но прекалено кратко, за да я опозная. Освен това имаме голяма разлика във възрастта и тя не би могла да разговаря на сериозни теми с едно хлапе. Ти... Роди и Фиона много по-добре познават Теса. За мен тя е приказна красавица от далечна планета, която от време на време ми гостува или ме приютява в своя дом, разрешава да нося бижутата ѝ и ме забавлява с приказки и легенди.

— Всички филмови звезди са като нея, Маги. Но вече си достатъчно голяма да се опознаете — опита се да я утеша Арън.

— С удоволствие, стига да не обикаля света с поредния снимачен екип.

— Имаш право, миличка. Ще ти се обадя веднага щом науча плановете ѝ.

След разговора с Арън Маги се бе почувствала още поточуждена от сестра си — сега нямаше надеждата, че тя ще я удостои дори с кратко посещение.

— Господи, Теса ще прекоси половината земно кълбо само заради едно тържество — кисело отбеляза Медисън, вбесена от радостта на момичето. „Типично за нея — помисли си. — Захвърля сестра си в нечий дом през цялата година, а на рождения ѝ ден се появява, за да изтъкне каква жертва е направила.“

— Важното е, че ще бъде тук! — прошепна Маги и тичешком излезе от стаята, за да не види Медисън сълзите ѝ от щастие. Теса ще дойде! Ще дойде специално за рождения ѝ ден!

Два дни по-рано Теса ненадейно се освободи от досадните задължения, предшестващи заснемането на всеки филм. Лондон никога не ѝ се бе струвал толкова красив, небето над милионния град бе почти прозрачно. Веднъж годишно настъпва онзи пролетен ден, когато цветята в сандъчетата по первазите разцъфват в цялата си красота, когато всяко вековно дърво в парка празнува своето възраждане с появата на нежно зелени листенца и когато най-

консервативният англичанин оставя чадъра си вкъщи, а също така консервативната англичанка си купува две шапки.

Теса лежеше на шезлонг в парка „Сейнт Джеймс“ и наблюдаваше трите бели облачета, които лениво плуваха сред синьото езеро на небето. Хрумна ѝ, че би могла да се пресели в Лондон, ако през цялата година времето е така прекрасно. После си спомни за зимата, която бе прекарала тук, в „зоната на здрача“, където включваха осветлението още преди четири следобед. Но ще бъде хубаво да притежава къща с градинка на някоя тиха уличка, където ще живее само през пролетта и през есента... до гуша ѝ бе дошло от хотелите... Внезапно с изумление осъзна, че гради планове за бъдещето. Случваше ѝ се за пръв път след смъртта на Люк.

Възбудено стана от шезлонга и забърза през парка, без да забелязва нищо, дотолкова бе погълната от мислите си.

Щом мисли за бъдещето, навярно е преодоляла скръбта си по Люк. През годината, последвала смъртта му, се бе чувствала като човек с дълбока, но невидима рана. Само насоката на собствените ѝ мисли щеше да ѝ подскаже кога раната е започнала да заздравява. И този момент най-сетне беше настъпил, благодарение на способността ѝ да живее ден за ден, благодарение на издръжливостта и волята ѝ. Всеки ден се заставяше да стане от леглото и да отиде на снимачната площадка. Времето минаваше и... очевидно лекуваше, доказателство бе желанието ѝ да си купи къщичка. Внезапно ѝ олекна на сърцето — вече може да бъде заедно с Маги, без да е зависима от нея и без да я потиска със скръбта си.

Докато бързаше обратно към хотела, си мислеше, че в събота Маги навършва осемнайсет. Божичко, скъпото ѝ дете става на осемнайсет! Трябва да ѝ осигурят билет за самолета, за да сподели истината с дъщеря си. Ще прекарат заедно лятото в Лондон, ще имат достатъчно време да се научат да бъдат майка ѝ дъщеря... стига Маги да не я отблъсне, след като ѝ разкаже цялата истина.

Теса затича, понесена на крилете на надеждата. Животът отново бе добил смисъл за нея.

В деня, когато навършваше осемнайсет, Маги се събуди рано. Чувстваше се като много важна личност. Беше сънувала вълшебни

сънища — например че танцува върху облаци, позлатени от слънцето, които я караха да се усеща лека като перце и някак пречистена.

Взе душ, сложи си перлената огърлица и застана пред огледалото, което почти заемаше едната стена на банята. Огледа се, възхищавайки се от сексапилната си фигура, сетне за миг се закълчи пред огледалото като дете, което вече никога нямаше да бъде. Едва докато се обличаше напълно, осъзна колко важен е този ден от живота ѝ.

„Навършването на пълнолетие е като крайъгълен камък за бъдещето — помисли си, — неоспорим признак за зрялост.“ Най-сетне магическият ден бе настъпил, а вълшебството му се подчертаваше от пристигането на Теса. Рано тази сутрин самолетът ѝ беше излетял от Лондон и скоро ще се приземи на „Ла Гуардия“. На Маги ѝ хрумна гениалната идея да отиде с автобус до Ню Йорк и да се срещне със сестра си в хотела. Така ще имат възможност да останат насаме преди празненството.

Обмисляйки идеята, тя се втурна в кухнята.

— И тази година редовната картичка пристигна навреме — усмихнато заяви Елизабет. — Кръстниците ти от Калифорния никога не забравят да те поздравят по случай Коледа и Великден, както и за рождения ти ден. Този път пликът е по-дебел — май ти изпращат писмо с наставления и съвети, както подобава на кръстници.

Маги скъса плика и в него откри две писма — едното беше от Брайън Кели, другото бе запечатано. Забеляза любопитния поглед на Елизабет и отиде в трапезарията, да ги прочете на спокойствие.

Скъпа моя кръщелнице,

Както знаеш, с баща ти Шандор Хорват бяхме много добри приятели и се почувствах поласкан, когато ме помоли да ти стана кръстник. Жалко, че много малка напусна Калифорния и с Хелън не можахме да те поглезим. Когато ти беше петгодишна, баща ти ми даде едно писмо с молба да ти го предам на осемнайсетия рожден ден, ако той вече не е между живите. След смъртта на родителите ти заключих писмото в сейфа. Пощенската служителка ме

увери, че ще го получиш навреме. Съжалявам, че живея прекалено далеч, иначе щях сам да ти го връча.

Скъпа Маги, нека това бъде най-щастливият ден в живота ти. С Хелън от сърце ти честитим празника. Надяваме се, когато дойдеш в Калифорния, да ни гостуваш. Сигурно вече си истинска млада дама.

Искрено те обичаме: Брайън и Хелън

Маги благоговейно докосна приложеното писмо. Пожълтелият плик беше добре запечатан и адресиран до госпожица Мери Маргарет Хорват с непознат, но много изискан почерк.

„Мери Маргарет — повтори мислено тя. — Не съм знаела истинското си име, колко странно. Ако татко беше жив, щеше да ме нарича Мери Маргарет и съм сигурна, че това щеше да ми повлияе по някакъв начин.“

Преобръщаше плика в ръцете си и внезапно осъзна, че отлага отварянето му. Не може да чете писмото тук, където всеки момент ще влязат Медисън или Гайлър.

Отиде в стаята си и внимателно разряза плика със специалния дървен нож, който Барни беше измайсторил за нея. Едва разгъна писмото, престояло в плика цели тринайсет години, и зачете посланието.

Любима Мери Маргарет,

Моля се на Бога никога да не получиш това писмо. Сега съм на петдесет и четири и ако е рекъл Господ, ще доживея до осемнайсетия ти рожден ден. Но никой не знае какво го очаква в бъдеще, а аз държа да научиш истината, когато станеш по-разумна и по-състрадателна. Искан ми се лично да ти разкажа всичко, ала ако вече не съм на този свят, все някой трябва да ти го съобщи... а аз не съм се доверявал никому.

Спрямо теб е извършен голям грях. Измамена си от мен, от съпругата ми Агнес Хорват и от дъщеря ми Тереза Хорват. Тази лъжа ти е причинила зло, което само по себе

си е смъртен грях. Единственото, което може да направи вярващият католик, е да се изповяда и да получи опрощение. Дъщеря ми Тереза отчасти призна греха си, но съпругата ми не се е изповядала, макар двамата с нея да сме главните виновници за извършването на смъртния грях. Още по-страшното е, че в абсурдната си гордост тя си въобразява как ще спаси душата си без помощта на Всевишния. С нея продължаваме да нарушаваме Осмата Божия заповед, което означава, че сме загубили възможностите за вечен живот.

Разговарях с моя изповедник и решихме, че ще изкупя вината си към теб, ако ти призная всичко, едва когато бъдеш на подходяща възраст да го разбереш. Невъзможно е да получи опрощение, докато живея в лъжа, но истината ще има фатални последствия за Тереза.

Мери Маргарет, жената, която мислиш за твоя сестра, е твоя майка. Роди те, когато бе едва на четиринайсет. Не знае кой е баща ти. С баба ти Агнес решихме да те отгледаме като наше дете. Сторихме го поради няколко причини. Първо, искахме да спестим на Тереза позора да роди незаконно дете. Баба ти пък не желаше родствениците ѝ да научат, а аз копнеех за друго дете. Ето защо се преселихме в Калифорния, където всички познати мислят, че си наша дъщеря.

Сега майка ти е двайсетгодишна и кинозрителите я познават под името Теса Кент. След няколко дни ще замине за Шотландия, за да участва в някакъв филм. Не зная дали възнамерява да ти каже истината, но всяка нощ се моля да го стори. Тогава ще унищожа писмото. А докато не настъпи този момент, ние тримата все по-безнадеждно ще затъваме в лъжата, която те е лишила от истинската ти майка.

Ти си добро, мило, възпитано дете и радваш очите ми, ала непрекъснато ме гризе мисълта, че нямам право да ти се радвам. Помни, че ще те благославям всеки ден от живота си. Прости ми, ако можеш.

Твой дядо: Шандор Хорват

Докато четеше писмото, Маги машинално стана и се заключи в банята. Прочете го още три пъти... трябваше ѝ време да преодолее шока. Отначало бе схванала само същината, сякаш беше прочела заглавие на вестник. После с усилие на волята се съсредоточи, сякаш подробностите можеха да променят съдържанието. Едва при последното прочитане смисълът на посланието проникна в съзнанието ѝ.

Ала чувствата ѝ бяха изпреварили мисловния ѝ процес. Тя усещаше как в гърдите ѝ е проникнал камък, който притискаше органите ѝ и ѝ пречеше да диша. Внезапно ѝ се стори, че се задушаваше, сякаш нечия жестока ръка затягаше каишка около шията ѝ.

Врхлетя я неудържимо желание да се скрие, да изчезне от света, изпълнен с предателства, тайни и лъжи, с които я бяха оплели от самото ѝ раждане. Чувстваше се смазана, подиграна, същество без истинска самоличност. Беше само едно нищожество, кръгла нула... бе отритната от всички, нямаше собствен дом. Беше заченато по погрешка създание, което всеки може да мами и да манипулира: беше само грях, който се срамуват да признаят, играчка, която захвърлят, когато им омръзне; беше позор за семейството, нещо, което трябва да бъде скрито. Точно така, беше „нещо“, не „някой“.

Дълго остана да лежи свита на кълбо на пода. Толкова беше потресена, че дори не плачеше, а болката в сърцето ѝ сякаш бе причинена от кървяща рана. Постепенно съзнанието ѝ се „изключи“, иначе навярно щеше да полудее. Не знаеше колко време е останала в това състояние, едва по-късно осъзна, че в този момент животът ѝ безвъзвратно се е променил. Беше безименно същество без минало и без бъдеще, което тънеше в мрак и в позор и не можеше да си поеме дъх, което искаше само да лежи неподвижно и да остане незабележимо.

Постепенно от някакво неподозирано кътче на съзнанието ѝ се появиха мисли, силите ѝ започнаха да се възвръщат. Не е безименно същество, а Маги Хорват. Колкото и да беше нежелана, никой не можеше да ѝ отнеме правото на съществуване. Петгодишното момиченце, до което беше адресирано писмото, се бе превърнало в младата дама Маги Хорват. За миг съдържанието на посланието се заличи от съзнанието ѝ. Най-важното бе, че *тя съществува и че Теса е нейна майка.*

Бавно стана от пода и се изправи пред огледалото. Видимо не се различаваше от момичето, което сутринта се беше събудило преизпълнено от щастие, но в душата ѝ кипеше ярост, сякаш излъчваща се от порите ѝ. Болката, която разяждаше сърцето ѝ, се беше преобразила в едва сдържан гняв.

За броени минути се облече, нахвърля най-необходимото в малък куфар, взе ръчната си чанта и на път към външната врата грабна ключовете от колата на Медисън. От трапезарията се дочуваше потракване на чинии — сервираха обяда. Маги още не беше положила изпит за шофьорска книжка, но от години умееше да управлява автомобил. След час и половина вкара колата в подземния паркинг до „Карлайл“. Остави куфара си в багажника, влезе в хотела, представи се на чиновника на рецепцията и съобщи, че търси Теса Кент. Служителят телефонира и учтиво се обърна към нея:

— Заповядайте, госпожице Хорват. Госпожа Кент е в апартамент № 900.

— Благодаря.

Когато слезе от асансьора, Теса я чакаше в коридора, разперила ръце да я прегърне. Усмиваше се, но в очите ѝ се четеше необичаен страх.

— Маги! Скъпа моя Маги! Медисън ти е казала за пристигането ми... исках да те изненадам... Божичко, едва те познах, толкова си се променила само за една година. Целуни ме, миличка Маги.

— Не желая — отсече девойката, мина покрай нея и влезе в апартамента.

— Още не си толкова голяма, че да отказваш да ме целунеш — смаяно я изгледа Теса.

— Ти си прекалено голяма.

— Какво? — все още усмихната попита Теса.

— На трийсет и две си — прекалено голяма, за да мамиш дъщеря си.

Безмълвно се взираха една в друга. С предизвикателно изражение Маги наблюдаваше как усмивката на Теса помръкна, а погледът ѝ подсказа, че тя започва да проумява истината.

— Пристигнах тук, за да го споделя с теб... Не можех да го сторя преди, защото...

— Лъжеш!

— Честна дума...

— Лъжи, лъжи и пак лъжи! Никога повече няма да ти вярвам, никога!

— Господи! Не те обвинявам, но моля да ме изслушаш...

— Не се ли питаш как съм разбрала? — Думите на Маги накараха Теса да замълчи, макар погледът ѝ да не се отделяше от пламналото от гняв лице на момичето. — Днес получих писмо от мъртвец. От Шандор Хорват, който е само твой баща, Теса. Подозирал е, че никой няма да ми каже истината — познавал те е прекрасно, нали? — затова преди тринайсет години ми е писал и е натоварил моя кръстник да ми предаде писмото. Това беше първият подарък за рождения ми ден!

— Едва ли ще разбереш — прошепна Теса и тежко се отпусна на канапето. — Бях само на четиринайсет... Опитай да проумееш поне това, вече си минала тази възраст и знаеш как съм се чувствала.

— Разбирам всичко... Всъщност много добре е обяснено в писмото. Напълно нормално е. Ако не си била католичка, си щяла да абортираш. Защо не ме даде за осиновяване?

— Татко не беше съг...

— Искал е още едно дете — гневно я прекъсна момичето. — Иначе си щяла да ме захвърлиш, нали?

— Щях да послушам майка ми, която държеше да дам бебето на осиновители.

— Майка ти... баща ти... Какво си искала да направиш със собственото си дете?

— Не знам... Не си спомням. Искаше ми се да не съм забременявала. Не можех да се грижа за теб, ето защо се подчиних на желанието на родителите ми. Сторих го, за да се спася. А ти още не беше моята Маги, а само ревящо бебе.

— Не те обвинявам заради това — спокойно заяви девойката.

— О, миличка... — Теса се обърна към нея и обнадеждено я погледна.

— Обвинявам те заради всичко останало. Заради онова, което причини на петгодишното момиченце, на невинното дете, което те мислеше за богиня. Задето ме изпрати да живея при онези ужасни, бездушни хора, когато се омъжи за Люк. Стотици пъти съм разглеждала снимките от сватбата, на която дори не присъствах. Бях

още малка, не беше късно да ме отгледаш като своя дъщеря. След катастрофата официално бях сираче, спокойно можеше да се грижиш за мен. Ала ти ме изостави завинаги. Колко ли безсърдечен трябва да бъдеш, за да се откажеш от детето си? Обвинявам те, задето цели тринайсет години ме заточи при Уебстъррови, които ме мразеха и се отнасяха към мен като с натрапница. В този дом приятели ми бяха само Барни и готвачката.

— Маги...

— Колко им плащаше, за да ме търпят? Сигурно е било цяло състояние, та Медисън да потиска омразата си. Но си била готова да дадеш мило и драго, само за да не се грижиш за мен. Дори не се опитвай да го отречеш. Беше прекалено заета със задълженията си на съпруга на богаташ, с ролята си на прочута филмова звезда, с околосветските пътувания. В живота ти нямаше място за някакво си момиченце. С Люк дори не сте пожелали да имате свое дете. Израснах, без да разбера що е обич; с изключение на трохите щастие, които ми подхвърляше, докато ти гостувах... и то само когато съпругът ти отсъстваше. Тогава ми позволяваше да се кича с бижутата ти, твоите огърлици обгръщаха шията ми вместо ръцете ти. Учеше ме как да почиствам перлите, вместо да ми разказваш за баба и дядо, за фамилията, да ми обясниш какво място заемам в света. Агнес имаше сестри, може би някоя от тях щеше да се привърже към мен. Не съм толкова непривлекателна, но все се чувствах нежелана, срамувах се, че никой не ме обича, ала се страхувах да го споделя с теб, за да не те разочаровам.

— Трябвало е да ми кажеш!

— Нима?

— Мислех, че си щастлива в дома на Уебстъррови.

— Дори да беше така, те не са ми роднини. Ти си моята майка. Моята майка! Как можа да ме захвърлиш при тях. Как ти даде сърце да се представяш за моя сестра? Защо прекарваше толкова малко време с мен?

— Люк не знаеше... — прошепна Теса. — Никога не научи истината...

— Засрами се! Защо се оправдаваш с него? Та той умря преди година! Дори да вярвах, че не си му казала за мен, в което дълбоко се съмнявам, след смъртта му можеше да ми съобщиш истината.

— Не! Невъзможно беше! — извика Теса. — Нямах да бъде честно спрямо теб.

— Няма смисъл да говорим за миналото. — Маги свали перлената огърлица и я остави на масичката. — Не желая да те виждам... никога повече. Не искам парите, които ми завеща Люк, за нищо на света няма да ги приема. Кажу на Медисън, че съм взела колата ѝ и че ще ѝ изпратя талона за паркинга. И да отмени празненството — кракът ми повече няма да стъпи там.

Обърна се, тичешком излезе от стаята и тресна вратата.

Теса остана да седи на канапето. Поклащаше се напред-назад и шепнеше:

— Дойдох тук, за да ѝ го кажа. Не можех да го сторя по-рано, нали? *Нали!*

Маги седеше на скамейка в Сентръл Парк. Беше толкова изтощена от случилото се тази сутрин, че нямаше сили да помръдне. Съзнанието ѝ бе като яйчена черупка, от която са изсмукали белтъка и жълтъка.

Ала когато видя продавача на гевреци, внезапно почувства глад. Изяде три геврека, изпи две оранжади и откри, че донякъде е възвърнала силите си, когато запрати обратно топката, хвърлена в скута ѝ от някакво момченце. Можеше да прекара целия следобед, погълната от тази игра, но когато бавачката отведе протестиращото дете, съзнанието на Маги неохотно проработи.

Първо трябва да заличи от паметта си миналото. Този епизод от живота ѝ завинаги бе приключил. Плановете ѝ за следване също се проваляха, защото Теса щеше да плаща таксите за образованието ѝ, а тя не искаше да има нищо общо с тази жена. Като си помислеше за нея, не чувстваше нито болка, нито гняв, а странно безразличие. Като че някой бе изтръгнал сърцето ѝ, само съзнанието ѝ отчиташе неоспоримите факти.

Бъдещето ѝ зависеше само от нея. Положението не беше толкова трагично. В портфейла си имаше осемстотинте долара, които така и не бе изпратила на Барни. Куфарът ѝ бе пълен с вещи от първа необходимост, обувките ѝ бяха излъскани до блясък. Имаше и адреса на Барни. Общо взето, беше в доста изгодна позиция, от която да започне нов живот. Първата ѝ задача ще бъде да си намери работа и жилище.

Взе куфара си от колата и с такси отиде на адреса, който ѝ беше дал Барни. Сградата се намираше на уличка между Кълъмбъс авеню и Амстердам авеню, но тук нямаше и следа от разкоша на съседните квартали. Маги забеляза, че стъклата на много прозорци липсват.

Откри звънеца с името на Барни, но когато той не отговори на позвъняването ѝ, се настани на стъпалата пред къщата и зачака. Тъкмо ще обмисли какво да му каже. Веднага реши — нито дума за Теса.

Историята трябва да бъде разказана с най-малките подробности, иначе ще изглежда безсмислена. Освен това не засягаше Барни.

Ще се оправдае с Медисън и Тайлър — поведението им е достатъчно правдоподобен повод за бягството ѝ. Стисна по-здраво чантата си, придърпа куфара към себе си и неусетно задряма.

— Маги! — Барни я грабна в прегръдките си. — Мила Маги, страхувах се, че никога повече няма да те видя! Защо ме изостави? О, скъпа...

— Почакай, моля те, почакай. Млъкни и се опитай да проумееш какво ти говоря. Не съм променила решението си и нямам намерение да заживея с теб. Избягах от дома на родителите ти и никога няма да се върна там. Ако Елизабет не ми беше дала адреса ти, щях да отида на хотел.

— Избягала ли си? Невъзможно е да избягаш... точно на рождения си ден — объркано промърмори той.

— Какво от това, че е рожденият ми ден?

— За бога, обясни какво се е случило.

— До гуша ми дойде от родителите ти. Съжалявам, ако те обиждам, сигурно още ги обичаш, но повече не можех да издържам. С майка ти никога не сме се разбирали и когато осъзнах, че съм пълнолетна и никой не може да ме спре, си стегнах багажа. Между другото, успях да им предам твоето съобщение. Баща ти побесня от гняв, а майка ти заяви, че ще се върнеш у дома, когато свършиш парите.

— Друг път!

— Като никога не си направих труда да оспорвам твърдението ѝ — усмихна се момичето.

— Да отидем в покоите ми, рожденичке. — Барни грабна куфара ѝ и я поведе нагоре по стъпалата към стаята си.

— Не е дворец, но тук се чувствам като у дома — гордо заяви, докато отключваше вратата. Малкото помещение имаше само един прозорец с изглед към задния двор, където се издигаше самотно дърво. Стените бяха облепени с плакати със снимки на мотоциклети, на пода имаше спален чувал, а на масата се мъдреха касетофон и котлон. В

ъгъла бръмчеше малък старомоден хладилник, над умивалника имаше огледало. Стаята и прозорецът грееха от чистота.

— Тоалетната е в коридора. Имам възможност да си готвя и да мия съдовете, а съседът има баня с душ, която ми предоставя срещу двайсет и пет цента — гордо обяви Барни. — Както казват французите, имам *le tout confort*^[1].

— Липсва ти само телефон.

— Когато ми се наложи, използвам автомата в дрогерията. Е, какво ще кажеш?

— Жилището е прекрасно. Нямах представа, че си такъв чистник. Стаята е отражение на истинската ти същност. Къде държиш мотоциклета?

— На сигурно място. Намерих си работа в голям сервиз за ремонт на мотори „Харли Дейвидсън“. Заплатата е малка, но ако са доволни от мен, бързо ще се издигна в служебната йерархия. Знам много повече от колегите си, но засега не се издавам.

— Много мъдро — похвали го Маги и предпазливо седна на спалния чувал. — Имам чувството, че работата ти харесва.

— И още как! Така съм се променил, че няма да ме познаеш.

— Не думай! Как го постигна само за една седмица?

— С голяма воля. Записах се в младежкия клуб, в свободното си време вдигам тежести, не се наливаам с бира, не докосвам наркотици, лягам си рано, спестявам половината си заплата, дори се научих да приготвям сандвичи и бъркани яйца. Искаш ли да хапнеш нещо, красавице?

— Гладна съм като вълк.

— Предлагам да подремнеш, а аз ще купя нещо за вечеря. Ще отпразнуваме свободата си. Ще взема няколко шоколадови десертчета и празнични свещи...

— Съжалявам, но ще ти откажа. Първо трябва да си намеря жилище — въздъхна Маги и го огледа от глава до пети. Изглеждаше много по-възрастен отколкото преди седмица и сто пъти по-чаровен. Само ако можеше да го целуне... Тя решително скочи на крака.

— Спокойно можеш да пренощуваш тук — обидено отбеляза Барни. — Няма да те изнася.

— Нима?

— Май не намерих точната дума... Може би трябва да означуваме рождения ти ден. Човек само веднъж е на осемнайсет...

— Няма да се получи, приятел — побърза да го прекъсне тя. — Дали в тази сграда има свободни стаи?

— Не, аз наех последната. Извадих голям късмет. Но в дрогерията има табло за обяви — използва го целият квартал.

— Напред към дрогерията. Между другото, там приготвят ли газирани напитки?

— Може би са приготвяли преди четирийсет години.

— Откри ли нещо? — попита Барни и ѝ подаде фуния със сладолед и чаша кока-кола, докато тя продължаваше да оглежда таблото с обяви.

— Много местен колорит и една потенциална съквартирантка. Обявата гласи: „Търся жена, с която да си разделям наема. Задължителни условия: да бъде свободомислеща, непорочна, спокойна, НЕПУШАЧКА, да не носи татуировки и обици по цялото тяло, да няма домашен любимец и да не слуша музика от периодите след Бийтълс. Самостоятелна стая и баня. П. Гилденстърн.“ Посочен е и телефонен номер.

— Откачена работа! „Свободомислеща и непорочна“... и какви са тези татуировки...

— Непознатата търси точно човек като мен. Ще ѝ се обадя.

— Откъде знаеш, че е жена?

— Още не съм сигурна — засмя се Маги, отиде до автомата и набра номера. Дочу грубоват глас:

— Ало?

— Търся П. Гилденстърн.

— Същата. — Гласът определено беше женски.

— Казвам се Маги Хорват. Прочетох обявата ви. Не съм татуирана и не пуша. Още ли е свободна стаята?

— Зависи.

— От какво?

— От преценката ми за вас.

— Освен всичко друго съм и непорочна.

— В повечето случаи това е доста субективно. Заповядайте, искам да се убедя сама в качествата ви. Къщата е на ъгъла на Амстердам авеню, живея на последния етаж. Имам немска овчарка, която ще се нахвърли върху вас, ако направите погрешно движение.

— Бъдете спокойна. Напълно безобидна съм. Може ли да доведе и братовчед си?

— Добре, но няма да го пусна в апартамента. Да стои на площадката. Ще оставя вратата отворена, та да го повикате, ако сметнете за необходимо. — Гласът на П. Гилденстърн леко потрепери.

— Идвам веднага. — Маги затвори телефона и се обърна към Барни: — Тази жена се страхува от мен. Бас държа, че няма дори котка. — Довърши сладоледа си, отвори пудриерата, втрени се в огледалцето, избърса шоколадовия крем от устните си и приглади косата си. — Какво ще кажеш, вдъхвам ли доверие?

— Определено.

Задъхана от изкачването до шестия етаж, Маги почука на светлосинята врата, върху която имаше табелка с надпис „миниатюри“.

П. Гилденстърн отвори, без да маха солидната верижка, и огледа Маги, като се опитваше да си придаде сурово изражение. Беше сивоока, с изящно телосложение, висока около метър и четирийсет, а буйната ѝ червеникава коса бе завързана на опашка с черна кадифена панделка. Лицето ѝ беше като на порцеланова статуетка с остро носле и плътни устни. До жената стоеше огромно куче, високо почти колкото нея.

— Добър ден, госпожице Гилденстърн — каза Маги, като едва сдържаше усмивката си.

— Добър ден — плахо отвърна жената.

— Аз съм Маги Хорват. Обадох се преди малко.

— Добре... Трябваше да се убедя. Понякога звънят непознати... — бърбореше тя, докато оглеждаше Маги от глава до пети. — Братовчедът придружава ли ви?

— Барни, обади се — извика девойката.

— Ехо, тук съм — обади се той от площадката на петия етаж.

— Кажете му да не мърда от там.

— Всичко е наред, Барни, остани на мястото си.

— Казвам се Поли — заяви домакинята и отвори вратата, но продължи да държи кучето за каишката. — Заповядайте.

— Прекрасно е! — Маги бе удивена от таванския прозорец, през който нахлуваха лъчите на залязващото слънце. Намираха се в помещение, което очевидно служеше за ателие. — Художничка ли сте?

— Рисувам миниатюрни портрети.

— Не знаех, че още има художници, които се занимават с това.

— Откакто е изобретен фотоапаратът, хората не проявяват особен интерес към нашето изкуство — тъжно отбеляза Поли, — но все още имам поръчки. Не знам докога ще има търсене и нямам представа какво ще правя след това — не умея нищо друго, освен да рисувам. Ама защо ме разпитвате? Професията ми няма нищо общо със стаята.

— Разбира се. Просто ми е интересно — отвърна Маги, като любопитно се оглеждаше. Погледът ѝ попадна на работна маса, върху която стоеше старомодно шкафче с много чекмедженца, служещо вместо триножник.

— Елате да огледате стаята.

— Да разбирам ли, че изглеждам подходяща за съквартирантка? — Внезапно девойката осъзна, че тази жена има златно сърце, но и остър и критичен ум.

— Доста подходяща — отсече Поли и отключи някаква врата в дъното на коридора. — Задушно, но държа прозорците затворени, когато никой не обитава стаята. В този квартал се навъртат много съмнителни типове.

Маги се огледа. Огромното легло с балдахин заемаше по-голямата част от помещението. Тапетите очевидно бяха поставени много отдавна, но още не бяха избелели и жълтите цветенца се открояваха върху белия фон. Всъщност цветните мотиви присъстваха навсякъде върху копринените и сатенените тъкани, от които бяха изработени калъфките на двата фотьойла, покривката с къдрички върху кръглата маса и завесите. Килимът беше от пришити едно към друго парчета от различни платове в пастелни цветове. Създаваше се впечатление за странна хармония, макар всичко да беше изработено от материи, които на пръв поглед не си подхождаха по цвят. На Маги ѝ се стори, че е попаднала в илюстрация от книжка с приказки.

— Божествено е! — възкликна.

— Колекционирам парчета текстил — скромно обясни Поли. — Съхранявам ги на тъмно, а тук съм използвала само онези, които са

много избелели.

— Прекрасно е! Все едно се намирам в музей! Но как да живея тук? Ами ако скъсам нещо или случайно разля вода върху покривката? Никога няма да си го простя.

— Всичко, което виждате, е кърпено много пъти — успокой я Поли. — В стаята няма нищо ценно, което да се повреди. Ето вграденият гардероб, а там е банята. Ще я разгледате ли?

— Няма смисъл. Сигурно ще се откажа, защото няма къде да готвя.

— Така ви се струва. — Поли дръпна паравана, който скриваше малка, но напълно обзаведена кухня. Погледът на Маги попадна на купчина пластмасови лъжички, които вървят с кутиите бебешка храна, и тя избухна в плач. Тялото ѝ се разтърсваше от риданията. Понечи да седне на стола, но не посмя и се отпусна на пода, като се заливаше в сълзи.

— Да не би да мразите пластмасови лъжички? — обади се Поли след малко и ѝ подаде кутия с хартиени носни кърпички.

— Не — преглътна Маги и отново зарида.

Жената седна на леглото и изчака кризата да премине. Очевидно не беше смутена от странното поведение на кандидат-съквартирантката.

— Извинете — прошепна девойката, когато най-сетне се поуспокои. — Прекарах кошмарен ден и неприятностите ми дойдоха прекалено много. Отгоре на всичко имам рожден ден. Навършвам осемнайсет.

— Аз съм на двайсет и шест. Слушай, щом ще живеем заедно, по-добре да си говорим на „ти“. Искаш ли чаша чай?

— Да, много благодаря.

— Месечният наем е двеста долара.

— Значи ме намираш подходяща за съквартирантка.

— Напълно. Но първо трябва да изясним един въпрос.

— Така ли? Какъв?

— Ще ти обясня. Да се върнем в ателието. Ще направя чай и ще поговорим.

Докато домакинята се занимаваше с чайника и врящата вода, Маги изпод око я наблюдаваше. Госпожица Гилденстърн носеше бяла памучна рокля, каквато можеше да се намери само в антикварен

магазин за облекла от миналия век. Престилката ѝ беше от муселин, избродиран с клончета. Бели балетни пантофки допълваха странния тоалет, който при все това подхождаше на изящната жена.

Поли ѝ подаде захарницата и заяви:

— Трябва да те предупредя, че съм лесбийка.

Маги зяпна от изумление.

— Знам, че и през ум не ти е минало, но е по-честно да ти го кажа.

— Всъщност това не ме интересува — откровено заяви девойката, опитвайки да прикрие изненадата си.

— И все пак може би се питаш дали не съм те харесала. В обявата споменах, че не желая съквартирантката ми да е татуирана, защото харесвам татуирани жени с обици на най-странни места, издокарани с черни кожени дрехи и с високи ботуши. Много си симпатична, но не си мой тип — иначе нямаше да те приема.

— Постъпваш много... разумно.

— Парен каша духа. Една от наемателките разби сърцето ми.

— Успя ли да превъзмогнеш загубата?

— И още как! — изкиска се Поли. — Притежавам всички добродетели, освен вярност.

— Господи, съвсем забравих за Барни. Бедничкият, сигурно още виси на площадката.

— От аналогията, която направи, разбирам, че братовчедът ти е предан и верен.

— Предан ми е до гроб.

— В такъв случай е заслужил чаша чай. Отиди да го повикаш. — Сетне заповяда на кучето: — Да не си помръднал, Тото!

— Тото ли се казва? — извърна се Маги.

— Не смей да му се подиграваш!

— Барни — извика девойката, — вече можеш да се качиш.

— Крайно време беше — промърмори той и хукна нагоре по стълбата, като прескачаше по две стъпала наведнъж.

— Поли, запознай се с Барни Уебстър. Барни, това е Поли Гилденстърн, а това е... Тото.

— Мамка му, тук е също като в приказките! — изумено се огледа младежът.

— Хей, внимавай какво говориш! — упрекна го Маги.

— Остави момчето на мира. Ако знаеш какви цинизми съм чувала... — Поли се засмя. — Барни, ще пиеш ли чай?

— Да, госпожице, благодаря. — Той обиколи ателието, сетне възхитено възкликна: — Страхотно е! Отдавна ли живеете тук?

— От пет години.

— Споразумяхте ли се с братовчедката ми?

— Изяснихме си някои основни положения — мелодично се изсмя дребничката жена. — Доколкото разбрах, вие също искате да ме... поогледате.

— А-а, не — побърза да каже той. — От пръв поглед си личи, че сте истинска дама, при това много красива.

— Благодаря за комплимента. — Тя засия. Барни бе спечелил благоразположението ѝ. — А сега ми обяснете роднинската си връзка. Интересувам се от родословия...

— Ами... — Той се поколеба. — Доста е сложно. Завареният брат на баща ми беше женен за сестрата на Маги.

— Излиза, че не сте братовчеди.

— Но израснахме заедно — побърза да се намеси Маги и се изчерви до уши.

Поли ги изгледа внимателно и веднага се досети, че са влюбени един в друг. „Божичко, колко са мили! — помисли си. — Хората с нормални полови наклонности са толкова предсказуеми.“ Забавно ѝ беше да наблюдава младежа и девойката — все едно, че гледаше две очарователни, но палави деца, които са направили пакост и се преструват на невинни.

— Поли е художничка — продължи Маги, за да отвлече вниманието на домакинята, чийто проникателен поглед сякаш виждаше всичко. — Рисува миниатюрни портрети.

— Така ли? Колко интересно.

— Искате ли да ви покажа някои мои работи?

— Да — отговори Маги. Възнамеряваше да го предложи, но изпитваше неудобство.

— Хората поръчват свои миниатюрни портрети, за да ги подаряват за спомен, понякога ми възлагат да нарисувам техни приятели — заобяснява Поли. — Най-малкият портрет може да се постави в медальон. Използват се акварели, а четките са от естествен косъм — през Средновековието са използвали косми от катеричи

опашки. Тази миниатюра може да се постави върху нощно шкафче — размерите ѝ са шест квадратни сантиметра, а онази, овалната, е предназначена за медальон.

Маги и Барни се наведоха да разгледат по-отблизо великолепно нарисуваните и свръхреалистични рисунки.

— Майчице! — промърмори Барни. Овалната миниатюра представляваше портрет на късо подстригана млада жена с кожени дрехи на мотоциклетист. Всяка татуировка по голите ѝ ръце беше пресъздадена с необикновена прецизност, всяко метално копче блестеше като диамант. На квадратната миниатюра бяха изобразени две голи женски гърди. Раменете и торсът липсваха, виждаха се само великолепните гърди с едри зърна, окъпани в сияйна светлина. — Тези са наистина... различни.

— Така си е — съгласи се Поли и прикри усмивката си, като видя, че младежът се е изчервил до уши. — Някой ден ще ви покажа любимите ми творби. — И сведе клепачи, за да не забележи Барни закачливия ѝ поглед.

— Много мило — промърмори той, обърна се и затича надолу по стълбата. Маги и Поли се спогледаха и избухнаха в смях.

— Такива са си мъжете — едва успя да каже художничката.

— Имаш право. Големи страхливци са.

[1] Всички удобства (фр.) — Б.пр. ↑

— Маги, преснимай тези документи, предай оригиналите на госпожица Хендрикс, донеси ми две кутии с големи кламери и пощенски картички, изхвърли онази изсъхнала кифла, почисти кафеварката и отново я зареди, сетне незабавно се яви при господин Рексфорд в отдел „Монети“. Затрупан е с работа и се налага да му помогнеш.

— Слушам, господине. — Тя забърза към копирната машина. Искаше ѝ се час по-скоро да свърши задачите, с които я бе натоварил господин Джемисън, за да отиде в отдела за монети, който се намирал в съседство с отделите за туземно изкуство, за старинни оръжия и за „находки“. Престижната аукционна фирма „Скот енд Скот“, имаше петдесет и девет отдела, но „Находки“ беше любимият на Маги и колкото и да бързаше, тя не пропускаше да надникне там.

От три месеца изпробваше късмета си в различни фирми, но досега не беше попадала на толкова интересна работа. Осъзнаваше, че може би никога не ще разбере сложната дейност на компания, която организира търгове чрез наддаване. През двете седмици, откакто работеше в „Скот енд Скот“, любопитно наблюдаваше работата на отделите, докато тичаше да изпълни многобройните задачи, с които я товареха.

Отделът за находки я привличаше най-силно. Понякога през отворената врата виждаше как главната специалистка госпожица Радиш внимателно разглежда предметите, които хората предлагаха на „Скот енд Скот“; между тях имаше кукли, плюшени играчки, тирбушони, стикове за крокет, земеделски сечива, спортни екипи и старинни играчки. Маги с изненада научи, че всички предмети, които са обект на колекциониране, след време се превръщат в антикварни ценности. Дали онзи, който преди години е купил за един долар часовник с изрисуван на циферблата Мики Маус, е предполагал, че един ден същият часовник ще бъде продаден за седемстотин долара?

„Скот енд Скот“ приличаше на таванското помещение на ексцентрична и богата старица, която обикаля света и се стреми да притежава всичко, привличащо вниманието ѝ; едновременно напомняше и на най-престижната разпродажба на вехтории. За краткото време, откакто работеше за компанията, Маги беше разбрала, че най-добра печалба носят отделите „Изкуство“ и „Бижута“, които се намираха на по-горните етажи в сградата, която заемаше цялата пресечка между Осемдесет и четвърта улица и Второ авеню. Начинаещи служителки като нея нямаха достъп нито до „аристократичните“ отдели, нито до залите, където се провеждаха търговете.

Още в деня, когато се настани в стаята си в апартамента на Поли, Маги откри в указателя адресите на агенции, които посредничеха за намиране на временна работа. Сигурна бе, че всеки работодател с удоволствие ще я наеме, защото умееше да борави с компютър и беше съгласна да върши най-черната работа.

Едва откакто беше в „Скот енд Скот“ тя чувстваше, че е попаднала, където трябва, че може би тук ще се задържи по-дълго. Направи ѝ впечатление, че се работи с минимален персонал.

Макар да беше по-малка от „Сотби“ или „Кристи“, компанията имаше трийсет и девет филиала в двайсет страни. Провеждаше седемстотин търга годишно и само по-многоброен персонал с висока компютърна грамотност би могъл да се справи с непосилната работа. По цял ден Маги препускаше между отделите, изпълнявайки поръченията на служители, които незабавно се нуждаеха от помощта ѝ. Харесваше всички колеги, искаше ѝ се да се задържи тук, макар че положението ѝ в служебната йерархия беше малко по-престижно от това на чистачките.

Утешаваше се с мисълта, че хората вече знаеха името ѝ и постоянните подвиквания „Маги, побързай, трябваш ми“ създаваха усещането, че е полезна и необходима. Лека-полека се приспособяваше към новия си живот, в който трябваше да разчита само на себе си.

Имаше късмет, че не живее в някой отвратителен пансион, че милата Поли често я канеше да сподели вечерята ѝ и ѝ помагаше да забрави самотата.

Имаше късмет, че Барни винаги можеше да ѝ се притече на помощ, ала приятелството им бе помрачено от страстта, която

изпитваха един към друг. Тя се страхуваше да остане насаме с него, тъй като това рано или късно щеше да доведе до последствия, фатални и за двамата. Може би чувствата им ще се задълбочат, което още повече ще усложни положението, или пък ще се разочароват и дългогодишното им приятелство ще се разруши. Барни беше като топло кожено палто, което трябва да се държи в гардероба дори през най-студените зимни дни.

Маги намираще утешение в малкото удоволствия, които можеше да си позволи. Едно от тях бе да се преобрази в истинска нюйоркчанка. Няколко съботни следобеда се разхожда по Медисън авеню, като наблюдаваше момичетата, минаващи покрай нея. Скоро разбра, че скъпият ѝ костюм не ѝ подхожда, че ако се облече в черно ще заприлича на връстничките си от мегаполиса. От разпродажбите в Ийст Сайд срещу по-малко от сто долара се снабди с две черни миниполи (едната от вълнен плат, другата от кожа), с черни пуловери, с черно палто, с широк черен колан и черни ботуши с нисък ток, както и с плътен чорапогащник в същия цвят. Похарчи десет долара за дълги зимни шалове в оранжево, жълто и зелено и още двайсет за сребърни обици, които подхождаха на всяка дреха и се почистваха с паста за зъби. Реши, че прическата ѝ е старомодна, отби се в евтин фризьорски салон и се подстрига толкова късо, че прическата ѝ изглеждаше едновременно предизвикателна и много модерна. Купуваше си само черна спирала за мигли, червило и крем „Понд“, като обикаляше из магазините, затваряни поради ликвидация. Ако човек я видеше тичешком да пресича някоя улица, докато яркият ѝ шал се развява зад нея, щеше да я помисли за типична нюйоркчанка, която току-що започва кариерата си. Контрастът между черните ѝ къдрици, бялото ѝ лице с румени страни и искрящите ѝ сини очи беше толкова силен, че тя приличаше на оживяла картина в стил „поп арт“.

И все пак тайно си признаваше, че е самотна. Забраняваше си да мисли за Теса, за да си спести болката и гнева. Всъщност никога не е била близка с нея, най-ярките ѝ спомени бяха свързани с пощенските картички, които Теса ѝ изпращаше, и с посещенията ѝ в един нереален свят. Навярно се чувстваше самотна заради несбъднатите си мечти да се запише в някой престижен университет.

„Да бъдеш момиче за всичко, дори в прочута компания за провеждане на търгове, не може да се сравни с това да си студентка

първа година, но ако понапрегнеш въображението си, ще се убедиш, че тук също получаваш някакво познание“ — разсъждаваше тя, докато вървеше към служебното помещение с намерението да измие кафеварката. Остана неприятно изненадана, когато видя, че някой я е изпреварил. Някакъв висок мъж с протритото вълнено сако и размъкнат сив панталон стоеше пред умивалника и озадачено се взираше в крановете.

Маги застана зад него и запотропва с нокти по кафеварката, за да подсказе на непознатия да си потърси друго място за медитиране. Забеляза, че непознатият беше разглобил друга кафеварка и беше подредил съставните ѝ части върху страничния плот.

— Загубил ли сте нещо? — попита тя, като се убеди, че онзи няма намерение да се отдръпне, а безпомощно продължава да наблюдава крановете.

— Не съм. Всъщност нямам представа как да измия проклетата машинка.

— Дръпнете се — нетърпеливо го подкани тя. — Ще ви помогна, а при друг случай повикайте някое от момичетата за всичко.

— Назначен съм тук временно — отвърна непознатият, обърна се и я изгледа през очилата си. — Нямам право да безпокоя дори най-нисшите служители.

Докато говореше, той си мислеше, че би направил всичко, за да спечели тази млада жена. Беше апетитна и свежа като зряла праскова.

Маги се приведе над умивалника, но след миг се обърна и подхвърли:

— Мислех, че няма по-нисша служителка от момичето за всичко.

— Обясниха ми, че от тях се изискват разностранни умения. Моите задължения са да оказвам помощ, където е необходимо, да продавам каталози, да бъда хамалин и чистач, да приготвям кафе... и бог знае още какво, но безшумно и незабележимо. — Бърбореше неспирно, опитвайки да я задържи по-дълго. — За съжаление още не съм успял да се проявя, защото това е първият ми работен ден.

— И вие ли не сте учил в университет?

— Завършил съм история на изящните изкуства в Харвард, бизнес школа... също в Харвард, сетне изкарах едногодишно обучение в лондонския музей „Виктория и Албърт“...

Маги смаяно изгледа този свръхобразован глупак, който не можеше да се справи с най-обикновена кафеварка. Високият младеж имаше дълга червеникава коса, лешникови очи, правилен нос и голяма уста. Поне от два дни не се беше бръснал, а едната рамка на очилата му беше залепена с лейкопласт.

— Имат специална програма, която е задължителна за хора като мен — обясняваше непознатият.

— Какви са хората като вас?

— Онези, които се занимават със старинни керамични и порцеланови изделия.

— Изглеждате доста... крехък — засмя се тя. — Сигурно разбирате и от стъклени чаши.

— Грешите. Със стъклото се занимават същите специалисти, които разбират и от преспапиета.

— И все пак — настояваше Маги, — ако човек е решил да отиде на търг, за да купи чинии, няма ли да се интересува и от чаши?

— В думите ви има логика, но в „Скот енд Скот“ не очакват служителите да разсъждават като продавачи в универсален магазин — усмихнато отвърна непознатият.

— Не съм служителка, а момиче за всичко! — тръсна глава тя. — Приятно ми е — казвам се Маги Хорват.

— Аз съм Анди Маклауд. — Той ѝ подаде голямата си, топла длан.

— Анди! — извика изнервената секретарка, която тичешком влезе в помещението. — Ето къде си бил! Шефът влезе в съвещание, всички чакат кафето, а ти си бърбориш!

— Трябва да изчезвам. Ако ви поканя на вечеря, ще ме научите ли да правя кафе?

— Вечеря ли? — Маги беше изумена от поканата на човека, с когото се бе запознала само преди секунди.

— Довечера... ще те чакам след работа... — Той изтича по коридора, като едва не изпусна кафеварката.

„Поканиха ме на среща! — възбудено си мислеше Маги. — Първата ми среща!“ Бърбивият, несръчен и странно привлекателен Анди Маклауд я бе поканил на вечеря — сигурно ще отидат на ресторант, защото този мечок положително не умее да готви. Но трябва да му се признае, че хич не си поплюва в отношенията с жените —

виж колко бързо се опита да я свали. А може би е хомосексуалист... как иначе ще се занимава с керамика и порцелан? Все пак е прекрасно, че най-сетне има друг приятел в този град.

Хамилтън Ангъс Макдевит Скот, сестра му Елизабет Стюарт Скот Синклер и по-малката им сестра, която не работеше в компанията, бяха собственици на „Скот енд Скот“ — къща за провеждане на търгове, която от създаването ѝ през 1810 година бе управлявана от представители на фамилията Скот. Сравнително новата сграда на компанията беше издигната върху парцела, който прапрадядото на Хамилтън и Лиз бе купил в края на миналия век и който по онова време се е намирал извън очертаванията на града. Кабинетите на брата и сестрата се намираха на последния етаж.

Както им беше обичай на всеки четиринайсет дни двамата обсъждаха насаме делата на могъщата компания. Беше станало традиция по време на тези разговори да пият чай от великолепни порцеланови чаши, които Елизабет бе купила от „Сотби“ преди четирийсет години, малко след като се беше омъжила за Джон Синклер.

— Проклет да бъде смахнатият Анди Уорхол и смахнатите му буркани — ожесточено произнесе Хамилтън Скот и сложи още една лъжичка захар в чая си. Красивото му лице бе изкривено от гняв.

— И ние се занимаваме с буркани в нашия отдел за находки — спокойно отвърна Лиз. — Знам, че би дал мило и драго да устроим търг с произведения на Уорхол. С ругатни няма да постигнеш нищо.

Лиз Синклер много приличаше на брат си, но красотата ѝ беше изключително женствена. Много жени ѝ завиждаха заради необикновената сребриста коса и злословеха, че пръскала цялата печалба на компанията за дрехи и бижута, но дори не предполагаша какви комисионни се получават при продажбата на предмети на изкуството.

— Скъпа моя, с напредването на възрастта ставаш все по-заядлива — промърмори той.

— А ти все по-нетърпелив. — Лиз добродушно се усмихна и си помисли колко го обича.

Бедният Хамилтън, конкуренцията от страна на „Сотби“ и „Кристи“ непрекъснато му беше трън в очите. Не си даваше сметка, че двете най-прочути в света къщи за устройване на публични търгове, всяка от които с над десет милиарда годишен оборот, бяха собственост на акционерите, докато „Скот енд Скот“ принадлежеше само на него и на двете му сестри и не бе принуден да се отчита пред никого.

Навремето той беше играч на поло от световна класа и отлично управляваше яхта, поради което беше много близък с богаташи и аристократи от целия свят. Мнозина от тях предпочитаха да използват услугите на неговата компания, още повече, че Хамилтън минаваше за най-добрия ръководител на търгове. Другата му сестра, Мини, се бе омъжила за мултимиллионер, чието семейство се славеше с богатата си колекция от картини на стари и на съвременни майстори. Със съпруга ѝ участваха в управителните съвети на много големи музеи в страната, което даваше възможност на „Скот енд Скот“ да получават информация за колекционерите, желаещи да продадат или да купят произведения на изкуството.

Лиз пък членуваше в поне дузина благотворителни дружества, учредени от видни и богати дами, с повечето от които тя беше близка приятелка. В бизнеса с антикварни предмети личните контакти са изключително важни, особено в случаите, когато поради развод, смърт или финансов крах се налага разпродажба на имуществото. Лиз се занимаваше и с назначаването на служителите в компанията, тъй като проявяваше деликатност и разбиране, които бяха чужди на брат ѝ.

— Ще вдигна голям скандал на шефовете на отдела, занимаващи се със старинни мебели! — мърмореше Хамилтън. — Стоят със скръстени ръце и чакат всичко да им падне от небето. А ти какво ще правиш, Лиз?

— Ще обядвам с Битси Фърнес. След като Еди я изостави заради секретарката си, е решила да се отърве от имението в Локъст Вели. Надявам се да ни предостави правото да продадем всички вещи в къщата — повечето са много ценни и са достойни за всеки музей. Още никой не знае за решението ѝ, пък и тя иска да приключи с продажбата час по-скоро, преди новината да се разчуе.

— Отлично наблюдение, драга моя. Де да имахме служители като теб!

— Донякъде са оправдани — за разлика от мен не са били съученици с повечето от най-богатите жени в света.

— Много жалко.

— Съществуват две възможности — обърна се Анди Маклауд към Маги, когато напуснаха сградата през служебния изход. — Да отидем у дома, да пийнем нещо и да ме научиш да приготвям кафе, или да вечеряме някъде, след което ще ми изнесеш лекцията.

— Ако не знаех, че наистина не умееш да боравиш с кафеварката, щях да си помисля, че това е най-хитроумният предлог да заведеш момиче в жилището си.

— Сигурно девойка като теб има основание да се отнася с предубеждение към мъжете.

— Какво разбираш под „девойка като теб“?

— Изискана нюйоркчанка, на която се свалят... май това беше точната дума, всички мъже.

— Колко си проницателен — усмихна се тя, безкрайно поласкана от комплимента.

— Хайде, какво реши?

— Ако нямаш нищо против, предпочитам да отидем на вечеря. Всъщност не съм обещавала да те науча да правиш кафе. Бях изненадана от поканата ти.

— Така си беше — усмихна се той. — Но предположих, че няма да откажеш един-два урока на несръчния си колега.

— Интересно как успя да ме прецениш за краткото време, с което разполагахме.

— Добър психолог съм. Нямаш вид на момиче, което ще изостави човек, изпаднал в беда. Изглеждаш изключително мила, добродушна и си... голяма сладурана. — Хвана я под ръка и я поведе към Трето авеню, като обясняваше, че ще отидат в любимия му бар.

Маги си помисли, че никога не е стъпвала в бар. Колко унижена ще се почувства, ако я помислят за непълнолетна и откажат да ѝ сервират напитка.

Анди я въведе в огромно помещение, тънещо в полумрак, където почти всички маси бяха заети, и заяви:

— За щастие тук няма телевизор, нито запалянковци, които държат да гледат мача.

— Какъв мач?

— Все едно. По всяко време на годината се играят различни мачове. Заведението е старомодно, няма оркестър, само джубокс, който не работи. Какво ще пиеш?

— Шери — отвърна Маги, като си спомни за любимата напитка на Медисън. Свали палтото си и го преметна на облегалката на свободния стол. Анди забеляза, че мъжете от съседните маси не откъсват очи от нея. Тя сякаш не осъзнаваше колко е привлекателна, колко съблазнителни изглеждат едрите ѝ, стегнати гърди под прилепналия черен пуловер.

— Джо, дамата ще пие шери, а на мен пригответи водка с лед. — След като даде поръчката, Анди се обърна към Маги: — Обикновено баровете предразполагат към откровеност. Разкажи ми всичко за себе си.

— Нямам намерение да споделям тайните си с човек, когото едва познавам. Може би след време ще бъда по-откровена. — Говореше престорено шеговито, а мислено се проклинаше, задето е стояла пред огледалото в дамската тоалетна, подготвяйки се за първата си среща, вместо да съчини някаква банална история за себе си.

— Имаш право. Не разкривай тайните си, докато не опознаеш събеседника си. Ще те запозная накратко с биографията ми. Вече ти казах какво съм завършил и с какво се занимавам. Роден съм и съм израснал в Манхатън, имам по-голяма сестра, няколко братовчеди. Преживял съм обичайните за един юноша проблеми, два пъти съм бил сгоден, пет пъти — нещастно влюбен, в момента в живота ми няма любима жена.

— Автобиография в телеграфен стил — изкиска се Маги. — Беше много по-красноречив, когато описваше работата си.

— Опитвах се да печеля време, докато измисля как да те поканя на вечеря, без да проявя прекалено нахалство.

— Справи се отлично. Разкажи за провалените годежи.

— Ами... и с двете дами се разделих по взаимно съгласие.

— Защо?

— Осъзнахме, че сме прекалено млади и неопитни.

— Ясно. — Тя отпи малка глътка от шерито. — Ами нещастните влюбвания?

— Все попадах на неподходящи момичета, които искаха да задоволявам капризите им, но всъщност не ме обичаха. Досущ като Уди Алън съм, само дете не притежавам неговия талант.

— Печална история — съчувствено промълви тя.

Този човек може би беше изпечен лъжец, но със сигурност не беше обратен. Измъчваше я странното желание да свали очилата му и да разгледа отблизо кехлибарените му очи. Невъзможно бе да прецени дали миглите му са дълги... Наболата му брада изглеждаше толкова остра, а косата му толкова мека...

— Но не се отчайвам — подхвърли Анди. — Едва на двайсет и седем съм — все някога ще срещна голямата си любов.

— Как е възможно още да нямаш постоянна работа? — с искрено възмущение попита Маги.

— Все отнякъде трябва да се започне.

— Какъв искаш да станеш, когато най-сетне пораснеш?

— Експерт, разбира се.

— В областта на керамиката и порцелана ли? — подигравателно подметна тя.

Анди Маклауд едва сдържа усмивката си, като си помисли за дългите години на обучение, необходими за специалиста по керамични и порцеланови художествени изделия. Тази млада жена притежаваше вродено достойнство, но нямаше опит с редките и ценни произведения на изкуството. Почти невъзможно бе да станеш експерт в необятната област на керамиката и порцелана, но той бе много амбициозен.

— За разлика от всеки служител, колкото и високопоставен да е той, експертът е незаменим и винаги е претрупан с работа. Имате ли още въпроси, госпожице Хорват? Ако съм задоволил любопитството ви, може би ще благоволите да ми разкажете нещичко за себе си.

— Родителите ми са мъртви. Отгледана съм от далечни родственици, единствено дете съм, нямам средства, за да продължа образованието си, не съм сгодена, в момента нямам постоянен приятел. — Подражаваше на телеграфния му стил — така избягваше неудобни въпроси.

— Гимназия ли си завършила? — попита той, опитвайки да научи нещо повече. Краткото ѝ описание повече подхождаше на някое

извънземно създание. Ала акцентът, жестовете, поведението ѝ подсказваха принадлежността ѝ към висшата класа, към която принадлежеше и той.

— Малко провинциално училище — отвърна Маги и носталгично се усмихна, сякаш си припомняше селското училище с една-единствена класна стая.

— Откога работиш в компанията?

— От няколко месеца. Преди това опитвах късмета си тук и там... — Тонът ѝ подсказваше, че тя има богат опит, с който се гордее.

— С какво си се занимавала преди това? — настояваше Анди. На всяка цена трябваше да изтръгне някаква подробност от тази млада жена, която му се струваше все по-съблазнителна.

— С журналистика, но открих, че тази професия не ме привлича — отвърна Маги и си каза, че лъжата ѝ е невинна — та нали навремето беше редакторка на училищния вестник.

— Колко пъти си се влюбвала?

— Не те засяга — срязва го тя. Барни не се броеше — беше най-добрият ѝ приятел, съучастник в сладострастните ѝ помисли, но връзката им изобщо не бе романтична. Господи, беше на осемнайсет, а никога досега не бе имала романтично преживяване! — Приключи ли с инквизицията?

— Извинявай, май те подложих на разпит. Извини ме за грубостта, но си толкова загадъчна. Искаш ли още едно шери? Да поръчам ли нещо за хапване?

— Не съм гладна — промълви Маги. Вече бе решила какво ще последва. — Умирам за чаша кафе.

— Джо, веднага донеси сметката.

Взеха такси до жилището на Анди. Внушителната сграда се намиреше на Медисън авеню. Докато прекосяваха фоайето, за да вземат асансьора, Маги се питаше дали той живее с родителите си.

— Жилището е самостоятелно — обясни той, сякаш четеше мислите ѝ. Влязоха в апартамента и тя успя да забележи дървената ламперия и многобройните полици с книги, сетне Анди я привлече в обятията си, погледна я в очите и прошепна:

— Разрешаваш ли?

— Само ако свалиш очилата. — Тя потръпваше от едва сдържаното си желание. — Животът е толкова кратък, а една вечеря

продължава толкова дълго...

— О, Маги, нали не си само сън?

— Защо не провериш? — Тя го прегърна през врата и му поднесе устните си. Беше замаяна, но си повтаряше, че постъпва правилно, че е настъпил моментът, който си бе представляла. Позволи на Анди да я отведе в спалнята, седна на леглото и свали чорапогащника и ботушите си. После се изтегна върху завивката и затвори очи. Не беше предполагала колко страстно умее да целува този наглед непохватен мъж. Не бе предполагала, че толкова скоро ще почувства до себе си голото му тяло, нито че той толкова ловко ще свали дрехите ѝ.

— Маги, няма ли да ме погледнеш?

— Не още.

— Защо?

— Защото искам да ме изненадаш — прошепна тя и притегли главата му към гърдите си. С изненада установи, че косата му е мека като коприна, за разлика от наболата му брада, която драскаше нежната ѝ кожа. Усецаше как той съумява да сдържи страстта си. Очевидно бе опитен в любовната игра.

За миг докосваше с език зърната ѝ, колкото още по-силно да я възбуди, сетне все по-жадно целуваше гърдите ѝ, наслаждавайки се на красотата им. Всяка целувка оставяше отпечатък върху нежната ѝ кожа, скоро гърдите ѝ заприличаха на цветове с розови венчелистчета, а набъбналите ѝ зърна се открояваха сред тъмнорозовите ореоли и сякаш молеха да бъдат докоснати от езика му.

„Не бързай, миличка — помисли си той. Досега се бе подчинявал на прищевките ѝ, но сега Маги изцяло беше във властта му. Още по-силно притисна бедрата ѝ между коленете си и обсипа с целувки тялото ѝ. — Ще направя всичко възможно да те изненадам — нали това искаше?“

Тъй като вече не можеше да вплете пръсти в косата му, Маги погали раменете му и потръпна, като усети напрегнатите му мускули. Устата ѝ бе пресъхнала, устните ѝ бяха отворени в безмълвен вик, цялата трепереше. Внезапно той се плъзна по-надолу, властно разтвори бедрата ѝ и езикът му докосна най-съкровеното ѝ място.

Тя потисна вика си и затаи дъх. Бе мечтала за този момент, но действителността беше съвсем различна от онова, което си бе представляла. Усецането беше неописуемо, никога не се беше

чувствала толкова възбудена. Тялото ѝ сякаш вече не съществуваше, останало бе само тайното място, което досега бяха докосвали само нейните пръсти и веднъж — ръката на Барни. Внезапно тялото ѝ беше разтърсено от спазми, от гърлото ѝ се изтръгна дрезгав вик.

Едва когато все още потръпваща и изнемощяла се отпусна на леглото, Анди понечи да я облада. Бавно проникна в нея, но се сепна от неочакваната преграда, която срещна. Рязко се отдръпна и прошепна:

— Маги... Маги... ти...

— Направи го — усмихна се тя.

— Боже мой! Девствена си!

— Казах, че не те засяга — сънено промърмори Маги.

— Но...

— Моля те... — Тя подканващо повдигна таза си и привлече Анди върху себе си. — Моля те, не спирай... не издържам...

— Аз също. — Опитвайки да потисне безумното си желание, стараейки се да бъде нежен, Анди я облада и превърна девойката в жена. Сетне, сякаш да изкупи вината си, посвети цялото си внимание на зърната ѝ, докато възбуди жарката ѝ страст и тя бе готова отново да му се отдаде.

Животът, който водеше Поли Гилденстърн, бе изпълнен с толкова клюки и интриги, че тя не проявяваше любопитство към съквартирантката си. Все пак ѝ направи впечатление, че Маги Хорват остана в Ню Йорк по време на Деня на благодарността и на Коледа, които по принцип се празнуваха семейно. Момичето дори формално не изрази съжаление, че поради една или друга причина не може да замине при родителите си, нито пък изглеждаше тъжно. През почивните дни Маги се излежаваше до късно, успя да подреди и почисти кухничката, прочете един куп книги, няколко пъти отиде сама на кино и с апетит се нахвърляше върху порциите храна, които Поли ѝ носеше от празничните банкети. „Дали е кръгло сираче?“ — питаше се художничката. Знаеше, че Маги има любовник или няколко любовника, понеже много нощи не се прибираще в квартирата. Толкова ли беше безсърдечен този любовник, че дори веднъж не я покани на вечеря по случай празника? Пък и братовчедът Барни загадъчно бе изчезнал. Ако двамата с Маги наистина са израснали заедно, какво се е случило с това семейство? Тези въпроси не даваха покой на добросърдечната Поли.

Самотата на Маги я караше да изпитва странно, почти майчинско чувство за вина, но мразеше да се намесва в личния живот на познатите си, освен ако изрично не я помолеха. Ето защо започна още по-настойчиво да я кани на вечеря; искаше Маги да знае, че има едно място на света, където винаги е добре дошла.

Постепенно двете станаха много близки приятелки. Вече няколко месеца Маги работеше като момиче за всичко в „Скот енд Скот“. Поли неспирно се удивляваше от обширните познания за работата на компанията, които момичето беше придобило за толкова кратко време. След време девойката сподели за връзката си с Анди Маклауд, но от думите ѝ художничката схвана, че този Анди също не обича да говори за семейството си. Единственото, което Маги беше научила, бе, че сестра му е балерина в английската балетна труппа. Поли често се

питаше доколко солидна и сърдечна е връзката им, щом не разговарят за семействата си. Та нали именно чрез подобни разговори любовниците стават и приятели?

Ала тя си мълчеше от страх да не загуби доверието на девойката. Не ѝ каза нито дума и когато започнаха да пристигат препоръчаните писма. Шишкавият раздавач, който обикновено пускаше пощата в кутията във фоайето на сградата, вдигаше скандал всеки път, когато му се налагаше да изкачва многобройните стъпала, за да предаде на Поли поредното препоръчано писмо за Мери Маргарет Хорват. Първото бе пристигнало в началото на януари, сетне се получаваше по едно всяка седмица. Поли забеляза, че подателят е един и същ: адвокатската фирма „Бътлър, О’Нийл и Джоунс“. Докато проверяваше своята поща, нямаше как да не забележи в кутията поредното неотворено препоръчано писмо, върху което с печатни букви бе написано „да се върне на изпращача“. Дали пък някой съди Маги? Не можеше да я попита, за да не излезе, че я шпионира, но любопитството ѝ беше възбудено.

Един следобед на вратата се позвъни и приятен женски глас съобщи по домофона, че госпожица Робинсън от „Бътлър, О’Нийл и Джоунс“ иска да разговаря с госпожица Мери Маргарет Хорват.

— Тя е на работа — отвърна Поли.

— О, не! Наредиха ми да не се връщам в кантората, ако не се срещна с нея. Въпрос на живот и смърт е да подпише един документ. А навън е истинска снежна буря. Все пак трябва да я изчакам, ако ще да премръзна до смърт. Освен ако... ако ми съобщите къде работи. Ще я потърся в службата ѝ.

Поли се замисли. Не възнамеряваше да каже на непознатата къде да намери Маги, но пък не бе справедливо жена с толкова чаровен глас да бъде затрупана от снежни преспи.

— Защо не се качите? Може би ще измислим как да ви помогна.

— Много благодаря.

— Бива си те, Поли Гилденстърн! Умираш да разбереш какво се случва — мислено се упрекуваше тя, докато слагаше чайника да заври. Острото ѝ носле сякаш потръпваше от любопитство.

Джейн Робинсън се оказа симпатична млада жена. След като свали тежкото си палто и набързо се сприятели с Тото, тя обгърна с длани чашата с горещ чай и заобяснява:

— Наскоро завърших право и това е първото ми назначение. Ако не изпълня поръчението, господин Бътлър сигурно ще ме уволни... а работата е толкова престижна — нашата юридическа фирма е сред водещите на Уол Стрийт. Божичко, какво да правя? Три седмици подред госпожица Хорват връща писмата, без да ги отвори, затова шефовете изпратиха мен... Чаят спаси живота ми. Не знам как да ви благодаря.

— Вземете си от бисквитите. Сама съм ги приготвила.

— Бог да ви благослови! Така и не успях да обядвам. Господин Бътлър побесня, като видя поредното върнато писмо и веднага ме изпрати тук. О, бисквитите са с парченца шоколад — най-любимите ми! Може ли да си взема още една?

— Изяж всички — ще ми направиш услуга, прекалих с количеството. И ми казвай Поли.

— Ти си истински ангел, Поли. Какво прекрасно ателие! А ти приличаш на Алиса в страната на чудесата. Мечтаех да стана художничка, но нямам никакъв талант, затова бях осъдена да завърша право и да стана куриерка на господин Бътлър. Да знаеш какъв ужасен тиранин е той! Ще ме изхвърли заради този документ и никога няма да си намеря толкова хубава работа!

— Документ ли?

— Да. Доколкото разбрах, бил много важен. Дочух, че без подписа на госпожица Хорват е невъзможно да се уреди въпросът с наследството. Партньорите са изпаднали в паника, тъй като покойният беше най-големият им клиент.

— Като е толкова важно, някой от тях да бе дошъл лично — отбеляза Поли, а мислено се поздрави, задето беше рискувала да покани госпожица Робинсън.

— Какво говориш! — възкликна посетителката. — Господата са важни клечки, не им подхожда да се молят за някакъв подпис...

— И пет пари не дават за стария раздавач, който трябва да се изкачва чак до последния етаж — негодуващо я прекъсна Поли, — нито че ми развалят спокойствието с техните препоръчани писма.

— Подобни неща изобщо не вълнуват господин Бътлър. Жал ми е за бедната му съпруга. Сигурно всеки ден ѝ трови живота... Е, тръгвам си, не искам да злоупотребявам с гостоприемството ти. Съгласна ли си да предадеш писмото на госпожица Хорват и да я

убедиш да не го изпраща обратно, докато не подпише документа? Ще обясня на шефа, че не съм я намерила, но ти си се съгласила лично да ѝ го предадеш. Дано той да реши, че съм направила всичко възможно и да не ме изрита.

— Да речем, че приема, Джейн, макар да ми изглежда като да връчваш съдебна призовка. Но ако тя отново откаже и дори не отвори писмото?

— Дано греша, но мисля, че следващата стъпка на господин Бътлър ще бъде лично да посети госпожица Хорват на работното ѝ място. Преживяването ще бъде доста неприятно за нея — той не е от най-дискретните и е известен с невъздържаността си.

— Как ще научи къде работи тя?

— Ще наеме втори частен детектив.

— Втори ли?

— Как иначе е научил адреса ѝ? В кантората се говори, че госпожица Хорват е избягала...

Поли онемя от изненада. Маги е избягала отнякъде! Частен детектив е разпитвал из квартала и е научил, че момичето живее при нея!

— Мили Боже! — промълви, когато си възвърна способността да говори.

— Страхотна бъркотия, както обичаше да казва баба ми.

Двете се спогледаха. Никога не бяха изпадали в толкова драматична ситуация и нескрито се наслаждаваха на мистерията.

Поли дълго мълча, сетне се обърна към Джейн:

— Маги ще се върне едва след четири часа, ако изобщо се прибере. Много пъти прекарва нощта другаде. Миличка, не се ли задушаваш в тези кожени дрехи?

— Честно казано, умирам от горещина. А тук е толкова уютно... много си мила с мен, Поли. Само като си помисля, че трябва да се върна с празни ръце в кантората...

— Остани още малко. Защо бързаш да разочароваш господин Бътлър?

— Ами... в тази буря няма да намеря такси, а автобусите са толкова претъпкани, че дори не спират.

— Свали якето и панталона си — подхвърли Поли. — Ще ти донеса одеяло. Легни да подремнеш на канапето. Толкова е хубаво да

си под одеялото, когато навън бушува снежна виелица.

— Има още една възможност, Поли. Да те разсъблека бавно, много бавно. По дяволите приятната дрямка на канапето.

— Предпочитам този вариант — доволно измърка художничката — и този път интуицията не я беше подвела. — Така ще видя цялата татуировка на ръката ти, която е закрита от маншета на блузата.

— Питам се дали... и се надявах да...

Маги се прибра едва на следващия ден вечерта; бе прекарала нощта при Анди. Едва се държеше на краката си от умора, тъй като на връщане от работа бе прекосила пеш почти половината град. Поли свали силните очила, които използваше, докато рисуваше, и предложи:

— Каня те на вечеря. Приготвила съм печено пиле с горчица.

— Спасяваш живота ми. Капнала съм от умора. Какво скапано време — едва се добрах дотук. Но първо трябва да взема горещ душ. Бог да те благослови, Поли!

Художничката нарязва пилето и наля на Маги чаша бяло вино. Мълчаливо наблюдаваше как девойката се храни, а накрая ѝ поднесе две парчета ябълков сладкиш. Проговори едва когато Маги утоли вълчия си глад:

— Нахраних те, а сега ще изпълня задължението си. Не исках да ти развалям апетита, затова не ти го дадох преди вечеря.

— Какво е трябвало да ми дадеш?

— Това писмо. — Тя тикна плика в ръката на девойката. — Служителката, която вчера го донесе, обясни, че е наложително да го отвориш и да подпишеш приложения документ, а аз обещах непременно да ти го предам. Извинявай, ако съм ти направила мечешка услуга, но ако пощальонът още веднъж се изкачи до шестия етаж, ще получи инфаркт и ти ще бъдеш виновна за смъртта му.

— Мамка му! — Маги намръщено се втренчи в плика.

— Защо реагираш така още преди да си го прочела? — попита Поли, чието любопитство още повече се бе распалило от гневното изражение на девойката.

— Защото знам съдържанието. Да му се не види, как са ме открили? Реших, че ако напиша върху пликовете „да се върне на изпращача“ адвокатите ще решат, че съм сменила адреса си.

— Някакъв частен детектив е открил къде живееш, а ако не подпишеш, някакъв адвокат, който бил голяма клечка, щял да те посети на работното ти място и да те принуди да го сториш.

— Какво! — Маги се разрида от гняв. — Кой ти го каза?

— Поразпитах момичето, което бяха изпратили. Неприятно ми е да те притесняват.

Маги се разрида още по-безутешно, като повтаряше:

— Защо не ме остави на спокойствие! Казах ѝ, че не искам тези пари, че няма да ги взема... Наела е детектив да ме открие, знае къде работя, може би шпионите ѝ ме следят навсякъде... Божичко, какво да правя?

— За какви пари говориш?

— Завещани са ми от... един човек.

— Не виждам нищо лошо в това.

Девојката през сълзи погледна Поли и осъзна, че тази жена със златно сърце е единствената ѝ приятелка, единствената жена освен готвачката Елизабет, която се интересуваше от съдбата ѝ, единственият човек освен Барни и Анди, който искрено я обичаше.

Избърса сълзите си, сгуши се на канапето и обясни с треперещ глас:

— Наследството ми е завещано от съпруга на така наречената ми майка...

— Значи не е бил твой баща.

— Не! И не желая парите му!

— Почакай. Човекът е бил твой заварен баща, защо да не те спомене в завещанието си? Досега не си споменавала за майка си... какво искаше да кажеш с „така наречената ми майка“? Не знаех, че имаш семейство, никога не се прибираш у дома по време на празниците...

— Ако ти разкажа всичко, ще обещаеш ли, че никога повече няма да говорим по този въпрос? Тайната знаем само аз и жената, която ме е родила.

— Обещавам и можеш да разчиташ, че ще удържа на думата си, но първо прецени дали наистина искаш да го споделиш с мен. — Поли изглеждаше по-сериозна от всякога. — По-страшното ще бъде, ако покъсно съжалиш, задето си издала тайната си. Не желая да загубя

приятелството ти. Предпочитам да остана в неведение, отколкото да се каеш, защото си се доверила на мен.

— Трябва да кажа на някого, а на теб имам пълно доверие. Опитвам се да не мисля за това, да го забравя, но то непрекъснато се натрапва в съзнанието ми... често сънувам толкова... толкова печални сънища. Ако споделя тайната с теб, ще ми олекне. Във всеки случай няма да се почувствам по-зле. Имам нужда от съчувствие, а ти си най-милото същество, което познавам.

— За чай и съчувствие разчитайте на Гилденстърн — засмя се Поли. — Хайде, говори.

Маги дълбоко си пое дъх и накратко разказа историята си, без да споменава имена. Говореше с престолено спокойствие и не отместваше поглед от ръцете си, скръстени на скута. Докато я слушаше, Поли все повече се вбесяваше, ала даде воля на чувствата си едва когато девойката замълча:

— Коя безразсъдна мръсница може да постъпи така със собственото си дете!

— Теса Кент! Теса Кент, чието истинско име е Тереза Хорват, е захвърлила дъщеря си... захвърлила е мен.

— Ти... ти си дъщеря на Теса Кент!

— Тя е биологичната ми майка, но само толкова.

— Боже мой! Теса Кент! Теса Кент... как е възможно? Как е могла?

— И аз си задавам същия въпрос.

— Всеки нормален човек би се запитал как е могла да го стори.

— Така е. Нищо не я извинява, нищо! Блъсках си главата, но не успях да намеря обяснение.

— Не си успяла, защото не съществува. Стореното от нея е непросливо! Като си помисля колко филмови звезди раждат, без да са омъжени, и гордо се снимат с бебетата си за различни списания... в Холивуд това вече е нещо общоприето. Поне да беше от друго поколение... но тя е млада, сигурно е на...

— На трийсет и три.

— Слушай, миличка, не мога да изразя колко ми е мъчно за теб. Да бъдеш захвърлена от собствената си майка е истинска трагедия. Не бих могла да те утеша, дори да говорех цяла нощ... което има опасност да направя. Но трябва да проявиш здрав разум — нали не искаш

някакъв разярен адвокат да цъфне в „Скот енд Скот“ и да вдигне скандал? Щом вече знаят адреса ти, трябва да отвориш плика, да прегледаш прословутия документ и да предприемеш нещо.

— Знаех си! Знаех си, че няма да ми се размине толкова лесно! Ще те послушам. — Маги скъса плика и прочете документа, който се съдържаше в него. — Точно каквото предполагах! Приключили са с уреждането на формалностите около имуществото на Люк (така се казваше покойният съпруг) и адвокатите искат да подпиша, тъй като съм сред наследниците. Ако го сторя, ще получа парите, когато навърша трийсет и пет. Междувременно средствата ще се управляват от попечителски фонд и ще получавам месечен доход.

— Сигурна ли си, че не искаш наследството?

— Напълно. Ще приложя към писмото писмения си отказ и ще го изпратя на адвокатите. Имам право да се откажа, нали?

— Не знам как стоят нещата от правна гледна точка, но мисля, че не могат да те принудят да приемеш онова, което не желает.

— Точно така! — мрачно отсече Маги. — Ще отстоявам независимостта си с цената на всичко.

— На твое място щях да взема парите — напълно си ги заслужила след всичко, което са ти причинили. Рентата е хубаво нещо...

— Не съм искала пари, не ги искам и сега. Копнеех за нещо друго, което така и не получих. А сега е твърде късно... обичта ми не може да бъде купена.

— Къде е помощничката? Спешно ми е необходима!

Маги отмести поглед от копирното устройство. До асансьора стоеше Лий Мейн, която завеждаше рекламния отдел. Красивото ѝ лице беше изопнато от гняв.

— Аз съм една от помощничките. — Маги се приближи до нея. — Какво да правя?

— Да удържаш крепостта. Какъв абсурд! След десет минути заминавам за Филадельфия, а в отдела няма жива душа. Заместничката ми роди преждевременно, още не съм намерила човек на мястото на онази предателка, която отиде в „Сотби“, а другата ми помощничка току-що ми телефонира, че се е разболяла от грип. Мътните ги взели! Слушай внимателно. Ще се настаниш в кабинета ми, ще отговаряш на телефонните обаждания, ще записваш съобщенията и ще казваш на всички, че се връщам утре. Ако някой от колегите се опита да те заангажира с работа, ще заявиш, че Лий Мейн ще те удуши, напуснеш ли работното си място. Разрешавам ти само да прескачаш до тоалетната.

Маги се усмихна на красивата черноока жена с дълга сребриста коса. Лий Мейн беше много изящна и навярно бе поне с осем сантиметра по-ниска от нея.

— Предупреждавам, че няма лесно да ви се дам — подхвърли девойката.

— Нямам чувство за хумор, госпожице. Държа служителите да ми се подчиняват и да проявяват минимална компетентност.

— Обещавам дори да не посещавам тоалетната — побърза да каже Маги.

— Така те искам. Междувременно можеш да прегледаш материалите, които още не са обработени. Тъкмо няма да стоиш със скръстени ръце между обажданията. Но най-важното е в никакъв случай да не напускаш кабинета. Винаги трябва да има дежурен на телефона.

— Разбрах, не се безпокойте. Искате ли периодично да ви осведомявам за по-важните съобщения.

— Не, за бога! Връщам се утре... и се надявам да те заваря на работното ти място. — Лий Мейн облече дългото си червено палто, сложи си шапката от черен астраган и ръкавиците и побърза да излезе.

Маги се настани на бюрото на една от служителките и с интерес запрелиства каталозите на различни разпродажби. Направи ѝ впечатление, че повечето от търговете ще се проведат в близко време, но съобщенията за тях още не бяха изпратени на пресата. В каталозите бяха отбелязани датите на търговете и имаше напомнителни бележки да бъдат изпратени съобщения на пресата. „А може би рекламните материали вече са написани?“ — помисли си Маги, но след обаждане в съответните отдели разбра, че служителите с нетърпение очакват материалите, за да ги изпратят в редакциите на големите вестници.

Тя включи компютъра и се запита дали Лий Мейн знае какъв хаос цари в нейния отдел. Бе заявила, че държи служителите да ѝ се подчиняват и да проявяват минимална компетентност, но по всичко личеше, че желанието ѝ не се е сбъднало. Ако рекламните материали не бъдат написани незабавно, има опасност да се появят в пресата само няколко дни преди датите за провеждане на търговете и ползата от рекламата ще бъде минимална.

По времето, когато бе редакторка на училищния вестник и пишеше почти всички публикувани в него материали, Маги се бе убедила в способността си да съчинява както забавни есета, така и сериозни редакционни статии. Откри папка със стари съобщения за печата и разбра, че написването им не е проблем. Тайната се криеше в това да набележиш най-интересните предмети от каталога и да сътвориш рекламно съобщение, което не бива да е обширно, но и не трябва да е кратко, за да предизвика интереса на евентуалните участници в търга. Тя доволно отбеляза, че е способна да съчини много по-смислени материали. Повечето бяха прекалено дълги и скучни.

Макар че непрекъснато ѝ се налагаше да отговаря на телефонни обаждания, до обяд Маги приключи с работата, която заместничката на Лий очевидно бе занемарила, и се захвана с материалите, които бяха натрупани на другото бюро. Помоли да ѝ купят сандвич, а когато отиваше до тоалетната, на телефона я заместваше една от

секретарките. До девет вечерта успя да напише всички рекламни съобщения. Разпечата ги на лазерния принтер, прикрепи всяко към съответния каталог и ги остави на бюрото на Лий Мейн, редом с купчинката бележки за телефонните обаждания през деня.

На другата сутрин вече седеше на бюрото пред кабинета, когато Лий се появи и моментално я обсипа с въпроси:

— Колко души се обаждаха? Има ли нещо спешно? Откри ли нещо, с което да запълниш времето си?

— Всичко е на бюрото ви — отвърна Маги и нервно прехапа устната си. Дали не е проявила прекалена предприемчивост, която да бъде изтълкувана като нахалство? Дали не е сгрещила при написването на рекламните съобщения?

Лий Мейн влезе в кабинета си и не се появи повече от половин час. Ненадейно отвори вратата и попита:

— Как се казваш?

— Маги Хорват.

— Държиш ли да останеш момиче за всичко?

— Не, разбира се. Мечтата ми е да бъда каторжничка.

— Прекрасно. Назначавам те за моя помощничка. Само не се натягай толкова много, че ще вземат да съкратят останалия персонал и цялата работа ще легне на плещите ти. Освен това съчетавай по-обширни рекламни материали, та да има какво да съкращават редакторите — иначе ще загубят работата си.

— Каква... каква длъжност ще заемам? — възбудено попита Маги, която едва се сдържаше да не заподскача от радост.

— Пресаташе на „Скот енд Скот“.

— Пресаташе ли? Благодаря ви, госпожице Мейн!

— Аз трябва да ти благодаря. И още нещо — наричай ме Лий. Всички ми казват така, а онези, които наистина ме познават, ми викат скъпа Лий. Кога си дошла? Имам предвид кога си постъпила в компанията, не кога си дошла тази сутрин, защото по всичко личи, че си прекарала нощта в моя кабинет — иначе нямаше да свършиш толкова много работа.

— Постъпих през септември миналата година.

— Мили Боже, цели пет месеца никой не е забелязал способностите ти. Слепи ли са колегите ми?

— Не съм имала възможност за лична изява. Главното ми задължение се състои в приготвяне на кафе и в обслужване на копирната машина. Изпращането на факс е истински празник за мен.

— Ама че идиотщина — поклати, глава Лий Мейн. — А сега се залавяй за работа. Занеси рекламните съобщения, сетне заедно с Фред Кашмиър от каталожния отдел ще започнете да обработвате материалите, които донесох от Филадельфия. Той ще ти обясни всичко. Аз трябва да присъствам на търга за съвременни гравюри и да се подмазвам на журналистите. Почакай, пак оставаме без човек на телефона. Намери някоя помощничка и ѝ нареди да не мърда оттук, докато се върнем.

— Слушам. Какво да кажа в „Личен състав“?

— Че си била повишена... по-скоро похитена, че вече работиш само за мен. Да ти намерят заместничка.

— Ами... заплатата?

— Ще получаваш сто долара месечно над досегашната ти заплата и много често ще бъдеш канена на обяд от журналистите. Безплатните обеди са единственото предимство в нашата работа, от която зависи успеха на компанията. — Лий ѝ махна за сбогом и побърза да излезе.

„ПРЕСАТАШЕ! — мислено повтори Маги. — Пресаташе!“ Поли ще бъде във възторг — „пресаташе“ звучи толкова... агресивно. А Анди... Внезапно радостта ѝ помръкна. Той още бе временно назначен, как ли ще реагира на повишението ѝ? Може би няма да се почувства засегнат. Изглеждаше доволен от скромното си положение и не проявяваше никакви амбиции.

От друга страна работата му беше десет пъти по-интересна от тази на обикновен помощник. Откакто се бяха запознали, той бе пътувал до Торонто, за да съдейства за организирането на престижен търг за старинни английски мебели; командирован беше в Мексико Сити заедно с група експерти, които съставяха опис на художествените произведения от сбирката на прочут мексикански колекционер, след което беше придружил до Лос Анджелис шефа на отдела за импресионистична живопис, тъй като някаква богата вдовица бе решила да продаде колекцията на съпруга си и да се разнообрази, като купува творби от съвременни художници. Когато Маги със завист го разпитваше за интересни подробности, свързани с пътуванията му, той

неизменно отговаряше: „Аз съм само момчето, което шефовете изпращат за пица.“

Напоследък сътрудничеса на най-важните отдели в „Скот енд Скот“, където Маги нямаше достъп. Беше виждала отдалеч собствениците на компанията и непрекъснато молеше Анди да ѝ разкаже повече за тях, ала той неохотно промърморваше, че те също обичали пица, само дето били по-богати от повечето хора.

Тя си казваше, че може би липсата му на амбиция е само привидна; може би той се задоволява със скромното си положение, докато заеме поста на експерт в отдела за порцелан и керамика. Но колко ли ще трябва да чака? Маги осъзнаваше, че няма никаква представа за плановете му.

Докато го наблюдаваше как спи, тя съжаляваше, че още не е имала възможност да се похвали с повишението си. Не се бяха виждали няколко дни и Анди толкова бързаше да я вкара в леглото, че след работа дори не се отбиха в техния любим бар. Би трябвало да се почувства поласкана, задето той толкова силно я желае, но изпитваше странно разочарование. Поведението му беше някак... обидно, сякаш изобщо не го беше грижа за нея. Не, няма да допусне това да се повтори!

Непробудният му сън започваше да я дразни. Защо мъжете са толкова изтощени, след като са се любили? Всъщност няма право да обобщава, тъй като не е имала интимни отношения с друг мъж, нали?

Потисна въздишката си, като си спомни как планираше да има куп любовници, когато се запише в университета. Колко наивна и невинна е била! Ето, че месеци наред се любеше само с един мъж, който в момента хъркаше до забрава. Ала Анди бе толкова изобретателен в леглото, че не би трябвало да се чувства оцетена.

И все пак живееха като семейни... но не съвсем. Анди прекара Деня на благодарността в дома си в провинцията. Отказа да вземе Маги под предлог, че ако представи момичето на консервативните си родители, те ще го помислят за сгоден. По време на коледните и новогодишните празници пък замина на ски с бивши състуденти от Харвард, като обясни, че на тези ежегодни срещи никога не присъстват жени.

Никога не ѝ бе казал, че я обича, но и тя не му се беше обяснявала в любов. Всъщност не беше сигурна в чувствата си, единственият ѝ еталон за любов бе Барни, но онова, което изпитваше към него, беше толкова различно, че не подлежеше на сравнение. Анди е очарователен и забавен, но... дали е готова да се влюби в него? А може би ще разбереш, че си влюбена, когато престанеш да си задаваш абсурдни въпроси.

Тя се облегна на възглавницата и се замисли дали облеклото ѝ е подходящо за новата ѝ служба. Все пак може да си купи нещо ново, въпреки че повишението на заплатата ѝ не беше особено голямо... А сега е крайно време да събуди Анди. Леко го побутна, но той само ѝ обърна гръб и отново захърка. Маги го разтърси — нямаше търпение да сподели с него новината.

— Анди, Анди, събуди се!

— Добре, де, добре... — промърмори той. — Колко е часът?

— Време е за вечеря. Слушай, познаваш ли Лий Мейн?

— Лий... страхотна мадама... чичо Хамилтън май си пада по нея... — Той се прозина и отпусна глава на гърдите ѝ.

Маги го отблъсна още преди напълно да проумее казаното от него.

— Чичо Хамилтън ли?

— Божичко! — Той примигна. — Обърках се... още не съм се събудил напълно...

— Кой е чичо ти Хамилтън?

— Ами... хм... да му се не види!

— Ако Хамилтън Скот е твой чичо, значи принадлежиш към фамилията. Защо не си ми го казал?

— Не исках да ти влияя — Тихо прошепна той.

— В какъв смисъл? — Маги рязко стана от леглото, облече халата си и се притисна до стената, сякаш искаше да е на по-голямо разстояние от него.

— Сигурно ще ти се стори абсурдно, но се страхувах да не ме помислиш за некадърник, който се крепи на работа, защото е член на семейството... или да не се опиташ да използваш...

— Господи! Страхувал си се да не би да те използвам, за да направя кариера! Изобщо не ме познаваш!

— Миличка, след като те опознах, разбрах, че си най-почтеното и честно момиче на света, но вече беше прекалено късно да поправа стореното. Честна дума, исках да се изповядам, ала все не намирах подходящ момент. — Той също стана и се загърна с одеялото.

— Щом си започнал да се изповядваш, разкажи защо ме изостави в Деня на благодарността.

— Повярвай, че изпитвах страхотни угризения на съвестта. Майка ми е сестра на чичо Хамилтън и леля Лиз и по традиция на този ден устройва Празнична вечеря за цялата фамилия. Никога мое момиче не е присъствало на семейния празник, представяш ли си какъв проблем щеше да възникне?

— Горкичкият, колко ли си страдал!

— Малцина служители на компанията знаят кой съм: Лий, шефовете на няколко отдела, както и началникът на международната ни кантора. Работата ми в „Скот енд Скот“ като обикновен помощник е един вид обучение.

— Момчето, което изпращат за пици, ще научи много за ръководството на компанията.

— Това с пиците беше... метафора. Истината е, че се скъсвам от работа, за да усвоя тънкостите на работата. След време, ако не направя голям гаф, ще оглавя „Скот енд Скот“. Разбира се, дотогава ще изминат дълги години, но нито един от братовчедите не се интересува от търговия с предмети на изкуството. Двете дъщери на леля Лиз са омъжени и живеят в Калифорния, синовете на чичо Хамилтън са лекари, а сестра ми се е посветила на балета.

— Значи си ме лъгал, че мечтаеш да станеш експерт в областта на керамиката и порцелана — процеди Маги.

— Не съм. Няма пречка да бъда и експерт. Ето защо завърших и бизнес школа, и история на изкуството. Ела при мен, сладка моя Маги, не ме гледай така, сякаш съм чудовище.

— Има ли още нещо, което не знам? — попита тя, без да помръдне.

— Ами... да. Следващия месец заминавам за Женева.

— Търг ли ще организираш?

— Не, ще работя там под ръководството на шефа на местната кантора... Скъпа, не можех да откажа на чичо Хамилтън. Ще остана в

Швейцария около година, сетне ще се прехвърля в лондонския клон на компанията, където ще се обучавам още година-две.

— Това ли е всичко? — ледено попита тя.

— Сега повярва ли, че наистина възнамерявах да ти кажа истината? Нямаше да замина, без да ти обясня причината.

— Дори и ти не си толкова нагъл лъжец — обади се Маги иззад вратата на гардероба — бързаше да се облече.

— Не съм те лъгал! Не бях честен с теб — има разлика.

— Не се опитвай да хвърлиш прах в очите ми. — Тя застана пред него и с отвращение го изгледа. — Лъгал си ме всяка нощ, когато бяхме заедно, макар да си знаел, че нямам намерение да те използвам, щеше да продължиш да ме мамиш най-безцеремонно. Щом си следвал в Харвард и си толкова образован, би трябвало да знаеш, че спестяването на истината също е лъжа.

— Миличка, не можеш да си тръгнеш току-така, луд съм по теб!

— Щеше ли да ме помолиш да те придружа в Женева?

— Разбери, че това е невъзможно. Казвах си, че...

— Че ще бъде много по-лесно да ми съобщиш новината в последната минута!

Анди гузно замълча, а тя се втренчи в него. Внезапно осъзна, че никога не е била влюбена в този човек. Помежду им съществуваше физическо привличане, нищо повече. Чувстваше се засегната от лъжите му, защото вече бе изпитала болката от измамата, защото бе лъгана от собствената си майка. Поведението на Анди беше типично за всеки мъж, който държи да запази любовницата си, без да се обвързва с нея. В интерес на истината самата тя бе доволна от взаимоотношенията им и не желаше да промени статуквото.

— Анди, никога повече не постъпвай така с момиче. Поведението ти е отвратително и недостойно — меко каза тя. — Все пак съм ти задължена, ето защо ти прощавам.

— Задължена ли? За какво?

— Задето ме посвети в изкуството на любовта. Уроците, които ми преподаде, ще ми бъдат полезни в бъдеще. Не забравяй, че си първият ми любовник. Очакват ме нови завоевания.

— Не ме напускай, Маги!

— Довиждане, Анди. Отивам да хапна пица.

През август 1991-а, когато навърши трийсет и шест, Теса основа своя филмова компания. Арън продължаваше да я затрупва със сценарии, но от опит тя знаеше, че с напредването на възрастта ще получава все по-малко роли. Не искаше да се окаже в положението на много прочути филмови артисти, които бяха потънали в забвение.

А това неминуемо щеше да се случи, тъй като времето не прощаваше никому. Всеки ден тя внимателно се взираше в огледалото и въпреки че не забелязваше промяна във външността си, погледът и изражението ѝ не бяха като на момичето, което някога се бе превъплътило в образа на Джоу Марч. Подхождаха ѝ само роли на зрели жени, които са опознали живота и любовта. Вече двайсет години се снимаше във филми, беше „пораснала“ пред камерата, зрителите неминуемо щяха да доловят незабележимата промяна, настъпила с течение на времето.

Фиона Бриджес стана нейна съдружничка. Единственото ѝ условие бе Теса да заснема един филм годишно за компанията — участието на звездата, от която се възхищаваха милиони кинозрителите, бе залог за сигурен успех. Арън Зъкър бе назначен за управител на студиото, но продължи да работи и като агент на Теса.

— Отказвам да се снимам гола, запишете го в договора! — заяви тя по време на празненството по случай създаването на компанията.

— Само това ли? — усмихна се Арън. — Какво ще кажеш за роли на проститутки, наркоманки, малтретирани жени?

— С подобни роли актрисите на моята възраст получават „Оскар“ — изкиска се Теса. — Ще улучим право в десетката, ако ми намериш сценарий, в който главната героиня е попаднала в строго охраняван затвор, не носи грим и не си мие косата. Но държа да инсталират телефон в килията ми.

— И Фред Астер да те води веднъж седмично на танци, както и да ти разрешат да носиш бижутата си — язвително промърмори Фиона.

— Миличка, винаги си ме разбирала — шеговито подхвърли Теса, питайки се какво би казала Фиона, ако знаеше, че след смъртта на Люк приятелката ѝ е продължила да си купува бижута, като пръскаше невероятни суми за онова, което се бе превърнало в необходимост за нормалния ритъм на живота ѝ. Бижутерите по света бързаха да я уведомят, когато им попаднеше изключително рядък скъпоценен камък. От жена, която само носи бижутата, подарени ѝ от съпруга ѝ, тя се бе превърнала в колекционерка на накити, притежаваща една от най-забележителните колекции.

— Де да можех и аз да проумея какво мислиш — промълви Арън и отпи от шампанското си.

Първият си успех компанията „Кент и Бриджес“ постигна с филм, в който Теса играеше ролята на адвокатка, чийто клиент е обвинен в убийство. Мъжката роля се изпълняваше от Брус Уилис и филмът пожъна успех не само заради неговото участие, но и заради отличното партньорство между двамата, ала огромният хонорар на Уилис намали до минимум печалбата.

Година по-късно Теса бе твърдо решена да заснемат филм, в който тя ще играе главната роля. Непрекъснато тормозеше агента си, оплакваше се, че не ѝ намира подходящи сценарии. Една сутрин докато закусуваха заедно, нетърпеливо го попита:

— Арън, прочете ли биографията на лейди Касандра Ленокс?

— Свърших я снощи и го отбелязвам с известна гордост, защото за три дни прочетох деветстотин деветдесет и седем страници. Има опасност жена ми да се разведе с мен, защото заради книгата нощем не ѝ обръщам внимание.

— Какво ще кажеш? Хареса ли ти?

— Нямах представа, че жените във викторианската епоха са били толкова отворени. Нищо чудно, че лейди Ленокс е била смятана за най-скандалната дама. Имала е куп любовници, без свян е раждала незаконни деца, живеела е ту в един, ту в друг кралски двор в Европа, безцеремонно е отнемала съпрузите на приятелките си — как да не се възхищаваш от такава жена?

— Радвам се, че книгата ти е харесала, но погрижи ли се да придобием правото за филмиране?

— Тъкмо този въпрос искам да обсъдим. Авторът, доктор Елиот С. Конуей, отказва да продаде правата на когото и да било. Получил е куп предложения: „Уорнър Брадърс“ и „Лоримар“ възнамеряват да поверят главната роля на Мишел Пфайфър, „Джеф и Лансинг“ — на Глен Клоуз... според доктор Конуей не са го потърсили само Уди Алън и Барбара Стрейзанд. Писателят е на мнение, че холивудската екранизации ще бъде фокусирана върху скандалните епизоди от живота на лейди Касандра и ще бъдат пренебрегнати идеите, които тя е защитавала. Цели седем години се е занимавал с изследване на живота ѝ и казва, че няма да позволи да превърнат творбата му в двучасов филм. Искал хората да прочетат цялата книга.

— Този човек не знае какво говори! Животът на Касандра е бил достатъчно скандален, че да го преувеличаваме. Освен това... не съм чувала някой да отказва производението му да послужи за сценарий. — Теса бе по-скоро озадачена, отколкото разгневена.

— Бас държа, че получава рента, огромна като самочувствието му, или има богата съпруга, а може би и двете ми предположения са верни — намеси се Фиона.

— Има доста отнесен вид — обясни Арън. — Преподава история в университета „Кълъмбия“ и е от онези интелектуалци, които се затварят в своята абаносова кула.

— Трябва да се запозная с него — отсече Теса. — Искам да играя тази роля, по-подходяща съм и от Пфайфър, и от Клоуз. Арън, ще ми уредиш ли среща? Готова съм по всяко време да взема самолета за Ню Йорк и да поговоря с този смахнат професор.

— Ами ако не се съгласи?

— Кажи на агента му, че съм почитателка на доктор Конуей и че единственото ми желание е да го почерпя едно питие, да изразя възхищението си от книгата му и да го помоля да ми даде автограф.

— Мисля, че няма да се хване на въдицата.

— Скъпи Арън, с теб се познаваме толкова отдавна, че приемаш чара ми за нещо съвсем естествено — въздъхна Теса. — Ако господин професорът е нормален мъж, ще пожелае да се срещне с мен; ако е обратен, ще пожелае да се запознае с мен; ако е извънземен, ще пожелае да се срещне с мен и да ме отведе на своята планета, за да ме използва за разплод.

— Така е, приятелю, забрави ли коя е Теса Кент? — намеси се Фиона, която бе пораздразнена от хроничния песимизъм на Арън. Нима не осъзнаваше какъв късмет е имал, задето Теса не се е обърнала към по-известен агент.

— Ще направя всичко възможно — кисело промърмори той.

След две седмици Теса седеше в някакъв бар, намиращ се в близост до университета „Кълъмбия“, и чакаше доктор Елиот С. Конуей, който вече закъсняваше с половин час. Бе отказал поканата ѝ да пийнат по нещо в бара на „Карлайл“ или в апартамента ѝ под предлог, че времето му е много ограничено. „Поне да имаше учтивостта да дойде навреме“ — мислено се възмущаваше Теса. Омръзнало ѝ бе да се преструва, че задълбочено чете „Животът на лейди Касандра Ленокс“ и умишлено избягваше да гледа към мъжете на бара, които я зяпаха с неприкрито любопитство.

Кога ли за последен път е влизала сама в бар? Доколкото си спомняше, никога. През целия си живот се бе срещала с непознати или с приятели на своя територия или в изискани ресторанти, които контрастираха с това западнало заведение, където вонеше на вкиснала бира. Когато преди малко слезе от лимузината, дискретно паркирана на съседната улица, тя машинално обърна венчалния си пръстен с камъка към дланта си, както правеше при разходките си по улиците. Грижливо се бе подготвила за срещата. Носеше виненочервен костюм във викториански стил: полата беше широка, а силно вталеното сако с широки ревери подчертаваше бюста ѝ. Блузата ѝ беше украсена с оригинална бяла дантела. Огърлицата ѝ от ситни перли се закопчаваше отпред с изящна камея, обиците ѝ също бяха с камей, а тъмната ѝ коса беше изкусно подредена в прическа, която бе едновременно модерна и някак викторианска. Ала сред посетителите на бара, които до един носеха джинси и бейзболни якета, тя изглеждаше така, сякаш бе избягала от маскен бал. Какво пък, прекалено късно е да се върне в хотела, за да се преоблече. Дори най-ежедневните ѝ дрехи ще изглеждат като вечерни тоалети в това долнопробно заведение. Всъщност най-голямата ѝ грешка бе, че с викторианското си облекло целеше да покаже колко подходяща е за ролята. Трябваше да се издокара с най-модерната дреха, която притежава, например с

футуристична рокля, сътворена от някои така нашумели напоследък японски дизайнери. Да му се не види! Никога няма да си прости, ако проиграе възможността да изиграе Касандра Ленокс.

Каза си, че трябва да овладее нервите си. Човекът, който често посещаваше това долнопробно заведение, едва ли ще обърне внимание на дрехата ѝ, която сякаш прокламираше колко силно желае да купи правата за филмиране. Пък дори да прозре истинската ѝ цел, какво от това? Ако книгата не я интересуваше, тя никога нямаше да виси в някакъв западнал бар и да чака някакъв надут и невъзпитан преподавател по история.

— Дайте ми книгата. — До нея седна човек с кожено яке и кадифен панталон. Теса подскочи от изненада, а непознатият издърпа книгата от ръцете ѝ. Постави я на масата, разгърна я по средата, после прелисти, спирайки се на определени страници, докато стигна до края. — Или вие сте я прочела, или някой друг, но със сигурност е прочетена. — Подаде ръка на Теса и добави: — Аз съм Сам Конуей. Хайде, признайте истината.

— Разбира се, че съм я прочела! — смаяно го изгледа тя. — Какви бяха тези магии?

— Имам си начин да проверя дали книгата е била прочетена от първата до последната страница.

Беше млад, широкоплещест, много висок и не отговаряше на представите на Теса, която очакваше да види арогантен и кисел старец. Докато любопитно го оглеждаше, тя забеляза неправилния му нос, закачливите пламъчета в очите му, големите му длани и зле подстриганата му къдрава руса коса, която беше доста по-светла от гъстите му вежди. Приличаше на докер и изглеждаше така, сякаш най-добре ще се чувства на кон или на кормилото на кораб.

— Защо ще ви моля за среща, ако не съм прочела книгата?

— Може би са ви я преразказали.

— Ако желаете, изпитайте ме — засмя се Теса. — Не по-зле от вас знам всички тайни на Каси, професоре. Мислех, че името ви е Елиот.

— Струва ми се прекалено префърцунено, затова използвам бащиното си име. Защо я наричате Каси?

— Защото след първите двамайсет страници я почувствах много близка. Лейди Касандра Ленокс ми се струва много... дълго. Дано да

нямате нищо против.

— Мислено аз също я наричам Каси. Била е истинска мръсница, нали?

— Съгласна съм.

— Какво ще пиете? Между другото, извинете ме за закъснението. Един студент, когото наскоро скъсах, ме убеждаваше да му пиша по-добра оценка. Отне ми доста време да му откажа и да му обясня причината.

— Можехте да се съгласите и да дойдете навреме.

— В никакъв случай! — възмутено възкликна той. — Е, какво ще пиете?

— Водка без лед — отвърна Теса, надявайки се алкохолът да унищожи хилядите микроби по чашата.

— Джим, две водки „Столичная“, добре изстудени. Донеси сламка за дамата.

— Как се...

— Умея да чета мисли — съучастнически ѝ намигна той. — Изглеждате доста притеснена. Барът може да е западнал, но използват съдомиялна машина. Все пак мисля, че със сламка ще пиете спокойно.

— Признавам, че се чувствах доста зле, преди да се появите — усмихна се Теса с очарователна откровеност. — Внезапно осъзнах, че никога не съм била сама в бар, особено в такъв, където посетителите ме зяпат така, сякаш не са виждали жена. Възпитаните хора не постъпват така.

— Сигурно говорите за онези, които обитават богатите квартали на Холивуд.

— Именно.

— А знаете ли, че благодарение на вас спечелих четиристотин долара?

— Моля?

— Похвалих се, че ще доведе тук Теса Кент, а всеки от тези приятели заложи по пет долара, че това няма да се случи. Ето защо хората ви оглеждат — искат да се уверят, че не им пробутвам някоя ваша двойничка... сякаш може да съществува втора Теса Кент!

— Господи! На колко години сте?

— На трийсет и осем.

— И все още се занимавате с детински облози?

— Защо не!

— Как е възможно? Та нали сте професор, имате докторат по история, написал сте прекрасна книга и отгоре на всичко сте прекалено възрастен за...

— Съпругата ми казваше, че имам душа на дете.

— Ще ме запознаете ли с нея?

— Със съпругата отдавна се разделих, но не и с „детската душа“.

— Колко пъти сте се женил?

— Само веднъж. Грешка на младостта — бях едва на двайсет.

— Имате ли деца?

— Не. А вие?

— Нямам си никого. — Тя небрежно махна с ръка. — Свободна съм като птичка.

— И може би имате душа на дете.

— Не съм изживяла своето детство, пораснах още когато бях на четиринайсет.

— Жалко — сериозно отбеляза Сам Конуей. — Пропуснала сте нещо прекрасно. Но никога не е късно да си наваксате. Ако бъдете до мен, ще се убедите.

— Искам да бъда до вас — решително заяви Теса, без повече да увърта. — Мечтая да играя Каси.

— Разбира се, че мечтата ви ще се сбъдне. Може би не го осъзнавате, но вече сте се вживяла в ролята. Но не желая да продавам правата.

В отчаянието си Теса не забеляза, че е започнала да се обръща към него с малкото му име:

— Сам, може би парите не те интересуват, но си представи колко души ще научат за лейди Касандра, ако напишем сценарий по твоята книга. Не постъпваш честно спрямо героинята си.

— В момента творбата ми оглавява класацията на „Таймс“ за документална литература — с едва прикрито задоволство заяви той. — Издателят твърди, че ще се задържи на върха още минимум шест седмици, дори повече, докато се появи следващият бестселър.

— Което означава, че ще бъдат продадени около триста хиляди екземпляра от изданието с твърди корици, защото хората не купуват книги, които не могат да четат в леглото. Да речем, че се продадат още

два и половина милиона копия от евтиното издание, макар че дебелите книги с мека подвързия също не се търсят от читателите, защото са неудобни за носене. Щях да забравя университетските книжарници, които ще изкупят още петстотин хиляди екземпляра. Тоест в най-добрия случай книгата ще попадне в ръцете на три милиона читатели — заяви Теса, припомняйки си всичко, което бе научила от Фиона за книгоиздаването. — А пък аз ти предлагам много пари и възможност за кратко време да станеш известен.

— Тази популярност ми е предостатъчна. Дори не мога да си представя, че три милиона души ще прочетат творбата ми.

— От друга страна — разпалено продължи тя, — ако осъществим нашия проект, ще го гледат милиарди хора по света и Каси ще стане най-популярната филмова героиня. Снимките ще продължат поне две години и когато филмът излезе на екран, хората отново ще проявят интерес към книгата, което означава, че творбата ти отново ще намери място в списъка на бестселърите. Сетне всеки път, когато дават екранизацията по телевизията, част от зрителите ще си купят книгата и за пръв път ще я прочетат. Например „Отнесени от вихъра“ се преиздава почти всяка година.

— Не желая творбата ми да има съдбата на „Отнесени от вихъра“ — заяви Сам, обърна се и я погледна. Очите му бяха потъмнели, очевидно с усилие намираше думи да изрази чувствата си. „Господи, колко е обаятелен!“ — помисли си Теса. Беше напълно смахнат, но това не намаляваше чара му. Навярно по време на лекциите му в аудиторията настъпва гробовна тишина... Тя с усилие откъсна очи от шията му и мислено се упрекна: „Престани! Отношенията ти с този човек трябва да останат делови!“

— „Отнесени от вихъра“ е исторически роман — продължаваше да говори Сам. — Наистина авторката е пристрастна към каузата на Юга, но творбата очевидно е плод на сериозно изследване на историческите събития. А какво се получи при екранизацията? Филм, в който Вивиън Лий демонстрира блестящи тоалети и който описва нещастната любов на четирима души! Сценарият няма почти нищо общо с романа, а събитията от Гражданската война са използвани като фон за романтичната сюжетна линия.

— Но в твоята книга не се разказва за война! — възрази Теса. — Разказана е историята на жена, която е съществувала в действителност.

Тя е централната фигура, гръбнакът на повествованието. Скарлет, Рет, Ашли и Мелани, взети заедно! Касандра Ленокс присъства на всяка страница. Написал си биография, която е увлекателна като роман, а сега разсъждаваш от гледната точка на историк.

— А ти говориш като агент.

— Глупости — гневно се тросна тя.

— Пошегувах се, извинявай. Интересно ми бе как ще реагираш... — оправдаваше се Сам, който беше смаян от гневния ѝ изблик. — Говориш като актриса, която се е влюбила в роля.

Теса намръщено го изгледа, но не отговори.

— Хайде, бъди честна. Имам ли право?

— Вярно е — с нежелание отвърна тя. — И другите актриси ли ти казаха същото?

— Изобщо не съм разговарял с тях. Наредих на агента ми да отказва всякакви предложения.

— Престани да се вживяваш в ролята си на историк и помисли за съдбата на твоята творба — настоя Теса.

— Знаеш ли, изкарах следването благодарение на участието ми в студентския футболен отбор и никога не съм се държал като професор. По-късно обикнах историята и животът ми се промени. Откровеност за откровеност — ти също не приличаш на надута холивудска актриса.

— Представяш ли си Мишел Пфайфър като Каси? — попита тя. Може би като смени темата, ще го накара да обмисли възможността за екранизация на книгата и да забрави предразсъдъците си.

— Не. Много е крехка и е подходяща само за трагични роли. Каси е по-земна, по-смела.

— Какво ще кажеш за Глен Клоуз?

— Прекалено висока е. Красива е, но не излъчва сексапил, което е характерно за моята героиня. Виж, Мерил Стрийп...

— Какво?! — едва не изпищя Теса.

— Пошегувах се.

— Дано да се забавляваш — процеди тя с леден тон.

— И още как. — Изглеждаше много доволен от себе си. — Искаш ли още едно питие?

— Навярно се чувстваш много поласкан, че всяка холивудска звезда иска да играе Каси — отвърна тя и посочи празната си чаша. Беше ударила на камък — този човек бе истински деспот,

интересуваше се само как да запази скъпоценните си права и лишаваше кинозрителите по света от възможността да се запознаят с Касандра Ленокс.

— Не съвсем — замислено отвърна Сам Конуей и внезапно заприлича на смутен ученик. — Поласкан съм, че самата Теса Кент се стреми към ролята. Докато пишех книгата, ти бе пред очите ми. Сигурно са ти го казвали хиляди пъти и вече ти се струва банално, но ти си любимата ми филмова звезда. Когато бях в гимназиалните класове гледах „Малки жени“ и толкова плаках, че станах за подигравка пред съучениците ми. Джоу разби сърцето ми... ти беше неземно красива... почти колкото си сега. А след като гледах „Лятото на близнаците“ научих всичко за секса. Отказвах да продам правата върху книгата, защото знаех, че рано или късно ще се заинтересуваш. Но исках да я прочетеш, сама да дойдеш при мен. Навярно причината е, че по душа си оставам плах юноша, който е влюбен в теб.

Теса безмълвно се взираше в него, очите ѝ бяха разширени от изумление. Сам се беше изчервил до уши, но не извърна поглед.

— Имам предложение — промълви той. — Да покараме кънки в Рокфелер Сентър. После ще се обадим на нашите агенти да подготвят договора. Съгласна ли си?

— Не съм се качвала на кънки откакто бях на шестнайсет... — заоправдава се тя.

— Не се тревожи, аз съм цар на леда. Обещавам да те държа здраво, не бива да допуснем Теса Кент да падне пред очите на обожателите си.

— Сам, няма да съжаляваш за решението си. Ще бъда страхотна в ролята на Каси.

— Вече ти казах, че докато пишех книгата, си представях теб като лейди Касандра Ленокс. Джим, запиши питиетата на моята сметка и вземи от всеки присъстващ господин по пет долара. Довиждане, момчета. Гледката си струваше парите, нали?

Докато излизаха от бара, изпроводени от бурни ръкопляскания и подсвирквания, Теса си каза, че едва сега разбира какво е да притежаваш душата на дете.

Маги се настани по-удобно и с облекчение си помисли, че по време на полета от Хонконг до Ню Йорк няма кой да ѝ поднесе торта и да я наблюдава как ще духне свещичките. Никой не подозираше, че през този юнски ден на 1993-а тя навършва двацет и три.

Миналата година Лий Мейн и колежките от рекламния отдел ѝ бяха устроили тържество, както правеха за всеки служител, но тя потръпваше при мисълта, че отново ще чуе как всички пеят „Честит рожден ден“. А още по-неприятно от самата банална песен бе, че рожденикът беше длъжен да се преструва на изненадан. Подобни празненства трябва да бъдат забранени за възрастните. Или пък меланхолията ѝ се дължи на невероятния стрес и пълното изтощение, предизвикани от напрегнатата работа — за пръв път ѝ се случваше да организира рекламата на голям търг.

И все пак се радваше, че ще прекара рождения си ден в полет над океана. Бе отсъствала от Ню Йорк две седмици, които се оказаха едновременно уморителни и много приятни. Преди да замине беше работила усилено с журналистите от двата хонконгски вестника, които се издаваха на английски, както и с дописниците на поне дузина местни многотиражни списания. След пристигането си в Хонконг устрои пресконференция, на която присъстваха стотина репортери. После ѝ се наложи неуморно да работи с дописниците на много китайски вестници, като се стараше всекиму да каже по нещо различно. Лично се погрижи за обслужването и за цветята по време на изложбата, която продължи една седмица. По време на търга, проведен в най-голямата зала на хотел „Риджънт“, тя сновеше между журналистите и пълномощниците, които наддаваха според указания, получавани по телефона, опитвайки да разбере кои са истинските купувачи. Хапваше на крак по някой сандвич, а в ранни зори и късно вечер плуваше в басейна на хотела, за да се освободи от напрежението.

Вярно, че не приличаше на Цезар, който е парадирал с бойните трофеи пред римляните, но все пак се чувстваше като водач на керван

от слонове, натоварени с плячка. Продажбата на порцелановите произведения на изкуството, китайските мебели, картините от китайски майстори и на бижутата, оценени на милиони долари, бе донесла солидна печалба за „Скот енд Скот“. Освен това Маги беше уредила компанията да получи комисиона от милион и седемстотин хиляди долара за посредничеството си при продажбата на изключително красива огърлица, състояща се от сто и седем мъниста от нефрит. Досега нито една компания, организираща търгове, не бе получавала такава рекордна сума. Големият успех на изложбата и на търга бяха затвърдили позициите на „Скот енд Скот“ в Хонконг.

Маги още не можеше да повярва, че само преди пет години е била неопитно момиче за всичко, а сега бе заместничка на Лий Мейн и имаше три асистентки. Лий ѝ имаше пълно доверие и често ѝ възлагаше сама да организира рекламните кампании. Наскоро в Женева предстоеше търг за постимпресионистична живопис и тя бе натоварена с организирането му.

„Защо не?“ — помисли си и отпи от поредната чаша шампанско. Пет години в този бизнес се равняваха на петнайсет на друга служба. Работата на пресаташе изискваше непосилни усилия. Лий я беше предупредила, че често ѝ се иска да се самоубие и че единственото спасение е физическото свръхнатоварване. Оказала се бе права... дори бе посмекчила нещата. Но малкото си свободно време Маги използваше съвсем „рационално“.

В сексуалните отношения беше безцеремонна като мъж. Ако харесаше някого, не желаше да я ухажда. Ухажването отнемаше драгоценно време. Обичаше да играе с открити карти и приемаше покани за вечеря само от мъже, с които беше сигурна, че ще ѝ допаднат в леглото.

Начинът, по който често захвърляше любовниците като употребявани носни кърпи, шокираше дори Поли, а това вече бе истинско постижение. Наскоро я бе упрекнала, че е прекалено лекомислена:

— Приличаш на кученце, което гони опашката си. Защо не поживееш шест месеца с един и същ мъж? Може пък да ти хареса?

— Може би искаш да последвам примера ти с госпожица Джейн Робинсън — засмя се Маги. — Не забравяй, че се запознахте благодарение на мен.

— Подигравай се колкото щеш — отвърна ѝ Поли. — Важното е, че съм много щастлива.

За Поли щастието се изразяваше в подобие на семеен живот, ала Маги нямаше намерение да търси брачен партньор. Когато разбереше, че някой мъж има сериозни намерения към нея (което се случваше много често), веднага го зарязваше. Смяташе, че постъпва по-честно, отколкото да подхранва напразни надежди. Често с ирония си мислеше, че не ѝ липсват удоволствията, които някога бе свързвала с постъпването в университета.

За щастие Поли не знаеше всички подробности от сексуалния ѝ живот, иначе щеше да се възмути още повече. С издигането си в служебната йерархия Маги получаваше и все по-голяма заплата, която обаче бе твърде скромна за нюйоркския стандарт. Все пак тя успяваше да поддържа късата си прическа, която винаги бе на мода и подчертаваше красотата ѝ, да си купува скъпи чорапогащници и обувки, които дълго изглеждаха като нови, и от време на време да си купува по някоя нова дреха в любимия си черен цвят. Със спестените пари успя да наеме двустаен апартамент — на петия етаж на сградата, където живееше досега. По този начин можеше необезпокоявана да води любовниците си у дома, както и да задоволи страстта си към красивите вещи.

През целия си живот бе обитавала чужди домове и досега не беше осъзнала страстното си желание да притежава свои вещи. Благодарение на съветите на свои колеги, които я обучаваха безплатно в замяна на реклама за отделите им, Маги успя да купи на ниска цена доста ценни предмети от различни разпродажби. Подари и доста редки текстилни образци на Поли, за да се отблагодари за обедите и вечерите. Ала знаеше, че с нищо не може да ѝ се отплати за приятелството и за топлите чувства.

Обожаваше малкия си апартамент, но не се съблазни да го обзаведе „като по журнал“, което според Поли бе мъдро решение: вещите, които Маги купуваше от разпродажбите не се „връзваха“, но създаваха неповторима атмосфера.

Не канеше гости в жилището си, което наистина бе нейната крепост. Винаги обядваше в луксозни ресторанти, където се сприятели с мнозина журналисти: сътрудници на списания за изкуство и антики,

на модни списания и на специализираните издания за колекционери... Гласът на стюардесата я изтръгна от размишленията ѝ:

— Желаете ли още шампанско?

— Ако обичате. — Маги ѝ подаде чашата си. Алкохолът не я опияняваше, беше прекалено напрегната от събитията през последните две седмици.

Работата ѝ беше повече от интересна. Търговията с антикварни предмети бе международен бизнес. Независимо дали търговете се провеждаха в Ню Йорк, Мюнхен, Лугано, Лондон или в Куала Лумпур, купувачите идваха от всички краища на света. Ако не можеха да присъстват лично, наддаваха чрез телеграми или по телефона.

Можеш да събереш всички посреднически компании на един остров — да речем с размерите на някой от бермудските острови — и да го обявиш за световна столица на търговете, при условие, че са осигурени първокласни хотели, достатъчно зали, безплатни обеда за журналистите, както и международно летище. Никаква земна сила не би могла да попречи на колекционерите и на търговците да присъстват на разпродажбите. Винаги ще има хора, които да продават, и други, които да купуват. Ако притежаваш прекрасен сребърен сервиз и се намиращ в Сахара, пак ще успееш да го продадеш за осем милиона долара. Сложи в джоба си някое от прочутите великденски яйца на Фаберже, качи се на върха на планина и ще го пласираш срещу три милиона...

Маги обичаше професията си и знаеше, че с течение на времето все повече се усъвършенства. Обичаше двустайното разхвърляно апартаментче, харесваше всичките си любовници, обичаше приятелите си: Поли, Лий, Джейн, Хамилтън, Лиз... и най-отдавнашния — Барни, на когото винаги можеше да разчита. Всеки път, когато помислеше за него, усещаше болка в сърцето и странен копнеж, който я караше да потръпва... Да върви по дяволите този Барни, реши Маги. И без него беше най-щастливата жена на света.

Една септемврийска вечер през 1993-а Маги се отби в сервиза за мотоциклети, който преди няколко години Барни бе купил в съдружие със свой състоятелен приятел. Скоро след пристигането си в Ню Йорк той напълно бе завладян от изработените по поръчка машини, някои от

които имаха дори позлатени степенки и брони. С изненада научи, че само една компания произвежда двеста и петдесет вида мотоциклетни седла; вече не се учудваше, че седемдесетгодишен бизнесмен може да посвети цялото си свободно време на любимия си мотор марка „Спрингер“.

— Да се махаме оттук — тръпки ме побиват от толкова мотоциклети — тросна се Маги. — Искам да обсъдя нещо с теб.

— Къде се загуби? Не съм те виждал от месеци — оплака се Барни, докато вървяха по Девето авеню.

— Бях много заета — лаконично отвърна тя.

— Толкова заета, че дори нямаш време да ми телефонираш — язвително отбеляза младежът.

— Дълго бях в Хонконг — излъга тя. Не искаше да признае, че през летните вечери бе копняла за него — толкова го желаше, че се страхуваше от близостта му. Едва тази вечер се беше осмелила да го потърси, като си казваше, че само ще пийнат по нещо и приятелски ще си поговорят.

— Ясно. Не желая повече обяснения.

— Дори не възнамерявах да ти обяснявам, любителю на мотоциклети.

— Да те почерпя ли едно питие, красавице.

— На всяка цена.

Влязоха в барче, намиращо се встрани от шумния булевард, и мълчаливо зачакаха да им донесат напитките. Не изпитваха необходимост да говорят, бяха щастливи, че са заедно. Докато оглеждаше приятеля си, Маги си каза, че той изглежда доста възрастен за годините си. Направи й впечатление, че непрекъснато присвива очи, може би по навик от ежедневното боравене с мотоциклетните двигатели. Красивото му лице имаше слънчев загар, тъй като той често извършваше пробен пробег с всяка ремонтирана машина. Държеше се самоуверено, дори някак царствено, като принц. В него имаше нещо варварско... нещо езическо. Вече не бе момче, а истински мъж, който умее да налага волята си. Лъхаше на моторно масло, от тялото му се излъчваше онази специфична миризма, която Маги никога нямаше да забрави и която незнайно защо й навяваше асоциации със зряла ябълка, позлатена от лъчите на залязващото слънце.

— За какво искаше да говорим? — наруши мълчанието той. — Разбирам, че в службата ти всичко е наред, следователно някакъв мъж ти създава проблеми...

— Грещиш — прекъсна го тя.

Барни едва успя да прикрие облекчението си. Страхуваше се, че рано или късно тя ще срещне мъжа на мечтите си, беше подготвен за тази новина, но се питаше как ще я преживее.

Напразно си внушаваше, че не бива да се тревожи, но всеки път, когато помислеше за Маги — това се случваше много често — си представяше как му представя бъдещия си съпруг. Ах, да може да я забрави, да престане да я обича. Гневът му нарастваше, като забелязваше колко се е разхубавила. Доста беше отслабнала (макар че според него и преди си я биваше), но фантастичните ѝ гърди не се бяха смалили, а с елегантното си черно облекло по нищо не се различаваше от шикозните нийоркчанки. Бялото ѝ лице с розови страни беше като на жена, която по цял ден седи в градината, но носи сламена шапка против жаркото слънце. Сигурен бе, че никоя ирландка няма толкова сини очи, нито толкова черна коса. А смехът ѝ караше всеки мъж да я пожелае.

— Щом няма да разговаряме за работата ти или за някой мъж, значи си решила да си купиш мотоциклет — закачливо подхвърли той.

— Страхотно предположение, само дето не отговаря на истината. Не, приятелю, става въпрос за бъдещето ми. Друга компания ми предлага работа — ще получавам по-голяма заплата, ще имам повече възможности.

— „Сотби“ или „Кристи“ ли ти отправят примамливото предложение?

— Откъде знаеш за тях? — смаяно възкликна тя.

— Организиран и търговец за автомобили и мотоциклети. Е, коя от двете?

— „Сотби“.

— Защо не желаяш да приемеш?

— Кой ти каза, че не желая?

— Защото ако наистина го искаше, нямаше да ме питаш, а веднага щеше да приемеш.

— Брей, много си поумнял.

— Добре, че по отношение на разума не съм наследил гените на татко.

— Доколкото мога да преценя, по нищо не приличаш на милата си майка.

— Днес си много щедра на комплименти — усмихна се Барни.
— Единственото обяснение е, че може би са ме осиновили или след раждането са ме сменили с друго дете.

— Виждаш ли се с родителите си?

— Знаеш, че от време на време ги посещавам. След успешния старт на сервиза за мотоциклети вече не ме смятат за толкова пропаднал... И престани да се отклоняваш от темата. Защо не приемеш предложението, след като е толкова изгодно?

— Дълго обмислях плюсовете и минусите и стигнах до заключението, че не мога да изневеря на Лиз и Хамилтън. Толкова са добри към мен, на тях дължа познанията си. Обичам ги искрено и не искам да ги поставя в затруднено положение. Никоя от помощничките ми не е обучена да се справя с моята работа, трябва да мисля и за Лий... особено сега, когато се омъжва.

— Омъжва ли се? Не е ли прекалено възрастна?

— Още няма петдесет! — възмути се Маги. — Откога си станал толкова тесногръд, приятелю? Знаеш ли, радвам се за нея. По време на един търг се е запознала с президент на голяма фирма и помежду им пламнала любов. Няма да напусне компанията, но съпругът ѝ е много богат, често предприема дълги пътувания и тя сигурно ще го придружава навсякъде.

— Което означава, че ще поемаш и нейната работа.

— Безсъмнено.

— Ще повишат ли заплатата ти?

— Вероятно, но пак няма да получавам колкото в „Сотби“.

— Според мен не бива да напускаш — без колебание отсече той.

— Защо?

— Защото каза, че обичаш колегите си — това е най-солидният аргумент.

— Х-м-м... Смятах, че съм им предана, но едва сега осъзнах, че искрено ги обичам, а това е най-прекрасното чувство... Знаех си, че трябва да се посъветвам с теб... Барни, какво е това на ръката ти?

— Нищо! — Той побърза да спусне навития ръкав на ризата си.

— Покажи ми — настоя Маги.

Барни смутено се усмихна и нави обратно ръкава.

— Боже мой, татуировка! Не очаквах такова нещо от теб. Дай да я разгледам.

— Няма!

Тя насила повдигна ръкава почти до рамото. Върху бицепса му бе изрисувано сърце, прободено със стрела, украсена с „Б“ от едната страна и с „М“ на другата.

— О! — прошепна Маги и замълча. След малко попита: — Още колко имаш?

— Тази е единствената. Искаш ли да се съблека, за да провериш?

— Вярвам ти.

— Честит Ден на влюбените... с малко закъснение.

— Благодаря — прошепна тя. Не й се искаше Барни да разбере колко е трогната от жеста му.

— Никога няма да си направя друга, знаеш го, нали? Не бях пиян, когато се татуирах... е, може би главата ми беше позамаяна, но отдавна мечтаех да го сторя.

— Знам, миличък Барни. Какъв непоправим романтик си. Готов си да излезеш на дуел заради мен, да се биеш с дракони и да скочиш в ров със змии, за да ме защитиш, нали?

— Готов съм да направя всичко за теб, да изляза в открития космос без скафандър, но за съжаление в момента саможертвата ми ще бъде излишна. Изглежда, късметът ти е проработил.

— Твоят също — разсеяно промърмори тя, защото умът ѝ бе зает с друго.

Трябва веднъж завинаги да приключи тази история с Барни, която продължаваше вече пет години и ѝ пречеше да обикне друг мъж. Начинът, по който захвърляше любовниците си, бе свързан с онзи отдавна отминал ден, когато беше отказала да се отдаде на Барни. Изглежда, че и той бе обзет от същата фиксидея. Татуировката беше доказателство, че още изпитва към нея чувства, които погрешно мисли за романтични. Иначе отдавна да е забравил ученическата си любов и да е имал безброй жени. И двамата щяха да бъдат щастливи, ако не бяха оковани с веригите на миналото. Но нима са осъдени вечно да идеализират случилото се помежду им, нима са безпомощни?

Никога няма да разберат, ако не предприемат нещо. Това беше единственото разрешение; „клин клин избива“, както казваха старите хора. Ако не дадат воля на чувствата си, ще останат заложници на въображението си. Но осъществяват ли мечтите си, ще „слязат на земята“ и ще бъдат свободни...

— Маги, за какво мислиш? Още ли се питаш дали да приемеш предложението на „Сотби“?

— Не... просто си почивам. Все пак е събота вечер... време за срещи на влюбените.

— Само че ние нямаме среща — сухо отбеляза той. — Ние сме двама стари приятели, другари по оръжие, уморени каубои, седнали на чашка в името на старите времена... само дете все по-лудо те обичам. Майната му! Не трябваше да го казвам, но ми се изплъзна по навик. Няма да се повтори.

— Барни...

— Какво?

— О, Барни... не знам. — Тя въздъхна.

— Не мога да те позная, Маги. Винаги си знаела как трябва да постъпим, винаги съм играл по свирката ти. Не мисли, че се оплаквам, че изпитвам горчивина... е, тъжно ми е, но ще го преживея...

— Ами ако променя решението си?

— Ще бъда най-щастливият човек на света, но няма да се случи. Проблемът е само мой и не те засяга, Маги.

— И все пак...

— Слушай, да не са ти правили лоботомия? Мислех, че вече не се прилага.

— Не съм си загубила ума. — Тя го погледна в очите. Чувстваше, че се изчервява, но не я беше грижа. Нямаше време за усукване. — Предлагам да се любим, за да се отървем от комплексите на нашата младост, за да се освободим веднъж завинаги.

— Убедена ли си, че това наистина ще се случи?

— Сигурна съм! — Маги беше възхитена от гениалната си идея. — Логично е, нали?

— Какво ще се случи, ако „терапията“ помогне само на теб?

— Барни, признай, че имах право, когато преди години отказах да се любим. Ще се убедиш, че отново съм взела правилното решение — настояваше Маги, която бе разгневена от неочакваната му

съпротива. — Обсебени сме един от друг и трябва да предприемем решителни мерки, иначе положението ще се влоши.

— Позволи ми да обобщя, за да се убедя, че правилно съм те разбрал. Предлагаш да правим секс, което ще ни излекува от детинските ни фантазии и повече няма да копнеем един за друг, така ли?

— Точно така! — убедено отвърна тя. — Няма причина да пропиляваме живота си в глупави мечти...

— Къде и кога? — побърза да я прекъсне Барни.

— Още тази вечер. Ако искаш, ще отидем у дома, или пък предпочиташ твоето жилище?

— Знаеш ли, че си побъркана? Напълно си откачила.

— Успокой се, действията ми са добре обмислени.

— Да отидем у вас. Иначе после ще трябва да ти търся такси.

— Добре.

— Сега ли?

— Веднага — отсече тя. Устата ѝ беше пресъхнала, побиваха я тръпки, с цялото си същество желаше този мъж. Веднага трябва да го има; после никога няма да изпитва непоносимата, дори болезнена страст...

Посред нощ Маги се събуди и без капчица съмнение осъзна, че никога не е била толкова щастлива. Всичко, което бе преживяла досега, я бе довело до леглото, където сега Барни спеше, отметнал ръка върху гърдите ѝ. Чувстваше се като плодородна нива, огряна от първите лъчи на топлото пролетно слънце. Предпазливо се отдръпна, повдигна се на лакът и на светлината на уличната лампа, която се процеждаше през завесите, се загледа в Барни.

Той е любимият, за когото винаги е мечтала; той е розово-сребристая пролетна зора, сладостта на летен следобед, лилавите сенки на здрача... няма втори като него. Слава богу, че веднъж завинаги го бе доказала на себе си... малко оставаше да не разбере, че той е голямата любов на живота ѝ.

Вярно, че ѝ трябваше доста време да осъзнае истината, но важен беше крайният резултат. Дали пък налудничавата ѝ постъпка не е била само висша форма на здравомислие? Дали под абсолютната увереност в собствената ѝ теория не се е криело желание да бъде опровергана?

Целият ѝ свят се състоеше в това легло, за нея нямаше по-голямо щастие от това с обожание да гледа любимия си. Чувстваше се така, сякаш никога не е била с друг мъж, което донякъде беше вярно, тъй като досега не бе изпитвала емоционално удовлетворение, не бе допускала да се обвърже с оковите на безусловната любов.

Колко ли жени е имал Барни, че е станал толкова изкусен любовник? Не, не бива да го ревнува. Не бива да споделят какво са правили, докато са очаквали да бъдат заедно. Миналото вече не съществува.

— Успешна ли е терапията? — сънено попита Барни, без да отваря очи. — Излекувахме ли се от детинските фантазии?

— Не! Още не!

— Обещай, че никога няма да се разделяме.

— Никога, моя любов, никога!

Изминала бе година, откакто Теса се запозна със Сам Конуей. През лятото на 1993-а тя стана на трийсет и осем, но беше толкова щастлива с новата си любов, че дори не ѝ хрумна да отпразнува маловажно събитие като рождения си ден. Със Сам бяха неразделни от вечерта, когато караха кънки. „Никой не може да ни раздели — често си казваше тя, — никой не може да проникне в нашия свят.“

Беше се влюбвала само два пъти, всеки път от пръв поглед. Колко жени са имали това щастие? Очевидно внезапното влюбване не беше „патент“ само на младите момичета.

Девојката, която в миг бе разбрала, че Люк Блейк е мъжът на мечтите ѝ, се беше превърнала в трийсет и седемгодишна жена, която живее сама и която е преодолела скръбта благодарение на необикновената си смелост. В продължение на пет години след смъртта на Люк не беше помисляла за друг мъж.

Но ето, че се беше появил Сам. Човекът, в когото бе влюбена сега, се различаваше от Люк, но в известни отношения двамата си приличаха: бяха самоуверени, самовглъбени, привикнали да се разпореждат, не се интересуваха от мнението на другите.

Ала Сам не беше неуморен пътешественик по цялото земно кълбо, който ръководи огромни предприятия с многочислен персонал и се стреми към завладяване на нови територии. Самочувствието му не се основаваше на несметно богатство или на способностите му на лидер. Бе отдаден на съзерцание човек, който намираще дълбоко удовлетворение в преподаването и в писателската дейност. Притежаваше странно чувство за хумор и понякога действаше като палаво момче. Измерваше успеха спрямо собствените си стандарти: щастлив беше, когато изнесеше блестяща лекция и предизвикваше студентите да му задават въпроси, когато завършеше поредната глава от новата си книга. Дори написването на една страница му доставяше удоволствие.

За пръв път от двайсет години насам Теса водеше сравнително спокоен и умерен живот. Когато учебната година приключи, със Сам заминаха за Аспен и за Бъркли, където той бе поканен за лектор на летните семинари. Сетне тя успя да го придума да прекарат няколко седмици в Лос Анджелис и го запозна с Арън и Фиона, както и с блестящия Илай Бърнстайн, който работеше по десет часа дневно върху сценария на „Животът на лейди Касандра Ленокс“.

— Предпочитам да не го виждам — мърмореше Сам. — Кой би искал да се запознае с касапина, дете реже рожбата му на парченца и при това изпитва удоволствие?

Но по време на първата им среща двамата взаимно си допаднаха и по цели дни обсъждаха психологията на Каси. Работата потръгна още по-добре и скоро сценарият щеше да бъде готов.

Заради Сам Теса промени дори стила си на обличане. Отначало многобройните му приятели я приеха доста резервирано и я наблюдаваха като под микроскоп. Тя полагаше огромно усилие да не изглежда и да не се държи като филмова звезда, ала славата сякаш витаеше около нея. Въпреки това тя постигна целта си — в нейната компания другите жени никога не се чувстваха като повлекани. Постепенно тя спечели сърцата на всички със своята топлина и дружелюбност. Приятелите на Сам, които бяха светила в своята област, започнаха да я приемат като човешко същество, не като пришълка от друга планета.

Всичките ѝ бижута, с изключение на тройния наниз от перли и на годежния пръстен, с който никога не се разделяше, се намираха в банковия ѝ сейф. Откакто се беше запознала със Сам, вече не купуваше накити, не посещаваше търгове, изгубила бе интерес към скъпоценните камъни.

Ала бижутата ѝ напомняха за любовта на Люк и за щастливите години, които бяха изживели заедно. Може би е продължила да ги колекционира, за да забрави скръбта, предизвикана от смъртта му. Осъзнаваше, че по някакъв символичен и неподлежащ на описание начин *накитите ѝ са се превърнали в неотменна част от самата нея.*

Когато оставаше сама, често си представяше как лежат в кутиите от кадифе и се питаше как ще се почувства, ако отново ги носи. Понякога ѝ се струваше, че денят, в който бе носила прочутите диаманти на Фаберже при връчването на „Оскар“-ите, е бил само сън.

Често отиваше в банката, затваряше се в стаичката, облицована с бежово кадифе, изваждаше бижутата си, кичеше се ту с едно, ту с друго и се взираше в огледалото. През тези дълги часове се превръщаше в онази Теса Кент, която бе живяла безгрижно, без да подозира, че нещо ще помрачи щастието ѝ. Обичаше Сам с цялото си сърце, но понякога страдаше за миналото. А бижутата ѝ бяха част от миналото, бяха нейната биография.

След запознанството си със Сам тя отказваше да участва във филми, дори в тези, които щяха да бъдат заснети в Манхатън, за да бъде непрекъснато до любимия си.

Ала след няколко месеца Илай ще довърши сценария и ще ѝ се наложи да замине за Калифорния, за да присъства на подбора на изпълнителите на другите роли. Епизодите щяха да се снимат в Англия и в други европейски страни. Теса тревожно се питаше колко ли дълго ще ѝ се наложи да пътува. Копнееше за ролята на Каси, същевременно не искаше нито за миг да се отдели от любимия си.

Същите тревожни мисли се въртяха в главата ѝ и сега, когато след обикаляне на магазините се бе върнала в апартамента си в „Карлайл“.

Внезапно реши да не се безпокои за нещо, което още не се е случило. Свали обувките си, протегна се така, че костите ѝ изпукаха, и позвъни да ѝ донесат чая. Сервитьорът, обслужващ апартамента ѝ, донесе и листа с менюто за вечеря, като обясни:

— Оставям го за всеки случай, ако с доктор Конуей не вечеряте навън.

— Благодаря, Джоузеф. Ще поръчаме по-късно.

За щастие Сам беше достатъчно самоуверен, че да се съгласи да живее с нея в луксозния хотел, вместо да я помоли да се пренесе в ергенското му жилище поради някакви еснафски принципи. Но тя щеше да се съгласи, само и само да му угоди. Беше готова на всичко заради Сам Конуей, казваше си Теса и се чувстваше като плаха девойка, която копнее за своя любим. Готова бе дори да чисти жилището му, да готви... Е, поне би опитала. Кой знае, може би от нея ще излезе съвършена домакиня.

— Известен ли ти е някакъв ефикасен лек против менструални болки? — попита тя Фиона след няколко дни. Както обикновено бяха обсъждали по телефона някои служебни въпроси.

— Мидол плюс джин — отвърна приятелката ѝ. — Защо питаш?

— Този месец са буквално нетърпими — печално промълви Теса.

— Била ли си скоро на преглед при гинеколог?

— След като се запознах със Сам... преди около година. Взех рецепта за противозачатъчни, не исках да забременея и отново да направя спонтанен аборт. Направих си и пълни изследвания, включително цитонамазка и мамография. Знаеш, че ужасно се страхувам от болестите. Но тогава не изпитвах болки.

— Ето какво правеше майка ми — засмя се Фиона. — Изгълтваше три мидола, наливаше си голяма чаша джин, лягаше си с термофора и ни нареждаше да не я безпокоим. На следващия ден беше свежа като кукуряк. Ако не ме лъже паметта, мензисът ѝ идваше поне три пъти месечно...

— Джин ли? Не понасям миризмата му дори в мартини! — изпъшка Теса.

— Съжалявам, скъпа, но джинът е задължителният компонент в този изпитан цяр. Съветвам те като го пиеш, да си запушваш носа. И да не забравиш термофора — май нямаш такова чудо.

— Ще изпратя да ми купят. Ако беше тук Сам, щеше да отскочи до дрогерията, но ще отсъства цяла седмица заради семинар в Йейл.

На следващия ден Фиона отново телефонира — сериозно бе разтревожена за приятелката си.

— Как си, скъпа, помогна ли ти народната медицина?

— Болките не престанаха, но имам страхотен махмурлук — изстена Теса. — Повече няма да близна джин, истинска отрова е. Чудно как майка ти е още жива.

— Слушай, непременно трябва да отидеш на гинеколог.

— Дано не ми препоръчат друг домашен цяр!

Доктор Хелън Лорънс, която Теса посети на другия ден, беше дребничка, симпатична жена на средна възраст, прочута с внимателното си отношение към пациентките. След прегледа тя покани Теса в кабинета си:

— Имам съмнения за ендометриоза, ето защо искам да се подложиш на изследване с ултразвук.

— Ендометриоза ли? Това пък какво е?

— Разрастване на тъкани в коремната кухина, което причинява менструални болки.

— Болезнени ли са изследванията? Ще отнемат ли много време?

— Няма да усетиш нищо. — Лекарката ѝ подаде талон за кабинета по радиология. — Процедурата е много бърза. Ще ти уредя час при доктор Хенри Уинг.

— Дано да не чакам дълго. Иска ми се да приключа изследванията преди завръщането на Сам.

— Госпожице Кент, обажда се доктор Уинг.

— Здравейте, докторе. С нетърпение очаквах да ми позвъните. Имам ли ендометриоза?

— Не.

— Все нещо причинява нетърпимите болки! — избухна тя и внезапно усети необясним страх.

— Установих, че панкреасът ви е увеличен.

— Не съм предполагала, че увеличеният панкреас причинява менструални болки! Божичко, защо се захванах с тези глупости?

— Госпожице Кент, препоръчвам ви изследване, наречено компютърна томография. Колегата ще направи и биопсия.

— Биопсия ли? — смаяно възкликна тя, питайки се дали доктор Уинг не се е побъркал. — Биопсия на какво? — Стараеше се да говори спокойно, макар сърцето ѝ да се свиваше от злоещо предчувствие.

— На панкреаса.

— Наложително ли е? — попита Теса, опитвайки да прогони страха.

— Както вече обясних, панкреасът ви е увеличен. Трябва да разберем причината.

— Знаех си, знаех си какво ще се случи! Отиваш на лекар заради гнойна пъпка, а той набързо те евакуира в колония за прокажени. Ами ако откажа?

— Съветвам ви да поговорите с доктор Лорънс, преди да вземете окончателно решение.

— Така и ще направя. Дочуване, докторе! — Тя едва се въздържа да не тресне слушалката. Нормално е да изпитва безпокойство, нали? Едно изследване води към друго, отговорът никога не е еднозначен. Господи, колко омразни са всички лекари!

— Здравей, Фиона. Радостната новина е, че никакви израстъци не пъплят в корема ми. Лошото е, че трябва да се подложи на КТ и на биопсия. — Теса бе разговаряла с Хелън Лорънс, която я беше убедила в необходимостта от допълнителни изследвания.

— Какво е КТ? — попита Фиона. Беше пребледняла като платно и дори по телефона отказваше да изрече думата „биопсия“.

— Съкращение, означаващо компютърна томография. Честно казано, не знам какво е това, нито изгарям от желание да науча подробности. Използват сложна терминология, но продължават да изтезават пациентите с най-обикновени игли. Проклети да са всички лекари! Но Хелън настоява да направя изследванията и ще я послушам, защото е най-добрата гинеколожка в Ню Йорк. Обясни, че почти няма да усетя болка, тъй като при процедурата използвали местна упойка. Ще отида още утре. Искам да приключа с тази история, преди да се е върнал Сам.

— Теса, ще те изпратя при друга лекарка — каза Хелън Лорънс, след като се запозна с резултатите от изследванията. — Казва се Сюзан Хил... Онколожка е.

— Какво? — Сърцето на Теса сякаш се преобърна. — Но... но онколозите... Нима намекваш, че имам рак? Невъзможно е! Пълен абсурд! Помолих да ми предпишеш лекарство против менструални болки, а ти ме изпращаш при онколог!

— Не мога да ти помогна. Трябва да се обърнеш към специалист — неумолимо заяви Хелън Лорънс. — Знам какво чувстваш, но това е неизбежно. Уговорих с доктор Хил да те приеме още днес. За щастие имаше свободен час. По принцип графикът ѝ е запълнен за месеци напред.

— Но... защо да бързаме? До гуша ми дойде от лекари. Освен това вече нямам болки. Дори да се появят при следващия цикъл, ще ги

преживея.

— Разбери, че е в твой интерес час по-скоро да бъдеш прегледана от Сюзан Хил. Не бива да отлагаш, а както вече споменах, имаме късмет, че днес следобед има свободен час. Приятелят ти върна ли се?

— Още не. Слушай, тук има нещо гнило! Знам, че в Ню Йорк се чака с месеци за преглед при известен лекар. Да го отложим, а?

— Доктор Хил ще ти хареса, Теса.

— О, безсъмнено! Веднага ще я обикна. Винаги съм мечтала да се запозная с онколог.

„Как е възможно жена с такава професия да бъде толкова красива? — питаше се Теса, докато се взираше в симпатичната жена с огненочервени къдрици, която изглеждаше почти нейна връстница. — Защо ли е избрала да бъде онколог, след като в медицината има толкова други специалности?“

— Доктор Хил, откога практикувате? — попита я нервно. Дали не трябваше да се обърне към по-опитен специалист?

— От дванайсет години, госпожице Кент — усмихна се лекарката.

— Мога ли да ви наричам Сюзан? — импулсивно попита Теса. — Ще бъда по-спокойна, ако поговорим като близки приятелки.

— Разбира се. А аз ще ти казвам Теса, ако не възразяваш.

— Ще ми бъде приятно. Това ли е естественият цвят на косата ти? — Трескаво се мъчеше да измисли въпроси, които не се отнасят до целта на посещението й. Сюзан Хил се засмя:

— Беше... допреди пет години. Вече използвам боя за коса.

— Къде си следвала?

— Родена съм и съм израснала в Лос Анджелис. Завърших медицина в Калифорнийския университет, а стажът изкарах в една нюйоркска болница. Сетне със съпруга ми заживяхме тук... — Докато говореше, Сюзан Хил си мислеше, че скоро Теса ще изчерпа запаса си от въпроси. Нямахше нищо против „разпита“ — когато пациентът посещава онколог, иска да научи нещо повече за него. Въздъхна, като си помисли, че коварното заболяване не е пожалило тази невероятна

жена, която беше много по-красива в действителност, отколкото на екрана.

— Защо си избрала точно тази специалност, Сюзан? Защо не си се насочила например към дерматологията или към пластичната хирургия?

— Защото онкологията е най-интересният дял от медицината — с нескрит ентузиазъм обясни лекарката. — Напоследък науката отбелязва сериозен прогрес в нашата област. Чувствам се полезна и изпитвам удовлетворение от работата си.

— Е, няма смисъл повече да увъртам — решително каза Теса. — Да преминем към същността на въпроса.

— Запознах се с резултатите от томографията и от биопсията. — Усмивката на лекарката помръкна. — Имаш тумор на панкреаса.

— Тумор... това е рак, нали?

— Да.

Теса почувства леденото докосване на смъртта. Затвори очи, сведе глава и отметна косата си. Сякаш студена мъгла обгърна съзнанието ѝ, усети, че ще припадне.

— Наведи се... точно така, отпусни глава между коленете си, дишай дълбоко. Не мърдай, докато не се почувстваш по-добре.

След няколко секунди мъглата се разсея, прималвяването премина, отново бе способна да разсъждава рационално. Да си болен от рак не означава сигурна смърт. Ще се оперира и ще се излекува...

— Съжалявам — прошепна и вдигна глава. — Мислех, че припадат само героините в съзливите романи...

Сюзан Хил мълчаливо ѝ подаде чаша вода.

— Къде се намира панкреасът? — попита Теса, като си мислеше, че положително ще се наложи да ѝ правят химиотерапия. Ако косата ѝ опада, ще носи перуки... Свикнала е с перуките... Никой няма да разбере.

— Ще ти покажа на анатомичната схема. Този напречно разположен орган, който изтънява в единия си край, се нарича панкреас. Заобиколен е от дванадесетопръстника, черния дроб, далака и стомаха. В случая туморът се намира в изтънената област, ето тук.

— Изглежда доста противен — отбеляза Теса, макар да не ѝ беше до шеги. — Каква функция изпълнява?

— Това е жлеза, която отделя сок, съдържащ ензими, подпомагащи храносмилането, както и инсулин.

— Жизнено необходима ли е... да речем, като сърцето или черния дроб?

Лекарката изпита възхищение към тази жена, която, за разлика от повечето пациенти, искаше да научи всичко възможно за заболяването си.

— Не. В много случаи е възможно оперативното отстраняване на панкреаса. След хирургическата намеса състоянието на пациентите се поддържа чрез инжектиране на инсулин.

— Значи ще ме оперират, така ли?

— Не, Теса. Операцията е възможна само когато няма разсейки... които се забелязват в твоя случай. Най-лошото е, че в ранния стадий този тумор не причинява болки, поради което своевременното му откриване е почти невъзможно. Нямаше да установим заболяването, ако не беше отишла на лекар поради друга причина.

Сюзан лаконично отговаряше на задаваните въпроси, не се впускаше в подробности. От опит знаеше, че всеки пациент е различен. Понякога хората предпочитаха да не научат цялата истина, незнанието им помагаше да се самозаблуждават. Ала изражението на Теса Кент подсказваше, че е решена да изпие докрай горчивата чаша.

— Спомена, че има разсейки — продължаваше да разпитва тя. — Обясни по-подробно.

— Разсейките са в лимфните възли близо до панкреаса. Органът е увеличен, което означава, че е невъзможна хирургическа намеса.

— Ясно. Не може да ме оперирате. — Теса изпъна рамене. — Какви са другите възможности? Химиотерапия, облъчване или и двете?

Произнесе небрежно думите „химиотерапия“ и „облъчване“, сякаш не осъзнаваше смисъла им, ала устните ѝ трепереха.

„Господи, прекалено млада е, за да умре!“ — отчаяно си помисли Сюзан Хил, но не се издаде, а престорено спокойно отбеляза:

— Знаеш много медицински термини.

— Почти във всяко списание поместват статии за рака и човек ще, не ще, ги чете. Какво смяташ да предприемеш?

— Това е тема, която предстои да обсъдим с теб. Възможно е провеждане на лечение, което удължава живота.

— Удължава ли?

— Да.

— Що за дума е „удължава“? Не означава нищо конкретно. — Внезапно Теса се разгневи. — Да предположим, че се подложи на всяко възможно лечение — колко години ще живея?

— Срокът е индивидуален при всеки случай... Дори лечението да се окаже успешно, туморът не изчезва...

— Колко време ми остава? — прекъсна я Теса.

— Година и половина, може би две или малко повече — неохотно отвърна лекарката и ненадейно ѝ прилоша. Каза си, че никога няма да свикне с ужасяващия момент, когато „произнася присъдата“ на пациента.

— *Толкова малко... толкова малко ли!* — прошепна Теса. Изражението ѝ не се промени, ала очите ѝ потъмняха от шока.

— В медицината не съществува стопроцентова гаранция. Може би греша, може би...

— Сюзан — отчаяно я прекъсна Теса, — кажи ми откровено колко ще живея, ако лечението се окаже успешно и имам късмет? Спомена, че ми остават около две години живот. Възможно ли е да се удължи този срок?

— Да... с няколко месеца, дори с малко повече.

— А след това? Какво ще се случи *след това!*

— Ракът на панкреаса е неизлечим.

— Искаш да кажеш, че каквото и лечение да опитам, съм обречена.

Сюзан Хил знаеше, че Теса е разбрала жестоката истина, но настоява да я чуе от нея. Защо се самонаказва, защо произнася окончателната присъда над себе си? И все пак... кой освен нея има право да го стори?

— Да. Иска ми се да ти кажа, че грешиш, но в медицината не се случват чудеса. Единственото успокоение, което мога да ти предложа, е, че няма да изпитваш нетърпима болка.

Теса мълчеше, опитвайки да прогони ужаса, който я сковаваше и блокираше разума ѝ. След малко колебливо попита:

— Всички ли пациенти се подлагат на лечение?

— Не. Процедурите са свързани с неприятни странични ефекти, а в края на краищата не решават проблема.

— Ясно. Щом няма... „решение“, защо някои хора все пак избират лечението?

— Мнозина имат повод да живеят възможно най-дълго: искат да присъстват на церемонията по случай дипломирането на сина или дъщеря им, на сватбата на някой внук или да отпразнуват „златната“ си сватба.

— Искаш да кажеш, че съм прекалено млада за... за...

— Вярно е.

— Има ли още нещо, което не знам? Боя се да не съм пропуснала да задам важен въпрос.

— Бях напълно откровена с теб. Вече знаеш какви са възможностите.

— По-скоро научих за липсата на възможности.

— Повярвай, че в дни като днешния съжалявам, заедто съм специализирала онкология. Запомни, че денонощно съм на твое разположение. Не се колебай да задаваш въпроси, да споделяш страховете си. Размисли добре и ме уведоми какво възнамеряваш да предприемеш.

— Преди да умра ли?

— Не говори така.

— Благодаря за откровеността. — Теса предпазливо се изправи, страхуваше се да не залитне. Вирна брадичка и с усилие се усмихна: — Доскоро, Сюзан.

— Довиждане, Теса. Запомни, че винаги и за всичко можеш да разчиташ на мен.

Три часа, след като напусна кабинета на Сюзан Хил, Теса излезе от трансa, в който бе изпаднала, и осъзна, че седи в кантората на някаква пътническа агенция на Медисън авеню. Нямаше представа как се е озовала тук, нито кога е пожелала да ѝ уредят околосветско пътуване, което щеше да продължи повече от три месеца.

— Извинете — обърна се към агента, опитвайки да прикрие объркването си. — Току-що се досетих, че не ще мога да отсъствам толкова дълго. Извинете, че отнех времето ви...

— Госпожице Кент, та нали настоявахте... Използвах всичките си връзки да ви осигуря кабина на парахода...

— Още веднъж моля да ме извините. Иска ми се да замина, но е невъзможно — изтърси тя, грабна многобройните пликове с покупки и побягна.

Прибра се в „Карлайл“ и прегледа съдържанието на хартиените чанти с емблемата на „Бергдорф“. По всичко личеше, че е изпразнила щандовете на прочутия магазин. Оказа се, че е купила поне дузина чифта елегантни сандали с висок ток, пет бански костюма, цял куп вносно дантелено бельо и огромен брой летни рокли. Каза си, че още утре ще върне покупките в магазина и едва в този момент напълно осъзна какво я очаква. Сълзи рукнаха от очите ѝ, тялото ѝ се разтърси от риданията, от гърдите ѝ се изтръгнаха вопли, напомнящи на воя наранено животно. Не мислеше за нищо, не усещаше нищо, освен необходимостта да изплаче мъката си.

Най-сетне престанала плаче, но не защото се бе успокоила — сякаш сълзите ѝ бяха свършили. Гърлото я болеше, клепачите ѝ бяха подпухнали, очите ѝ пареха.

Погледна часовника и разбра, че часове наред е лежала безпомощно, пъхнала глава под възглавницата. Добре, че Сам отсъства от града, иначе щеше да я обсипе с въпроси и да настоява за отговори. Не, никога няма да го допусне! Главата ѝ се пръскаше от болка, ала изведнъж почувства глад. „Как е възможно?“ — помисли си, сетне

поръча по телефона двойна порция бъркани яйца и препечени филийки хляб. Дълго стоя под душа, облече хавлията си и се нахвърли върху храната. После направи компрес с кубчета лед, завити със салфетка, заключи вратата и се излегна на дивана, като постави голяма чаша с водка на масичката. Повтаряше си, че е изтощена, че трябва да си почине, да размисли.

Внезапно я обзе толкова силен гняв, че скочи от дивана. Изпи водката на един дъх, наля си втора чаша и закрачи напред-назад като животно в клетка. Бърбореше несвързано, от устните ѝ се изтръгваха най-противните ругатни. Искаше ѝ се да убие някого... да, най-голямото ѝ желание бе да удря, да удря и да причинява болка и смърт. Ако има власт, ще разпореде стотици екзекуции, ще хвърля мънии, ще заличи цели градове от лицето на земята! Накрая умората и алкохолът я надвиха, тя се строполи на леглото и се унесе в мъртвешки сън.

Събуди се в три през нощта и отначало се стресна, че лежи по хавлия върху завивката, а краката ѝ са ледени. След миг си спомни какво се е случило и осъзнаването на действителността беше толкова болезнено, че заплашваше да я убие. С усилие се овладя и макар да потръпваше от ужас, се постара да си припомни разговора със Сюзан Хил.

Ненадейно ѝ хрумна, че в никакъв случай положението не е толкова безнадеждно. Невъзможно е да я очаква скорошна смърт. Хелън Лорънс, доктор Уинг, Сюзан Хил... всички до един са поставили погрешна диагноза. Още утре ще отиде при други лекари... при прочути специалисти, които ще ѝ съобщят, че ненужно е била подложена на биопсия, че е била измамена от най-некадърните мошеници в Ню Йорк. Познават се и я препращат от един на друг, за да вземат парите ѝ. Теса се разтрепери от ярост: тези безсрамници са я излъгали най-нагло, само за да я изплашат.

Излъгали са я безпричинно.

Мътните ги взели! Ех, ако успее да докаже, че са я измамили...

Внезапно осъзна колко налудничави са мислите ѝ. Много добре знаеше, че тримата са прекрасни специалисти, че ѝ съчувстват и не са устроили коварен заговор срещу нея. Застана пред огледалото и объркано се втренчи в изображението си. Не приличаше на жена, на която (ако има късмет) остават само две години живот. След две

години ще бъде едва на четирийсет... още не е изпитала всички радости на съществуването...

Но няма да доживее дори дотогава. Не ѝ е съдено да отпразнува кръглата годишнина, която щастливите, здрави жени очакват с ужас. Познаваше много хора, които крият истинската си възраст. Какъв абсурд! Та всеки рожден ден е победа над смъртта, която заслужава да бъде отпразнувана. Нима човеците са толкова обезумели, че се срамуват от напредването на възрастта? Нима не осъзнават, че дълголетие е дар Божий, че бръчките, излишните килограми и белите коси са признак за добър късмет?

Не е честно! Не е справедливо това да се случи точно с нея. Съдбата вече я е наказала, когато така внезапно ѝ отне Люк. Защо ѝ нанася този последен удар? Несправедливо е да умре само защото някакъв проклет тумор се е загнездил в тялото ѝ. Чувстваше се така, сякаш с жестоки удари я повалят на пода, сякаш жива я дерат, сякаш я приковават към кръст... и то без никаква причина. Христос поне е имал вярата, в името на която си струва да умреш...

За пръв път съжали, че след смъртта на Люк се е отрекла от вярата си. Може би някой свещеник би се нагърбил да ѝ обясни, че несправедливото отношение на съдбата към нея е целенасочено. Не вярваше в това и все пак понякога ѝ се струваше, че е жертва на някаква зла сила, която със студена пресметливост ѝ бе отредила онази доза отрова, която ще я убие два пъти...

Отново ще приеме вярата, няма да пропуска утринна литургия, ще се изповядва всяка седмица, само и само да доживее до четирийсет и пет. Единственото ѝ желание е да достигне средната възраст, от която актрисите пък и всички жени се ужасяват. Никога повече няма да се люби със Сам, никога няма да посегне към вкусна храна, никога няма да се наслаждава на красотата на прекрасен букет, ако получи възможността да доживее до четирийсет и пет; ще се откаже от работата и от любовника си, ще заживее в приют за бездомни, ще стане монахиня, само и само да доживее до четирийсет и петия си рожден ден. Монахиня ли? Тя горчиво се усмихна — никога няма да я допуснат в манастир.

Внезапно забеляза, че е накъсала на ивици ефирната бяла рокля с пайети, която беше купила само преди няколко часа. Дори не подозираше, че притежава такава сила. Често беше чувала да казват, че

хората обезумяват от мъка. Дали е разкъсала и други дрехи? Ядно захвърли всички рокли на пода. Не, не е луда, няма да раздира дрехите си!

В едно е сигурна — няма да се подложи нито на химиотерапия, нито на облъчване! Не ще прекара нито ден в болницата, защото няма внучка, на чиято сватба да присъства. Не ѝ е съдено да сподели със Сам радостите на живота, да доживее до дълбоки старини и с Фиона носталгично да си припомнят миналото. Няма да ѝ се наложи да си направи козметична пластична операция, никога не ще познае страха от залеза на славата си. Би дала мило и драго, за да остарее дотолкова, че да играе сбръчканата бабичка, без да се налага да я гримират.

Усети как унието я обгръща като черно наметало — задушаващо, но странно неустойимо — и в миг осъзна, че ако не престане да мисли за заболяването си, ще прекара в самосъжаление малкото време, което ѝ остава. Бе пропиляла скъпоценни години от живота си, скърбейки за Люк. Колко глупава е била! Не разполагаше нито с ден, нито дори с минута да оплаква злочестата си съдба. Не можеше да си позволи този лукс.

Тогава какво? Остава ѝ радостта от връзката ѝ със Сам. Но докога ще съумее да го държи в неведение... колко ли време им остава да се любят, без страхът от бъдещето да помрачава всяка минута? Ами работата ѝ? Няма да изиграе ролята на Каси — едва ли ще доживее да довърши филма, пък и застрахователната компания ще откаже да направи застраховката, задължителна за всеки актьор. Остава ѝ да помага на Фиона и със скрита завист да наблюдава как друга актриса изпълнява ролята на Касандра Ленокс. Остават ѝ многобройните приятели в Калифорния и в Ню Йорк, които изпитват искрени чувства към нея. Ами спомените за най-славните ѝ години в киното?

Познала бе щастието да живее с Люк, една година се беше радвала на любовта на Сам — колко жени могат да се похвалят, че са били обичани до лудост? Нима това не ѝ е достатъчно? Не, не е.

Ще бъде лишена от радостите на зрялата възраст, няма да доживее дори до петдесет... Никога не ще се примири с жестоката си съдба, но трябва да мобилизира всичките си сили, да прояви достойнство.

Животът ѝ е като тясна панделка, която внезапно са прерязали и която бързо се навива. Но тя ще използва пълноценно оставащото ѝ

време, ще направи онова, което другите постигат след дълги години. За миг успя да си внуши, че нищо не се е случило, че отново може да потъне в ежедневието, сетне илюзията се разсея. Кълбото продължаваше да се навива.

И все пак не всичко е загубено. Още управлява съдбата си, още може да направи нещо — единственото, за което времето ще ѝ бъде достатъчно. Ще остави доказателство, че е имала свой живот извън филмовите си роли, частица от себе си, която ще напомня за съществуването ѝ.

Ще се сдобри с Маги, ще хвърли мост през пропастта, която ги разделя.

Все още разполага с време да го стори. Съдбата ѝ е дала отсрочка, за да си върне Маги. Маги, която някой ден ще има син или дъщеря... които ще знаят, че Теса Кент е съществувала.

В съзнанието ѝ се гонеха трескави мисли. Изминали бяха близо пет години, откакто Маги беше отказала да приеме милионите, които ѝ бе завещал Люк и които щяха да ѝ осигурят стотици хиляди долара годишна рента. Дали беше обмислила какво губи в желанието си да прекъсне всякакви връзки с майка си? Кой знае. По онова време беше прекалено млада да разбере финансовите последствия от неразумната си постъпка, но бе и прекалено зряла завинаги да заличи от живота си жената, която я беше измамила.

Но това не бива да продължава. Няма да го позволи. Ще упражни родителските си права и дъщеря ѝ волю-неволю ще ги признае.

А може би през изминалите години Маги се е променила, улегнала е, вече не е онова импулсивно момиче. Още утре ще я посети... Разбира се, че знае адреса ѝ, та нали все още използва услугите на частния детектив, за да разбере как живее дъщеря ѝ. Ще се изправи лице срещу лице с Маги... вече не се бои, че тя ще я прогони и ще ѝ причини неопишуемо страдание. Каква страхливка е била! Ще обясни, че ѝ остава да живее още малко, *ще принуди* Маги да я изслуша.

Никой няма право да отхвърли молбата на умиращ човек.

31

Теса спа само няколко часа, като неспокойно се мятеше в леглото, а в мига, в който се събуди, осъзна колко нелепи са били среднощните ѝ планове.

Ако съобщи на дъщеря си, че умира, Маги вероятно ще я съжали и ще се престори, че ѝ прощава, но няма да бъде искрена. Когато единият партньор страда от неизлечима болест, а другият е здрав като камък, много трудно се поддържа равновесието помежду им. А двете с Маги никога не са били равностойни партньори. Не, трябва да измисли друг начин за сдобряване.

Докато закусваше, ѝ хрумна идея. С Лиз Синклер се познават от години, от времето, когато Люк беше жив и не пропускаше нито един търг на скъпоценности. Но как да ѝ обясни, че иска да се срещне с Маги Хорват? Внезапно я осени гениална мисъл и побърза да телефонира на Лиз.

— Теса Кент! Каква приятна изненада. От цяла година не си се появявала сред нас, носят се слухове за някакъв зашеметяващ професор по история. Как си, Теса? С Хамилтън тъкмо си говорехме, че...

— Лиз, нямам време за учтивости. Знаеш ли защо се обаждам? Решила съм да продам всичките си бижута, с изключение на годежния ми пръстен и няколко перлени огърлици.

— Боже мой, не вярвам на ушите си!

— Парите от продажбата изцяло са предназначени за благотворителни цели. Искам търгът да се организира от вашата компания... не, не ме прекъсвай, не желая по-изгодни условия, нито да ми давате гаранции... Имам само едно условие. Известни са ми качествата на Лий Мейн, но държа рекламната кампания да бъде проведена от Маги Хорват. Защо ли? Слушай, знам, че Маги не обича да се изтъква, но тя е моя сестра. Истинското ми име е Тереза Хорват.

— Какво? Господи, нямах представа...

— Сигурна съм. През последните години отношенията помежду ни... охладняха. Всъщност дори не си говорим. Глупави семейни скандали. Искам да сложа край на враждата и то колкото е възможно по-бързо.

— Но... сигурна ли си, че искаш да продадеш всичките си бижута? Никога не ще успееш да купиш подобни...

— Божичко, колко си внимателна — нетърпеливо я прекъсна Теса. — Хамилтън ще получи инфаркт, ако те чуе. Разбира се, че съм сигурна. Та това са само... предмети. Много красиви предмети, но лишени от чувства.

— Да... не... така е... — заекна Лиз, която бе смаяна от неочакваното изгодно предложение.

— Надявам се, че ще превърнете търга в истинско събитие, като разпродажбата на накитите на уиндзорската херцогиня. Бижутата ми по качество не отстъпват на нейните, при това са много повече. Пък и аз съм жива, за разлика от нея. Готова съм да съдействам на рекламната кампания, ако се води от Маги. Но нещо ми подсказва, че тя ще откаже. В такъв случай ще се откажа от продажбата. Търгът трябва да бъде организиран само и единствено от „Скот енд Скот“ и всичко да приключи за шест месеца. Знам, че ви оставям много малко време за обичайната подготовка, но това са условията ми — заяви Теса. Оставаше ѝ толкова малко време да бъде истинска майка, не можеше да го пропилее.

— Велики Боже! Заше метена съм от предложението ти. Сигурно ще припадна!

— Недей. Нямаме време за губене. Разговаряй с шефа на вашия отдел за бижута и свикай съвещание. Но да сме наясно — ако Маги не ръководи кампанията, предложението ми отпада.

— Ясно. Ще ти се обадя, след като разговарям с нея.

— Благодаря, Лиз. Постарай се да бъдеш убедителна. Ще ми направиш голяма услуга.

— Бъди спокойна. Ще я убедя, та ако ще това да ми струва живота.

— Дано — промърмори Теса, — защото на мен не ми остава много живот.

Интеркомът избръмча, обаждаше се един от асистентите:

— Маги, госпожа Синклер помоли незабавно да отидеш при нея.

— Каза ли защо?

— Не, но молбата ѝ е да побързаш.

— Здравейте, госпожице Лиз — закачливо подхвърли Маги, когато влезе в кабинета. — Наредила сте да рапортувам.

— Седни, скъпа, пийни чаша чай.

— Не, благодаря. Какво се е случило?

— Случи се нещо, което засяга бъдещето на „Скот енд Скот“.

— Не разбирам...

— Знаеш, че има много по-големи компании от нашата.

— Не можем да се оплачем.

— Между другото, защо навремето не прие предложението на „Сотби“?

— Нима си знаела?

— В нашия бизнес няма тайни.

— Реших, че с вас съм щастлива. Приятно ми е да работя с теб, с Лий, с Хамилтън. Отнасяте се с мен като с равна, това е по-важно от заплатата. Но ако все пак си ме повикала да ми предложиш повишение, знай, че приемам.

— Предлагам да ми помогнеш, за да не пропуснем най-големия шанс, който някога ще имаме.

— Хайде, изплюй камъчето! — нетърпеливо я подкани Маги.

— Предлагат ни да посредничим при разпродажбата на най-прочутата колекция от бижута в света.

— Прекрасна новина! Кога започваме организирането?

— Търгът ще ни донесе световна известност — продължи да обяснява Лиз, сякаш не беше чула въпроса ѝ. — Ще ни постави на равни нога със „Сотби“ и с „Кристи“, което е много важно за всички нас. Със сигурност ще привлечем клиенти, на които досега не е хрумвало да потърсят съдействието на „Скот енд Скот“. Едва ли ще преувелича, ако кажа, че от този търг зависи бъдещето ни.

— Но защо ме държиш в неизвестност? Или искаш да те моля на колене. И защо съобщаваш новината първо на мен, не на Лий?

— Защото от теб зависи търгът да се състои. Ако откажеш предложението, бижутата никога няма да бъдат продадени от собственика им.

— Какво говориш? Как е възможно?

— Става въпрос за бижутата на Теса Кент.

— Ти... ти... — Маги замълча и извърна поглед, но изражението ѝ подсказваше какъв ще бъде отговорът ѝ.

— Знам, че сте сестри. Днес сутринта тя ми телефонира и сподели тайната с мен. Известно ми е, че отношенията ви са обтегнати, но скъпа Маги, Теса Кент е решила да се раздели с бижутата си, само и само да се сдобри с теб. Желанието ѝ е ти да организираш рекламната кампания. Виждаш ли, няма нищо страшно. От теб се иска да си вършиш работата, което несъмнено умееш.

— Не! *Няма право да те изнудва, за да се сдобри с мен!*

— Скъпа моя, с течение на времето се убедих, че не предметите, а отношенията между хората носят щастие. Семейството и добрите приятели са необходими за пълноценното съществуване. Много обичам съпруга си, но животът ми нямаше да е така пълен без дъщерите ми, Хамилтън и Мани.

— Не! Отказвам!

— Каквото и да се е случило между вас, след време ще осъзнаете, че не можете да живеете една без друга. Старата вражда ще ви се стори нелепа, дори ще забравите причините, които са я породили. Никой не може да замени сестрата, с която споделяш спомени за семейството, която те разбира както нито един приятел не е в състояние да те разбере...

— Лиз, не е необходимо да ми изнасяш лекция за семейните ценности — промълви Маги, която едва сдържаше гнева си. — Организирането на някакъв търг не може да промени взаимоотношенията ми с Теса.

— Защо си толкова категорична? Представи си, тя е съгласна да ни съдейства по отношение на рекламата: да присъства на всички изложби на бижутата, да дава интервюта за пресата и за телевизията. Мисля, че прави огромен компромис, след като досега се е старала да избягва всякакви публични изяви. Маги, помисли какво означава това за компанията! Единственото условие на Теса е търгът да се проведе максимум след шест месеца. Знам, знам, че ни е необходима година, но се съгласих. Толкова бях радостна, че дори не я попитах защо толкова бърза. Предстои ни усилена работа, ще ти осигуря помощници и...

— Условието ѝ е било търгът да се проведе максимум след шест месеца, така ли?

— Да.

— А защо очакваш да ти дам отговор, след като сме разговаряли едва шест минути? — възкликна Маги и побърза да излезе от кабинета, преди да се е отприщил пороят от гневни думи, които напиреха в съзнанието ѝ.

— Поли, спешно трябва да разговарям с теб. — Маги нетърпеливо блъсна вратата. Веднага след разговора с Лиз се прибра у дома, за да се посъветва с вярната си приятелка. Невъзможно бе да сподели проблема с Барни, той не знаеше, че Теса е нейна майка.

— Само не разбивай вратата. — Поли махна предпазната верига и се втренчи в по-младата жена, която се втурна в ателието и неспокойно закрачи насам-натам.

— Седни, за бога! Какво се е случило? Нима вече си се скарала с неповторимия Барни?

— Не. След толкова време Теса отново се появи в живота ми.

— Опитала се е да се свърже с теб, така ли?

— Какво ти „свързване“, буквално ме изнудва! Предложила е на „Скот енд Скот“ да посредничат за продажбата на бижутата ѝ, но само при условие, че аз отговарям за рекламата, което означава половин година с нея да бъдем в ежедневен контакт. Току-що разговарях с Лиз, която обяви, че съдбата на компанията зависи единствено от мен. Разбирам я прекрасно — Теса притежава една от най-богатите колекции на бижута в света; надминават я само няколкото съпруги на султана на Бруней и кралица Елизабет.

— Навярно отчаяно иска да се сдобри с теб — замислено промълви Поли.

— Проговорила е гузната ѝ съвест... Бог знае защо!

— По-добре късно, отколкото никога. Сигурно се чувства много виновна, щом е готова да пожертва скъпоценностите си.

— А от мен се очаква да забравя предателството ѝ, като съдействам за успеха на търга. Какъв абсурд! Добре, че поне парите от разпродажбата са предназначени за благотворителни цели.

— Нещо ми подсказва, че търгът е само повод Теса да се сдобри с теб. Ако желае да подпомогне бедните, може направо да дари огромни суми — известно е, че е приказно богата. Хората продават бижутата си само когато се нуждаят от пари, нали?

— Подозирам, че си права. Теса е влюбена в накитите си. Спомням си как ми ги показваше и ми разказваше за редки скъпоценни камъни, съветваше ме как да ги поддържам.

— Защо не опиташ да възобновиш... взаимоотношенията си с нея. Знаем, че „взаимоотношения“ не е точната дума, но не ми хрумва друга.

— Не, не желая! — разпалено възкликна Маги. Толкова съм щастлива с Барни? Заличих Теса от съзнанието ми, забравих за съществуването ѝ! Защо да отваряме старите рани?

— Мислиш ли, че постъпваш справедливо?

— Пет пари не давам дали е справедливо! Тази жена няма право да очаква да бъде честна спрямо нея. Каква лицемерка си, Поли!

— Още жадуваш за отмъщение. Забелязвам, че връщаш и писмата ѝ, без да ги прочетеш. Нищо не се е променило през изминалите пет години. Не предполагам, че си толкова злопамятна.

— Откровена си както винаги, нали? Не цепиш басма никому!

— Признай, че имам право, че отмъщаваш на Теса, задето те е изоставила.

— Добре де, признавам. И това е най-малкото, което мога да направя.

— Отказваш огромна сума пари, връщаш неотворени писмата на Теса Кент, а сега отхвърляш предложението да организираш мащабна рекламна кампания, която ще подпомогне кариерата ти.

— Ако бях приела, разбира се. Лиз е полудяла от радост. Ако „Скот енд Скот“ организират търга, ще затъмнят славата на прочутите си конкуренти.

— И все пак си отказала, нали?

— Категорично.

— Излиза, че наказваш не само Теса Кент, а Лиз, Хамилтън и целия персонал на компанията. Трябва ли да бъдеш толкова неумолима, толкова жестока и горда? Онази Маги Хорват, която познавам и обичам, е съвсем различна.

— Откога си се самоназначила за гласа на съвестта ми? — заяде се по-младата жена.

— Откакто те приех в дома си, храних те, споделях радостите и скърбите ти и станах най-добрата ти приятелка.

— Не е честно... *удряш под кръста.*

— Какъв е отговорът ти?

— Ще си помисля. Изнудвачка такава!

— Тук ли ще вечеряме, скъпа, или предпочиташ да отидем на китайски ресторант? — попита Сам. Беше се върнал в града три дни след разговора между Теса и Лиз и почти не се отделяше от нея.

— Гладен ли си? — попита тя и се притисна към него.

— Не съм. Обядвах с декана, който е прочут с апетита си и ако не консумираш същото количество храна като него, те гледа накриво. Говори се, че уволнил някакъв млад преподавател, който си поръчал само салатата.

— Тогава ще останем тук. Трябва да ти кажа нещо.

— Като говориш толкова тържествено, тръпки ме побиват. Нали не си ме разлюбила? Нали няма да ми наредиш да си отида? Трудно ще ти бъде да ме изхвърлиш, няма да ти стигнат силите.

— Не бой се. Онова, което ще ти разкажа, засяга само мен.

— Каква приятна изненада! За разлика от повечето жени, почти не говориш за себе си. Ако не беше толкова прочута, щях да мисля за теб като за тайнствена непозната.

Беше толкова открит, толкова влюбен, че тя усети как сърцето ѝ се свива.

— Сам, искам внимателно да ме изслушаш. Не ме прекъсвай, веднъж завинаги трябва да се отърва от това бреме.

— Какво...

— Моля те, не ме прекъсвай. Когато бях на четиринайсет, родих дъщеря. Казва се Мери Маргарет Хорват, но ѝ викат Маги. Родителите ми я отгледаха като свое дете, за да скрият позора ми. Три години покъсно получих ролята в „Малки жени“, спечелих „Оскар“ и се превърнах във филмовата звезда Теса Кент. Детето растеше далеч от мен, бях прекалено амбициозна и себелюбива, нямах време да го опозная. Изцяло поверих Маги на грижите на майка ми, дори ѝ бях благодарна, че се занимава с момиченцето, което беше пречка за блестящата ми кариера...

— Не се самообвинявай, Теса. Убеден съм, че преувеличаваш.

— После се запознах с Люк и се омъжих за него — продължи тя, сякаш не бе чула думите му. — Бях на двайсет, а Маги на пет. Така и *не споделих тайната със съпруга ми*, макар да бях сигурна, че той ще приеме детето ми. Беше много добродушен, освен това бе лудо влюбен в мен. Имаше момент, когато можех да му кажа истината, но не го сторих. Знаех, че ме смята за девствена и че това още повече разпалва чувствата му, но не се осмелих да призная греха си. Сега разбирам, че прикриването на истината е най-гнусната лъжа. Продължих да го заблуждавам... измамих го дори през първата ни брачна нощ. Имах възможност да се изповядам, ала съзнателно не го направих.

— Теса, не се съди толкова строго. Била си почти дете...

— Напълно откровена съм, Сам. Няколко дни след сватбата родителите ми загинаха при автомобилна злополука и вече нямаше кой да се грижи за Маги. Тогава извърших най-голямото предателство спрямо нея — *изоставих я*. Изпратих я да живее със семейството на заварения брат на Люк. Дъщеря ми можеше да израсне до мен, да има любяща майка, вместо да бъде захвърлена в дома на чужди хора, ако имах доблестта да призная, че Маги не ми е сестра. Постъпих подло, като истинска страхливка.

— Теса...

— Остави ме да довърша разказа си. Посещавах я от време на време, тя също ми гостуваше през ваканциите, но така и не успяхме да се опознаем. Не знаех дали е щастлива с онези хора, защото не се осмелявах да я попитам. Предпочитах да се преструвам, че всичко е наред. Много по-лесно бе да не знам истината, за да не усложнявам живота си. За мен любовта на Люк беше много по-важна от собствената ми дъщеря. Поне да бях играла ролята на добрата сестра... но и това не сторих. Предпочетох да бъда блестящата филмова звезда, която понякога благоволява да обърне внимание на Маги, вместо да я заобикаля с любов и грижи. Оставих я цели тринайсет години да живее с хора, които не изпитваха капчица нежност към нея. Само Барни, синът на Уебстърви, я обожаваше. Тринайсет години... та това е половината ѝ живот, живот без ласка и без любов. Дори след смъртта на Люк не ѝ казах истината.

— Но тогава как...

— Почакай. Преди пет години, точно на осемнайсетия си рожден ден, Маги разбра, че съм нейна майка. Бях решила да споделя тайната

с нея, но тя вече я бе научила. Оттогава не ми е проговорила, дори не отваря писмата, които ѝ изпращам. Остава ми само една възможност да се сближа с нея, но се боя, че Маги ще осуети плановете ми.

— Навярно искаш да ти прости.

— Аз... разбира се... имаш право. Колкото и безнадеждно да е положението, ще опитам всичко възможно. Маги работи в рекламния отдел на „Скот енд Скот“, компания, занимаваща се с организирането на търгове. Една от собственичките е моя приятелка. Предложих ѝ да уреди разпродажба на бижутата ми при условие, че Маги ръководи рекламната кампания. Непрекъснато ще бъдем заедно, ще бъде принудена да разговаря с мен и може би... Ала не съм сигурна, че дъщеря ми ще се съгласи.

— Наистина ли притежаваш колекция от накити? — изумено попита Сам. — Никога не се разделяш с невероятно красивия си пръстен, забелязал съм, че понякога слагаш перлена огърлица и никога няма да забравя онези камеи, които носеше в деня, в който се запознахме.

— О, скъпи, навярно Клеопатра е притежавала повече скъпоценности от мен, но действително имам много бижута. Само че не ги нося, за да не... смуцавам приятелите ти.

— Още не мога да повярвам...

— Миличък Сам, накитите ми са оценени на десетки милиони долари.

— Колегите ми наистина ще те погледнат с лошо око, ако се появиш на някое скромно тържество, окичена като принцеса от приказките — изкиска се той. — Кога ще разбереш за решението на Маги?

— Лиз Синклер ще ме уведоми. Честно казано, почти не се надявам.

— Ако дъщеря ти се съгласи да съдейства, кога ще се проведе търгът?

— Другото ми условие е подготовката да бъде извършена само за шест месеца.

— Ще бъдеш ли много заангажирана?

— Да. Освен това ще се наложи да предприема много пътувания с рекламна цел.

— Скъпа, заедно сме цяла година, а ти дори не си споменавала, че имаш „сестра“. Заради търга ли ми довери тайната си?

— Не! Не! Можех да изчакам, докато разбере какво е решението на Маги. Но не желяех повече да те заблуждавам, въпреки че едва ли някога щеше да научиш истината — промълви тя и виновно си помисли, че е невъзможно отведнъж да му каже всичко.

— И все пак си се страхувала да не те разлюбя. Признай, че си го мислила — познавам те добре.

— Възможно ли е да продължиш да ме обичаш след всичко, което споделих?

— Допуснала си сериозни грешки, лишила си от любов и грижи детето си. Ала с течение на времето си се променила, загърбила си амбициите и гордостта си. Нима наистина си допускала, че чувствата ми към теб ще се променят?

— Да.

— Значи още не си ме опознала. — Сам я притисна до гърдите си. Теса се разрида, а той я успокояваше, целуваше челото ѝ и я потупваше по гърба. Когато се поовладя, тя го погледна и промълви:

— Дори не ме попита колко ще отложим заснемането на филма.

— Кой филм?

Маги с нежелание се вслуша в неопровержимите аргументи на вярната си приятелка Поли Гилденстърн. Важна роля при вземане на решението изигра и чувството ѝ за дълг към „Скот енд Скот“.

Щом получи съгласието ѝ, Лиз насрочи за следващата сутрин съвещание, на което освен собствениците щяха да присъстват само Теса, Маги, Монти Фой, който завеждаше отдела за бижута, и Джулиет Трий, отговаряща за търговската секция на компанията. Традиция бе големите сделки да се пазят в тайна. Посветени бяха само онези висши служители, които участваха в първите етапи на подготовката.

В определения час всички се събраха в заседателната зала. Лиз предварително беше осведомила Монти Фой и Джулиет Трий, че компанията е избрана за посредник при търга само защото Маги Хорват е сестра на Теса. Прочутата филмова звезда е поставила условието Маги да се занимава с рекламата на разпродажбата, но този факт не бива да се споменава по време на съвещанието. Знаеше, че се

налага да ги информира, за да не изразят учудването си от отсъствието на Лий Мейн. Нервно потропваше с крак при мисълта, че Теса още не е подписала договора с компанията. Навярно искаше да се убеди, че сестра ѝ се е съгласила да съдейства... „Защо ли се бави Маги... винаги е толкова точна“ — кахъреше се Лиз. За да запълни неловката пауза, реши да изпълни обичайните си задължения по време на съвещания:

— Някой да желае още чай или кафе?

— Налей ми още една чаша кафе — промърмори обикновено сдържаният Монти Фой и нервно потърка плешивото си теме.

„Ако изпие още една чаша, сигурно ще се побърка“ — помисли си Лиз и се поздрави, задето предвидливо беше осигурила безкофеиново кафе. Огледа се и забеляза, че Хамилтън също е напрегнат като струна. Присъствието на Теса Кент само подсилваше напрежението. При повечето търгове собственикът на колекцията вече е покойник, ето защо служителите на компанията се чувстваха неловко — бяха свикнали да преговарят само с наследници, като проявяват съчувствие и изключителен такт. Лиз си мислеше, че професията на посредник при търгове е много деликатна: никога не бива да забравяш, че клиентите с болка се разделят с любими предмети, които поради една или друга причина са принудени да продадат.

Ала присъствието на една от най-блестящите звезди в историята на киното сковаваше всички, дори самата нея, осъзна Лиз. Теса Кент бе олицетворение на холивудския блясък, актриса, изиграла незабравими роли, носителка на няколко „Оскар“-а, вдовица на мултимилionера Люк Блейк и притежателка на невероятната колекция от накити, която „Скот енд Скот“ можеха да обявят на търг едва след подписване на договора. А красотата ѝ караше присъстващите да затаяват дъх.

Джулиет Трий се осмели да наруши неловкото мълчание:

— Госпожице Кент, успяхте ли да се запознаете с каталога на „Сотби“ и за ноемврийския търг на колекцията на принцеса Глория?

— Вчера го разгледах.

Кой дявол е накарал умната Джулиет да споменава конкурентната компания точно в този момент? Лиз ядно стисна зъби и внезапно си спомни предупреждението на зъболекаря да не го прави. Мътните го взели зъболекаря. Няма да изкара и седмица, ако му се наложи да се занимава с аукциони на антикварни вещи.

— Предположих, че ще ви заинтересува, тъй като много рядко се предлагат цели частни колекции — продължи Джулиет. — Видяхте ли трите страници за родословното дърво на рода Турн унд Таксис?

— Разбира се. Куп принцове и принцеси, тук-там по някой ерцхерцог, инфанта или крал, всички родственици на половината европейски аристократи. И всичко това само заради далновидността да организират по-бързи пощенски услуги! С какви ли съкровища щях да се сдобия, ако като принцеса Глория се бях омъжила за човек, чиито предтечи преди петстотин години са пренасяли пощата на Великата римска империя? За съжаление не произхождам от благороднически род. От бижутата в каталога ми направи впечатление само диамантената брошка, струва ми се, че е изработена от Вердюра...

„Господи, какво ме прихваща — мислеше си Теса. — Никога не съм обичала да бърборя празни приказки, камо ли пък с непознати.“ Ръцете ѝ бяха ледени, по челото ѝ беше избила студена пот.

— Госпожице Кент, възнамерявате ли да купувате накити, след като продадете вашата колекция? — попита Монти Фой, докато гасеше цигарата си в пепелника.

На Лиз ѝ се искаше да го удуши, но смъртта не бе достатъчно наказание за глупавата му забележка.

— Още не съм сигурна, че ще продам бижутата си — подхвърли Теса. — Маги още я няма, може би е преосмислила решението си. А в отговор на вашия въпрос, господин Фой, заявявам, че не продавам накитите си, за да ги сменя с други. Едва ли подозирате колко голяма е сбирката ми. След смъртта на моя съпруг започнах да колекционирам бижута, това ми действаше успокояващо. Разбира се, ще ги видите... стига Маги да не се е отказала. Признавам, че повечето от прочутите скъпоценности, купени чрез посредник, ми принадлежат.

„Господи! — мислено възкликна Лиз. — Тя притежава повече накити, отколкото предполагам! *Защо ли се бави Маги?*“ Направи отчаян опит да отклони вниманието на видната клиентка от каталога на „Сотби“, който собствените ѝ служители възхваляваха:

— Теса, решила ли си кои благотворителни организации ще получат парите от разпродажбата?

— Сумата ще бъде преведена на медицински центрове, които се занимават с лекуването на ракови заболявания. Разбира се, ако търгът изобщо се проведе.

Хамилтън Скот не издържа и се намеси:

— Трябва да сме наясно дали ще има търг, госпожице Кент. Не очаквам да разбирате тънкостите на нашата професия, но знайте, че е необходима много предварителна работа. Разпродажбата не бива да съвпадне с аукциони на бижута, организирани от „Кристи“ или от „Сотби“.

— Мислех, че вече сме се разбрали за срока, господин Скот — раздражено отвърна Теса.

— Естествено ще се съобразим с желанието ви, но не виждам причина да действаме прибързано — настояваше той. Наистина Теса Кент е най-важната клиентка, която са имали, но пък неговата фамилия от двеста години организира търгове.

— Настоявам условията ми да бъдат спазени — тросна се тя. Нямахше намерение да обяснява причините за решението си. Какво им става на тези хора, защо са бавни като костенурки? Усети, че гневът ѝ се разпалва. Надутият Хамилтън Скот не ѝ допаднаше. Може би е трябвало да потърси услугите на „Сотби“... жалко, че Маги не работи там.

— Кой желае кафе или чай? — престорено бодро попита Лиз, като си мислеше: „Ще се побъркам! Как не се досетих да осигуря сладкиши или сандвичи; може би времето щеше да минава по-бързо, ако имаше нещо за хапване.“ Маги закъсняваше с повече от половин час. Сигурно се е отказала, но не смее да телефонира.

— Налей ми чаша чай — промърмори Хамилтън. — Който е приготвил това кафе, заслужава моментално да бъде уволнен.

— Ще помоля да направят друго — изчурулика Лиз. Ако погледът ѝ можеше да убива, брат ѝ вече щеше да лежи мъртъв.

— Извинете! Извинете, че закъсных, но автобусът се повреди, а следващите бяха толкова препълнени, че се наложи да вървя пеш — задъхано изрече Маги и побърза да се настани на свободния стол между Джулиет и Монти. Извади от чантата си бележник и писалки, без да поглежда хората, насядали около масата. Изражението ѝ беше невъзмутимо.

Когато Теса чу гласа ѝ, сърцето ѝ се сви от радост. Не беше подготвена за този миг, страхуваше се да не издаде чувствата си. Никога през живота си не се беше усещала толкова беззащитна.

— Надявам се, че вече можем да започнем. — Умело прикривайки облекчението си, Лиз подаде договора на Теса, показва й къде да подпише и продължи: — Маги, от днес ще имаш на разположение кола и шофьор. Времето ти е прекалено ценно, за да го пропиляваш.

— Приемам с най-голямо удоволствие — отвърна младата жена, отвори бележника си и се залови да подрежда писалките си.

„Не иска да ме погледне — помисли си Теса, — но все пак дойде! Дойде!“ Очите й се наляха със сълзи, докато жадно се взираше в дъщеря си, която не бе виждала от пет години. Сякаш наблюдаваше непозната — плахата Маги се беше преобразила в самоуверена млада дама, която се движи с гордо вдигната глава, сякаш Ню Йорк ѝ принадлежи. Маги, която в най-трудните си детски и юношески години бе изоставена от собствената си майка, Маги, която без чужда помощ бе намерила своя път в живота. Още не можеше да повярва, че скъпата ѝ дъщеря е тук, че ще работят заедно!

— Маги, изглеждаш прекрасно — с усилие изрече Теса.

— Чувствам се добре — отвърна младата жена, без да вдигне очи от бележника си.

„Отказва да назове името ми, да ме погледне — помисли си Теса. — Но все пак е тук. Има някакъв прогрес. Благодаря ти, Боже!“

Докато наблюдаваше как описват скъпоценностите ѝ, Теса си мислеше, че никой не подозира причината за бързането ѝ. Ала откакто беше подписала договора със „Скот енд Скот“, всеки ден от следващите шест месеца щеше да бъде жизненоважен за нея.

Няколко часа след приключване на съвещанието Монти Фой и двама негови помощници бяха започнали да описват бижутата. Работеха в подземно помещение, предоставено им от управата на банката.

Теса седеше до масата, наблюдаваше как отварят поредната кутия, как всеки един оглежда накита, и повтаря описанието му, което се записва на отделен формуляр. Сетне Монти Фой ѝ подаваше формуляра за подпис, връщаше бижутото в кутията и поставяше специален печат. Отвън чакаха куриери и въоръжени охранители.

Кутиите с вече описаните бижута се поставяха в големи платнени чанти, в дипломатически куфарчета и в здрави хартиени торби, за да бъдат пренесени с таксата или наети коли от банката до „Скот енд Скот“. Според Фой процедурата щеше да привърши за три дни.

Теса с одобрение забеляза, че тримата експерти си знаят работата. Все още оставаше планина от неотворени кутии, които бяха донесени от многобройните сейфове, но купчината от запечатани кутии растеше. Обяснили ѝ бяха, че накитите трябва да се изнесат час по-скоро от банката, за да се започне оценяването им. В Ню Йорк всеки момент щяха да пристигнат експертите на компанията от Женева, Цюрих и Лондон, за да помогнат на Монти Фой.

Каталогът щеше да съдържа описание на големината, състоянието и броя на скъпоценните камъни, украсяващи всеки накит, както и подробности за предишните му притежатели или от кой бижутер е бил купен. Сетне бижутата щяха да минат през лабораториите на компанията за проверка на качеството на всеки

камък, след което оценителите щяха да определят продажната цена на отделните украшения.

От опит Теса знаеше, че на търгове цената на бижутата е средно с четирийсет процента по-ниска отколкото в магазина, тъй като в нея се включват всички разходи на собственика.

Ала Люк на драго сърце плащаше двойно и тройно само заради удоволствието да купува от най-прочутите ювелири в света. Харесваше индивидуалните им стилове и това, че гарантират качеството на всеки накит, но най-вече му допадаше, че когато пожелае може да купи подарък за любимата жена.

Внезапно Теса изпита раздразнение при вида на тримата непознати, които докосваха любимите ѝ скъпоценности. Фой и помощниците му отваряха всяка кутия така, сякаш свещенодействаха, ала с всяка изминала минута гневът ѝ се разпалваше.

Когато бе подписала договора със „Скот енд Скот“, не ѝ беше хрумнало, че ще бъде принудена да присъства на описа, на това оскверняване, на това... изнасилване. Пожълтелите от никотина пръсти на Монти Фой докосваха накитите, с които Люк бе покривал тялото ѝ, преди да се любят. В момента оглеждаше изумрудената огърлица, подарена ѝ от съпруга ѝ през медения им месец, и каканижеше с противния си, мазен глас:

— Огърлица от изумруди и диаманти, състояща се от пет крушовидни изумруда...

Допирът на Фой сякаш оскверни един от най-съкровения мигове на Теса, отне магията им, изпепели спомена от неописуемото щастие, което бе изпитала през онази нощ. Никога не беше предполагала, че ще изпита такава непоносима болка.

Извърна глава и впери поглед в годещия си пръстен; стараше се да не чува гласовете на тримата мъже, обръщаше се към масата само да подпише поредния формуляр. Гневът ѝ се разгаряше, гняв, насочен към самата нея. Как не ѝ беше хрумнало, че като продаде бижутата си, ще загуби обичните си символи на миналото? Как не се е досетила, че непознати с безразличие ще докосват най-съкровения ѝ притежание? Как не е осъзнала, че много скоро други жени ще се кичат с бижутата ѝ, напомнящи за най-щастливите мигове от живота ѝ? Но защо се гневи? Не е ли по-разумно да приеме, че сама е избрала цената, която да плати, за да си върне дъщерята? Нима е била толкова

глупава да си въобразява, че накитите ще останат нейни и след като ги продаде?

„Престани да хленчиш и да се оплакваш! — упрекна се мислено. — Не бива да се отчайваш само защото Маги не дочака края на съвещанието, а хукна да ангажира прочутия фотограф Пен. Предстоят шест месеца, през които ще бъдете заедно. Какво ли не може да се случи за половин година!“

— Огърлица от три наниза рубини, монтирани в диаманти... — Монти Фой беше стигнал до многобройните кутии, съдържащи накитите с рубини, които Теса не беше докоснала след смъртта на Люк. Отдавна трябваше да ги продаде, но не можеше да ги гледа, искаше да забрави за съществуването им.

Рязко стана и промълви:

— Отивам да изпия чаша кафе.

— Госпожице Кент, нямам право да отворя кутиите във ваше отсъствие — запротестира Монти.

— За бога, господин Фой, имам ви пълно доверие. Едва ли ще натъпчете джобовете си със скъпоценности, нито ще ги глътнете. Опишете всички накити с рубини, сетне ще подпиша формулярите.

— Невъзможно е да работя, ако не присъства ваш представител — адвокат или счетоводител.

— Повикайте някого от охраната. — Когато човекът влезе, тя го попита: — Как се казвате?

— Бърни Алън, госпожо.

— Господин Алън, моля ви да присъствате на описването на тези накити и да подпишете формулярите. После и аз ще сложа подписа си.

— Добре, госпожо. — Охранителят въпросително погледна Монти Фой, който вдигна рамене и му направи знак да се приближи.

Теса побърза да излезе и тръгна към тоалетната в дъното на коридора. Внезапно срещу нея изникна момиче в черни дрехи. Теса притисна длан към гърлото си. Маги! О, Маги! Момичето се приближи и тя видя, че не е дъщеря ѝ, а непозната млада жена с тъмnochервени, късо подстригани къдрици, издокарана с униформеното черно облекло на всички нюйоркчанки.

— Госпожице Кент, аз съм Джанет Ковиц, помощничката на Маги. Тя ме помоли да се погрижа за вас. Желаете ли чай, кока-кола или минерална вода? Мога ли да ви услужа с нещо? Например да

телефонирам на ваши познати, докато сте заета с описа. Маги каза да ви съобщя, че от днес изцяло ще бъда на ваше разположение.

— Благодаря, Джанет, но нямам нужда от нищо. Излязох за секунда, за да си почина. Какво разбираш под това, че изцяло ще бъдеш на мое разположение?

— През следващите шест месеца Маги ще бъде много заета. Сформирала е екип с другите си помощници, а на мен нареди да я заместя и да бъда на вашите услуги.

— Разбирам. Знаете ли, чаша кафе ще ми дойде добре. Ще ви почакам тук. Имам чувството, че започвам да се задушavam в това помещение.

Тя неспокойно закрачи нагоре-надолу, като се питаше как да се отърве от Джанет Ковиц. Бърни Алън отвори вратата и съобщи:

— Господин Фой приключи с описа на рубините, госпожице Кент.

— Благодаря ви. Ако видите една млада дама, която носи чаша кафе, ѝ кажете, че съм поръчала да се върне на работното си място.

Когато влезе обратно в помещението, Монти изваждаше перлената огърлица, която преди години си беше купила от „Тифани“. Изтръгна я от ръката му и заяви:

— Тези перли не се продават!

— Разбирам — кимна той. — Далеч не са равностойни на другите накити от колекцията. Навярно са ви скъп спомен, та толкова държите на тях.

— Как мина съвещанието? — нетърпеливо попита Сам още преди да я целуне.

Предишната вечер беше забелязал колко нервна е Теса, която според него бе еталон за спокойствие. Непрекъснато повтаряше, че на следващия ден ще види Маги за пръв път от деня, когато бе подписала договора със „Скот енд Скот“.

— Не съм сигурна — колебливо отвърна тя. Гласът ѝ беше безжизнен, силите ѝ сякаш я бяха напуснали. — Май провалих всичко.

— Хайде, сподели всичко с мен. — Той нежно я целуна по устните. — Доколкото разбрах, на съвещанието трябваше да обсъдите стратегията на рекламната кампания. Макар да си доказала невероятната си способност да проваляш живота си, не вярвам да си се провалила в начинание, което едва си започнала.

Усмивката ѝ беше толкова пресилена, че той се изплаши не на шега.

— Разкажи ми всичко от игла до конец. Говориш несвързано, не мога да преценя какво се е случило и да ти дам съвет.

— Седяхме в кабинета на Лий Мейн — отстъпила го е на Маги, докато продължава подготовката на търга. Присъстваха шест жени и...

— Почакай, скъпа. Представи си, че си историчка, която описва събитията с най-големи подробности. Разкажи ми нещо повече за събеседничките си.

— Няма да описвам Маги, Джулиет Трий и Джанет Ковиц, за която вече ти разказах. Присъстваше и някоя си Дън Мадокс, наперена блондинка, която за мое учудване се оказа прекалено умна — знаеш, че красавиците не се отличават с особена интелигентност. О, щях да забравя двете помощнички — Ейвива Бийч и Джоун Корди — очарователни брюнетки с голям ентузиазъм за работа. Едва ли са на повече от двайсет.

— Излиза, че само ти си била малко по-възрастна сред тази детска градина.

— Не. Джулиет Трий навярно е моя връстница. Отдавна работи в „Скот енд Скот“. Навярно ще ти допадне — много е елегантна, косата ѝ е прибрана на кок, носи шикозни костюми, но изглежда доста скучна в сравнение с момичетата. Те са досущ клонинги на Маги, очевидно я обожават и за тях нейната дума е закон. Подражават дори на облеклото и прическата ѝ.

— И така, седиш на заседателната маса с още шест жени и... опиши как изглеждаш.

— Като филмова звезда, но не съвсем. О, Сам, цяла нощ не мигнах, питах се какво да облека. Реших да не се правя на скромна като за пред декана на твоя факултет, но не желяех да изглеждам прекалено натруфена. Накрая се спрях на тоалета, който носех в деня на запознанството ми с теб. Надявах се да ми донесе късмет.

— Скъпа, забравяш, че аз съм влюбен в теб още от юношеството си. Продължавай, какво се случи после?

— Държах се като божа кравичка, дори не седнах прекалено близо до масата, за да не налагам присъствието си. Маги председателстваше съвещанието, а аз само слушах. Тя обясни тактиката, която ще следват. Ще пазят тайната до деня на пресконференцията, което ще гарантира новината да бъде поместена на първата страница на всички вестници. Хамилтън Скот ще съобщи за провеждането на търга, сетне аз ще обясня защо съм решила да се разделя с бижутата си, ще обявя, че средствата от разпродажбата са предназначени за изследвания на раковите заболявания и ще отговарям на въпроси на репортерите. Дън Мадокс доста се учуди, че се наемам — навярно си е въобразявала, че филмовите звезди ги бива да произнасят само репликите от сценария.

— Дотук добре.

— Нали ме помоли да започна от самото начало! Сега ще ти се наложи да чуеш всички подробности.

— Искаш ли нещо за пиене?

— Не. Ще изпадна в още по-голямо униние.

— Мисля, че алкохолът ще ти подейства отпусканщо.

— Може би. Благодаря ти, скъпи. Защо полагаш толкова грижи за мен?

— Защо не? Ти си голямата любов на живота ми, освен това си мултимиллионерка. Хайде, пийни няколко глътки, за да имаш сили да

продължиш.

— Джулиет се интересуваше дали пазя изрезки от вестниците със статии за моите филми и дали имам албум със снимки. За щастие Фиона е много методична в това отношение. Ще я помоля незабавно да изпрати материалите. Снимките са необходими за каталога, ще бъдат поместени и в много списания.

— Навярно снимките са хиляди.

— Така е. Идеята е всяко списание да публикува различни снимки от различни филми и от светски събития, когато съм носила моите бижута. Маги е уредила интервюта за повечето от списанията, които харесвам, но има и много, които не ми допадат. Представи си, тя дори се надява „Нюзуик“ и „Таймс“ да отразят новината за търга.

— Не е ли малко прекалена рекламата?

— Маги очевидно не мисли така. Стремежът и е да участвам и в популярни телевизионни предавания. Не оспорих решението ѝ, казах, че съм съгласна на всичко, освен да ме снимат във ваната.

— Няма ли да ти е неприятно, ако узнаят за нашата връзка? Цяла година се пазихме от репортерите.

— Боже мой, ако ми позволиш, ще дам обява в най-големия вестник и ще съобщя на целия свят колко те обичам. Въпросът е дали ти не се притесняваш.

— Напротив, иска ми се всички да узнаят за нас — отговори Сам. Осъзнаваше, че Теса не желае да стават обект на клюки, но жадуваше да демонстрира връзката си с нея. Ех, да се съгласи да се омъжи за него! Сигурен бе, че почти е склонила, но сега цялото ѝ внимание беше насочено към Маги. — Май се чувстваш като в свои води.

— Донякъде. Участвала съм в рекламната кампания за всеки мой филм, но никога не съм давала интервю без повод, само за да не ме забравят почитателите. Може би затова ме мислят за саможива. Поканих тук всички от рекламния отдел, за да преценят къде е най-уместно да бъда снимана. Джанет и Дън приеха с голямо удоволствие, а двете помощнички едва прикриваха любопитството си.

— А Маги не пожела ли да дойде?

— Не. Заяви, че със снимките ще се занимават Дън и Джанет. Джулиет Трий първа ще избере снимки за каталога. Всички са на мнение, че ще се продадат стотици хиляди екземпляри от него —

интерес ще проявят не само сериозните купувачи, но и онези, които ще го прегледат от любопитство, както и моите почитатели. Съобщих на момичетата, че „Скот енд Скот“ също даряват приходите от продажбата на каталога за медицински изследвания. Предварително го бях съгласувала с Лиз Синклер.

— Момичетата знаят ли, че идеята е твоя?

— Не, възприеха го като жест от страна на Лиз и на Хамилтън.

— Дотук всичко е наред, не виждам в какво си се провалила.

— Почакай, още не си чул цялата история. В един момент се огледах и разбрах, че колкото и естествено да се държа — наистина полагах неимоверни усилия — всички, с изключение на Маги, ще се отнасят с мен с любопитство и страхопочитание, сякаш не могат да повярват, че прочутата Теса Кент е сред тях. Разбира се, наричаха ме госпожице Кент, така ми казваше дори Джулиет Трий, която е на моите години, и тайничко ме оглеждаха. Всички, освен Маги.

— Но тя е свикнала с красотата ти — обади се Сам.

— Не е там работата. В продължение на два часа дори не извърна очи към мен. Поглеждаше другите, когато разговаряше с тях, но аз като че бях невидима. Нито веднъж не изрече името ми, говореше за мен като за „клиентката“, сякаш не присъствах. Поведението ѝ беше... церемониално, все едно съм стогодишна владетелка на някоя феодална страна.

— Сигурно си избухнала, вдигнала си ѝ скандал.

— Де да бях. Постъпих като пълна идиотка. Заявих, че щом ще работим заедно, по-добре е да си говорим на „ти“. Помолих ги да ме наричат Теса, за да се чувства и Маги по-спокойна.

— Какво лошо има в това?

— Погледнаха към нея, като че искаха разрешение, а тя леко повдигна вежди, все едно е учудена от поведението ми. Почувствах се като кученце, което маха с опашка на всеки. Разгневих се от леденото ѝ безразличие, жадувах да ме погледне... наистина бях като кутре, което подскача, за да привлече вниманието на господаря си... Обаче не се издадох, а с меден глас обясних, че Маги се старее да бъде официална, че не иска да изглежда така, сякаш се фука, задето е моя сестра.

— Х-м-м.

— Какво означава това?

— Нищо. Как реагира Маги?

— Изобщо не реагира. За разлика от колегите си. Удивлението им беше буквално осезаемо, но признавам, че мигновено се овладяха. Помощничките възкликнаха: „Сестра ли?“, а Джулиет имаше вид на човек, който е разрешил голяма загадка. Маги дори не продума и се залови да прелиства бележника си, което още повече ме амбицира. Продължих да се преструвам на света вода ненапита: предполагах, че вече са научили „тайната“ от Лиз Синклер или от Хамилтън Скот, на които са били известни роднинските ми връзки с Маги... Господи, надрънках какви ли не глупости.

— Защо мислиш, че Маги не е реагирала на предизвикателството?

— Защото съвещанието продължи още час, а тя продължи да се преструва, че не ме забелязва, ала усещах негодуванието ѝ. Не е от хората, които обичат да ги манипулират, а аз го сторих два пъти. Принудих я да се заеме с рекламата на търга, сетне обявих, че съм нейна сестра. Не биваше да го правя, Сам. Трябваше да я оставя сама да реши дали изобщо да го спомене пред колегите си. Проявих такава нетактичност, че тя едва ли ще ми прости.

— Наистина си се държала като слон в стъкларски магазин, но не всичко е загубено, скъпа — промълви Сам, след като поразмисли. — Постъпила си разумно, като си обяснила роднинството си с Маги — поне няма да се преструвате, че не се познавате, което щеше да бъде пълен абсурд, след като тайната вече е известна на Лиз и на Хамилтън. Мисля, че сега всички от екипа ще бъдат по-спокойни и самоуверени. В очите им вече не си недостижимата филмова звезда, а сестрата на Маги.

— Наистина ли го мислиш или само се опитваш да ме успокоиш?

— Убеден съм. Знаеш, че съм до болка откровен. Истината е, че тя се държи предизвикателно, защото още не е простила на майка си, задето я е пренебрегнала. Невъзможно е бързо да забрави огорчението, което дълги години е таила в душата си. Но рано или късно ще промени отношението си към теб.

— О, Сам, държах се отвратително!

— Действала си неразумно, но имаш оправдание — разнежила си се, когато отново си я видяла, поведението ѝ е било

предизвикателно... Дори ти, скъпа, понякога допускаш грешки. Но не забравяй, че разполагаш с шест месеца, за да си върнеш дъщерята.

— Шест месеца! Ще минат толкова бързо!

— За толкова дълго време можеш да направиш чудеса. Заедно сме едва от година, а вече не знам как е минавало времето преди да се запозная с теб.

— Мисля, че... понятието за време винаги е относително — прошепна тя, приближи се до прозореца и неவிждащо се загледа навън.

Шест месеца са толкова малко време... След двайсет-трийсет години Сам ще бъде възрастен мъж с щастлив брак и баща на няколко деца. Ще бъде прочут, още ще преподава, още ще пише... „О, Сам, дали тогава ще мислиш, че шест месеца са дълъг период от живота? Знаеш ли, че бих дала всичко, за да остареея заедно с теб? Бързо ли ще ме забравиш, скъпи? Знам, че след време много рядко ще си спомняш за мен, че отново ще бъдеш щастлив с друга жена. От сърце ти го желая, Сам, но не ме забравяй... прекалено бързо...“

— Изглеждаш смазана от умора — отбеляза Поли, след като проникателно огледа приятелката си. — Да продължавам ли да се чувствам виновна, задето ти повлиях да се заемеш с прословутия търг, или има друга причина?

— Продължавай — мрачно отсече Маги. — Заради теб се забърках в тази нелепа игра.

— Теса Кент още ли командва парада и ти лази по нервите?

— И още как! Де да можеше да я видиш! Днес освен другите задължения трябваше да обядваме със заядлив репортер от лондонския „Таймс“, който се отнася с пренебрежение към филмовите звезди, особено към тези, които притежават толкова бижута, че да ги продават на търг. Този тип подчерта, че е непримирим лейбърист и че ако има власт, ще нареди да конфискуват короната и скиптъра, а ако не може да обезглави кралското семейство, поне ще премахне монархическата институция. Ала след като Теса упражни върху него несравнимия си чар, той бе готов да отдели голяма част от заплатата си, за да подпомогне увеличаването на годишния доход на уелския принц и за закупуването на нова яхта за кралската фамилия. Тази жена е способна да върти всички на малкия си пръст!

— Но нали точно това се иска от нея.

— Така е. Ала тя манипулира хората, кара ги да ѝ играят по свирката.

— Как го постига? — любопитно попита Поли.

— Да пукна, ако знам. Да вземем днешния случай: държеше се изключително любезно с онзи тип, смееше се на тъпите му шеги, отминаваше заядливите му забележки. Накрая така се сприятелиха, че ѝ се оплака как съпругата му го изнудила да ѝ купи скъп пръстен с диаманти, оттам се прехвърлиха на темата за психологическите причини, обосноваващи пристрастеността на жените към бижутата, после го забаламоса с историята за черните перли на Мария Стюарт,

които кралица Елизабет похити още преди да нареди да обезглавят бедната жена...

— А-ха, приложила е изпитания трик!

— Точно така. Дотолкова му взе ума, че надутият англичанин ще напише дълга и хвалебствена статия за нейните бижута, като ще наблегне на колекцията ѝ от таитянски черни перли... Не, не ме карай да ти разказвам повече, започва да ми се повдига. В заключение ще добавя, че този репортер със сигурност ще стане специалист по черните перли, с толкова информация го засипа Теса Кент. Впримчи го с помощта на бедната кралица... преди години е играла ролята на Мария, ето откъде е научила историята за нейната огърлица. Ейвива, която също присъстваше, бе не по-малко омаяна от репортера. Не е чудно, защото тя принадлежи към малката група от верни почитателки на Теса Кент, които буквално я боготворят.

— Май не са толкова малко... — промърмори Поли.

— Харесват я само Джулиет, Ейвива, Джанет, Джоун и Дън... всъщност всички от рекламния отдел — намръщено призна Маги. — Лий също не може да ѝ има зъб, защото ни сътрудничи безпрекословно. Знаеш ли, Теса разказва на журналистите същите истории, с които ме омайваше в детството ми. Когато ѝ гостувах, говорехме главно за бижутата ѝ. Тя умее да превръща скъпоценните камъни в нещо повече от късчета минерали и прибавя блясъка им към своя сияен ореол. Объркана съм, Поли! Теса ни оказва неоценима помощ, жертва накитите си за благородна цел и все пак я ненавиждам. Отвращавам се от себе си, но не мога да преодолея чувствата си.

— Да не би да ревнуваш, задето колежките ти я обожават?

— Боже мой, как ти хрумна! Тя се държи мило с тях само за да се добере до мен. Винаги водя със себе си някое от момичетата, иначе ще остана насаме с нея.

— Извинявай, не биваше да го казвам. Забравих, че те подтикнах да се забъркаш в тази история.

— Де да можех и за да забравя...

— Навярно много държи да се „добере“ до теб, иначе нямаше да полага толкова усилия — замислено промълви Поли. — Сигурно има по-приятни занимания, отколкото да омайва някакъв враждебно настроен журналист. Едва ли е свикнала някой да се отнася с пренебрежение към нея.

— Разбира се, че не е свикнала. Когато филмовите компании уреждаха интервюта ѝ за пресата, репортерите се състезаваха кой да се срещне с нея.

— Ето още един аргумент в подкрепа на искрените ѝ чувства към теб. Не, не ме гледай така, сякаш ще ми избодеш очите. Но помисли защо Теса Кент се е съгласила на този изнурителен маратон, да пътува по света, за да съдейства на „Скот енд Скот“, да участва в пресконференции, макар да ненавижда публичните изяви, да не говорим, че може би някои от бижутата са ѝ скъп спомен. Защо си толкова...

— *Не се захващай с мен, Поли!*

— Защо си толкова неотстъпчива?

— Обеща да не се намесваш във взаимоотношенията ми с Теса!

— Вярно е. Когато ми разказа как се е отнесла към теб, я смятах за долно създание. Ала започвам да мисля, че колкото и лоша майка да е била през тези осемнайсет години, сега полага усилия да те опознае, да се сближи с теб. Може би трябва да ѝ повярваш, да разбереш, че е искрена. Нима не ти домъчнява за нея, когато ден след ден се опитва да изкупи вината си към теб?

— „*Полага усилия*“ едва от няколко месеца, а цели осемнайсет години не искаше и да знае за мен! Мислиш ли, че равносметката е в моя полза, Поли? Мислиш ли, че постъпва честно спрямо мен?

— Не, разбира се. Забрави думата „честно“, заличи я от речника си. Теса Кент никога няма да компенсира онова, което ти е отнела. Но трябва ли толкова жестоко да я съдиш? Няма ли поне малко да се смилиш над нея?

— Отказвам да разговарям с теб, Поли! Манипулираш ме не по-зле от Теса, караш ме да се чувствам виновна, макар жертвата да съм самата аз. Престани да ме тормозиш, нямам сили да те слушам.

— Може би изпитваш умората, която настъпва преди всеки месечен цикъл.

— Глупости! Това са измислици на глезени жени. Пък и дори да съществува, не съм забелязала, защото винаги съм била нередовна. Сега ми хрумва, че от месеци не съм имала мензис. Същото ми се случи, когато започнах работа в „Скот енд Скот“. Стресът ми действа зле. Теса Кент ме подлудява, ти също, госпожице Гилденстърн. И престани да ме убеждаваш, че честността не съществува... Отивам да

проверя дали Барни се е прибрал. Предупреди ме, че тази вечер ще позакъсне — имал някаква спешна поръчка.

— Как е моят любимец?

— Неповторим е! Толкова съм щастлива! — Лицето на Маги се проясни, напълно беше забравила за Теса. — Ако не беше този търг, щях да си кажа, че животът е прекрасен. Толкова прекрасен, че понякога изпитвам суеверен страх. Никога не съм предполагала, че съм способна да обичам толкова безразсъдно. С Барни сме родени един за друг... само не ми развивай теорията, че си го разбрала от първия миг, в който си ни видяла заедно.

— Така си беше — кротко отбеляза Поли. — Трябваше да го напиша, да запечатам писмото в плик и да ти го дам едва сега, та да ми повярваш.

— И все пак грешиш, скъпа приятелко. Ако тогава се бяхме любили с Барни, връзката ни беше обречена. Радвам се, че толкова дълго чакахме, сега знам, че винаги ще бъдем заедно.

— Може би ще ме помислиш за старомодна, но хрумвала ли ти е идеята за брак?

— О, животът е пред нас — небрежно махна с ръка Маги. — Важното е, че сме заедно и че никога няма да се разделим. Изтръпвам, като си представя формалностите около сватбата, отгоре на всичко ще трябва отново да видя Медисън и Тайлър. Не, за нищо на света! Ако някога решим да узаконим връзката си, тайно ще сключим брак. Защо да бързаме. Да живееш в грях е толкова забавно... както сама знаеш.

— Жалко, че с Джейн не можем да се оженим — тъжно промълви Поли. — И все пак ако решите да спазвате условностите, ще ми разрешиш ли да организирам сватбата?

— О, милата ми щедра приятелка! — възкликна Маги и в миг почувства угризения на съвестта. Прегърна Поли толкова бурно, че едва не я повдигна. — Приемам с благодарност. Дори ще оставя на теб да избереш роклята ми, иначе ще се издокарам в черно кадифе, но то май не е най-подходящо за булчинска рокля.

— Върви при твоя Барни. Натъждавам се, като си помисля за сватба — промълви Поли и я изпрати до вратата.

Теса огледа масите, отрупани с храна. Станало беше традиция в петък служителите от рекламния отдел да закусват в апартамента ѝ. Така имаха възможност на спокойствие да обсъдят свършеното през седмицата и да обмислят бъдещата си стратегия.

Веднъж седмично тя присъстваше на съвещания с Лиз Синклер, Джулиет Трий и с помощника на фотографа. Понякога присъстваше и Монти Фой, който отговаряше за онези текстове от каталога, свързани с историята и качеството на скъпоценностите. Каталогът беше почти готов за печат и всички бяха на мнение, че никога не са виждали толкова майсторски снимки на бижута, нито на притежателната им, заснети на бляскави светски празненства в компанията на прочути личности.

Каталогът беше уникален и защото на неговите страници Теса Кент разказваше за поводите, по случай които са ѝ подарявали или е купувала накити, припомняше си най-паметните дни от живота си, когато е носила едно или друго бижу.

Когато разглеждаше снимките, Теса имаше странното усещане, че всичко *това* не се е случило с нея. Жената на тази снимка отпреди осем години носи синя рокля на Живанши, великолепна огърлица от сапфири и танцува с испанския крал; на друга снимка същата жена се усмихва в компанията на Том Ханкс, Том Круз и Кевин Костнър — носи къса черна копринена рокля и диамантени обици, които струват цяло състояние. Ала тази жена *принадлежеше на друг свят*, на друг живот. Теса благославяше емоционалното си дистанциране, в противен случай навярно щеше да съжалява, задето пропилява шест безценни месеца — все повече се убеждаваше, че Маги няма да промени отношението си към нея.

Портиерът ѝ съобщи, че гостите ѝ са пристигнали. След малко всички сътруднички от отдела за реклама вече с удоволствие опитваха от деликатесите, които бе поръчала Теса и които не можеха да си позволят със скромните си заплати.

Тя ги наблюдаваше и мислено се възхищаваше от тях. След като ги беше опознала или по-точно, след като те я бяха опознали, чувствата помежду им бяха повече от приятелски. Разликата във възрастта сякаш вече не съществуваше. „Все едно, че са ми дъщери — мислеше си Теса. — Не, не ми е съдено да бъда майка, да имам деца, които ме обичат, които да милвам, да целувам или да упреквам.

Дъщери, с които да бъде свързана завинаги. Пропуснах шанса си и съм жестоко наказана.“ Внезапно си представи, че Маги е единственото ѝ дете, че момичетата около масите са шаферките на дъщеря ѝ, че това е сватбената закуска...

С усилие се върна към действителността. Днес атмосферата беше особено тържествена — на следващия ден с Маги и Дън заминаваха за Сао Пауло, където в понеделник се откриваше първата изложба на избрани накити от колекцията. „Скот енд Скот“ организираха в луксозния хотел „Максуд Плаза“ прием, на който бяха поканени всички потенциални купувачи от Южна Америка. Сао Пауло се смяташе за южноамериканския Ню Йорк; градът не само беше център на големия бизнес, но и на журналистиката. На пресконференцията в понеделник следобед щяха да присъстват стотици репортери.

От съображения за сигурност бижутата щяха да бъдат транспортирани до Бразилия с друг пътнически самолет, скъпоценната пратка щеше да се охранява от цивилни агенти. По време на изложбата накитите щяха да бъдат под охраната на въоръжени бразилски полицаи.

Докато момичетата още закусваха, Маги отмести чинията си и бързо излезе. След кратко колебание Теса я последва с намерението да ѝ покаже тоалетната, която обикновено използваша гостите.

Вратата на помещението беше отворена, от Маги нямаше и следа. Къде ли е отишла? Нима без причина е напуснала хотела? Теса се разтревожи не на шега. Надникна в банята, сетне тръгна по коридора към другата тоалетна, която бе свързана с помещение с голямо огледало и огромен вграден гардероб. Отдалеч чу, че Маги повръща — задавяше се и задъхано си поемаше въздух. После пусна водата, а Теса побърза да се отдалечи, за да не се сблъска пред вратата. Боже Господи, дъщеря ѝ е бременна! Никога нямаше да забрави ужасните пристъпи на гадене, които я измъчваха всяка сутрин, когато носеше Маги. Затвори очи и машинално зашепна молитва. Тръпнеше от желание да изтича при дъщеря си, но с огромно усилие на волята се въздържа. „Недей! — заповяда си. — Спомни си какво се случи последния път, когато се намеси в живота ѝ. Бременна е, но не можеш, не бива да го обсъждаш с нея. Носи твоето внуче, но трябва да се преструваш, че не знаеш. Бременна е, а ти нямаш представа кой е

бащата, кога ще се роди бебето, дали ще го задържи, но не трябва да я разпитваш! Остава ти само да благодариш на Бог, когото вече не почиташ, и да нашепваш молитви, които едва ли ще ти помогнат.“

Усети, че плаче от радост, побърза да избърше сълзите си и да се върне при момичетата.

С широко отворени очи Маги се взираше в огледалото над умивалника. Усмиваше се толкова широко, че едва не се задави с тоалетната вода. Божичко, ето защо не е имала мензис толкова време. Никакъв стрес, никаква преумора, а бебе... детето на Барни. Бяха я предупредили, че противозачатъчните таблетки невинаги действат, но не бе предполагала колко щастлива ще се почувства, като разбере, че е бременна. Как ли ще реагира Барни, какво ще каже Поли... ами Лиз Синклер? „Но какво значение има мнението на другите?“ — помисли си и усети, че сърцето ѝ подскочи от радост. Как ли ще постъпи Теса, като научи, че ще става баба? Жалко, че утре заминават за Бразилия. Няма да съобщава новината на никого, ще изчака удобен момент да я сподели с Барни. Написка лицето си със студена вода, начерви устните си и бавно тръгна по коридора. Дано да е останало нещо за хапване — беше гладна като вълк.

Маги се намръщи и за кой ли път погледна часовника си. Самолетът за Сао Пауло излиташе в осем, а Дън трябваше да се е появила още преди половин час. Възможно ли е най-съвестната ѝ сътрудничка да закъснее толкова много? След двайсет минути щяха да поканят пътниците да заемат местата си... До нея се доближи някакъв служител:

— Госпожице Хорват, търсят ви по телефона. Може да използвате ето този апарат. — Тя грабна слушалката и изтръпна, като чу гласа на Дън. Помощничката ѝ през сълзи обясни, че докато е тичала да хване такси, е счупила глезена си. Обаждала се от телефонен автомат в спешното отделение, където всеки момент щели да гипсират крака ѝ.

— Да му се не види! Но защо се обаждаш в последната минута?

— Опитвах се да открия колежка, която да ме замести. От цял час съм монополизирала телефона, другите пациенти започнаха да протестират. Четири пъти звънях на Джанет, но се обажда само телефонният секретар. Навярно тя ще прекара почивните дни с приятеля си. Позвъних и на Лий, но се оказа, че с годеника ѝ са извън града. После потърсих Ейвива и Джоун, ала и двете са заминали и са съобщили, че ще се върнат в събота вечерта. Когато шефовете отсъстват, за подчинените е малък празник... Искаше ми се първо да си намеря заместничка, после да те уведомя какво ми се е случило.

— Постъпила си правилно. Съжалявам, че си пострадала.

— О, Маги! — изстена момичето. — Как се случи така, че да те изоставя в толкова важен момент!

— Грешката е моя. Трябваше да изпратя лимузината да те вземе. Не се безпокой, ще се справя и сама. Всичко хубаво и дано се оправиш по-бързо.

Маги се върна при Теса и ѝ събщи какво се е случило.

— Горката! Сигурно ѝ е много мъчно — промърмори Теса и се упрекна, задето усети радостна тръпка: злополуката с Дън ѝ даваше

възможност за пръв път да остане насаме с Маги.

— Мъчно ѝ е — промърмори Маги и последва представителя на въздухоплавателната компания, който в знак на внимание щеше да ги придружи до самолета.

Двете се настаниха на местата до люка на първата и втората редица седалки и почти не разговаряха по време на пътуването, което продължи девет часа. На летището в Сао Пауло ги посрещна Марта Перейра — директорката на местния клон на „Скот енд Скот“ — и поднесе на Теса огромен букет. Качиха се в специално наетия луксозен автомобил с климатично устройство, който безшумно се понесе по улиците на огромния метрополис. Апартаментите им бяха на последния етаж на хотела, построен около огромен атриум, и бяха украсени с вази с пролетни цветя. От тази височина се разкриваше прекрасна гледка към шестнайсетмилионния град.

Преди да разопакова багажа си, Теса телефонира на Сам и му разказа за случилото се с Дън.

— Свободна съм от задължения чак до понеделник, когато ще се състои пресконференцията. Мислех, че ще остана насаме с Маги, но тя се натовари с прекалено много работа и почти непрекъснато ще бъде заета — примирено каза тя. Всъщност какво бе очаквала да се случи? — Утре заедно с Марта Перейра ще огледат изложбената зала, ще разговарят с охраната и със служителите, които ще подредят бижутата в остъклените шкафове и във витринките. Подозирам, че е обсебила Марта Перейра, само и само да не остане насаме с мен, но съм напълно безпомощна. — Теса замълча, сетне отговори на въпроса на Сам: — Какво ще правя ли? Ще си поръчам лека вечеря и ще си легна. Уморена съм от пътуването. Липсвам ли ти? О, мили, повтори го. И още веднъж. Благодаря ти, веднага се почувствах по-добре. Добре, че взех три книги — очаква ме дълъг и скучен неделен ден. Ще ти се обадя рано сутринта, дано не си излязъл. Много, много те обичам!

Събуди се от леко, но настойчиво почукване на вратата.

— Кой е? — извика стреснато.

— Маги.

Теса включи лампата, скочи от леглото и изтича да отвори вратата. Маги стоеше в коридора, беше пребледняла, а очите ѝ бяха

разширени от страх.

— Не ми се искаше да те безпокоя, но... — прошепна и се олюля.

— Скъпа, какво ти е? — възкликна Теса и я накара да влезе.

— Ами... аз... имам кръвоизлив.

— О, не! Бебето! Веднага лягай, ето така, сложи краката си на възглавницата.

— Как разбра за...

— Вчера чух как повръщаш. Откога кървиш?

— Не знам. Преди петнайсет минути отидох до тоалетната и забелязах кафеникаво течение, после потече по-чиста кръв... затова дойдох... не знаех какво да правя...

— Имаш ли болки?

— Не.

— Мисля, че тревогата ти е напразна, нямаш кръвоизлив... но незабавно ще повикам лекар. — Макар че трепереше от нерви, не се издаваше, а говореше самоуверено и спокойно.

— Защо смяташ, че няма повод за тревога?

— Защото съм имала два спонтанни аборта. Имах страхотни болки и кръвта ми буквално изтичаше. Ако и ти беше в същото положение, нямаше да стигнеш до стаята ми. А сега замълчи. Дишай дълбоко и се отпусни. — Отиде до телефона и се обади на дежурната телефонистка: — Ало? Обажда се Теса Кент. Как се казвате? Долорес ли? Отлично. А сега ме свържете с управителя на хотела. Позвънете му у дома и му кажете веднага да ми се обади. Имам сериозен проблем. Повтарям — *аз съм Теса Кент* и разчитам на помощта ви. След като разговаряте с управителя, свържете се с дежурния администратор и му съобщете *незабавно* да ми донесе термофор и две кофички с лед. Незабавно. Благодаря, Долорес. А сега затварям и очаквам управителят незабавно да ми телефонира. Разбира се, че ще ви дам автограф, само побързайте.

Изтича в банята и грабна няколко хавлиени кърпи, върна се до леглото и нежно заговори на Маги, чието лице беше изкривено от страх:

— Свали панталона на пижамата и сложи кърпата между краката си. Нали нямаш болки? Браво. — В този момент телефонът иззвъня й тя побърза да вдигне слушалката: — Теса Кент. Благодаря, сеньор. Да,

нуждая се от *спешна помощ*. Веднага изпратете при мен най-добрия гинеколог в Сао Пауло. Не ме интересува как ще го откриете в петък вечер, важното е да го доведете и то час по-скоро! Не, не ми трябва лекарят на хотела! Бихте ли поверил съпругата си на хотелски лекар? И с право. Разчитам на съдействието ви, сеньор.

Теса отново се върна при Маги:

— Дай да погледна кърпата. Още кървиш, но по-слабо. Вземи друга кърпа и гледай да не се движиш.

На вратата се почука.

— Сигурно носят леда. — Теса изтича да отвори, взе подноса от нощния администратор и му нареди да изчака във фойето управителя на хотела. Сетне напълни термофора с кубчета лед, зави го с хавлиена кърпа и го постави на корема на дъщеря си.

— Откъде знаеш как да действаш в подобни случаи? — немощно прошепна Маги, опитвайки да забрави страха си.

— За съжаление доста често съм била пациентка на гинеколози.

Телефонът отново иззвъня и управителят докладва, че след малко лично ще доведе най-видния гинеколог в града.

— Колко ли ще се учудят, като разберат, че не става въпрос за теб — промълви Маги, която се беше поуспокоила от новината, че лекарят ще се появи всеки момент. — Ще им изтекат очите, ако те видят по тази прозрачна нощница.

— Господи! Добре, че ми обърна внимание, веднага ще облека халата си. Искаш ли да поставя на челото ти мокра кърпа?

— Да, ако обичаш.

— Да ти дам ли да смучеш парченце лед? Не, по-добре да пийнеш глътка минерална вода.

Донесе кърпата и чаша вода, после седна до леглото и промълви:

— А сега затвори очи, лекарят ще бъде тук всеки момент.

Маги въздъхна и се подчини. Теса нежно се загледа в нея и с усилие се въздържа да не я докосне и да не ѝ говори. Скоро ще дойде лекарят, но дотогава ще си представя, че цяла нощ е бдяла над дъщеря си, за да не ѝ се случи нищо лошо.

На вратата се почука. В коридора стояха нощният администратор, управителят и невисок, красив мъж на средна възраст, който се представи като доктор Роберто Голденбърг.

— Благодаря ви, господа — промърмори Теса и покани само лекаря.

— Госпожице Кент, от какво се оплаквате? — попита той. Дълбокият му глас и поведението му бяха на авторитетен човек, който е свикнал да му се подчиняват.

— Повиках ви не заради мен, а заради дъщеря ми. Страхувам се да не направи спонтанен аборт. Накарах я да легне и поставих термофор с лед на корема ѝ.

— Кога е започнало кървенето? — Доктор Роберто забърза към спалнята.

— Не съм сигурна. Маги ме събуди преди около половин час.

— Бързо действате, госпожице Кент. От онова, което ми каза управителят, реших, че всеки момент ще родите поне три бебета.

— Къде сте завършил медицина? — попита тя.

— В Харвард. Здравей, Маги, аз съм доктор Роберто. — Усмихна се и белите му зъби проблеснаха. — Сега ще те прегледам, а мама ще почака отвън.

Теса с нежелание се подчини. Сви се на канапето в дневната и се загледа през панорамния прозорец, без да вижда искрящите светлини на огромния град.

След малко лекарят излезе от спалнята, седна до нея и окуражаващо потупа ръката ѝ:

— Мисля, че страховете ви са неоправдани. Според мен тя няма да загуби детето въпреки кървенето, което почти е престанало. Но през следващите три дни младата дама не бива да става от леглото, освен да отиде до тоалетната. Ще ѝ дам слабително, за да не получи запек. Не е необходимо да спазва някаква диета, а ако утре откаже да се храни, не я насилвайте. Дъщеричката ви не е изнежена и деликатна, мамичко. Най-важното е да ѝ осигурите пълна почивка. Да приема много течности.

— Казахте ли ѝ какво трябва да прави?

— Съобщавам го на вас, нима не е достатъчно?

— Не. Налага се да го повторите и пред нея. Няма да ме послуша.

— Но на мен ще се подчини — усмихна се той.

— В кой месец е бременна?

— Чудно, но и тя ми зададе същия въпрос. Моите пациентки обръщат сериозно внимание на тези неща. Идват на преглед и казват: „Доктор Роберто, бременна съм от две седмици и пет дни.“ Според мен Маги е в края на третия месец, но ми е трудно да преценя с точност, защото тя твърди, че не си спомня кога за последен път е имала менструация. Просто да не повярваш!

— Ще се отбиете ли и утре, докторе?

— Разбира се. Ще идвам всеки ден, дори всяка вечер, макар да смятам, че няма да се наложи. А във вторник искам тя да дойде в кабинета ми. Прегледът с ултразвук е най-сигурен.

— Доктор Голденбърг, възможно ли е да донесете тук апарата? Не ми се иска да рискуваме... като си представя уличните задръствания, тълпите, асансьорите... — Теса умоляващо го изгледа.

— Нямам такава практика, но... разбира се... все пак апаратът е преносим. А сега елате да видите как ще строя дъщеря ви.

Втрени се строго в Маги и започна „лекцията“ си:

— Слушай внимателно. Казах го на майка ти, но го повтарям и пред теб: ако не искаш да загубиш бебето, трябва да останеш на легло поне три дни. Пий много течности, храни се с каквото желаеш, но ставай само за да отидеш до тоалетната. Абсолютно ти забранявам да хукнеш да се занимаваш с изложбата, за която ми разказа. Забранявам, ясно ли е? Мама ще се грижи за теб, тъй че съм спокоен.

— Докторе, работата ми е много отговорна, трябва да се грижа за всичко! — изстена Маги. — Как можа да се случи точно сега.

— Бъди спокойна, някой ще те замести. Мама ще се справи. Умее да убеждава хората, погледни как успя да ме вдигне от леглото посред нощ. А сега е време за сън, драга. Утре следобед отново ще те посети.

Теса го изпрати до вратата и възкликна:

— Доктор Голденбърг, вие сте истински ангел! Не знам как да ви се отблагодаря.

— Не е необходимо. Бих сторил същото за всяка друга пациентка... е, може би правя компромис само за апарата. Но вие заслужавате... — Внезапно се изчерви от смущение и й подаде бележник и писалка. — Ще ми дадете ли автограф? Няма да ви заблуждавам, че е за жена ми. Ваш верен почитател съм, не пропускам ваш филм. Ще ми разрешите ли един недискретен въпрос... разбирате

ли, интересувам се като медик — как е възможно да имате толкова голяма дъщеря?

— Дълга история — засмя се Теса. — Може би само гинеколог ще ми повярва.

Затвори вратата и се върна в спалнята, твърдо решена да се погрижи дъщеря ѝ да спази указанията на лекаря. Маги седеше в леглото, а изражението ѝ подсказваше, че ще окаже сериозна съпротива.

— Слушай, Теса...

— Чу какво каза лекарят — няма да ставаш от леглото. — Странно какво щастие изпита при изричането на тази най-обикновена фраза, която всяка майка многократно е казвала.

— Докторът си го бива — истински красавец. И май доста си пада по теб... Ако наистина се налага да не ставам от леглото, прехвърли се в моя апартамент.

— Глупости, тук има достатъчно място и за двете ни. Доктор Голденбърг беше ужасен, че не знам в кой месец си бременна. Представяш ли си какво ще каже, ако разбере, че съм те оставила сама? Ще играя ролята на предана медицинска сестра доброволка. Красивият лекар заръча да не се отделям от леглото ти.

— Но защо беше толкова учуден, че не знаеш подробностите?

— Навярно в Бразилия майката първа научава, че дъщеря ѝ е бременна.

— Всъщност ти беше първата. И аз не подозирах. Вчера за пръв път ми прилоша по време на закуската. Днес не ми се повдига. Мислиш ли, че отново ще ми се случи?

— Вероятно няма да имаш повече пристъпи — отвърна Теса, въпреки че изобщо не беше сигурна. — Може би ти и е прилошало от миризмата на храната, била си напрегната заради предстоящото пътуване... Обикновено след третия месец това повече не се случва. Ето, че тази сутрин всичко беше наред.

— Дано да излезеш права... — Маги угрижено смръщи чело. — Не стига, че съм прикована към леглото, ами не мога да се обадя на Барни, за да му съобщя новината. Каза, че ще вземе любимата си и ще отпътува някъде през почивните дни.

Теса смаяно я изглежда. Любима ли? Господи, нима дъщеря ѝ чака дете от мъж, който ѝ изневерява? Маги забеляза удивлението ѝ и се засмя:

— Взе любимата си машина — мотоциклет „Дукати“. Барни е собственик на сервиз за скъпи мотоциклети. Осъществи младежката си мечта и работата му потръгна — има много клиенти.

— Барни... — промълви Теса. Страхуваше се да задава въпроси, за да не излезе, че подлага на разпит дъщеря си.

— За бога, та ти го познаваш! Невъзможно е да си го забравила! — възмутено възкликна Маги.

— Спомням си само за едно петгодишно момченце, което носеше същото име. — Сърцето ѝ подскочи от радост, като се сети за луничавия малчуган, който от първия ден на запознанството им беше взел под закрила плахата Маги.

— Толкова пъти съм ти разказвала за него! Оплаквах ти се, че не ме оставя на спокойствие, че непрекъснато ми досажда.

— За Барни Уебстър ли говориш? Онзи, който бе твоят верен Санчо Панса.

— Разбира се! В живота ми *не е имало друг Барни*.

— Упорито момче, няма що. Май доста ти е досаждал, щом е успял да ти направи бебе.

Маги сънено се усмихна:

— И двамата бяхме упорити.

— Как мислиш, че ще реагира на новината?

— Ще обезумее от щастие... — промълви младата жена и затвори очи.

Щом се убеди, че дъщеря ѝ е заспала дълбоко, Теса придърпа до леглото две кресла, взе одеяло и възглавница и се настани на импровизираното канапе, ала не можа да заспи. Не ѝ се искаше да пропусне възможността до насита да се порадва на дъщеря си.

Дори в съня си Маги изглеждаше странно жизнена, полуотворените ѝ устни сякаш жадуваха за целувка. Ако беше актриса на сцената, при вдигането на завесата зрителите мигновено ще бъдат заплени от нея и търпеливо ще чакат да разберат какво ще се случи с това прекрасно създание, което се усмихва дори в съня си.

Теса се запита каква ли щеше да бъде съдбата ѝ, ако не бе срещнала Люк и не се беше влюбила в него. Несъмнено след смъртта

на родителите си щеше да поеме грижите за сериозното и стеснително петгодишно момиченце и да споделя с него всичките му радости и детински скърби. Когато се върнеше от снимки в студиото, щеше да помага на Маги да напише домашното си или да преговори уроците си. Ако дъщеричката ѝ паднеше, щеше да тича при нея, за да намаже с йод ожулените ѝ колене. Като всяка майка щеше да организира празненствата по случай рождените ѝ дни, заедно щяха да избират първата ѝ официална рокля и първите обувки с висок ток...

От гърдите ѝ се изтръгна тежка въздишка при мисълта от какви щастливи мигове е лишила и себе си, и дъщеря си. Когато му дойдеше времето, щеше да обясни на Маги каква е разликата между секса и любовта; никога нямаше да се омъжи за човек, който не допада на дъщеря ѝ и от когото да крие, че Маги е нейно дете. Щом малката станеше на шест-седем години, щеше да ѝ обясни, че не ѝ е сестра и грозната лъжа постепенно ще бъде забравена. Животът им щеше да бъде различен... толкова различен... Теса най-сетне потъна в сън.

Маги се събуди и с изненада видя майка си да спи на импровизираното канапе. Безшумно стана от леглото, в този момент Теса отвори очи и попита:

— Къде отиваш?

— В тоалетната. Мислех, че спиш.

— Както виждаш, вече съм будна. — Тя отметна одеялото и се прозина. — Сънувах, че се опитваш да избягаш и се стреснах.

— Ще се върна след няколко дни — подхвърли Маги и с престорена предпазливост бавно запристъпва към тоалетната.

Теса отиде в другата баня, наплиска лицето си с ледена вода и с пръсти разреса косата си. Цялото тяло я болеше, но беше доволна, че и двете са успели да поспят. Като се върна в спалнята, Маги вече беше в леглото.

— Имаш ли кръвотечение? — попита я с престорено безразличие.

— Не, нито капчица. Чувствам се прекрасно. Знаеш ли, умирам от глад.

— Скъпа, това е най-добрият признак! Какво да поръчам?

— Пет литра портокалов сок, бекон и яйца, куп препечени филийки, конфитюр от ягоди, чай... Божичко, колко е часът?

— Два следобед. Почакай да дръпна завесите, после, ще поръчам храната.

— Дори да ми е прилошало сутринта, не съм усетила в съня си. На бременните не им се повдига следобед, нали?

— Знам само, че ако ти е било зле сутринта, щеше да се събудиш. Не искам да те тревожа, но съм чувала за жени, които повръщат от първия ден, та чак до раждането.

— И сигурно жадуват час по-скоро да родят, та да се отърват от повдигането.

— Х-м-м.

— Сигурно се питаш доколко аз жадувам да родя. Много добре разбирам какво означава мънкането ти.

— Х-м-м. — Теса разпери ръце в знак, че няма да задава повече въпроси.

— О, Теса, страстно желая да имам дете! Не го осъзнавах до момента, в който се изплаших, че ще пометна. Искам бебето на Барни повече от всичко на света. Нямам представа как съм забременяла, след като редовно си вземах противозачатъчните, но сега съм луда от щастие. Никога не съм предполагала, че ще се чувствам на седмото небе. Разбира се, с Барни ще се оженим, с което ще ощастливим и Поли.

— Поли Гилденстърн ли?

— Изобщо не се учудвам, че знаеш името ѝ. След като години наред твоите частни детективи ме държат под наблюдение, навярно разполагаш и с номера на осигурителната ѝ карта, както и с психологическия ѝ профил. Онзи ден ѝ обещах, че ако някога с Барни се оженим, тя ще организира сватбеното тържество. Господи, налага ли се да поканим Тайлър и Медисън?

— Няма как — отвърна Теса, която вътрешно ликуваше — за пръв път от много години Маги искаше съвета ѝ.

— Да се надяваме, че ако изобщо благоволят да присъстват, няма да останат дълго. Представям си изражението на Медисън, като разбере, че ще ѝ бъда снаха. Госпожа Барнаби Алкот Уебстър! Харесва ми! Ще си поръчам визитни картички и ще оставя една на Медисън,

когато съм сигурна, че не си е у дома. О, ето и закуската... или май е обяд?

Тъкмо привършваше порцията бъркани яйца, възкликна и притисна длан към устните си.

— Лошо ли ти е? — Теса разтревожено скочи.

— Едва сега си спомних, че в три имам среща с Марта Перейра.

— Не се безпокой. Когато се обади от фойето, ще ѝ обясня, че ще те замествам. Умея да измислям правдоподобни обяснения. Ще бъда още по-строга от теб по отношение на подготовката.

— Но какво ще правим утре? — тревожеше се Маги. — Помисли за пресконференцията! А на приема ще присъстват всички потенциални клиенти от Южна Америка. Какво ще правя?

— Познай — усмихна се Теса.

— Ще се излежавам, а ти блестящо ще се справиш с всичко и то без ничия помощ. Имаш право — тези хора се интересуват повече от Теса Кент, отколкото от бижутата. По нищо не се отличават от съученичките ми в „Елм“.

— В чантата ми има три интересни книги, ще ти купя и списания от павилиона във фойето.

— Добре, но по-късно. Няма ли да довършиш закуската си? Не си хапнала почти нищо. Ако се отказваш, подай ми чинията си. После ще ми помогнеш да отида до банята, за да си измия зъбите.

— Ще повикам камериерката да смени спалното бельо. И запомни — в никакъв случай не бива да вземаш душ. Обещай, че няма да бързаш. Ето и чиста нощница.

— Много е seksi. Благодаря. Давам ти честната си дума, че няма да правя резки движения. Не по-малко от теб искам да задържа детето. Какво ли ще си помисли божественият доктор Роберто, като ме види с тази нощница... веднага ще разбере, че е твоя. Май вече споменах, че добрият доктор си пада по теб.

— Маги!

— Мамичко! — засмя се Маги и бавно като костенурка тръгна към банята.

Късно вечерта в понеделник Теса на пръсти влезе в апартамента, но завари Маги да чете в леглото. Щом я видя, остави книгата и обясни:

— Сън не ме хващаше, докато не науча какво се е случило.

— Приемът имаше огромен успех — замечтано промълви Теса и свали наметката от сребристо ламе, която носеше над елегантната рокля от сребриста коприна. — Бях толкова въодушевена, че като нищо щях да разпродам всички бижута на десетократно по-висока цена, ако Марта не ми беше попречила. След приема тя остана да записва дамите, които желаят да разгледат накитите. Поради големия интерес изложбата ще продължи с два дни повече.

— Но...

— Не се безпокой, Марта съгласува решението си с шефовете от „Скот енд Скот“. Ние с теб ще се върнем в Ню Йорк на определената дата. Искрено съжалявам, че не можа да присъстваш. Какви изискани хора и при това свръхелегантни. Навярно така са изглеждали холивудските празненства през петдесетте. В сравнение с повечето дами изглеждах като бедно облечена провинциалистка.

— Горкичката, трябваше да вземеш назаем някой накит — присмехулно подметна Маги. — Красивият доктор откликна ли на поканата ти?

— Разбира се. По време на тангото — Господи, този човек танцува божествено — се наведе и ми прошепна: „Кажете на Маги, че е много послушна и съм доволен от нея.“

— Танцуваш танго, а аз не бива да ставам от леглото! Не ти ли се струва несправедливо? Сигурно чичо доктор е от онези, които целуват ръка на дамите. Хайде, признай, че ти целуна ръка.

— Може би. А колкото до справедливостта, спомни си какво си правила, че сега си прикована към леглото. Не се забременява, докато танцуваш танго. — Теса разпусна косата си, която обрамчи

пламналото ѝ лице. — Възползвах се от възможността да потанцувам, защото се съмнявам, че Сам владее това изкуство.

Никога нямаше да признае пред Маги, че се е възползвала и от възможността да пофлиртува. Никога досега не ѝ се бе случвало. От първия миг се беше влюбила и в Люк, и в Сам, а те бяха единствените мъже в живота ѝ. Хрумна ѝ, че ако не се беше омъжила веднага, щеше да има на разположение години, през които да упражнява чара си. Тази фантастична вечер, когато елегантните и чаровни южноамериканци се бяха състезавали помежду си за вниманието ѝ, щеше да остане единствена в живота ѝ. „По-добре късно, отколкото никога“ — помисли си и се усмихна на Маги.

— Значи Сам не е идеалният мъж.

— Идеалният е, само дето не умее да танцува танго. Съмнявам се, че и твоят Барни го бива в това отношение. О, скъпа, толкова съм доволна, че всичко свърши. — Тя седна на ръба на леглото. — Пресконференцията и приемът минаха с голям успех. Остава доктор Роберто да те прегледа и ще отпътуваме обратно за Ню Йорк. А сега заспивай — вече нямаш повод за безпокойство. Първото „турне“ мина гладко, останалите също ще имат успех.

— Сигурно си смазана от умора. Два дни не си подвила крак.

— Няма значение... човек няма два живота. — Протегна се, дръпна ципа на роклята и отиде в банята. Когато се върна по халат и седна пред огледалото да почисти грима си, Маги с решително изражение седна в леглото и попита:

— *Кой е баща ми?*

— Божичко, как ме стресна! Мислех, че си заспала.

— Кой е? Искам да знам всичко за него. Не пропускай и най-малката подробност. Отдавна съм намислила да те попитам, но не исках да те разстройвам преди приема.

— Баща ти се казва Марк О'Мали и ти си негово копие. Беше висок, красив, типичен ирландец с къдрава черна коса и забележителни сини очи. Бе самоуверен и също като теб притежаваше неотразим чар. Омайваше всички момичета и беше капитан на гимназиалния футболен отбор. Цели две години гаснех по него. Бяха лудо влюбена, не мисли, че не познавам това чувство.

— Две години ли? Ходила си с него две години, така ли?

— По-точно е да се каже, че го обожавах от разстояние. Той дори не подозираше, че съществувам. А аз мечтаех за него денонощно... от опит знаеш колко безумна е първата любов. Накрая успях да се запозная с него, като с една приятелка отидохме неканени на празненството в дома му. Бях на четиринайсет, но се представих за осемнайсетгодишна и Марк ми повярва — изглеждах по-възрастна заради грима и облеклото. Заведе ме в стаята си и... почти ме прельсти. Никога повече не го видях. Той не узна името, ми, нито че съм забременяла от него.

— Нима... е жив?

— Разбира се — засмя се Теса. — Сега трябва да е на четирийсет и една. Сигурно се е оженил и има поне четирима синове — футболисти като него.

— Какъв мръсник!

— Не си права, той нямаше вина. Изглеждах поне на осемнайсет, помислил ме е за по-опитна. Всъщност аз го предизвиках, вината е моя.

— Спомена, че почти те е прельстил? Какво означава това? Как си забременяла? — нетърпеливо попита Маги.

— Държиш ли да узнаеш?

— Да.

— Предупреждавам те, че историята е направо невероятна.

— Имам право да знам.

— Марк беше... прекалено възбуден... проникна в мен... само един-два сантиметра, после получи оргазъм и с това всичко приключи.

— Два сантиметра ли? Та ти си останала девствена!

— Така е, но кой щеше да ми повярва? Родителите ми не искаха и да чуят обясненията ми — бях съгрешила и друго не ги интересуваше.

— Значи дължа съществуването си на похотлив идол на гимназистки и на още по-похотлива девойка, която му е позволила да ѝ го...! Какво невежество! Сигурно си отсъствала от всички часове по сексология.

— Посещавала съм католическо училище, където този предмет не се изучава.

— Ама че работа!

— Помисли, че ако не се беше случило, нямаше да те има на този свят.

— Господи... само два сантиметра... — Разсмях се толкова силно, че леглото се разлюля. — Дълга живота си на някакви си два сантиметра!

— Престани, изпадаш в истерия! — през смях извика Теса. — По онова време изобщо не ми беше до смях... ха-ха... признавам, че е нелепо... когато не се е случило с теб... ха-ха... само два сантиметра, не че Марк нямаше... повече...

— Сигурно е бил страхотен, щом две години си въздишала по него. Горката Теса, какъв лош късмет си имала! Знаех си, че съм различна от другите хора, но през ум не ми минаваше, че съм плод на непорочно зачатие. Имаш право, историята е невероятна, но нито за миг не се съмнявам в думите ти.

Постепенно смехът им стихна и двете осъзнаваха, че разговорът не е приключил.

— Знаеш ли какво най-много ме покрусил, когато прочетох писмото от дядо? — промълви Маги. — Не бях потресена, когато разбрах, че си ми майка, а не сестра. Но не можах да ти простя, че след смъртта на родителите ти си ме захвърлила. След като се е знаело, че съм ти сестра, защо с Люк не сте ме взели да живея с вас, вместо да ме изпратите при Уебстърви?

— Ще ти отговоря, но нито един от отговорите няма да те задоволи.

— Все пак опитай.

— Първо, Люк така и не узна, че си мое дете.

— Какво? *Нима не си му казала?*

— Ами... той копнееше да се ожени за девственица. Буквално беше обсебен от тази идея.

— И с какво право? — гневно възкликна Маги. — Беше със сто години по-възрастен от теб, сигурна съм, че е имал милион жени. Откъде на къде ще мечтае за девственица? Какво нахалство! Мислил се е за божество, което е заслужило да му принасят в жертва девственици!

— Миличка, де да се бях осмелила да му задам тези въпроси! Ала бях прекалено млада, прекалено наивна, прекалено влюбена. Желаех Люк, с него се чувствах в безопасност. О, как жадувах за

сигурност! Все едно внезапно да вдъхнеш свеж въздух, след като години наред си живял в подземие. Не очаквам да ме разбереш или да ми простиш, само споделям какво усещах в присъствието на Люк. Страхувах се да не го загубя, затова го *измамих*, като не му казах истината... а след това вече бе прекалено късно. Не можех да му призная лъжата си, смятах, че съвместният ни живот се гради върху доверието му в мен. Заблудих го дори през първата брачна нощ.

— Но как е възможно? Нима не е разбрал?

— Лекарят, който акушираше при раждането ти, заяви, че е зашил химена ми и че съм „като нова“. Разбрах какво означават думите му едва когато Люк за пръв път ме облада.

— И все пак не си убедителна, Теса. Съпругът ти те боготвореше, не можеше да живее без теб. Сигурно щеше да ти прости, ако му беше казала истината. Как си могла години наред да живееш в лъжа? Трябваше да си признаеш, пък ако ще и да загубиш Люк. На твоето място щях да го сторя.

— Постъпих като долна страхливка, Маги. Осъзнавах егоизма на Люк, знаех, че ме ревнува и че мрази професията ми, но въпреки всичко не ми забрани да се снимам във филми. Не ми се щеше да нарушавам крехкото равновесие помежду ни. Съпругът ми наистина беше себичен и мислеше, че светът му принадлежи, но аз бях най-същественият елемент от този свят. Беше невероятно щедър...

— Купувал е хората — прекъсна я Маги.

— Може би... но мен не успя да купи. Приех условията му, защото този начин на живот ми допадаше. Дълбоко в душата си копнеех да се подчинявам, да бъда жената, за която мечтаеше Люк. Вече ти казах, че за мен сигурността беше по-важна от всичко. Постъпих като страхливка, избрах лекия път. Избрах да живея в лъжа, но да бъда закриляна. С течение на времето измамата се задълбочаваше, *обратният път* завинаги беше затворен за мен.

— Но защо не ми разкри истината след смъртта на Люк?

— Гордея се, че не го сторих. Тогавя за пръв път в живота си постъпих справедливо към теб. Бях обезумяла от скръб, сама трябваше да преодолея мъката от загубата. Знаех, че е необходимо да стискам зъби, да работя почти денонощно и в самота да лекувам душевните си рани. Ако се бях съгласила да пожертваш последната си година в училище заради мен, щях да постъпя несправедливо, да те лиша от

приятни спомени. Веднага щом се посъвзех, първата ми мисъл бе да ти призная всичко. Ала вече беше получила писмото... бе прекалено късно.

— Случи се преди повече от пет години... — промълви Маги.

— Вярваш ли, че не подозирах какви чувства изпитваш към Уебстърви. Убедена бях, че си щастлива с тях.

— Не исках да узнаеш.

— Трябваше да се досетя.

— Но как? Умея да се преструвам и успешно те заблуждавах дълги години. Може би това е талант, който се предава по наследство.

— Не измисляй как да ме оправдаеш.

— А може би го искам. Може би предпочитам да имам майка, която да обичам, отколкото сестра, която мразя?

— Маги... Маги... да вярвам ли на ушите си?

— Прекалено дълго бяхме разделени! — изхлипа Маги, прегърна Теса, отпусна глава на рамото ѝ и се наслади на отдавна жадуваните майчини ласки.

— Кога ще родиш ли? — повтори въпроса на Маги доктор Хелън Лорънс. — След около шест месеца. За точното определяне на термина трябва да знам кога си забременяла.

— Но нали съм със спирала — засмя се Маги и прибра снимките, които доктор Роберто ѝ бе наредил да покаже на своята гинеколожка в Ню Йорк.

— Винаги ли?

— Ами... — Младата жена си спомни първата нощ, когато се бяха любили с Барни. — Може би само веднъж съм пропуснала да я поставя, но възможно ли е само от един път да забременея?

— Дори винаги да използваш спирала, гаранцията не е стопроцентова. Но всъщност няма значение, щом се радваш на бременността си.

— Слава богу, че цели пет години това средство ми служи вярно — закачливо се усмихна Маги. — Спомняш ли си първия път, когато те посетих? Не познавах друга гинеколожка освен лекарката на Теса.

— Беше едва на осемнайсет и се тревожеше, че нямаш достатъчно средства за контрацептиви. Домъчня ми за теб и не ти позволих да платиш. Бях задължена на Теса, задето ме препоръчваше на свои познати. Не можех да взема пари от сестра ѝ. Какво прави онзи твой приятел, който се занимаваше с керамика и порцелан?

— Анди ли? Оженил се е за красива и както се говори, смахната дъщеря на някакъв граф — млада, богата, с благородническа титла — тъкмо съпруга за него. След шест месеца Хамилтън Скот се пенсионира и Анди ще заеме неговото място.

— А кой е бащата на бебето. Не ми отговаряй, ако не желаш.

— Драга Хелън, смятай се за поканена на сватбата. Младежът се казва Барни Уебстър, познаваме се от деца.

— Колко оригинално!

— Присмиваш ли ми се?

— В никакъв случай. В наши дни момичетата не се омъжват за приятелите си от детинство, а ако това се случи, изненадата е пълна. Честито, скъпа Маги. Много се радвам за теб.

— Благодаря.

— Сигурна ли си, че не искаш да узнаеш пола на бебето? Вече може да се определи.

— Не. Предпочитам да бъде изненада.

— Колко възхитително старомодна си, миличка. А сега кажи как е Теса.

— Фантастична е! Заплени клиентите и журналистите в Сао Пауло, свърши и моята работа и всичко мина като по мед и масло.

— Има ли апетит? Храни ли се нормално?

— Честно казано, не обърнах внимание.

— Изключително важно е да продължава да се храни — Хелън Лорънс седна зад бюрото си и изпитателно изгледа младата жена. — Много се разтревожих, когато Сюзан Хил ми съобщи, че Теса е отказала да се подложи на облъчване или на химиотерапия, но сега разбирам причината.

Маги беше прекалено зашеметена, но инстинктивно си наложи на всяка цена да запази спокойствие.

— Да — промърмори, само и само да каже нещо.

— Забеляза ли дали вече изпитва болка? Доктор Хил препоръчва различни способности за потискане на болката, но доколкото познавам Теса, ако ѝ предстои работа, няма да взема роксанол, който е много ефикасен.

— Роксанол ли? — повтори Маги и толкова силно сви юмруци, че ноктите ѝ се забиха в дланите.

— Морфинова тинктура, която забавя реакциите и убива апетита. Отвращението към храната е най-големият проблем. След като ще пътувате заедно, разчитам на теб да се погрижиш тя да приема повече мазнини. Пациентите с нейното заболяване бързо губят от теглото си, а Теса и без това е доста слаба.

— Повече мазнини... — Младата жена напрегна волята си да не изкрещи и да запази невъзмутимото си изражение. Трябва да научи всичко от Хелън Лорънс, иначе Теса ще мълчи, докато стане невъзможно да крие тайната си. — Обясни ми защо нейното... заболяване.

— Най-лошото е, че ранната диагностика на рака на панкреаса е почти невъзможна. Симптомите се появяват едва когато вече има разсейки и е прекалено късно. Ако Теса не бе дошла да се прегледа заради друго оплакване, може би и до днес нямаше да подозира за заболяването си.

— Какво означава „прекалено късно“? Прекалено късно за лечение ли?

— Прекалено късно, за да се приложат процедури за забавяне на процеса. Може би в бъдеще ще открият медикамент против рака. Слава богу, че очакваш дете — Теса ще бъде на върха на щастието и няма непрекъснато да мисли за заболяването си. С малко късмет ще може няколко месеца да се порадва на бебето ти.

— Само... месеци ли?

— Може би година, дори малко повече, ако е рекъл Господ. Невъзможно е да се прецени.

— Мислиш ли, че ще е по-добре тя да се откаже от пътуванията?

— В никакъв случай. Очевидно пътуването до Южна Америка ѝ се е отразило благотворно. Когато започне да чувства умора, сама ще се откаже. Тя е жена с изключителна воля и според мен усилената работа поддържа жизнеността ѝ. Освен това е нейно право да избере как да прекара времето, което ѝ остава.

— Колко... морфин е безопасно да взема?

— Колкото желае. Нелепо е да се дозират болкоуспокояващите. Няма опасност да се прираствят към наркотика, нали?

— Не... Никога не съм се замисляла по този въпрос.

— И не е необходимо. — Хелън Лорънс стана да я изпрати до вратата. — Непременно вземай витамините, които ти предписах и си запиши при сестрата час за следващия месец. Ще ти се обадя веднага, щом получа резултатите от кръвната картина, но смятам, че си в цветущо здраве и няма пречки да пътуваш. Доста бледа си, ала през зимата всички момичета в Ню Йорк са бледички. Хей, май вече не трябва да те наричам „момиче“, а „жена“.

— Няма значение — промърмори Маги.

Маги вървеше по Лексингтън авеню бързо и устремно, както бе свикнала, но всъщност нямаше определена цел. Не трябваше да се

връща на работа, беше съобщила, че си взима половин ден отпуска заради посещението при доктор Лорънс.

Всяка витрина, всеки светофар, всички минувачи ѝ изглеждаха неестествено ярки и контрастно очертани, сякаш се движеше сред картинки от комикс. Прекосяваше уличното платно заедно с тълпата от хора, внимаваше да не попадне под колелата на такситата, които спираха прекалено близо до тротоара, вървеше бързо, за да не я блъскат, но вършеше всичко машинално, като робот. В мислите ѝ отекваха само думите на Хелън Лорънс.

Не беше потресена, нито тъжна, не бе изненадана, не изпитваше съжаление... всъщност не чувстваше нищо. Съзнанието ѝ беше като бял лист хартия, засипан със сняг.

Незнайно кога се озова пред „Карлайл“ и без да се обади на портиера, взе асансьора. Почука на вратата на апартамента и когато камериерката ѝ отвори, профуча покрай нея и влезе в дневната. Втренчи се в Теса, която подреждаше цветя във вазата, и извика:

— Бях при Хелън Лорънс. Разказа ми всичко. Разбрах, че си болна от рак.

Теса постави последната роза във вазата и бавно се извърна, отлагайки мига, когато ще се наложи да погледне дъщеря си.

— Хелън е предполагала, че знаеш. Щях да го споделя с теб, скъпа, но изчаквах да се появят първите симптоми. Засега се чувствам прекрасно. Нямах да повярвам, че нещо не е наред, ако лекарите не ми го бяха казали.

— Не ме наричай „скъпа“! *Как може да ми причиниш това, Теса? Как е възможно да си толкова жестока? Защо не остави нещата постарому? Животът ми беше прекрасен, преди да изнудиш Лиз да ме предаде в ръцете ти. От Люк ли си научила да купуваш хората? Справях се и без теб, не страдах за изгубената си майка, имах свой живот и ти нямаше място в него. Дори не си спомнях, че съществуващ. Не изпитвах омраза към теб, беше ми безразлична. Ала сега си ме впримчила в капана. Сега разбрах какво е да имаш любяща майка — каква ирония, нали? Знаела си, че скоро ще те загубя, но не ми позволи да се радвам на живота, който сама съм съградила. Накара ме да те обикна...*

— Не съм искала...

— Замълчи! Надявала си се да те обикна, когато те опозная. Хайде, отречи го! — Гневът ѝ беше като неспирен прибор.

— Наистина се надявах да се опознаем по-добре — прошепна Теса. — Опитвах се да поправа стореното зло, не исках да умра, без да си ми простила. Трябваше да ти обясня всичко, макар да се срамувах от себе си.

— Все за себе си мислиш! — изкрещя Маги. — До гуша ми дойде да слушам за твоите желания, за твоите чувства; омръзна ми да слушам оправданията ти защо си ме захвърлила през тези безкрайни години. Дори за миг поставяла ли си се на моето място? Спомни си как постъпи в Сао Пауло, вдигна целия хотел на крак. Какво, ако бях пометнала? Защо реши, че ще искам да задържа детето — все пак не съм омъжена, нали? Възползва се от състоянието ми по най-безцеремонен начин. Защо спа на креслата, след като знаеш за състоянието си? Защо се захвана и с моята работа? Знаеш ли как се чувствам? Виновна, ето как!

— Работата няма да съкрати живота ми, дори ще се почувствам по-зле, ако стоя със скръстени ръце. Но копнея да видя детето ти — то ще осмисли малкото време, което ми остава. Сигурно ще си кажеш, че отново подбудите ми са егоистични.

— Разбирам мотивите ти... Но няма не се досещаш защо се чувствам виновна? Защо не прочетох поне едно от писмата ти, защо бях толкова упорита, защо се самосъжалявах, защо не ти позволих да ми обясниш своята гледна точка. О, Теса, не мога да го понеса... вече не съм сигурна какво е редно и какво нередно... не знам какво да правя... — Дълго сдържани ридания разтърсиха тялото ѝ.

— Седни до мен. — Теса я притисна в прегръдките си, опита се да избърше сълзите, които обливаха пламналото лице на Маги. Милваше къдриците ѝ, нежно целуваше страната ѝ.

— Престани да се самообвиняваш! Достатъчно е, че години наред аз изпитвах чувство за вина. Престани! Заклевам се, че ако бях на твоето място, също щях да връщам писмата, без да ги прочета. Гордостта те е подтикнала да ми обърнеш гръб и то напълно основателно. Оправдано е да ме ненавиждаш. Кой знае как щях да постъпя, ако не бях разбрала колко малко време ми остава. Сигурно нямаше да предприема нищо. Никога не съм мислила как изглеждат нещата за теб, интересувах се само от моята гледна точка.

— Какво ще правим сега? — печално промълви Маги.

— Не можем да напуснем представлението и да поискаме да ни върнат парите — иронично каза Теса, макар по лицето ѝ да се стичаха сълзи, които се смесваха със сълзите на Маги.

— След като нямаме друг избор, остава да използваме най-рационално времето до края на пиесата. Остава ни утешението, че седим една до друга и ще се държим за ръце до самия край.

— Чудна двойка сме, няма що — изхлипа Маги. — И все пак — какво ще правим?

— Ще престанем да плачем и отново ще се радваме на живота.

— Обичам те, Теса. Винаги съм те обичала, дори когато връщаш писмата ти, но сега те обичам още по-силно. Знаеш го, нали?

— Да, дъще моя, моето малко момиче! Точно това ще правим — ще се обичаме. Друго не ни остава.

— Навярно ще ми съобщиш нещо, което мислиш, че ще ме натъжи — прошепна Сам на Теса, която лежеше гола в прегръдките му. — Илай е завършил сценария и утре трябва да заминеш за Калифорния, нали?

— Защо мислиш така? — промълви тя, като притискаше глава към гърдите му.

— Защото никога не съм бил прелъстяван като тази нощ. Все едно съм неопитен младеж в прегръдките на страстна любовница, която е решила да ме превърне в истински мъж. Това ли актьорите наричат „вживяване в ролята“?

— Мислиш, че съм играла ролята на страстната Каси. — Тя вдигна глава и го погледна.

— Не. Беше страстната Теса и все пак в ласките ти имаше нещо ново, зашеметяващо, нещо, за което дори не съм мечтал.

Тя отново отпусна глава на гърдите му и безгласно изстена. Беше му се отдала с неподозирана в себе си страст, защото копнееше за последен път да се наслади на любовната игра, преди да му каже за заболяването си, преди винаги да помрачи щастието му.

— Но дори не си предполагала — продължи Сам, — че съм уредил да взема полагаемата си едногодишна отпуска, за да бъдем заедно, докато трае снимачният период. Разбрах, че не ми се иска да

заминеш без мен... по-точно не можах да се примиря да остана тук сам. Сигурно ще ми бъде скучно да вися на снимачната площадка, ето защо ще се посветя на изследванията ми, а вечер ще бъда на твое разположение. Е, как ти се струва?

— Като неосъществима мечта.

— Осъществима е, скъпа. Вече имам разрешението на декана.

— Невъзможно е, Сам. — Тя седна в леглото и се загърна с халата си. Дълбоко пое дъх и си напомни, че трябва още сега да му каже истината, за да не я научи от друго като Маги. — Невъзможно е, защото няма да участвам във филма. Болна съм от рак. — Говореше без заобикалки, макар да знаеше, че думите ѝ действат като безмилостно забита кама.

Сам рязко стана, тялото му реагира преди съзнанието му да проумее току-що чулото:

— Не е вярно!

— Много добре знаеш, че никога няма да те излъжа.

Той я изгледа, забеляза как дланите ѝ са свити в юмруци. Наведе се и я притисна към себе си:

— Скъпа, заедно ще се преборим с болестта, всичко ще бъде наред, ще оздравееш, повярвай ми.

— Няма да оздравея, Сам.

— *Забранявам ти да го казваш!* Ще се подложиш на всички възможни лечения, ще бъда до теб всяка секунда!

— Болестта ми е неизличима.

— Кой ти каза?

— Онколожката.

— Боже мой, на каква ли шарлатанка си попаднала! Още утре ще отидем при най-добрия лекар в Ню Йорк и...

— Сам, скъпи, изслушай ме. Бях на преглед при най-способните лекари в Ню Йорк. Имам рак на панкреаса...

— Господи! Не! — Той скочи и толкова силно удари с юмрук стената, че чу хрущенето на счупена кост.

— Сам... — прошепна Теса.

— Баща ми почина от същото заболяване.

— Тогава знаеш, че положението е безнадеждно.

— Да.

— На колко години беше?

— На осемдесет. Теса, консултира ли се с друг специалист? Прекалено млада си... невъзможно е...

— Ако настояваш, ще се обърна към друг лекар, но резултатите от изследванията и от биопсията не оставят никакво съмнение. Невъзможна е операция, а ако се подложа на облъчване или химиотерапия, ще пропилеем малкото време, което ни остава. Ще живея поне още година... може би дори две... прегърни ме, никога не ме оставяй сама.

— Няма, красивото ми момиче... няма.

Фиона Бриджес се настани на мястото, което ѝ беше запазила Теса — намираше се по средата на залата, откъдето добре се виждаше всичко. Докато чакаше да започне търгът, тя оглеждаше лопатката, която ѝ бяха връчили на входа. Роди Фенстеруолд, който седеше до нея и като колекционер на антики редовно посещаваше търгове, ѝ беше обяснил, че може да прави всякакви движения и мимики, но само вдигането на лопатката ще означава желанието ѝ да се включи в наддаването.

Фиона бе свикнала да ѝ отреждат едно от най-хубавите места в залата при раздаването на „Оскар“-ите — само няколко реда зад номинираните звезди и далеч по-напред от номинираните хора от техническия персонал. Петте филма, на които беше продуцент, бяха минали с огромен успех по екраните и тя се беше превърнала в една от най-могъщите жени в Холивуд.

Но присъстващите на пищната церемония изглеждаха като безвкусно облечени провинциалисти в сравнение с изисканите свръхбогаташи от целия свят, които се трупаха в залите за аукциона и които възторжено възклицаваха при срещата с познати, сърдечно се целуваха и възбудено жестикулираха. Фиона любопитно се оглеждаше и мислено благодареше на Теса за хубавите места.

— Чувствам се като нищожество — прошепна на Роди.

— Аз също. Едва ли някога търг е събирал цвета на аристократите и милионерите от цял свят. Не съм присъствал на разпродажбата на колекцията на уиндзорската херцогиня, но все пак тя се проведе в Женева, не в световен мегаполис. Всички в Ню Йорк говорят за днешния търг, дори шофьорите на таксита. Не посмях да споделя с никого, че имам запазено място — имаше опасност да ме разкъсат от завист.

— Още повече, че не възнамеряваш да наддаваш.

— А ти?

— Невъзможно ми е при тези цени, но все пак не устоях на съблазънта да взема лопатка. Ще се преструваме, че съм дошъл да ти купя някоя лъскава дрънкулка, скъпа. Обзалагам се, че почти никоя от присъстващите дами няма да участва в търга. Наддават само мъжете и накрая пак те бъркат в джоба си.

— Хрумвало ли ти е, че са изминали единайсет години от онази вечер, когато Теса, изглеждаща досуц като Титания от „Сън в лятна нощ“, връчи наградата за най-добър филм на годината.

— Единайсет години ли? Божичко, имаш право! Беше през осемдесет и втора, а наградата получи... май „Извънземното“.

— Награденият филм беше „Ганди“ — как е възможно да имаш толкова къса памет.

— Искаше ми се да присъдят „Оскар“ на „Гутси“... Навярно разбираш подбудите ми. Питам се дали по онова време филмите са били по-хубави или всичко ни е харесвало, защото сме били по-млади.

— Вярно е и едното, и другото.

— Още не проумявам защо Теса реши да се раздели с бижутата си. След време цената им ще се покачи. Въпреки затворения живот, който води със Сам, предстоят й много филмови премиери, където ще има възможност да ги носи.

— Мисля, че истинската причина ще остане загадка, макар на първата страница на каталога да е отпечатано изявлението на Теса, че вместо бижутата да стоят в сейфове, по-добре е да бъдат продадени и с парите да се основе фондация за изследвания на раковите заболявания.

— Да не би да се кандидатира за светица? — замислено промърмори Роди. — Не е в стила й. А накитите й до такава степен са част от съществуването й, че като ги продава, сякаш се сбогува с миналото. Струва ми се безсмислено и ме натъжава... кара ме да се чувствам стар. Неприятна ми е мисълта, че бижутата ще бъдат носени от други жени...

— Може би това е признак, че действително е настъпил краят на осемдесетте години на нашия век.

— Какво ужасно предположение! Да не съм те чул да го повтаряш! Дори и не си го помисляй! — възкликна Роди.

— Извинявай, скъпи. Не бой се, този период ще продължи до третото хилядолетие.

— Така ли мислиш?

— Убедена съм — кисело отвърна Фиона. Наскоро бе наредила на шивачката да махне подплънките на саката на скъпите ѝ костюми, но те пак изглеждаха демоде. Няма как, ще трябва да се изръси за нов гардероб от бутика на Армани. Наистина има някаква промяна, но още не е разбрала в какво се състои. Но скоро ще научи — хората с нейната професия трябва да изпреварват времето.

— Къде седи Теса? — попита режисьорът.

Фиона се обърна и посочи към дъното на огромната зала.

— Виждаш ли прозорците, които са почти скрити от ламперията? Там се намира помещението, откъдето собствениците или наследниците на колекциите наблюдават търга далеч от очите на любопитните.

— Представи си, че Теса внезапно реши да не се лишава от определен накит. Възможно ли е да наддава за него? Може би има специален телефон.

— Доколкото разбрах, това не е разрешено.

— Откъде знаеш толкова подробности, след като за пръв път присъстваш на търг? — полюбопитства Роди.

— Теса ми ги разказа вчера, докато обядвахме заедно.

— А аз защо не бях поканен?

— Защото си имахме женски разговор, Тутси.

Анди Маклауд, който се бе завърнал в Щатите, за да присъства на разпродажбата на бижутата на Теса Кент, стоеше до подиума, откъдето чичо му щеше да ръководи търга, и възторжено се оглеждаше. И двете зали бяха претъпкани с клиенти от целия свят, повечето от които досега посещаваха само аукционите на „Сотби“ и на „Кристи“.

„Скот енд Скот“ бяха наели огромни зали в хотели в Бевърли Хилс, Чикаго, Бостън, Далас, Маями, Сан Франциско, Палм Бийч, както и в Торонто, Монреал, Мексико Сити, Сао Пауло, Рио и Буенос Айрес, които бяха свързани с директна аудио линия със залите в Ню Йорк, тъй че хората в тези градове да следят търга. Във всяка от залите накитът, за който в момента се наддаваше, бе показван на гигантски екран, а електронно табло отчиташе предлаганите суми в долари, йени, германски марки, франкове.

Чрез двайсет и пет телефона, обслужвани от специално обучени служители, в търга участваха клиенти, които предпочитаха да останат анонимни или нямаха възможност да пътуват до Ню Йорк.

С нарастваща възбуда Анди си каза, че в момента хора по целия свят седят до телефона, вперили поглед в каталога, докато очакват служителят да им съобщи кога започва наддаването за накита, който ги интересува. Служителят мигновено съобщава сумата, предложена от клиента, по този начин стотици купувачи от двете земни полукълба участват пълноправно в аукциона. Ръководещият търга няма право да удари с чукчето си, докато някъде по света някой желае да наддаде.

Но никой не ще узнае кой е спечелил наддаването освен трима души, които на следващия ден ще отчетат резултатите от търга: Хамилтън Скот, Лиз Синклер и Анди Маклауд, който най-сетне бе дочакал този момент. Дори и тогава част от истината ще остане скрита, тъй като повечето от крупните покупки ще бъдат направени от клиенти, действащи от името на анонимен купувач. Бижутата винаги са били най-стабилната международна валута, средство за защита на свръхбогатите срещу всичко освен загиване на Земята и нейното население.

Макар да бе завладян от керамичните и порцеланови произведения на изкуството, Анди признаваше, че нищо освен търг на прочути картини не може да се сравни с аукцион на бижута.

За разлика от останалите служители на „Скот енд Скот“ днес той нямаше определени задължения. „Наблюдавай внимателно и запомни всичко“ — заръчала беше леля Лиз. Но едва ли поръчението включваше наблюдаване на Маги Хорват, която изглеждаше още по-сексапилна и неотразима като бременна, отколкото като девствена девойка. С изненада Анди установи как усеща горчивина при мисълта, че единствен в залата има право на това сравнение. Ала защо неотлъчно следи с поглед Маги, след като има съпруга като лейди Клариса: изящна и русокоса, с изящно телосложение, с изящни малки гърди, с изящна усмивка — олицетворение на изтънчеността. Как е възможно високата и едра Маги с гръмкия си смях и надутия си корем да изглежда по-женствена? Каква нелепа мисъл!

Наблюдаваше я как посреща и настанява по местата им многобройните журналисти, които обстойно щяха да отразят в пресата търга, организиран от „Скот енд Скот“. По време на аукциона

снимките бяха забранени — нито един клиент не би желал да го фотографира как купува бижута за милиони долари. Все пак имаше и такива купувачи, които нямаха нищо против имената им да се появят във вестниците. За това имаха грижата Маги и помощничките ѝ, отговарящи за пресата, които до една носеха „униформата“ на бременната си началничка — дълга и широка черна туника, тесни черни панталони и обувки с нисък ток. „Всички ли са бременни? — запита се Анди. — Или пък Маги е основоположничка на нова модна тенденция.“ Нищо чудно, че ѝ се възхищават и че ѝ подражават след фантастичната рекламна кампания, която беше организирала. Странно, много странно, никога не беше споменавала, че с Теса Кент са сестри. Дали не ми се е доверявала? Едва ли — момичетата признават всичко на първия си любовник. И Клариса не бе изключение. Доверила му бе невинните си момински тайни, все едно беше разпръснала миниатюрни розови пъпки. Не, причината за потайността на Маги сигурно е друга, но каква?

Анди неохотно признаваше, че Теса и Маги са свършили прекрасна работа, докато месеци наред са пътували от град на град по света. Как ли се е съгласил този Уебстър съпругата му да извършва пътешествия от Токио до Лугано в деликатното ѝ състояние? Всъщност кой е този Уебстър? Страхотен тип, който си падал по мотоциклети, според леля Лиз, която беше присъствала на сватбата. Сигурно е някой плейбой. Който и да е, не е изчакал първата брачна нощ, за да направи бебе на жена си. Анди извърна поглед от Маги и строго си каза: „Забрави я, приятел!“

Един ред пред Фиона и Роди седеше Поли Гилденстърн и нетърпеливо очакваше търгът да започне. По случай събитието носеше единствената си рокля с изключително модерна кройка, ушита от тъмнозелено кадифе.

Чувстваше се объркана и смутена, не на място. Намираше източния район на Манхатън за сборище на вулгарни парвенюта. Предпочиташе да прекарва дните си в ателието си на шестия етаж, да готви и да работи върху оскъдните поръчки за миниатюри, които ѝ позволяваха да живее оскъдно, но почтено. В свободното си време заедно с Джейн посещаваше определени барове и дискотеки. Но

никога не беше попадала на подобно място, където се тълпяха ухаещи на скъпи парфюми натруфени дами, които най-безсрамно сплетничеха или изпращаха въздушни целувки и които бяха придружавани от кавалери с тъмносини и тъмносиви костюми.

Все едно, че беше попаднала в харем, на премиера в миланската „Скала“, в цигански катун или на карнавал в Рио, но без музика. Само лопатката, която ѝ бяха връчили на влизане в залата, я караше да се чувства малко по-спокойна, сякаш по някакъв начин узаконяваше присъствието ѝ тук.

Внезапно ѝ хрумна нещо, което я накара да вирне глава и да се настани по-удобно. Лъчезарна усмивка озари лицето ѝ. Единствена от всички присъстващи знаеше защо се провежда този аукцион, чия е идеята. Никой от многолюдната и пъстра тълпа не подозираше, че тя, Поли Гилденстърн, е богинята на търга.

Разбира се, Теса и Маги знаеха, но те бяха двете половинки на едно цяло, създадено от самата нея. Бог знае дали тайната е известна на Сам Конуей или на Барни. Не може да ги попита, нали? Доволно въздъхна, леко се усмихна и с благоволенieto на богиня огледа залата.

— Извинете, мога ли да ви задам един въпрос? — Жената на съседния стол, дама с побеляла коса, костюм от сребрист брокат и многобройни бижута с рубини се обърна към нея.

— Разбира се — едва не подскочи Поли, изтръгната от размишленията си.

— Много ми харесва миниатюрата, която носите. Възможно ли е да я разгледам отблизо?

— Ще я сваля, за да ви бъде по-удобно. — Поли развърза кадифената панделка. Извънредно много се гордееше с миниатюрата, която беше поставена в старинна златна рамка. На тъмносин фон беше изобразена Джейн със старомодна мъжка риза, украсена с дантели, и черна кожена жилетка без ръкави със сребърни копчета.

— Господи, никога не съм виждала толкова прекрасна творба! — възкликна непознатата. — Виждат се дори най-малките детайли! Сигурна съм, че портретът е като фотография на този човек.

— Това е жена. Наистина приликата е доста голяма — скромно отбеляза Поли.

— Нима моделът е жив? Помислих, че е мъж заради дрехите. Нали не намекувате, че миниатюрата е дело на съвременен художник?

— Довърших я миналата седмица — доволно измърка Поли.

— Не може да бъде! Бях сигурна, че е от седемнайсети век и може би е нарисувана от прочутия Оливър.

— Благодаря за комплимента. Подражавала съм на стила му, а фонът е същият, който той е използвал за портрета на Джон Дън от колекцията на кралица Елизабет.

— Божичко, цялата настръхнах! Невероятно! Миналата година имах щастието да разгледам тази колекция! Какво съвпадение! Спомням си, че портретът на Дън е бил нарисуван през хиляда шестстотин и шестнайсета! Драга моя, случайно да приемате поръчки?

— Работя само по поръчка — гордо вирна нос художничката.

— Прекрасно! Отсега подготвям подаръците за следващата Коледа. Започвам доста отрано, защото имам четири дъщери с многобройна челяд. Как мислите, ще успеете ли между другите поръчки да нарисувате миниатюра на всяко от децата им? Камък ще ми падне от сърцето, ако се съгласите. Винаги им правя скъпи подаръци, но по всичко личи, че цените тази вечер ще достигнат абсурдни стойности. Миниатюрите на моите внучета ще бъдат много по-скъп спомен от накитите на Теса Кент, въпреки че дъщерите ми я обожават.

— Зависи — промърмори Поли, докато трескаво размишляваше.
— Колко са децата?

— Досега са единайсет, включително бебетата, а тях не можем да пренебрегнем, нали?

— Единайсет... хм... едва ли ще успея.

— О, скъпа, не ме разочаровайте! Имате на разположение почти девет месеца. В краен случай няма да нарисувате портретчета на бебетата.

— Може би ще успея, ако оставя другите клиенти да чакат и работя почти денонощно. — Поли замислено сбърчи чело. — Лошото е, че ще разочаровам много хора. Но като се замисля, децата бързо порастват, а портретчетата им ще бъдат скъп спомен...

— Ако се съгласите, ще бъда най-щастливата жена на света! Между другото, колко струва една от вашите творби?

— Не са евтини.

— Не съм го и помисляла! — негодуващо възкликна белокосата дама.

— Искам по пет хиляди долара за всяка, независимо от възрастта на детето. Най-трудно се рисуват бебета. Чертите им още не са напълно оформени, постижение е да се изобразят достоверно.

— Колко сте права! Досега не се бях замисляла по този въпрос. Моля ви, съгласете се и не приемайте други поръчки до края на годината. Можете да рисувате по снимки, нали? Искам да изненадам моите момичета.

— Това е обичайната ми практика, когато рисувам деца. Малчуганите не са добри модели — не ги сдържа на едно място.

— Прекрасно. Ето моята визитна картичка. Дайте ми името и адреса и още утре счетоводителят ми ще уреди финансовите въпроси. Ще му обясните колко желаете, за да откажете другите поръчки... Но вие още не сте дала съгласието си! Моля, не ми отказвайте! Съгласна ли сте? Да? Сега вече спокойно ще следя търга, без да се притеснявам дали да наддавам за даден накит.

— Аз също — сърдечно се усмихна Поли.

— Но има нещо, което трябва да обсъдим.

— Слушам ви.

— Когато видят миниатюрите, много мои приятелки ще пожелаят да използват услугите ви. Боя се, че творбите ви ще предизвикат сензация. Ще ви бъда задължена, ако ме предупредите, преди да приемете поръчките им. Искам поне година само моите момичета да притежават прекрасните ви миниатюри.

— Цяла година ли? Невъзможно — поклати глава Поли.

— Добре, добре, само шест месеца, щом толкова настоявате. Мисля, че си заслужава да направите тази жертва.

— Съгласна съм — кимна художничката. Току-що беше увеличила десетократно цената и си бе осигурила работа за години напред. Разбира се, че си заслужава. Отново завърза на шията си кадифената панделка с портрета на Джейн и си каза, че все пак не е зле от време на време да идва в източните квартали на Манхатън, където се срещат по-богати хора.

Сам седеше до Теса в специалното помещение за наблюдение. От тази височина се виждаха само главите на присъстващите. Осигурени бяха и бинокли, благодарение на които подиумът на аукционера изглеждаше отдалечен само няколко метра. Високоговорителите в помещението даваха възможност да се следи наддаването. Сам имаше усещането, че се намира в кабината на спортен коментатор, от която случващото се на терена изглежда нереално.

Той нервно фокусира бинокъла си. С Теса седяха тук вече час, от време на време се появяваше някоя стажантка и им предлагаше разхладителни напитки и сандвичи. Бяха минали през служебния вход, за да избегнат многолюдната тълпа, привлечена от пристигащите знаменитости. Суматохата се подсилваше и от екипите на няколко телевизионни станции, включително Си Ен Ен, които очакваха приключването на търга, за да интервюират собствениците на „Скот енд Скот“ и клиентите, напускащи залата.

Няма ли най-сетне да започнат? Нямахте търпение този цирк веднъж завинаги да свърши и Теса да се освободи от безкрайните рекламни пътувания и пресконференции. Ако през последния месец тя откажеше ангажиментите, никой нямаше да ѝ се разсърди — беше дала повече от необходимото. Но след като се бе съгласила да участва в рекламната кампания, Теса изцяло се беше посветила на задълженията си, които безмилостно отнемаха от малкото оставащо ѝ време.

Как ли би постъпил, ако имаше същата диагноза, питаше се Сам. Навярно щеше да продължи да преподава и да пише, въпреки че новата му книга никога няма да бъде довършена.

Дали хората, които знаят, че са обречени, внезапно променят начина си на живот? Дали предприемат презокеанско пътешествие с платноходка, прахосват за алкохол и наркотици и последния си долар, преселват се да живеят в Париж, купуват си остров и се захващат с риболов, развеждат се с половинките си и забягват с друга жена?

Едва ли. По принцип всяко ново начинание е съпроводено с първоначален период на трудности и психическо приспособяване. За да предприемеш пътуване, първо трябва да се научиш да управляваш платноходка; за да се превърнеш в пияница първо трябва да свикнеш с махмурлука, а колкото до развода, защо да пропиляваш последните месеци от живота си в разправии с адвокати?

Теса беше постигнала единственото си съкровено желание — да бъде майка на Маги. През шестте месеца, докато работеше и пътуваше с нея, тя се стараеше да навакса загубените години, когато доброволно се бе лишила от щастието на майчинството.

Дори да знаеше за заболяването ѝ, когато му бе съобщила намерението си, Сам нямаше да се възпротиви. Нито той, нито който и да било друг имаше право да ѝ го забрани, помисли си, докато я наблюдаваше как оглежда залата, възкликва при вида на познато лице, залива се от смях, докато следи мимиките на Фиона и Роди, как непрекъснато насочва бинокъла към Маги и с неприкрита гордост следи бременната си дъщеря, която разговаря ту с един, ту с друг журналист.

— Скъпи — обърна се тя към него, — когато приключи търгът, Маги ще ни изведе през служебния изход и ще ни придружи до „Карлайл“. Искане ми се да я помоля за нещо, но предпочитам да разговаряме на четири очи. Ще възразиш ли, ако с нея пийнем по нещо в бара?

— Не, скъпа. И без това съм уморен до смърт от гледката на хора, които пръскат купища пари. Единственият път, когато бях във Вегас, заспах на масата за блекджек.

— Но днешното разточителство е в името на благородна кауза. — Теса загадъчно се усмихна и го изгледа толкова влюбено, че той стисна зъби, за да не изкрещи. Никога не бе изглеждала толкова жизнена, а лицето ѝ толкова изразително. Изглеждаше така, сякаш търпеливо чака да удари гръмка камбана.

Сам знаеше, че днес за пръв път е използвала обезболяващ пластир. Усетил го беше под блузата ѝ, когато я прегърна, преди да отиде в университета.

— Въздействието му продължава три дни — обясни тя. — Използва се от хора, които нямат възможност да вземат лекарства в точно определен час. Колко е напреднала медицината, нали?

— Силна ли е болката? — попита Сам, макар да изпитваше ужас от споменаването на заболяването ѝ.

— Трудно е да се опише... не е остра... напомня на болка в стомаха, която се разпространява чак до гръбначния стълб, но не е силна. Не се безпокой, скъпи.

— Откога я усещаш?

— От няколко дни. Странно, но ми се искаше да я опозная, да свикна с нея, преди да използвам пластира. Щом го поставих, постепенно започна да намалява.

— Обещай да хапнеш добре на обяд.

— Нямам друг избор. Имам среща с Маги, а тя се грижи да изям и последната хапка. Вчера измисли най-скъпия обяд в света — авокадо, разрязано наполовина, а всяко парче е издълбано и напълнено с черен хайвер.

— Да не би да е поръчала същото и за себе си?

— Не, заяви, че е прекалено мазно и солено, но когато не можах да го довърша, заряза своята риба на скара и омете чинията ми. По закона за всемирната гадост, изпитваш вълчи глад, когато не бива да прекаляваш с храната, а когато трябва да се тъпчеш, не ти се хапва нито зальк. Какво ще кажеш?

— Съгласен съм.

За пръв път по заобиколен начин Теса намекваше за състоянието си, мислеше Сам, докато машинално разтриваше ръката си, която бе счупил през онази кошмарна нощ. Не се беше консултирала с друг специалист, а той не бе повдигнал повторно въпроса. Бяха постигнали мълчаливо съгласие, че разполагат с много време, ако Теса реши да говори за заболяването си.

Сам знаеше, че ще бъде до нея до последния ѝ миг. С всеки изминал ден любовта му към нея се усилваше, ала мисълта за живот без Теса не му даваше покой нито ден, нито нощ.

Хамилтън Скот удари с чукчето си и залата притихна.

— Добър вечер, дами и господа — изрече той, а плътният му глас сякаш подканваше присъстващите към безразсъдно наддаване. — Добре дошли на историческия пазар на великолепната колекция на госпожица Теса Кент, който се осъществява със съдействието на „Скот енд Скот“.

Когато Теса и Маги влязоха в ресторанта на „Карлайл“, Боби Шорт пееше „Мъглив ден в Лондон“. Щом я познаха, хората, насядали по масите, бурно заръкопляскаха. Новината за рекордната сума от търга веднага бе обиколила света.

Бижутата на Теса Кент бяха продадени за сто шейсет и два милиона долара. Бяха счупени всички рекорди, всеки накит бе достигнал цена, пет-шест пъти по-висока от очакваната.

Теса махаше и се усмихваше на ентузиазираниите посетители, докато с Маги вървяха към предварително запазената маса. Когато се настаниха и оберкелнерът им наля шампанско, тя се облегна назад и въздъхна с облекчение. Искаше ѝ се да заприглася на Боби Шорт. Когато песента свърши и хората на заобикалящите ги маси подновиха разговорите си, тя усмихнато се обърна към Маги:

— Обещай, че повече няма да се занимаваме с търгове на бижута.

— Кой знае, може би си скрила някъде поне половината си скъпоценности.

— Останаха ми само пръстенът и перлената огърлица. Повдига ми се от бижута. Чувствам се така, сякаш съм изхвърлила от гардеробите всички дрехи, които не нося.

— Де да можех и аз да го сторя в буквалния смисъл — въздъхна Маги. — Но имам навик до скъсване да нося дрехите си, а изхвърля ли някоя от четирите ризи на Барни, ще изпадне в истерия. Знаеш ли, наистина никога не носи едната...

— Послушай ме, не я изхвърляй. Той изпитва потребност да я притежава. Знам повече за мъжете, отколкото някога ще научиш, момичето ми.

— По този въпрос си струва да поспорим, но ще ти спестя подробностите. Имам усещането, че се готвиш да ми съобщиш нещо. Поведението на Сам ми се стори доста подозрително — ни в клин, ни в ръка обяви, че умира за сън.

— Търгът му подейства по особен начин — засмя се Теса. — Никога не съм го виждала толкова възбуден, дори когато гледа мачовете за суперкупата. Препоръчах му да вземе приспивателно и да си легне.

— Изненада ли се, че притежаваш толкова много бижута?

— Няколко пъти бе прелиствал каталога. Възхищаваше се от снимките на накитите и от моите снимки, но дори не прочете описанията. Но когато видя как за минути една огърлица с изумруди се продаде за единайсет милиона, буквално обезумя. Дори аз бях изумена. — В този момент едва бе сдържала сълзите си. Изумрудите ѝ напомняха за онази вълшебна нощ в Ез, за уханието на лавандулата, разнасяно от топлия ветрец, за прекрасната бяла рокля, която беше облякла за пръв път... Сякаш се бе случило преди милиони години. Нима никога повече няма да преживее подобно щастие? Не, никога. Но дори да доживее до дълбока старост, никога повече няма да бъде двайсетгодишна младоженка... Не, няма да рони сълзи заради онова, което не може да се върне.

— Аз също — призна Маги, — въпреки че за мен аукционите са част от ежедневието. По време на рекламната кампания търгът сякаш бе фантазия, абстрактно понятие, ала тази вечер фантазията доби реалност чрез огромната сума, получена от разпродажбата. Клиентите буквално обезумяха, на всяка цена желяеха да се сдобият с частица от Теса Кент... или от легендата за нея. А може би двете понятия са неделими. И все пак ми е трудно да възприема случилото се.

— Обзалагам се, че Лиз и Хамилтън не се затрудняват да възприемат десетпроцентовата комисионна.

— Комисионната им е нищожна в сравнение с общата сума. А сега ми кажи защо отпрати Сам. Каква е причината да разговаряме насаме?

— Доста си проникателна. Е, да преминем към същността на въпроса — предлагам ти работа.

— Какво! — Маги едва не се задави с безалкохолното, което си бе поръчала вместо шампанско. — Току-що приключих най-сериозната задача, която съм имала, а ти ми предлагаш работа. Не мислиш ли, че трябва да си почина, маминко?

— Как ме нарече?

— Маминка. Много ти подхожда. Ще ти викам така, когато сме сами.

— Харесва ми... да, много ми харесва. А сега слушай внимателно. Моята фондация ще разполага с парите от търга и от продажбата на каталога, който е отпечатан в половин милион екземпляра. Днес започнах да подготвям завещанието си и по-голяма

част от наследството на Люк също ще бъде прибавено към капитала на фондацията.

Не желаше да каже на Маги, че ще ѝ завещае огромна сума, благодарение на която тя никога няма да бъде зависима от съпруга си, колкото и да го обича. Нека разбере по-късно, когато не ще има възможност да се възпротиви. За дъщеря ѝ ще бъдат и първите накити, които си бе купила от „Тифани“; трите наниза от естествени перли, които Маги навярно ще носи едва когато стане улегнала дама, както и сърцевидният диамант. На нея ще остави и къщата в Ез, която така и не бе продала заради спомена за щастливите мигове с Люк. Маги ще открие, че е член на многобройната ирландска фамилия, от която навремето Агнес Хорват беше избягала. Теса бе издирила всичките си роднини и нямаше да пропусне никого в завещанието си.

— Господи! — възкликна Маги, смаяна от огромната сума.

— След време фондацията ще разполага с няколко милиарда долара и с допълнителни годишни доходи. Разбираш, че не мога да поверя ръководството ѝ на непознат. Иска ми се ти да заемеш директорския пост.

— Милиарди долари! Боже мой, та аз нямам представа как се ръководи такова крупно предприятие.

— Естествено, че нямаш достатъчно опит. Но си умна, бързо възприемаш, умееш да организираш работата си и да печелиш сърцата на подчинените си. Това е най-важното. Колкото до останалото, ще назначиш професионалисти, които да те обучават и ще се консултираш с най-прочутите онколози за разрешаване на въпросите, свързани с медицинските изследвания. Въпросът е дали си готова да приемеш поста или предпочиташ да се занимаваш с друга работа.

— Но кой ще се грижи за бебето, маминко, за твоето внуче?

— Това е въпросът, който най-живо ме интересува. Възнамеряваш ли да се върнеш в „Скот енд Скот“, след като родиш?

— Не. Не желая целодневна работа, а те очакват от служителите си да робуват минимум по дванайсет часа в денонощието. Две-три години ще си остана вкъщи, ще си намеря работа, която ще ми отнема само по няколко часа дневно. Бизнесът на Барни процъфтява, можем да си позволим домашна помощница, а аз ще се грижа за бебето.

— Възможно е да ръководиш фондацията и от дома си — тихо продума Теса.

— Как? Не може да бъде!

— Има разлика дали управляваш фондация или мултимилионно предприятие. Разбира се, ако поставя на поста външен човек, той ще се изкуши да наеме огромна кантора на престижен адрес, да сформира директорски съвет от известни личности и да назначи многочислен персонал. Много често фондациите се превръщат в паразитни организации и голяма част от приходите се изразходват за собствената им издръжка. Страхувам се, че директорът, когото ще назнача, ще се интересува само от престижността на своята длъжност.

— Нима ще ме лишиш от персонал?

— Разбира се, че ще имаш служители и то с добри заплати. Разбира се, че са необходими работни помещения за персонала и за срещи със специалистите, до които ще се допитваш. Но в наше време не се налага да отиваш в служебния си кабинет, за да ръководиш работата и да вземаш решения. Паричните средства ще се управляват от хората, които управляват имуществото, завещано ми от Люк. От теб не се иска мигновено да навлезеш в работата. Парите няма да бъдат вложени в проекти, докато не си напълно сигурна в уменията си да ръководиш фондацията. Отначало ще действаш плахо, вероятно ще добиеш по-голям опит и смелост едва когато детето поотрасне...

— Няма ли дотогава отново да забременея?

— Откъде да знам? — смаяно я изгледа Теса.

— Знаеш, че ще приема предложението ти, а може би ти е известно и кога ще имам второ дете.

— О, Маги! Наистина ли си съгласна? Ако знаеш колко съм щастлива!

— Как да устоя на предложението ти? Успя да ме убедиш. И аз не желая да се назначава външен човек. Това е твоята фондация, маминко, фондацията на Теса Кент. Кой друг освен дъщеря ти ще ръководи най-добре?

— Има още нещо...

— Сега пък какво? Нима имаш още планове за бъдещето ми, за които не подозирам?

— Не... само едно уточнение. Какво да кажа на адвоката, който изготвя завещанието? Че фондацията ще се управлява от дъщеря ми... или от сестра ми.

— Да му се не види! Въпросът е много сериозен, а дори не ми мина през ум. — Маги се замисли, сетне решително заговори: — Основаването на фондацията със сигурност ще предизвика интереса на медиите. Невъзможно е да скриеш подробностите от любопитните представители на пресата. Ако признаеш, че съм твоя дъщеря, новината ще бъде раздухвана години наред... спомни си как още се пише, че Елвис е жив. А ако потвърдиш, че съм ти сестра, това няма да е ново нито за роднините, нито за съученичките ми от „Елм“, нито за многобройните ти приятели от Холивуд.

— Оставям решението изцяло на теб — промълви Теса. — Ти ще понесеш последствията.

— Господи, объркана съм! — възкликна Маги. — Искам всички да разберат, че съм твоя дъщеря. Но не желая до края на живота си да обяснявам...

— Защо не съм признала истината по-рано.

— Да.

— Може би трябва да отложи срещата с адвокатите, да ти оставя време да размислиш, да го обсъдиш с Барни.

— Или да поговоря с Поли...

— Нима... нима тя знае?

— Научи го преди всички, но умее да пази тайна.

— Поли, Барни, Сам... всички са знаели, но не са се издали пред никого — замислено промълви Теса и се досети, че и вярната ѝ приятелка Мими никога не е споделила тайната ѝ.

— Значи си казала на Сам.

— Разбира се, не исках да мамя и него.

— Е, щом най-близките ми хора го знаят, не намирам смисъл да разгласявам новината пред непознати — отсече Маги. — Нека адвокатите напишат, че съм ти сестра... Божичко, ами доктор Роберто? — възкликна Маги и притисна длан към устните си.

— Той и без това ме смяташе прекалено млада, за да ти бъда майка — изсмя се Теса. — Ако случайно прочете новината в някой вестник, ще реши, че съм излъгала, за да привлека вниманието му.

— Едва ли е било необходимо. Сигурна ли си, че само танцува с него?

— Маги? Знаеш колко обичам Сам.

— Когато си в Бразилия, кръвта ти сякаш кипи... възможно е да се отклониш от пътя...

— Питам се от кого си наследила порочното си съзнание.

— Може би от баща ми... как му беше името?

— Не си спомням — поклати глава Теса.

— Аз също.

През първата юнска седмица на 1994-а, малко преди двайсет и четвъртия си рожден ден Маги роди момиченце, което с Барни кръстиха Тереза Маргарита, но от първия миг наричаха Дейзи.

През септември малката навърши три месеца и беше като кралица, заобиколена от придворните Маги, Теса и Сам. След раждането на детето всички се бяха преселили в реставрираната провинциална къща във Феърфийлд, Кънектикът. Барни всеки ден пътуваше с мотоциклета си до града и обратно, често оставаше у дома и в петъчните дни.

Когато приключи ангажиментите си към „Скот енд Скот“, Теса посвети няколко седмици на пътувания из провинцията, докато откри старата фермерска къща, заобиколена от величествени дървета и ниска каменна стена. От пръв поглед разбра, че ѝ е съдено да живее тук до края на живота си и да завещае имота на Маги и Барни. Купи я без колебание и нареди на архитекта да не се спира пред никакви разходи, за да завърши обновяването на къщата за два месеца. Желанието ѝ беше да я подари на младоженците, за да заживеят там веднага след раждането на детето.

В продължение на двеста години къщата бе приютявала задружни семейства; последният собственик беше инсталирал водопровод и бе пристроил нова кухня, без да лиши постройката от старомодния ѝ чар, запазвайки многобройните ниши, тавански прозорчета и широки веранди. Стаите бяха прохладни, с ниски тавани, във всяка имаше камина, а подовете бяха дъсчени. Къщата беше голяма, но необичайно уютна, нетрадиционното обзавеждане действаше успокояващо, предразполагаше към почивка.

Теса осъзнаваше, че да подариш на младоженци преустроена и изцяло обновена къща е малко пресилено, но беше решила да прави всичко, което пожелае, без да иска разрешение от никого.

След приключването на търга се чувстваше волна като ученичка, след като е ударил последният училищен звънец. Бе уредила сметките

за поддържането на имението да бъдат плащани от наследството ѝ, с удоволствие си представяше как десетилетия наред близките ѝ ще прекарват в къщата лятната си почивка, ще идват тук в края на седмицата и през дългите коледни и великденски ваканции. Пък и никой не би оспорил правото ѝ да ознаменува раждането на първото ѝ внуче.

Всяка сутрин и всеки следобед, когато малката се беше наспала и преди отново да огладнее, Теса прекарваше с нея около час, който наричаше „времето на Дейзи“. Седеше на люлката, отрупана с възглавници, а мъничката Дейзи или лежеше в количката си, или се сгушваше в прегръдките на баба си, въртеше главичка и сграбчваше ту кичур от косата ѝ, ту огърлицата, ту пръстите ѝ, а напоследък проявяваше необикновен интерес към пръстена ѝ с огромния зелен диамант.

И през този топъл септемврийски ден, когато странната синева на небето подсецаше за приближаването на есента, двете бяха увлечени в любимите си занимания.

— Не съжаляваш ли, че е септември, Дейзи? — нежно промълви Теса. — Нямах ли усещането, че лятото си е отишло прекалено бързо? Не усетих кога отминаха горещият юли и великолепият август. Ех, ако знаех какво си мислиш, но ти отказваш да говориш, за да си още по-загадъчна. Също като Грета Гарбо, нали? Знаем, знаем, че още си много малка, за да имаш представа за времето. Може би за теб един час се равнява на цял месец или на цял живот, ала съм убедена, че знаеш повече, отколкото възрастните предполагат. Ако продължаваш в същия дух, момчетата ще те мислят за прекалено интелигентна. Убедена ли си, че ще ти хареса?

Дейзи нададе вик и протегна ръчички. Теса внимателно я вдигна от количката и я гушна, а малката моментално сграбчи пръста ѝ и ухапа пръстена.

— Май ти растат зъбки, миличко. Не си ли още малка или вече ти е време? И защо все ме гледаш негодуващо? С нищо не съм засегнала кралското ти достойнство... Никой не би посмял да го стори. Милото ми синеоко детенце, иска ми се да разбере защо ме гледаш така изпитателно. Дали защото ти предстои тепърва да опознаваш света или пък се интересуваш от мен? Мисля си, че щом вече ти растат зъбки, трябваше да имаш по-буйна коса. И така ми харесваш, но

жените в нашето семейство се гордеят с разкошните си коси. А, ето какво си искало да чуеш, дяволче мое, ето как те накарах да се усмихнеш. Копнееш за комплименти, а? Всъщност не се учудвам.

Отвърна на усмивката на Дейзи и си помисли, че сигурно ще доживее да я види как седи... малката е много жизнена и след няколко месеца сигурно ще седи без чужда помощ.

Може би ще я види да пълзи, но дали ще бъде жива да я наблюдава, когато направи първата си крачка? Теса се съсредоточи върху една-единствена мисъл: „Възможно е! Възможно е!“ Наскоро беше започнала да взема морфинов сулфат, който облекчаваше болката за период от осем до тринайсет часа. Използваше и обезболяващия пластир, което означаваше, че страданията ѝ са ограничени до минимум. Стараеше се да бъде в най-добрата форма през часовете, когато оставаше сама с бебето. Спеше по времето, когато и малката спеше, но сънят не ѝ действаше положително като на момиченцето. Когато ѝ се спеше, Дейзи се превръщаше в същинско чудовище, а след сън ставаше кротка като ангелче.

Ех, ако можеше да има една десета от апетита на бебето, мислеше си Теса. Маги кърмеше Дейзи шест пъти дневно, понякога на верандата, друг път в голямата уютна кухня, където Теса не стъпваше.

Повдигаше ѝ се дори от най-апетитните миризми. Във фризера държеше кутия с пълномаслен ванилов сладолед и като изяждаше по няколко лъжички, криво-ляво заместваше храната. Готвачката ѝ приготвяше сандвичи от накълцано бяло пилешко месо върху филийки хляб без коричката, обилно намазани с майонеза, както и вкусна супа от праз и картофи с много сметана. Макар да изпитваше отвращение към всякаква храна, Теса се хранеше насила.

Никога не се качваше на теглилката, не заставаше гола пред огледалото, но знаеше, че драстично е отслабнала. Вече месеци наред носеше широки памучни ризи над панталоните, които пристягаше с колан, за да не се смъкват. Ежедневно правеше слънчеви бани, за да не изглежда прекалено бледа. Използваше много ярко червило и носеше разпуснатата дългата си блестяща коса.

Понякога заставаше пред огледалото, но мигновено извърщаше поглед. Не я беше грижа, че красотата ѝ все още е непокътната, както не я бе грижа за купа от сценарии, който се увеличаваше с всеки изминал ден. Не бе казала за заболяването си нито на Фиона, нито на

Роди, Арън или на Мими, с която още поддържаше връзка. Всички смятаха, че е отказала ролята на Каси, за да не се разделя със Сам. Тя предпочиташе заблудата пред необходимостта да отговаря на телефонните им обаждания, не желаше да я съжаляват. Предпочиташе да съхрани енергията си за най-близките и любимите си хора.

Когато лятото отмина, всички единодушно бяха решили, че ще прекарат зимата в провинцията. Сам работеше върху новата си книга по няколко часа дневно; докато Дейзи спеше, Маги контактуваше чрез факса с Дън Мадокс, която бе назначила за своя помощничка при основаването на фондацията. Само Барни ежедневно пътуваше до Ню Йорк.

Теса наблюдаваше дърветата около къщата, есенните листа, които кръжаха във въздуха, понесени от топлия ветреца, и си мислеше какво облекчение е да знае, че няма да напусне това вълшебно място само заради смяната на сезоните. Нежно погали пухкавата косица на Дейзи, хрумна ѝ, че скоро ще се насладят на красивата есен в Нова Англия, когато короните на дърветата се обагрят в златисти тонове... после ще дойде зимата с пухкавия сняг, ще седят около запалената камина... а през пролетта... пролетта е прекалено далеч, за да мисли за нея. Достатъчен ѝ е днешният ден, достатъчна ѝ е всяка секунда.

Сам, който бе израснал в провинцията, вече беше поръчал дърва за камините и снегорин за почистване на алеята за колите. Маги купи още одеяла и зимни дрешки за бебето. Готвачката вече обмисляше празничното меню по случай Деня на благодарността. Неочаквано за всички Барни се беше пристрастил към отглеждането на зеленчуци, след като почти на шега през пролетта засади малка градина. Сега си беше поръчал каталог за сортови семена и всяка сутрин наглеждаше лехата с тиквите.

Дейзи неспокойно се раздвижи и изтръгна Теса от размислите ѝ. Погледна надолу и забеляза, че яркосините очи с дълги черни мигли на малката съсредоточено са вперени в лицето ѝ.

— Ако беше мъж, Дейзи, щях да си помисля, че си влюбена в мен, но е невъзможно, нали? — Дейзи сграбчи пръста ѝ и отново загриза огромния диамант. — Ала когато пораснеш и попиташ майка си за нейната майка — знам, че ще го сториш — Маги ще ти покаже каталога от търга вместо албум с избледнели снимки. Всичко е там, Дейзи, поне онова, което исках да се узнае. Останалото ще ти разкаже

майка ти, ала и тя не знае цялата истина. Има тайни, които жената не споделя с никого, но ако си умна, сама ще се досетиш. Може би ще се питаш как съм могла да водя такъв живот. Понякога и аз си задавам същия въпрос. Странно... всичко започна през онзи далечен ден, когато танцувах полка с Роди... от този момент нататък животът ми се промени. Случи се преди двайсет и три години... не е толкова отдавна, нали? И все пак... и все пак ми се струва, че е изминала цяла вечност.

Дейзи рязко завъртя главичка, Теса избърса слюнката, потекла по брадичката на бебето и възхитено възкликна:

— Как почувства, че мама идва, миличко?

С препълнени кошници със зеленчуци Маги, Сам и Барни прекосяваха моравата.

Теса притисна Дейзи до себе си и нежно ѝ прошепна:

— Да, миличко, бързат, за да бъдат заедно с теб и мен.

Издание:

Джудит Кранц. Бижутата на Теса Кент

Американска, първо издание

Редактор: Розия Самуилова

Дизайн на корицата: Димитър Стоянов — Димо

ИК „Златорогъ“, 1999 г.

ISBN 954-437-080-3

Judith Krantz

The Jeweles of Tessa Kent

Copyright © 1998 by Judith Krantz

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.